KATHLEEN GLASGOW

O FATĂ DIN BUCĂȚI

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

Cuprins

UNU
DOI
TREI
Nota autoarei
Mulţumiri

Kathleen Glasgow

locuiește în Tucson, Arizona, și este licențiată în Arte Frumoase la Universitatea din Minnesota.
O fată din bucăți este primul său roman pentru adulții tineri și a devenit bestseller *New York Times*.
În plus, a primit titlul de cea mai bună carte pentru adulții tineri din partea New York Public Library, Texas Library Association și Barnes and Noble.

Pentru mai multe informații despre Kathleen Glasgow și cărțile ei, vizitați site-ul kathleenglasgowbooks.com și urmăriți-o pe Twitter: *@kathglasgow* și pe Instagram: misskathleenglasgow.

O situație limită chinuitoare, o carte dinamică, devastantă și frumos scrisă. O poveste originală, foarte umană, care se va citi cu sufletul la gură. Cititorilor li se va părea imposibil să lase din mână acest roman emoționant, plin de tensiune.

Julie Schumacher,
autoarea cărților ***Black Box*** și ***Dear Committee Members***,
bestseller *New York Times*

Romanul ***Girl, Interrupted*** al noii generații... Povestea fetei ciudate este, mai presus de toate, o poveste despre ce înseamnă să fii fată într-o lume ciudată, care te sfâșie în bucăți și despre încercările de a pune cap la cap toate bucățile.

Melissa Febos, autoarea cărților ***Whip Smart*** și

BOOKS

KATHLEEN GLASGOW

O FATĂ DIN BUCĂŢI

Traducere din engleză şi note de Alina Marc Ciulacu
Titlul original: *Girl in Pieces,* 2016 by Kathleen Glasgow

Storia Books, 2017

Versiune ebook: v1.0, februarie 2019

Pentru mama mea, M.E.,
şi pentru sora mea, Weasie

UNU

N-am nicio şansă să câştig
cu trupul ăsta în care trăiesc.
Belly, „Star”

SUNT TOATĂ ALBĂ, CA UN PUI DE FOCĂ. Antebraţele mele, înfăşurate într-un strat gros de bandaj, sunt greoaie ca nişte ciomege. Şi coapsele sunt bandajate la fel de strâns. Tifonul alb se iţeşte de sub pantalonii scurţi pe care asistenta Ava i-a scos din cutia pentru obiecte pierdute, aflată în cabinetul asistentelor.

Asemenea unei orfane, am ajuns aici fără haine. Şi tot ca o orfană, am fost înfăşurată într-un cearşaf şi lăsată pe peluza Spitalului Regional, în lapoviţa îngheţată şi în zăpadă, în cearşaful înflorat, îmbibat cu sânge.

Agentul de pază care m-a găsit răspândea o aromă puternică de ţigări mentolate şi un miros fad de cafea de la automat. În nări îi crescuse o pădure din fire de păr albe, cârlionţate.

A zis:

— Doamne, Maica Domnului, ce-ai păţit, fetiţo?

Mama nu a venit după mine.

Dar: îmi amintesc stelele din noaptea aceea. Erau asemenea unor grăunţi de sare împrăştiaţi pe bolta cerească, ca şi cum cineva vărsase o solniţă pe o bucată de pânză neagră ca smoala.

Au însemnat mult pentru mine, stelele cu frumuseţea aceea a lor, rod al întâmplării. Ultimul lucru pe care credeam că l-aş mai putea vedea înainte să mor în iarba rece şi udă.

FETELE DE AICI ÎNCEARCĂ SĂ MĂ FACĂ SĂ VORBESC. Îmi tot spun: *Care-i povestea ta, frumoasă stea? Hai, glăsuieşte, fată mută ca un peşte!* Le ascult zilnic poveştile, la întâlnirile de grup, la prânz, la cercul de lucru manual, la micul dejun, la cină, tot timpul. Vorbe pe care le rostesc încontinuu, amintiri întunecate, cu care nu pot conteni. Propriile poveşti le mănâncă de vii, le întorc pe dos. Dar nu se pot opri din vorbit.

Eu mi-am pus zăgaz cuvintelor. Inima mea era prea plină de ele.

STAU ÎN CAMERĂ CU LOUISA. E mai mare decât mine şi părul ei seamănă cu un ocean zgomotos, în nuanţe arămii, care i se revarsă pe spate. Are un păr atât de bogat, încât nici măcar nu-l poate împleti în cozi şi nu-l poate prinde într-un coc sau cu elastice. Părul ei răspândeşte o aromă de căpşuni. Miroase mai plăcut decât oricare altă fată pe care o cunosc. Aş putea s-o miros la nesfârşit.

În prima noapte pe care am petrecut-o aici, când şi-a ridicat bluza ca să se îmbrace în pijama, în fracţiunea de secundă cât a durat până când părul ei dementţial i s-a revărsat peste corp acoperindu-l ca o pelerină protectoare, le-am văzut pe toate şi am tras adânc aer în piept.

— Nu te speria, micuţo, mi-a spus ea.

Nu eram speriată. Numai că era prima dată când vedeam o fată cu pielea ca a mea.

FIECARE MOMENT ESTE REZERVAT pentru ceva anume. Ne trezim la şase. La şapte fără un sfert, ne bem cafeaua călduţă sau sucul îndoit cu apă. Avem la dispoziţie 30 de minute ca să întindem brânză topită pe nişte chifle ca de carton sau să ne îndesăm în gură ouă albicioase sau să înghiţim un terci de ovăz cu cocoloaşe. La şapte şi un sfert ne putem întoarce în camerele noastre, ca să facem duş. Cabinele de duş nu au uşi şi habar nu am din ce sunt făcute oglinzile, dar în niciun caz din sticlă, aşa că, atunci când te speli pe dinţi sau îţi perii părul, reflexia propriului chip este tulbure, neclară. Dacă vrei să te razi pe picioare, trebuie să fie de faţă o asistentă sau o infirmieră, dar niciuna dintre noi nu vrea asta, aşa că avem picioarele păroase, ca ale băieţilor. La opt şi jumătate avem întâlnirea de grup şi ăsta e momentul în care încep să curgă poveştile şi unele fete ţipă, altele se vaită, dar eu mă mulţumesc să stau pe scaun, doar să stau, şi nu e zi în care fata aia mai mare, odioasa de Blue, cu dinţii ei stricaţi, să nu întrebe: *Azi o să zici ceva, Sue cea tăcută? Azi aş vrea s-o ascult pe Sue cea tăcută; n-ai vrea şi tu, Casper?*

Casper îi spune să-şi ţină fleanca. Casper ne îndeamnă să respirăm, să facem exerciţiul cu acordeonul deschizându-ne braţele larg, larg de tot, şi apoi strângându-le tare, tare de tot, şi după aceea îndepărtându-le din nou, şi din nou, şi din nou şi nu-i aşa că ne simţim bine când respirăm? După grup urmează medicamentele, apoi liniştea, apoi prânzul, apoi lucrul manual, apoi şedinţa individuală unde stai cu doctorul şi plângi încă şi mai mult, şi apoi, la cinci seara, vine cina, care e mai mult mâncare rece, şi iarăşi Blue: *Îţi plac macaroanele cu brânză, Sue cea tăcută? Când îţi scoţi bandajele alea, Sue*? Apoi vine divertismentul. După divertisment, urmează telefonul şi o nouă repriză de plâns. Şi apoi se face nouă seara şi urmează alte medicamente şi-n cele din urmă culcarea. Fetele tună şi fulgeră în legătură cu programul, cu mâncarea, cu grupul, cu medicamentele, cu totul, dar mie nu-mi pasă. Am mâncare şi un pat şi e cald şi sunt înăuntru, în siguranţă.

Şi nu mă numesc Sue.

JEN S. E PLINĂ DE CRESTĂTURI: cicatrici scurte şi subţiri îi brăzdează braţele şi picioarele. Poartă pantaloni de sport scurţi şi lucioşi. Este cea mai înaltă dintre noi, cu excepţia doctorului Dooley. Driblează un baschetbalist invizibil de-a lungul coridorului bej. Aruncă la un coş invizibil. Francie e o perniţă de ace cu chip de om. Îşi înţeapă pielea cu croşete, cu beţişoare, cu bolduri, cu orice îi pică în mână. În privire i se citeşte furia şi scuipă pe podea. Sasha e o fată grăsană, cu rezerve inepuizabile de apă: plânge la întâlnirile de grup, plânge la masă, plânge în camera ei. N-o să sece niciodată. E plină de tăieturi: braţele îi sunt haşurate cu linii de un roşu-pal. Nu-şi face tăieturi adânci. Isis se arde. Braţele îi sunt pline de umflături circulare, cu cruste. La o întâlnire a grupului, s-a zis ceva despre o funie şi despre nişte verişori şi despre un subsol, dar eu m-am închis în mine; am dat mai tare muzica dinăuntrul meu. Cu suferinţa ei cu tot, Blue pare o pasăre pestriţă; are câte un pic din toate: un tată rău, dinţii stricaţi de la metamfetamină, arsuri de ţigară, tăieturi cu lama. Linda/Katie/Cuddles poartă un capot de bunicuţă. Papucii îi miros groaznic. Sunt prea multe persoane în ea ca le să mai ţin socoteala; cicatricile ei sunt toate pe interior, la un loc cu toate persoanele alea. Nu ştiu de ce e cu noi, cert este se află aici. La cină îşi mânjeşte faţa cu piure de cartofi. Uneori vomită fără motiv. Chiar şi atunci când stă complet liniştită, vezi că în corpul ei se petrec o *groază* de lucruri şi asta nu-i bine.

Când eram afară, am cunoscut oameni de felul ei; mă feresc de ea.

UNEORI MĂ SUFOC ÎN LOCUL ĂSTA BLESTEMAT; mi se pare că am pieptul plin de nisip. Nu înţeleg ce se întâmplă. Mi-a fost prea frig şi am stat prea mult afară. Nu mă pot obişnui cu cearşafurile curate, cu cuvertura frumos mirositoare, cu mâncarea care mi se pune în faţă la cantină, miraculoasă şi caldă. Intru în panică, încep să tremur, mă sufoc, iar Louisa vine foarte aproape de mine când suntem la noi în cameră, iar eu stau încremenită într-un colţ. Îi simt pe faţă răsuflarea cu iz de ceai de mentă. Îmi cuprinde obrajii cu palmele; până şi asta mă face să tresar. Îmi spune:

— Micuţo, eşti printre ai tăi.

E PREA MULTĂ LINIŞTE ÎN CAMERĂ, aşa că noaptea mă plimb pe coridoare. Mă dor plămânii. Mă mişc încetişor.

Totul e cufundat într-o linişte desăvârşită. Îmi trec un deget de-a lungul pereţilor. Şi o ţin aşa ore întregi. Ştiu că se gândesc să mă treacă pe somnifere după ce mi se vor vindeca rănile şi să-mi oprească antibioticele, dar eu nu vreau. Trebuie să fiu trează şi conştientă.

El ar putea fi oriunde. Ar putea fi şi aici.

LOUISA E CA O REGINĂ. E aici dintotdeauna. Îmi spune:

— Sunt prima nenorocită de fată de aici, am venit chiar de când s-a deschis, pentru numele lui Dumnezeu!

Scrie tot timpul într-un jurnal cu coperţi în alb şi negru; nu ia parte niciodată la grup. Cele mai multe dintre fete poartă pantaloni de yoga şi tricouri, lucruri lălâi, dar Louisa se dichiseşte în fiecare zi: ciorapi negri şi balerini lucioşi, rochii elegante, cum se purtau în anii 1940, cumpărate de la second-hand, iar părul ei e coafat întotdeauna cu grijă, într-un mod spectaculos. Are valize pline cu eşarfe, cămăşi de noapte străvezii, farduri cremoase, rujuri de un roşu-sângeriu. Louisa e ca un musafir care n-are de gând să mai plece.

Cântă într-o formaţie, îmi spune.

— Dar nervozitatea mea, adaugă şoptit. *Problema* asta a mea îmi stă în drum.

Louisa are pe burtă nişte arsuri în formă de cercuri concentrice. Pe interiorul braţelor are nişte dungi încâlcite, ca nişte rădăcini. Picioarele îi sunt pline de arsuri şi de tăieturi făcute cu grijă, după nişte tipare clare. Spatele îi este acoperit de tatuaje.

Louisa iese din cameră în fugă.

CASPER ÎNCEPE FIECARE ÎNTÂLNIRE DE GRUP în acelaşi fel. Exerciţiul acordeonului, metode de respiraţie, mişcări de relaxare a gâtului, atingerea cu mâna a degetelor de la picioare. Casper e mărunţică şi delicată. Poartă saboţi cu tocuri ca de spiriduş, care nu fac zgomot. Ceilalţi doctori au pantofi care scot nişte bocănituri stridente şi care fac foarte mult zgomot, chiar şi pe covor. E palidă. Ochii ei sunt enormi, rotunzi, albaştri-albaştri. La Casper nu poate fi vorba de asperităţi.

În timp ce ne cuprinde pe toate cu privirea, pe chip i se iveşte un zâmbet. Ne spune:

— Aici nu aveţi altă treabă decât să vă ocupaţi de *voi.* Suntem aici ca să ne facem bine, nu-i aşa?

Cu alte cuvinte: în momentul de faţă, toate suntem în rahat.

Dar ştiam deja asta.

DE FAPT, NUMELE EI NU E CASPER. I se spune aşa datorită ochilor ăia mari şi albaştri şi pentru că e atât de tăcută. În unele dimineţi, îşi face apariţia ca o fantomă lângă paturile noastre ca să ia fişa medicală, iar degetele ei calde se strecoară nu mai mult de unu-doi centimetri pe sub bandajul meu ca să-mi ia pulsul. Stau lungită în pat, iar când se uită în jos la mine, i se formează o bărbie dublă adorabilă. Asemenea unei fantome, apare pe neaşteptate în spatele meu pe coridor şi îmi zâmbeşte când mă întorc surprinsă spre ea: *Cum te mai simţi?*

În cabinetul ei se află un acvariu imens, în care o broască ţestoasă grasă şi greoaie dă întruna din picioruşe, de parcă ar avea vâsle, dar nu avansează mai deloc. Mă uit tot timpul la jigodia asta amărâtă; aş putea să o urmăresc ore întregi şi zile la rând şi mi se pare că îndeplineşte cu o răbdare incredibilă o sarcină care, până la urmă, n-o să ducă nicăieri – nu e ca şi cum o să poată ieşi prea curând din nenorocitul ăla de acvariu, nu?

Iar Casper stă şi mă priveşte cum privesc broasca ţestoasă.

CASPER RĂSPÂNDEŞTE UN MIROS PLĂCUT. E întotdeauna curată, iar hainele ei foşnesc uşor. Nu ridică niciodată vocea. O masează pe Sasha pe spate când plânge în hohote până se sufocă. Îşi pune braţele în jurul lui Linda/Katie/Cuddles ca un portar de fotbal sau ceva de genul ăsta, când din ea iese la suprafaţă una dintre persoanele alea rele. Am văzut-o chiar şi în camera lui Blue, în ziua în care fata a primit de la mama ei o cutie uriaşă cu cărţi, cum mângâia coperţile şi îi zâmbea lui Blue. Şi am văzut cum Blue s-a topit un pic, doar un pic, la zâmbetul ei.

Casper ar trebui să fie mama cuiva. Ar trebui să fie mama *mea.*

NU STĂM NICIODATĂ PE ÎNTUNERIC. În pereţii din fiecare cameră există nişte leduri care se aprind cu un ţiuit la patru după-amiaza şi se sting, cu acelaşi ţiuit, la şase dimineaţa. Sunt mici, dar strălucitoare. Louisei nu-i place lumina. Ferestrele au draperii aspre, pe care are grijă să le tragă bine în fiecare seară, înainte de a se băga în pat, pentru a împiedica să pătrundă în cameră lumina gălbuie de la ferestrele clădirii de birouri de alături. Apoi îşi trage cearşaful peste cap, ca măsură suplimentară de siguranţă.

În seara asta, de îndată ce adoarme, dau cearşaful la o parte şi trag draperiile în lături. Poate că vreau să privesc stelele-grăunţi de sare. Nu ştiu.

Fac pipi în vasul metalic de toaletă în timp ce urmăresc trupul tăcut al Louisei, care pare un dâmb pe sub grămada de pături. În oglinda ciudată, părul meu arată ca nişte şerpi. Frământ şuviţele încâlcite între degete. Părul îmi miroase încă a ţărână şi a beton, a pod şi a praf, şi mi se face rău.

De când mă aflu aici? Mă trezesc dintr-un vis. Dintr-un loc. Unul întunecos.

Becurile din tavanul coridorului sunt asemenea unor râuri strălucitoare, lungi. Trag cu ochiul în camerele pe lângă care trec. Numai Blue e trează şi îşi ţine cartea ridicată către ledul ţiuitor, ca să poată citi.

Nu există nici uşi, nici veioze, nici oglinzi, nici lame de ras, doar hrană moale, care poate fi mâncată cu lingura, şi cafea călduţă. Aici nu-i chip să-ţi provoci răni.

În timp ce aştept lângă cabinetul asistentelor şi bat cu degetele în blatul de la recepţie, mă simt atât de goală pe dinăuntru, încât parcă aud ceva zăngănind în mine. Sun din clopoţel. În tăcerea coridorului, acesta scoate un sunet groaznic, strident.

Barbero apare de după colţ; ronţăie ceva şi are gura plină. Când mă vede, se încruntă. E un fost luptător al Liceului Menominee şi are gâtul gros. Încă răspândeşte un iz de unguent şi de adeziv. Îi plac doar fetele drăguţe. Pot spune asta pentru că Jeni S. e drăguţă foc, cu picioarele ei lungi şi nasul pistruiat, şi Barbero îi zâmbeşte întotdeauna. E singura căreia îi zâmbeşte.

Îşi pune picioarele pe birou şi-şi mai îndeasă nişte chipsuri în gură.

— Ce mama dracului oi fi vrând la ora asta din noapte? întreabă el în timp ce câteva firimituri sărate îi cad de pe buze direct pe uniforma lui bleu.

Iau de pe blat teancul de bileţele adezive şi un pix şi scriu în grabă. Apoi îi arăt bileţelul. *DE CÂT TIMP MĂ AFLU AICI?*

Se uită la bileţel. Clatină din cap.

— Nţ! întreabă.

Scriu: *NU. SPUNE-MI.*

— N-ai să vezi, Sue cea tăcută.

Barbero mototoleşte punga de chipsuri şi o îndeasă în coşul de gunoi.

— N-ai decât să-ţi deschizi nenorocita aia de guriţă şi să vorbeşti tare, ca o fetiţă mare ce eşti.

Barbero îşi închipuie că mi-e frică de el, dar nu-i adevărat. Nu mi-e frică decât de o singură persoană, care e departe, tocmai pe celălalt mal al râului, şi aici nu se poate atinge de mine.

Cel puţin, *nu cred* că poate.

Încă un bileţel: *SPUNE-MI ODATĂ, TÂMPITULE.* Mâinile îmi tremură puţin în timp ce îi arăt hârtiuţa.

Barbero izbucneşte în râs. Între dinţi i-au rămas resturi de chipsuri.

Încep să văd stele verzi, iar muzica dinăuntrul meu devine asurzitoare. În timp ce mă îndepărtez de cabinetul asistentelor, pielea începe să-mi amorţească. Aş vrea să respir aşa cum ne învaţă Casper, dar nu reuşesc, n-o să funcţioneze, nu şi-n cazul meu, nu odată ce mă enervez şi începe muzica. Acum pielea nu-mi mai e amorţită, ci doar mă mănâncă straşnic în timp ce hoinăresc şi tot hoinăresc şi caut şi tot caut şi când găsesc ceea ce caut şi mă întorc, lui Barbero îi piere cheful de râs. Nu reuşeşte decât să zică „Băga-mi-aş!” şi să se ferească.

Scaunul de plastic ricoşează după ce loveşte blatul de la recepţie. Recipientul cu pixuri pe care sunt lipite flori de plastic cade pe podea, iar pixurile se împrăştie pe imensul covor bej. Imensul covor bej care e pretutindeni. Încep să lovesc cu piciorul în blatul de la recepţie, ceea ce nu-i o idee bună, pentru că nu sunt încălţată, dar durerea îmi provoacă o senzaţie plăcută, aşa că nu mă opresc. Acum Barbero este în picioare, aşa că apuc din nou scaunul, iar el ridică mâinile tot repetând: *Linişteşte-te, nebuna naibii.* Dar o spune şoptit. De parcă i-ar fi un pic frică de mine, lucru care, nu ştiu de ce, mă face şi mai furioasă.

Ridic din nou cu scaunul, dar apare doctorul Dooley.

CHIAR DACĂ AM DEZAMĂGIT-O, Casper nu lăsa să se vadă asta. Stă şi mă priveşte cum privesc ţestoasa, iar ţestoasa face ce ştie ea mai bine. Mi-ar plăcea să fiu în locul ţestoasei, să stau sub apă, în linişte, fără nimeni prin preajmă. Ce viaţă a dracului de tihnită mai are şi ţestoasa asta.

Casper zice:

— Ca să-ţi răspund la întrebarea pe care i-ai pus-o lui Bruce astă-noapte: eşti la Centrul Creeley de şase zile. Înainte de a fi transferată aici, ai fost internată şapte zile în spital, unde ai primit tratament şi ai fost ţinută sub observaţie. Ştiai că ai dus pe picioare o pneumonie? Mă rog, încă o duci, dar antibioticele ar trebui să-şi facă efectul.

Ia de pe birou un obiect gros şi pătrăţos şi-l împinge spre mine. E un calendar de birou. La început nu ştiu la ce să mă uit, dar apoi îmi dau seama, văd chiar în susul paginii.

Aprilie. Este mijlocul lui aprilie.

Casper continuă:

— Tocmai ai ratat Paștele la Creeley. Nu prea ştiai pe ce lume te afli. Dar n-ai pierdut cine ştie ce. E greu de imaginat un iepure uriaş care ţopăie printr-o secţie de psihiatrie, nu?

Zâmbeşte.

— Iartă-mă. A fost o mostră de umor de psihiatru. Însă am avut o vânătoare de ouă. Ziua Recunoştinţei e mult mai distractivă pe aici: curcan uscat, sos cu cocoloaşe. Vremuri bune.

Ştiu că încearcă să mă înveselească, să mă facă să vorbesc. Întorc faţa către ea, dar de îndată ce îi întâlnesc privirea, simt cum mă podidesc lacrimile, aşa că mă uit din nou la idioata aia de ţestoasă. Mă simt ca şi cum m-aş trezi şi aş fi cuprinsă din nou de tenebrele din mine.

Casper se apleacă în faţă.

— Măcar îţi aminteşti că ai fost la Spitalul Regional?

Îmi amintesc de agentul de pază şi de pădurea de păr din nările lui. Îmi amintesc de luminile de deasupra mea, strălucitoare ca soarele, şi de un bipăit care nu părea să se mai oprească vreodată. Îmi amintesc că aş fi vrut să lovesc când am fost atinsă de mâini străine, când mi-au fost tăiate hainele şi când au fost scoase de pe mine, la fel şi ghetele. Îmi amintesc cât de grei îmi simţeam plămânii, de parcă ar fi fost plini de noroi.

Îmi amintesc cât eram de speriată că Frank Nemernicul avea să apară în uşă şi să mă ia de acolo, să mă ducă înapoi în hambar, în camera în care plângeau fetele.

Îmi amintesc că plângeam. Îmi amintesc cum am împroşcat cu vomă încălţările unei asistente şi cum expresia de pe faţa ei nu s-a schimbat deloc, nici măcar pentru o clipă, de parcă păţea aşa ceva tot timpul, şi cum am încercat să-i transmit că-mi părea rău doar din priviri pentru

că nu puteam rosti cuvinte şi cum expresia feţei nu i s-a schimbat nici de data asta.

În rest, nimic. Absolut nimic. Până la Louisa.

Casper spune:

— Nu-i nimic dacă nu reuşeşti să-ţi aminteşti. Subconştientul nostru e incredibil de deştept. Uneori ştie când trebuie să ne ţină la distanţă, ca un fel de protecţie. Sper că se înţelege ce spun.

Mi-aş dori să ştiu cum să-i spun că subconştientul meu e defect, pentru că nu m-a ţinut niciodată la distanţă de ameninţările lui Frank Nemernicul sau de bărbatul ăla care a încercat să-mi facă rău în pasajul subteran.

Degetul mare de la picior, care e rupt, îmi pulsează de durere pe sub aţele, în botina ciudată pe care mi-a pus-o doctorul Dooley. Acum, când merg, chiar arăt ca o ciudăţenie dementă, cu părul meu naşpa şi braţele dolofane şi picioarele îmbrăcate în pantaloni strâmţi şi mersul şchiopătat.

Ce-o să se întâmple cu mine?

Casper îmi spune:

— Cred că ai nevoie de un plan.

NU-I ADEVĂRAT CĂ VREAU SĂ FIU CA BROASCA ŢESTOASĂ, să fiu singură. Adevărul e că o vreau înapoi pe Ellis, dar ea nu se mai poate întoarce niciodată, niciodată. Oricum, nu aşa cum era. Şi e adevărat că mi-e dor de Mikey şi de DannyBoy şi chiar şi de Evan şi de Dump şi că uneori mi-e dor de maică-mea, cu toate că dorul de ea înseamnă mai mult furie decât tristeţe, adică exact ce simt când mă gândesc la Ellis, şi nici măcar asta nu-i chiar adevărat, pentru că, atunci când spun *tristeţe,* mă refer, de fapt, la o *gaură neagră dinăuntrul meu, plină de cuie şi de pietre şi de cioburi de sticlă şi de cuvinte pe care nu mi le mai găsesc.*

Ellis, Ellis.

ŞI CHIAR DACĂ E ADEVĂRAT CĂ HAINELE MELE sunt de la obiecte pierdute, nu-i pe de-a-ntregul adevărat că n-am nimic, pentru că, de fapt, *am* ceva, un ceva pe care nu vor să mi-l dea. L-am văzut odată, când doctorul Dooley mi-a spus să mă ridic de la filmul la care mă uitam în timpul orei de divertisment şi să mă duc la cabinetul asistentelor. Când am ajuns acolo, a scos de sub birou un rucsac – rucsacul *meu.* Doctorul Dooley e superînalt şi chipeş, genul ăla de bărbat despre care ştii că ştie cât e de chipeş şi că, prin urmare, viaţa lui e mult mai uşoară, aşa că, în general, se poartă cu foarte mult calm cu noi, ceilalţi, care nu suntem chipeşi. De pildă, când mi-a spus: „Doi tipi au adus ăsta. Îl recunoşti?", am fost orbită de strălucirea dinţilor lui şi fascinată de barba lui mătăsoasă.

Am înhăţat rucsacul şi m-am lăsat în genunchi, am deschis fermoarul şi mi-am vârât mâinile înăuntru. Era acolo. Am început s-o scutur răsuflând uşurată, dar doctorul Dooley mi-a spus:

— Nu te ambala. Am golit-o.

Am scos trusa, un obiect militar de prim-ajutor pe care îl găsisem pe când aveam paişpe ani şi mă învârteam cu Ellis prin St. Vincent de Paul, magazinul second-hand de pe West Seventh. Cutia metalică era îndoită, iar crucea roşie, mare, de pe capac era zgâriată şi culoarea începuse să se şteargă.

Obişnuiam să ţin de toate în trusa mea: alifia, tifonul, un săculeţ de catifea albastră în care păstram cioburile de borcan, ţigările, chibriturile şi bricheta, nasturi, brăţări, bani, fotografiile învelite în pânză.

Cutia nu a scos niciun sunet când am scuturat-o. Am scotocit mai adânc în rucsacul verde, dar şi acesta era întunecos şi gol. Înăuntru nu mai erau nici şosetele şi lenjeria de schimb, nici rulourile de hârtie igienică, nici rola de film în care păstram banii câştigaţi din cerşit, nici punguţa cu pastile, nici pătura de lână făcută sul. Lipsea şi blocul de desen. Dispăruse şi săculeţul cu pixuri şi cărbuni. Camera foto, ia-o de unde nu-i. Am ridicat privirea către doctorul Dooley.

— A trebuit să luăm tot ce era în el, pentru siguranţa ta.

Mi-a întins mâna şi până şi aceasta arăta bine, cu degete subţiri şi unghii lăcuite. M-am făcut că n-o văd şi m-am ridicat singură, ţinând strâns trusa şi rucsacul.

— Trebuie să mi le dai înapoi. Le păstrăm noi până când o să ţi se dea drumul.

A întins mâna, mi-a tras rucsacul din braţe şi mi-a luat cutia din mână, după care le-a pus în spatele biroului.

— Dar poţi păstra asta.

Doctorul Dooley mi-a pus în mână bucata pătrăţoasă de pânză. Înăuntru, apărate de materialul moale, sunt fotografii cu noi: eu şi Ellis, Mikey şi DannyBoy, în bunăstare şi împreună, înainte să se ducă

naibii totul.

În timp ce mă îndepărtam strângând fotografiile la piept, doctorul Dooley a strigat în urma mea:

— Tipii ăia au zis că le pare rău.

Am mers mai departe, dar înlăuntrul meu am simţit că mă opresc pentru o secundă.

FOTOGRAFIILE MELE, CU ELE MĂ ÎNDELETNICESC în noaptea de după tărăşenia cu degetul de la picior, când Jen S. vine să mă caute: mă uit prin ele, cu aceeaşi dorinţă nestăvilită pe care o am de fiecare dată când îmi îngădui să mă gândesc la Ellis, absorbită de imaginile în alb-negru care ne înfăţişează pe toţi patru în cimitir, pozând ridicol, ca nişte staruri rock, cu ţigara în colţul gurii, cu buza de iepure a lui DannyBoy care aproape că nu se vede şi cu acneea lui Ellis care abia dacă se mai distinge. DannyBoy zicea mereu că oamenii arată mai bine în pozele alb-negru şi avea dreptate. Fotografiile sunt micuţe şi pătrate; camera foto Land era veche, de prin anii 1960, prima variantă de Polaroid. Mi-a dat-o bunica. Avea burduf şi mă făcea să mă simt cool. Am găsit un film la magazinul de aparate foto de lângă Macalester College. Era o rolă pe care o introduceai în aparat, făceai poza, rupeai pelicula într-o parte şi fixai micul cronometru rotund. Când bâzâia, dezlipeai pelicula, şi iată-ne alb-negru, arătând ca pe vremuri, dichisiţi, iat-o pe Ellis care e frumoasă foc, cu părul ei negru. Şi iată-mă şi pe prostănaca de mine, cu braţele îndoite la piept, îmbrăcată cu puloverul meu ciuruit, cu părul vraişte, vopsit în roşu şi albastru, culorile lumii reale, dar cu un aspect spălăcit pe filmul alb-negru. Pe lângă Ellis, oricine ar fi arătat naşpa.

— Super! zice Jen S. întinzând mâna spre poze, dar eu le înfăşor la loc în pânză şi le strecor sub pernă.

— Frate! zice ea oftând. Mă rog, nu contează. Hai, vino, Barbero ne aşteaptă în sala de relaxare. Ţi-am pregătit o surpriză.

În sala de relaxare stăruie mirosul de la popcornul pe care l-am mâncat în timpul filmului de mai devreme; castronul gol a rămas pe o masă rotundă. Jen îşi umezeşte degetul şi şterge cu el castronul, iar apoi linge sarea şi bucăţelele întărite de unt. Scoate un soi de grohăit. Buzele fleşcăite ale lui Barbero se încreţesc.

— Schumacher, zice el. Mă ucizi.

Ea ridică din umeri şi îşi şterge degetul umed de tivul tricoului verde, lălâu.

Scormoneşte într-una din cele câteva cutii cu „de toate”, căutându-şi pachetul preferat de cărţi. Cutiile colorate sunt stivuite una peste alta, lângă pereţii sidefii ai sălii de relaxare, în ele găseşti cărţi de joc, cutii uzate de creioane, carioci, jocuri.

Trei computere stau pe o masă, lângă un perete. Barbero porneşte unul şi mă îndepărtează cu un gest din mână, ca să poată introduce parola.

— Uite care-i treaba, ţăcănito.

Barbero îmi aruncă o cărţulie. Trebuie să mă aplec să o ridic. Începe să tasteze. Pe monitor apar cuvintele ÎNVĂŢARE ALTERNATIVĂ. LOCUL POTRIVIT PENTRU TINE.

— Amabila doamnă doctor e de părere că ai nevoie de o ocupaţie ca

să-ţi poţi ţine sub control problemele legate de furie care, din câte se pare, nu sunt deloc puţine şi ciudatul tău obicei de a nu dormi. Se pare, aşadar, că te întorci la şcoală, prostănaco.

Mă uit la Jen S., care rânjeşte larg în timp ce amestecă cărţile.

— O să fiu *profesoara* ta, chicoteşte ea.

Barbero pocneşte din degete aproape de faţa mea.

— CONCENTREAZĂ-TE. Aici sunt! Hei!

Îl săgetez cu privirea.

Barbero începe să enumere pe degete o listă.

— Uite cum stă treaba: n-ai voie să intri pe alte site-uri decât cel pentru învăţat. Nu ai voie să intri pe Facebook, pe Twitter, pe e-mail, pe nimic altceva în afară de paginile cu lecţii. Prietena ta Schumacher aici de faţă s-a oferit să-ţi fie profesoară, aşa că o să-ţi verifice testele şi toate prostiile alea de la finalul fiecărei lecţii.

Se uită la mine. Îi întorc privirea.

— Nu vrei s-o faci, spune el. Amabila doamnă doctor zice că trebuie să începi să iei somnifere ca să poţi dormi şi simt că nu vrei asta. Preferă să te ştie aici decât furişându-te de-a lungul coridoarelor, aşa cum faci. Pentru că e al dracului de *ciudat*.

Nu vreau să iau pastile mai ales noaptea, când mi-e cel mai frică şi când trebuie să am simţurile ascuţite. Doctorii m-au îndopat de când aveam opt ani şi până când am împlinit treişpe. Ritalinul n-a avut efect. Mă izbeam de pereţi şi am înfipt un creion în grăsimea pufoasă de pe burta lui Alison Jablonsky. Din cauza Adderallului am făcut caca pe mine într-a opta; maică-mea m-a ţinut acasă tot restul anului. Îmi lăsa prânzul în frigider, în folie de plastic: sandviciuri cu chiftele buretoase, salată de ouă duhnitoare şi pâine prăjită umezită. Zoloftul îmi dădea o senzaţie de parcă aş fi inhalat un aer foarte dens, pe care nu reuşeam să-l dau afară zile întregi. Cele mai multe dintre fetele de aici sunt îndopate cu pastile, pe care le iau cu o resemnare exasperantă.

Mă aşez pe scaun şi îmi tastez numele în căsuţa INTRODUCEŢI NUMELE.

— Bună alegere, ciudato.

— Doamne Sfinte, Bruce! exclamă Jen, exasperată. Ai lipsit de la şcoala de asistente în ziua în care s-a predat lecţia despre modul în care trebuie să vorbeşti cu pacienţii?

— Ştiu cum să vorbesc cu pacienţii, păpuşă. Anunţă-mă când vrei să vezi.

Se trânteşte pe o canapea maro care scârţâie şi îşi scoate iPod-ul din buzunar.

Pe unul dintre pereţii sălii se întinde o fereastră mare. Draperiile sunt date la o parte. Afară e întuneric, e trecut de zece. Aripa noastră e la etajul patru. De jos vine zgomotul maşinilor care trec prin ploaie

pe Riverside Avenue. Dacă fac lecţiile, Casper o să fie mulţumită de mine. Ultima dată când am mers la şcoală, am fost dată afară în mijlocul anului, într-a unşpea. Parcă a trecut o veşnicie de atunci.

Mă holbez în monitor şi încerc să citesc un paragraf, dar în faţa ochilor îmi apar doar cuvintele *scârbă* şi *târfă* mâzgălite pe uşa dulapului meu. Încă simt în gură gustul de hârtie igienică, am senzaţia că mă zbat ca să mă eliberez, simt mâini care-mi strâng gâtul şi aud râsete. Simt furnicături în degete şi o apăsare în piept. După ce-am fost dată afară din şcoală, lucrurile au luat-o razna. Chiar mai rău decât înainte.

Mă uit prin sala de relaxare. Gândurile legate de persoana care plăteşte pentru toate astea îmi ronţăie creierul asemenea unui şoricel neastâmpărat, dar le alung. Ani de zile, maică-mea a gătit pentru cină chiftele cu ceapă şi cu ketchup şi cu grămezi de piure alături, până când s-a terminat şi cu asta. Nu eram nişte oameni cu bani; scotoceam după mărunţiş prin geantă şi prin rucsac şi mâncam tăiţei cu unt patru seri pe săptămână. Când mă gândesc cum se poate să mă aflu aici, încep să mă îngrijorez şi mi se face frică.

Îmi zic: *Sunt înăuntru, la căldură şi pot să fac asta dacă îmi garantează că pot să rămân.* Asta-i tot ce contează în momentul ăsta. Să respect regulile, ca să pot rămâne înăuntru.

Degetele lui Jen amestecă agile cărţile. Se aude ca şi când nişte păsări îşi iau în grabă zborul de pe ramurile unui copac.

CASPER MĂ ÎNTREABĂ: „CUM TE SIMŢI?”

Mă întreabă asta în fiecare zi. O dată pe săptămână, mă mai întreabă cineva – poate doctorul Dooley dacă lucrează în tura de zi sau doctoriţa cu voce răguşită şi păr aspru, care exagerează cu rimelul. O cheamă Helen, cred. Nu-mi place de ea; mă face să simt fiori de gheaţă. O zi pe săptămână, duminica, nimeni nu ne întreabă cum ne simţim, iar unele dintre noi se simt pierdute din pricina asta. Cum ar spune ironic Jen S.: „Am atât de multe sentimente! Am nevoie de cineva care să le asculte!”. Casper aşteaptă. Pot *simţi* că aşteaptă. Iau o hotărâre.

Scriu ceea ce simt şi îi împing hârtia pe birou. *Simt tot timpul că trupul meu e cuprins de un foc care mă mistuie zi şi noapte. Trebuie să opresc căldura asta înnegurată. Când mă curăţ, mă spăl şi mă aranjez, mă simt mai bine. Înlăuntrul meu e mai răcoare, mă simt mai liniştită. Ca senzaţia pe care ţi-o dă muşchiul când te afunzi în pădure.*

Însă nu scriu şi că: mă simt atât de singură pe lume, că aş vrea să-mi jupoi toată carnea de pe mine şi să intru aşa, numai oase şi cartilaje, direct în râu, ca să fiu înghiţită de apă, exact cum a păţit tata.

Înainte să se îmbolnăvească, tata mă ducea cu maşina în lungi călătorii spre nord. Parcam şi o luam la pas pe cărări, afundându-ne printre brazii înmiresmaţi şi molizii luxurianţi şi uneori aveam impresia că e noapte, pentru că nu se mai zărea cerul din cauza desimii copacilor. Eram mică pe atunci şi mă tot împiedicam de pietre, aterizând pe covorul gros de muşchi. Aşa mi-a rămas în minte senzaţia pe care o aveam când atingeam cu degetele muşchiul răcoros şi reconfortant. Tata ar fi putut merge ore în şir. Zicea: „Vreau doar să fie linişte”. Şi mergeam şi tot mergeam, căutând un loc liniştit. În pădure nu-i chiar aşa linişte pe cât se crede.

După ce a murit tata, mama a devenit ca un crab: a ascuns totul în ea, lăsând la vedere doar carapacea.

Casper termină de citit, împătureşte cu grijă hârtia şi o pune într-un dosar de pe birou.

— Muşchi răcoros.

Zâmbeşte.

— Nu-i un mod rău de a simţi. Numai de te-am putea face să ajungi acolo fără să te răneşti. Oare cum să facem asta?

Casper are întotdeauna pe birou foi albe de hârtie pentru mine. Scriu şi împing hârtia spre ea. Se încruntă. Scoate din sertar un dosar şi urmăreşte cu degetul rândurile de pe o pagină.

— Nu, nu văd niciun bloc de desen printre lucrurile scoase din rucsacul tău.

Se uită la mine.

Scot un sunet slab. În blocul meu de desen era totul, mica mea lume. Desene care-i înfăţişau pe Ellis, pe Mikey, benzile desenate pe

care le-am făcut luându-mi ca subiect strada, pe mine şi pe Evan şi pe Dump.

Simt că am furnicături în degete. Am nevoie să desenez. Am *nevoie* să mă cufund în desen. Mai scot un sunet slab.

Casper închide dosarul.

— O să vorbesc cu domnişoara Joni. Să vedem ce poate face.

TATA ÎNSEMNA ŢIGĂRI ŞI CUTII DE BERE ALB CU ROŞU. Tricouri albe murdare şi un balansoar maroniu şi ochi albaştri şi o barbă ţepoasă, care îţi zgâria obrazul, şi replica *O, Misty* când mama îi arunca o căutătură încruntată. Zăcea în scaunul ăla zile întregi, iar eu stăteam pe podea, la picioarele lui, şi umpleam foaie după foaie cu desene: sori, case, mutre de pisici, în creioane colorate, creioane simple sau pixuri. Zile întregi în care nu-şi schimba tricourile alea, zile uneori cufundate în linişte, alteori invadate de râs, un râs straniu, care părea că-i provoacă fisuri pe dinăuntru, până când râsul a dispărut şi au apărut plânsul şi lacrimi care mi se scurgeau pe faţă când mă căţăram în scaun şi mă legănam împreună cu el, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, iar inima bătea, bătea, bătea, în timp ce lumina de afară se estompa şi ne învăluia întunericul.

LOUISA SPUNE:

— Eşti atât de tăcută. Mă bucur că au pus cu mine în cameră o persoană tăcută. N-ai idee ce obositor poate fi să asculţi pe cineva care vorbeşte tare tot timpul.

Nu mai zisese nimic de ceva timp, aşa că mi-am închipuit că adormise.

Louisa spune:

— Vreau să zic, eu vorbesc cu tine, ştii? În mintea mea, vreau să zic. În capul meu, îţi spun tot felul de chestii, pentru că pari să fii o ascultătoare bună. Dar nu vreau să-ţi ocup timpul de gândire, înţelegi ce vreau să zic.

Scoate un sunet somnoros. *Mmmmm.* Apoi:

— O să-ţi spun întreaga mea poveste. Eşti de încredere, o prietenă de nădejde.

Eşti de încredere, o prietenă de nădejde, eşti de încredere, o prietenă de nădejde – cântecul de leagăn al uneia care se taie.

LA ÎNTÂLNIRILE DE GRUP, LUI CASPER NU-I PLACE să rostim cuvintele *a tăia* sau *tăietură, a arde* sau *a înţepa.* Zice că nu contează *ce* faci sau *cum* faci: e acelaşi lucru. Indiferent că bei, fumezi marijuana, iei metamfetamină, prizezi cocaină, te arzi, te tai, te înţepi, te crestezi, îţi smulgi genele sau ţi-o tragi până sângerezi, toate înseamnă acelaşi lucru: *să-ţi faci rău singură.* Ea spune: dacă *te-a rănit* cineva sau dacă te-a făcut să te simţi *rău* sau *fără valoare sau pângărită,* în loc să ai o atitudine *raţională* şi *să îţi dai seama* că respectivul e un *nemernic* sau un *psihopat* care ar trebui împuşcat sau *spânzurat* şi că ar trebui *te ţii naibii departe de el,* noi *interiorizăm* abuzul şi începem să ne învinuim şi să ne *pedepsim* pe noi înşine şi, fapt cât se poate de *ciudat,* odată ce începi *să te tai* sau *să te arzi* sau *să ţi-o tragi* pentru că te simţi *naşpa* şi *fără valoare,* corpul tău începe să elibereze porcăriile alea numite *endorfine* care îţi induc o stare plăcută, aşa că te simţi atât de al naibii de bine, că lumea devine ca vata de zahăr de la cel mai tare şi mai colorat bâlci de pe planetă, numai că una însângerată şi *infestată.* Dar partea cea mai naşpa e că, odată ce începi *să-ţi faci singură rău,* nu mai poţi să *nu* fii o *ciudată care provoacă fiori,* pentru că tot corpul tău e acum un câmp de luptă *plin de cicatrici* şi *de arsuri* şi nimănui nu-i place *aşa ceva* pe corpul unei fete, *nimeni* n-o să se dea-n vânt după *aşa ceva,* astfel că toate, fără nicio excepţie, suntem *terminate* şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Te speli, te clăteşti şi o *iei naibii de la capăt.*

ÎNCERC SĂ RESPECT REGULILE. Mă străduiesc să merg acolo unde trebuie să merg, atunci când trebuie să merg şi să stau ca o fată cuminte chiar dacă nu rostesc niciun cuvânt, pentru că gâtul mi-e plin de cuie. Încerc să respect regulile pentru că, dacă nu respecţi regulile, rişti să te trezeşti dată AFARĂ.

CÂND MI-A ZIS DOCTORUL DOOLEY CĂ DOI BĂIEŢI au lăsat rucsacul meu? Bănuiesc că băieţii ăia m-au salvat o dată, de două ori. Şi când mi-a spus că au zis să-mi transmită că le pare rău? Mă tot gândesc la asta.

Evan şi Dump. Le părea rău că m-au salvat de bărbatul ăla din pasaj, care încerca să-mi facă probleme? Le părea rău că iarna s-a dovedit al dracului de friguroasă aici în Minnie-Soh-Tah, că N-AU putut să ne ducă pe toţi trei să locuim cu Frank Nemernicul? Eram bolnavă. Nu mai puteam locui afară, în dubă. Evan avea nevoie de droguri. Iar Dump ar fi mers oriunde mergea Evan. Le părea rău că n-am vrut să fac ce-mi cerea Frank Nemernicul? (Ceea ce voia el să facă toate fetele din Hambar, dacă voiau să rămână). Le părea rău că nu m-au lăsat să mor în podul Hambarului?

Părere-de-rău-părere-de-rău-părere-de-rău-părere-de-rău-părere-de-rău-părere-de-rău.

Am eliminat şi cuvântul ăsta, dar el continuă să revină, de fiecare dată mai dur şi mai răutăcios.

LOUISA NU PARTICIPĂ LA GRUP. Louisa se întâlneşte cu Casper seara. Louisa primeşte telefoane noaptea. Se lipeşte de perete în sala de relaxare şi răsuceşte firul telefonului între degete, în timp ce vârful balerinilor ei strălucitori mângâie delicat covorul. Louisa poate să plece şi să vină când vrea ea, nu are nevoie de permis de o zi. Louisa şopteşte în întuneric:

— Trebuie să-ţi spun, tu nu eşti la fel ca noi, ştii? Priveşte în jur. Cearşafurile astea, patul ăsta, medicamentele noastre, doctorii. Aici e vorba despre bani. Asculţi?

Patul ei scârţâie când îşi schimbă poziţia şi se reazemă în cot ca să stea cu faţa la mine. În semiîntuneric, ochii ei au o formă de ou, cu cearcăne dedesubt.

— Trebuie să fii pregătită, asta vreau să spun.

Dar las cuvintele ei să plutească pe deasupra mea, line şi blânde. Se întoarce cu spatele. Bani, bani. Nu vreau să mă gândesc de unde vin sau de unde nu vin.

Vreau doar să adoarmă din nou, ca să pot mânca sandvişul cu piept de curcan pe care l-am ascuns sub pat.

UŞA GRUPULUI SE DESCHIDE BRUSC. Casper se strecoară înăuntru şi se aşază pe scaunul de lângă Sasha, care se răsuceşte şi îi zâmbeşte ca un căţeluş. Casper poartă nişte pantaloni maronii şi saboţii de spiriduş. O bandană roşie, ca o cordeluţă, se zăreşte în părul ei care bate spre blond. Cercei în formă de lună, obraji rozalii, parcă ar fi un nenorocit de curcubeu.

Mă întreb cum o fi arătat când era în liceu. Trebuie să fi fost o fată cuminte, genul care îşi ţine cărţile strânse la piept, care are părul întotdeauna pieptănat cu grijă, care îşi muşcă buzele când dă test. Probabil genul care se ocupa de anuarul şcolii sau care făcea parte din cercul de mate sau poate din cel de dezbateri.

Dar trebuie să mai fie şi altceva, ceva dincolo de aparenţa lustruită a lui Casper, ceva care nu poate fi văzut, ceva ca o rană ascunsă, un secret dureros sau altceva, altfel de ce mama dracului şi-ar câştiga traiul petrecându-şi toată nenorocita de viaţă tocmai cu noi?

Ne împarte hârtie şi carioci şi devenim încordate. Când trebuie să scriem, ştim că o să fie dur la întâlnirile de grup. Ne cere să aşezăm creioanele şi hârtia pe podea, ca să facem exerciţiile de respiraţie, metoda acordeonului. Nu reuşesc să mă concentrez. Mă uit la ceasul de pe perete; trebuie să plec devreme. Azi mi se scot bandajele. Numai gândindu-mă la asta, simt un gol în stomac.

Casper spune:

— Vă rog să scrieţi ce vă spuneţi vouă înşivă înainte să vă faceţi rău.

Blue oftează adânc, îşi umezeşte buzele cu limba şi îşi flexează picioarele desculţe. Nu poartă niciodată pantofi. Pe trei dintre degetele de la picioare sclipesc inele de argint. Dacă te uiţi la ea în diagonala cercului în care suntem aşezate, pare la fel de tânără ca oricare dintre noi, dar de aproape, în sala de mese sau în sala de recreere, poţi vedea ridurile adânci din colţul ochilor. N-am mai desenat de multă vreme, abia dacă mai merg la cercul de lucru manual şi mi-e greu să mă uit la Blue, pentru că mă face să-mi fie dor de creioanele şi de cărbunii mei. E *ceva* la ea ce aş vrea să redau pe hârtie.

La început nu scriu nimic, trag doar nişte liniuţe cu carioca roşie, apoi mă uit pe furiş la Blue, să-i fac o schiţă simplă, discretă. În timp ce ţin carioca în mână, îmi face bine să dibui forma ochilor ei de pisică şi a buzelor pline. Când sprijin hârtia pe genunchi, mă încearcă o senzaţie ciudată, dar degetele mele se pare că n-au uitat ce au de făcut. Ca şi cum m-ar fi aşteptat să-mi amintesc.

Blue chiar are buzele pline. Ale mele sunt relativ subţiri. Ellis zicea: *Trebuie să le accentuezi.* Îmi lua bărbia între degete şi îmi dădea cu un ruj cool. Dar n-a mers niciodată. Mie nu îmi stătea bine niciodată. Nu vedeam o persoană cu buze frumoase. Vedeam o persoană dată cu ruj

pe faţă.

Rotiţele creierului meu încep să se învârtă şi se învârt chiar şi-n timp ce continui s-o desenez pe Blue. Se întâmplă nişte lucruri la care nu vreau să mă gândesc, nu în momentul ăsta. Apar anumite cuvinte, precum *îmi pare rău* şi *pod* şi *pasaj* şi *mă doare*.

Sasha se smiorcăie. Francie îşi drege vocea.

De sub pixul meu apar cuvintele *GATA*. *AFARĂ*. *TERMINĂ CU TOATE ASTEA*. Trag un X mare, roşu, peste desenul cu faţa lui Blue, mototolesc hârtia şi o bag sub picioare.

— Isis.

Cu braţele încrucişate pe piept, Casper aşteaptă ca Isis să citească de pe foaia ei de hârtie.

Isis se scobeşte în nas, roşie la faţă.

— OK, zice ea în cele din urmă.

Şi continuă, aproape în şoaptă:

— De ce mama dracului nu puteţi învăţa niciodată? Asta o să vă fie învăţătură.

Strânge din ochi.

Francie zice:

— Nimeni. Pauză. Cui îi pasă?

Îşi rupe foaia de hârtie în două.

Corpul lui Sasha este atât de încălzit de la plâns, că emană o căldură ciudată, aşa că îmi trag scaunul un pic mai departe. Simt ochii lui Blue aţintiţi asupra mea.

Sasha îşi priveşte foaia de hârtie şi se chinuie să rostească:

— Grasă. Nenorocită. Ce. Eşti.

Cât ai clipi, Blue se ridică şi traversează iute cercul, smulgându-mi hârtia de sub picioare. Mă priveşte chiorâş din mijlocul cercului.

Casper o priveşte calm.

— Blue.

Un avertisment.

Blue despătureşte hârtia şi o netezeşte cât poate de bine. În timp ce analizează desenul, un zâmbet i se întinde pe faţă, încetişor.

— Asta sunt eu? E chiar binişor, Sue cea tăcută. Îmi place că m-ai şters cu un X.

Arată foaia de hârtie grupului.

— M-a eliminat.

Mototoleşte hârtia la loc şi mi-o aruncă în poală. O las să cadă pe podea. În timp ce se îndreaptă înspre locul ei, îi spune lui Casper:

— A spus-o mai bine decât aş putea să o fac eu. Cam aşa ceva îmi trece prin cap când *mă răznesc singură*. Să mă elimin.

Casper se întoarce către Sasha, dar până să apuce să spună ceva, Blue o întrerupe:

— Să ştii, doamna doctor, că nu-i deloc corect.

— Ce nu-i corect?

Casper o priveşte pe Blue. Faţa începe să-mi dogorească. Mă uit la ceas. Mai sunt doar câteva minute până să mă pot ridica şi să plec, să scap de toate bandajele astea.

— Ea are voie să nu zică niciodată nimic. Noi, restul, trebuie să vorbim, să ne scuipăm nenorocitele de măruntaie, iar ea nu trebuie să spună nici pe dracu'. Probabil că se amuză grozav pe seama noastră.

— Participarea la grup e benevolă, Blue. Dacă un membru nu vrea să vorbească, nu e obligat. În cazul…

— Spune-le tuturor ce-ai scris pe hârtie, Sue cea tăcută, zice Blue. Nu vrei? Bine, o s-o fac eu atunci. A scris: *Gata. Afară, termină cu toate.* Cu ce să termini, Sue? Hai, zi ceva! A sosit vremea să dai socoteală.

Frank Nemernicul purta inele groase de argint, cu cranii cu o înfăţişare malefică, pe care le lustruia frecându-le de cămaşă până ce străluceau la perfecţie. Degetele îi erau pătate şi arse de la brichetă şi se înfigeau în gâtul meu când mă ridica de pe podeaua podului. Evan şi Dump scoteau nişte miorlăituri în spatele lui, dar erau doar nişte băieţi dependenţi de droguri. Afară era ger. Aprilie adusese o zăpadă neaşteptată, care s-a transformat în lapoviţă îngheţată. Asta era cea mai nasoală vreme să stai afară: acele de gheaţă făceau să-ţi îngheţe faţa neacoperită şi îţi transformau degetele în nişte teci ţepene de oase.

Când Frank Nemernicul ne-a întâmpinat în uşă, ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să mă lase să stau acolo gratis. Ar fi trebuit să privesc mai bine chipurile fetelor de pe canapeaua jerpelită când Evan şi Dump m-au dus înăuntru. În buimăceala mea, cu plămânii parcă plini cu ciment şi ochii împăienjeniţi, am crezut că erau doar drogate şi că de-aia aveau privirea tulbure. Acum ştiu că ochii lor erau morţi.

Fă-o odată!, a zis Frank Nemernicul în noaptea aia, în timp ce respiraţia mea se stingea în strânsoarea degetelor lui. *Fă-o cum o fac şi celelalte fete. Dacă nu, ţi-o trag chiar eu.*

Dacă erai fată şi stăteai în Hambar şi voiai să rămâi în Hambar, jos se afla o încăpere în care nu erau decât nişte saltele. Frank le băga pe fete în acea încăpere. La Frank veneau bărbaţi care îi dădeau bani, apoi intrau în încăpere.

GATA. TERMINĂ CU TOATE. Gata cu tata. Gata cu mama. Gata cu dorul de Ellis. Gata cu bărbatul din pasajul subteran, gata cu Frank Nemernicul, cu bărbaţii din încăperea de jos, cu oamenii de pe stradă cu prea multe feţe, gata cu foamea şi cu tristeţea şi cu oboseala, cu sentimentul că n-am nicio valoare şi că sunt urâtă şi neiubită, gata cu toate, trebuie doar să mă fac mică, tot mai mică, până nu mai rămâne nimic din mine.

Gândurile astea mi se învârteau prin cap acolo, în pod, când am luat un ciob de sticlă din trusă şi am început să mă tai în bucăţele. O

făceam dintotdeauna, de ani întregi, dar acum avea să fie ultima dată. Aveam să merg mai departe decât o făcuse Ellis. Dar nu aveam s-o dau în bară ca Ellis: aveam să mor, n-aveam s-ajung să trăiesc pe jumătate vie.

Atunci am încercat din răsputeri să mor.

Dar iată-mă.

Muzica din capul meu face să mi se întunece privirea.

De-abia o mai văd pe Blue, cu mutra ei mieroasă şi dinţii distruşi, şi-n timp ce mă apropii de ea, simt practic cum va fi să-i stropşesc mutra de podea. Îmi simt corpul ciudat de greoi şi de uşor în acelaşi timp şi am senzaţia că o părticică din mine se desprinde şi începe să plutească – e ceea ce Casper numeşte *disociere* –, dar continui să mă apropii împleticit de Blue, chiar dacă ea râde cam nervos şi zice: *„Băga-mi-aş”,* după care se ridică alarmată.

Jen S. se ridică în picioare şi zice:

— Nu, te rog!

Când trăiam pe străzi, numeam asta instinct de stradă. E ca şi cum ai avea un fir electric întins la maximum prin tot corpul. Însemna că puteam să-mi încleştez pumnii şi să mă bat cu două femei mai mari pentru sacul de dormit uitat lângă râu. Însemna că puteam face o mulţime de lucruri, numai să supravieţuiesc peste noapte şi să încep o nouă zi de umblat, umblat, umblat în neştire.

Vocea lui Casper e calmă şi limpede.

— Charlie, dacă te mai iei la harţă o dată, nu te mai pot ajuta.

Mă opresc brusc. Charlie. Charlie Davis. *Charlotte,* mi-a zis Evan în noaptea aia, în pod, cu ochii strălucindu-i, ameţit de băutură şi mânjit pe obraz cu sângele meu. *Ce nume frumos.* M-a sărutat pe creştet, iar şi iar. *Te rog, nu ne părăsi, Charlotte.*

Tata m-a învăţat să citesc ceasul spunându-mi cât timp rămăsese. „Limba lungă e aici, cea scurtă, aici. Când limba scurtă e *aici,* iar cea lungă *aici,* înseamnă că s-a făcut ora la care vine mama acasă.” După care îşi aprindea o ţigară, mulţumit de sine, şi începea să se legene în scaunul lui.

Limbile ceasului de pe peretele sălii în care ţineam întâlnirile de grup îmi spun că s-a făcut ora să mi se scoată bandajele.

Pornesc împleticindu-mă; papucul mi se încurcă în covoraş, dar reuşesc să ajung la uşă. O trântesc în urma mea.

CEL CARE SE OCUPĂ DE ASTA, VINNIE, unul dintre asistenţii din tura de zi, cu mâinile lui mari, crăpate şi meticuloase. În sala de tratament e frig şi o curăţenie desăvârşită. Când mă aşez pe masă, hârtia se boţeşte în spatele meu. Privesc borcanele de sticlă pline cu beţişoare de urechi, sticlele cu alcool, sertarele etichetate cu grijă. Vinnie are pregătită o tăviţă argintie cu foarfece, pensete, cleme şi alifii.

Se opreşte înainte să înceapă să-mi desfacă bandajele de pe braţe.

— Vrei să fie cineva de faţă? Doamna doctor Stinson termină cu grupul în cinşpe minute.

Se referă la Casper.

Îmi zâmbeşte în modul lui special – deschide larg gura şi lasă să i se vadă toţi dinţii. Asemenea unui tablou sau unei fotografii, fiecare dinte e încadrat de o margine aurită. Simt brusc pornirea să ating unul dintre aceşti dinţi strălucitori.

Vinnie râde.

— Îţi plac dinţişorii mei? M-a costat mult să obţin zâmbetul ăsta, dar m-a costat mult să *obţin* zâmbetul ăsta, dacă înţelegi ce vreau să zic. Vrei sau nu să fie de faţă doamna doctor Stinson?

Dau din cap, în semn că *nu*.

— Da, normal. Eşti o fată dură, Davis.

Desface cu grijă tifonul de pe fiecare braţ. Înlătură pansamentele lungi de pe braţul stâng. Înlătură pansamentele lungi de pe braţul drept. În momentul în care sunt aruncate în coşul metalic de gunoi, scot un soi de plescăit difuz. Bătăile inimii mi se accelerează puţin. Încă nu privesc în jos.

Vinnie se apleacă înspre mine, ca să desfacă suturile cu penseta şi să le taie. Emană un miros deopotrivă diafan şi neplăcut, ca de ulei de păr şi cafea. Mă uit atât de fix la luminile din tavan, că văd umbre negre care îmi acoperă ochii. Pe unul dintre panouri e o pată cu formă de rinichi, de culoarea untului încălzit prea mult în tigaie.

— Te doare? mă întreabă el. Mă străduiesc cât pot, soro'.

Se aude cum picură apa. Vinnie se spală pe mâini. Îmi ridic braţele.

Sunt palide şi au cute din cauză că au stat prea mult înfăşurate în bandaje. Le sucesc şi mă uit la cicatricile roşii, urâte, care şerpuiesc de la încheieturi până la coate. Le ating cu băgare de seamă. Vinnie fredonează. O melodie veselă, ritmată.

Pentru el este doar o altă zi, iar eu sunt doar o altă fată hidoasă.

— E-n regulă?

Îşi pune alifie pe palme şi le freacă, ţinându-le ridicate.

Pe sub cicatricile noi, le pot distinge pe cele vechi. Cicatricile mele sunt ca un fel de stăvilar. Castorul tot adaugă crenguţe şi beţe noi peste cele mai vechi.

Încuviinţez din cap. Alifia s-a încălzit între palmele lui şi îmi dă o

senzaţie plăcută pe piele.

Prima dată când m-am tăiat, cea mai bună parte a venit la final: mi-am curăţat rana cu un tampon, am şters-o cu grijă, am studiat-o, aşa şi pe dincolo, şi mi-am cuibărit protector braţul, aşezându-l pe stomac. *Gata, gata.*

Mă tai pentru că nu fac faţă. E cât se poate de simplu. Lumea se transformă într-un ocean ale cărui valuri se sparg peste mine, cu un sunet asurzitor, inima mi se îneacă în apă şi mă cuprinde o spaimă cât planeta de mare. Am nevoie să mă eliberez, am nevoie să-mi fac rău mai mult decât mi-ar putea face lumea şi aşa îmi pot găsi alinarea.

Gata, gata.

Casper ne-a spus: „E de la sine înţeles, da? Îţi faci rău singură şi asta te face să te simţi mai bine. Într-un fel, poţi scăpa de durere pricinuindu-ţi tu singură durere".

Problema e: *după.*

De pildă acum, ceea ce se întâmplă acum. Mai multe cicatrici, mai multă vătămare. Un cerc vicios: mai multe cicatrici mai multă ruşine mai multă durere.

Zgomotul pe care-l face Vinnie în timp ce se spală pe mâini în chiuvetă mă face să-mi revin în fire.

Când îmi privesc pielea mi se întoarce stomacul pe dos.

Vinnie se întoarce către mine.

— Runda doi. Eşti sigură că nu vrei să mai fie cineva aici cu tine?

Dau din cap şi îmi aruncă un cearşaf, îmi spune să mă urc din nou pe masa de examinare şi îmi face semn să-mi trag jos pantalonii scurţi. O fac repede, pe sub cearşaf, fără să respir, ţinând cearşaful înfăşurat strâns peste lenjeria intimă. Pe coapse mi se face pielea de găină din pricina frigului din încăpere.

Nu cred că mi-e frică de Vinnie, dar îi urmăresc cu atenţie mişcările mâinilor şi îmi activez instinctul de stradă, pentru orice eventualitate. Când eram mică şi nu puteam să dorm, frecam cearşaful între degetul mare şi arătător. Acum fac asta cu lenjeria, cu lenjeria mea moale, roz-pudră, nou-nouţă, lăsată pe patul îngust, dimpreună cu un bileţel. Erau şapte perechi de chiloţi, una pentru fiecare zi din săptămână. Nu erau găuriţi, nu erau pătaţi şi miroseau la fel ca învelişul de plastic în care fuseseră împachetaţi; nu puteau a urină sau a sânge menstrual. Când mă gândesc la lenjerie şi simt între degete ţesătura curată de bumbac, ceva se schimbă înlăuntrul meu, ca atunci când scoţi o piatră dintr-o grămadă şi asta slăbeşte strânsoarea, un geamăt, o relaxare, o răsuflare de uşurare…

— Asistenta. Ava. Mi-a. Cumpărat. Lenjeria. Asta.

Nu ştiu de ce şoptesc asta. Nu ştiu de unde mi-a venit. Nu ştiu de ce cuvintele s-au format acum, nu ştiu de ce tocmai *aceste* cuvinte. Am vocea hârâită din cauză că n-a fost folosită. Sună ca un orăcăit de

broască răguşită. E o propoziţie lungă, prima din nici nu mai ştiu câte zile, şi ştiu că Vinnie va nota conştiincios: *C. Davis a rostit o propoziţie întreagă în timp ce i se scoteau bandajele. C. Davis a vorbit despre faptul că nu are lenjerie. De obicei, pacienta nu vorbeşte de bunăvoie; Mutism electiv.*

— Foarte frumos din partea ei. I-ai spus mulţumesc?

Clatin din cap.

Când m-am tăiat în pod, purtam un tricou, şi lenjerie intimă, şi şosete, şi ghete. Mi-a curs atât de mult sânge, că Evan şi Dump n-au ştiut ce să facă. M-au înfăşurat într-un cearşaf.

— Ar trebui să-i mulţumeşti.

Am venit la Creeley în îmbrăcăminte şi papuci de spital. Asistenta Ava mi-a găsit haine. Asistenta Ava mi-a cumpărat lenjerie nou-nouţă.

Ar trebui să-i mulţumesc.

Când Vinnie ridică şi aruncă la coş tifonul şi pansamentele de pe coapsele mele, mi se par nişte fâşii pătate. Trage şi taie cu penseta.

E la fel ca la braţe: nu mă doare atunci când înlătură suturile, dar pielea mă pişcă şi mă furnică în timp ce trage firele cu penseta.

Se întâmplă din nou, în grabă, numai că de data asta îmi amintesc ce înseamnă să tai şi să tai *rău.* Modul în care trebuie să apeşi sticla – adânc şi rapid –, să străpungi pielea şi apoi să tragi, să tragi cu înverşunare, ca să se formeze un şuvoi în care să te poţi îneca.

Ah, cât de tare doare să faci şuvoiul ăla. Durerea e ascuţită şi surdă deopotrivă; un soi de văl ţi se aşterne peste ochi; răsufli ca un taur.

Doare tare, doare al dracului de tare. Dar când începe să curgă sângele, totul e mai cald, mai liniştit.

Vinnie îmi întâlneşte privirea. Respir prea repede. Ştie ce se petrece.

— Gata.

Mă priveşte cu atenţie în timp ce mă ridic. Hârtia fragilă de sub mine se rupe.

Scări. Cicatricile de pe coapsele mele seamănă cu nişte fuscei de scară. În timp ce-mi trec degetul dinspre genunchi înspre partea de sus a coapselor, dau peste o umflătură şi peste încă una şi peste încă una. Mâinile unse cu alifie ale lui Vinnie par foarte închise la culoare în comparaţie cu paloarea mea. E plăcut. Când termină cu coapsele, îmi face semn să-mi trag pantalonii şi-mi întinde tubul de alifie, albastru cu alb.

— Trebuie să te dai cu asta de două ori pe zi. Porcăriile alea or să te mănânce rău de tot acu' că poate intra aerul la ele. O să simţi că te strânge pielea şi că te cam pişcă.

Strâng tubul la piept. Încă îi mai simt mâinile pe picioarele mele, delicateţea degetelor lui pe monstruozităţile de pe mine. Aş cam vrea să-i simt din nou mâinile, poate de data asta îmbrăţişându-mă. Dacă tot am ajuns aici, poate că aş putea să-mi sprijin capul de el şi să stau

aşa o vreme şi să-l respir, nu altceva, şi inima bate, bate, bate, la fel cum se întâmpla şi cu tata. Presiunea intraoculară se măreşte.

Îmi şterg faţa, fără să ţin seama că-mi tremură mâinile. E foarte cald. Corpul începe să mi se încălzească. Mi-e frică. Vinnie îşi drege glasul.

— Toată lumea e la lucru manual, fetiţo. Vrei să te duc până acolo?

— În cameră, îi răspund strângând la piept tubul călduţ. În cameră.

Vinnie pare trist.

— OK, scumpo, în regulă.

Louisa nu este în cameră. Toată fetele sunt la lucru manual; stau aplecate asupra unor beţigaşe de îngheţată, punguţe cu nasturi şi aţă, fâşii de autocolante cu stele strălucitoare.

Ochii îmi sunt năpădiţi de lacrimi şi-mi îngrop capul în pernă, să nu mă audă nimeni. Corpul mă doare tare din pricina rănilor. O vreau pe Ellis, pe Ellis aia care îmi tampona tăieturile şi fura vin de la tatăl ei ca să putem plânge împreună în camera ei, sorbind din sticlă, ascultând muzică şi uitându-ne la lampa de veghe în formă de sistem solar care se rotea şi proiecta pe tavanul camerei o lumină lucitoare. Pentru că, atunci când eşti rănit, se presupune că persoanele care te iubesc te vor ajuta, nu? Când eşti rănit, persoanele care te iubesc te sărută afectuos, îţi ţin sticla la gură, te mângâie pe păr, nu-i aşa? Casper ar fi mândră de mine pentru cât de raţional gândesc.

Mă aflu într-un loc plin de fete pline de dorinţe, iar eu n-o vreau pe niciuna dintre ele. O vreau doar pe cea pe care n-o pot avea, pe cea care n-o să se întoarcă niciodată.

Oare unde să-i aşez pe cei aflaţi pe moarte, pe cei în viaţă, toate persoanele astea care mă bântuie ca nişte fantome? Ellis a spus odată: „Erai prea mică să-ţi pierzi tatăl”.

În urmă cu un an şi ceva, Mikey mi-a spus la telefon, plângând: „Ea nu s-a tăiat niciodată, nu e genul ei. De ce s-a tăiat? Tu erai *chiar acolo”*. Dar el era la mulţi kilometri depărtare, în alt stat, la facultate, şi nu ştia ce se întâmplase între mine şi Ellis. A fost ultima dată când am vorbit; după asta, eu am ajuns în stradă şi am devenit eu însămi o fantomă.

Mama trăieşte, dar şi ea e o fantomă cu ochii afundaţi în cap, care mă priveşte de la distanţă, cu trupul perfect nemişcat.

Sunt atât de mulţi oameni care n-or să se mai întoarcă niciodată.

DUPĂ CE MĂ LINIŞTESC, DUPĂ CE ÎNCEP SĂ SIMT în corp acea senzaţie de sfârşeală, de epuizare de la atâta plâns, mă ridic şi o pornesc împleticindu-mă de-a lungul coridorului inundat de o lumină mult prea puternică, către cabinetul asistentelor. Vinnie a avut dreptate, cicatricile mă mănâncă îngrozitor de tare.

Pe dinafară corpul mă arde, dar pe dinăuntru e gol, gol. N-am cum să mă tai, dar trebuie să îndepărtez ceva din mine, am nevoie de o uşurare.

Din cabinet, Vinnie îmi aruncă zâmbetul lui aurit. Toate asistentele şi-au agăţat fotografii pe panourile care separă birourile. Copii cu nemiluita, unii dolofani, alţii firavi, adolescenţi cu feţe serioase, şi căţei, o groază de poze cu căţei. Şi fetele lui Vinnie – ele trebuie să fie puştoaicele îmbrăcate în rochii albe cu volane, cu păr negru-smoală, ca al lui.

Arăt înspre părul meu, o încâlceală groaznică. Numai când îi simt mirosul, mi se face rău dintr-odată. Vreau să dispară tot, această ultimă rămăşiţă a vieţii *de afară.*

— Tăiat! rostesc cu voce răguşită.

Vinnie ridică mâinile.

— Nţ, nţ! Trebuie să aştepţi până când îţi primeşti permisul de o zi, fetiţo. Atunci o să ieşi împreună cu celelalte fete şi o să poţi merge undeva să te tunzi. Eu nu mă ating de părul niciunei fete.

Bat cu pumnul în recepţie şi mă aplec peste el.

— Acum! Trebuie să fie *acum.*

— *Puta madre,* zice el cu voce şoptită.

Îmi face grăbit semn cu degetul, să mă duc spre sala de tratament.

— Hai, repede! Şi nu cumva să plângi. Există o singură soluţie pentru un păr ca ăsta.

LA CANTINĂ, ISIS E CEA CARE VORBEŞTE PRIMA. Deschide gura micuţă şi resturi de macaroane cu brânză cad înapoi în farfurie.

— Baga-mi-aş, uită-te la tine, Chuck!

Blue izbucneşte în râs, un sunet puternic, molipsitor, care o face să tresară pe Francie, care stă lângă ea la masă, dar care nu mănâncă niciodată. Francie zâmbeşte şi ea.

Blue spune:

— Te urăsc, Sue cea tăcută, dar să mor dacă nu arăţi mult mai bine. Aproape ca un om.

Până şi Vinnie a fluierat în timp ce plimba aparatul de ras electric peste scalpul meu, făcând părul să cadă pe podea în smocuri mari.

— Uite o faţă! Fata asta are şi ea o faţă, a zis el.

Mi-am privit pe furiş faţa în oglinda din sala de tratament, una mare şi adevărată, agăţată pe spatele uşii. N-am coborât privirea sub nivelul umerilor; m-am uitat doar la faţa mea, dar nu prea mult, pentru că m-a cuprins din nou tristeţea la vederea propriului chip.

Fetele încetează vorbăria când încep să mănânc. Nu ţi-ai putea închipui că te simţi aiurea când îţi arăţi cicatricile unui grup de fete pline de cicatrici, dar chiar aşa te simţi. Stau cu ochii aţintiţi în farfurie.

După cină, o să cotrobăi printre obiecte pierdute, ca să găsesc o bluză cu mânecă lungă. Mă simt expusă şi mi-e frig. Îmi lipseşte puloverul meu jerpelit, galben-muştar, pe care îl purtam înainte să plec de-acasă. Mă făcea să mă simt acoperită şi în siguranţă. Mi-e dor de hainele mele. Nu de cele de stradă, ci de cele vechi, de tricourile cu nume de trupe rock şi de pantalonii în carouri şi de fesurile de lână.

Isis înghite.

— Doamne, Chuck, ce-ai folosit? Tu chiar ai fost în nenorocitul de oraş.

Isis are o faţă îngustă, încrâncenată, de terrier. Îşi răsuceşte între degete zulufii bogaţi, prinşi în coadă. Celelalte aşteaptă. Din capătul mesei, Louisa îmi zâmbeşte discret.

Mi-a plăcut când am spart borcanul. Trebuia să-l izbeşti cu putere, pentru că era gros. Spre deosebire de alt gen de sticlă, borcanele se sparg în cioburi mari, curbate, cu tăiş scânteietor. Acestea făceau nişte tăieturi late şi adânci. Bucăţile groase de sticlă se puteau spăla uşor, puteau fi refolosite, le puteam strecura în săculeţul de catifea şi le puteam ascunde în trusa mea, ca să le folosesc data următoare.

Când mă gândesc la asta, mă simt cuprinsă de frisoane de anticipare, aşa cum am simţit în sala de tratament, ceea ce, spune Casper, este *inacceptabil,* e *declanşatorul,* şi văd cum unele dintre fete, de pildă Sasha cea palidă, cu ochi albaştri ca marea, încep să se încrunte. Blue şi Jen S. aşteaptă, fără nicio expresie pe chip, cu lingurile în aer.

Cred că vreau să le spun ceva, cred că vreau să vorbesc. Simt un soi de freamăt în piept şi cred că aş putea rosti câteva cuvinte, deşi nu ştiu sigur în ce ordine să le aşez sau ce ar putea însemna, dar deschid gura…

Din capătul mesei, Louisa vorbeşte. Vocea ei e guturală şi exuberantă; formaţia în care cânta se numea Loveless.

— Sticlă.

Louisa îşi strânge resturile. În general, nu mănâncă mult: câte puţin din fiecare fel şi nu stă niciodată mult la masă.

— A folosit sticlă. Micul dejun al campionilor disperaţi.

Ridică din umeri către noi, în timp ce se îndreaptă parcă plutind către coşul de gunoi, ca să arunce cana din carton şi farfuria şi lingura de plastic.

La început, în jurul mesei creşte tensiunea, căci fiecare fată se gândeşte şi îşi aduce aminte de metoda preferată. Dar apoi atmosfera se destinde.

Isis se apucă din nou să mănânce.

— Eşti o dură, Chuck.

Îmi aţintesc privirea spre grămada lucioasă de macaroane, spre singurul rând de fasole verde şi spre balta maronie de sos de mere.

— Nu mă cheamă Chuck, Isis. Numele meu e Charlie. *Charlie Davis.*

Vocea mea nu mai e răguşită. E cristalină ca un clopoţel.

Jen S. spune:

— Uau! *Cuiva* i-a revenit graiul.

Blue dă din cap, holbându-se la mine:

— Lucrurile sunt pe cale să devină interesante pe-aici, zice ea, sorbind gânditoare cafeaua.

CASPER ÎMI ZÂMBEŞTE.

— Mare noroc, zice ea. Ai început să vorbeşti. Ţi-ai tăiat părul. Ai scăpat de bandaje. Cum te simţi?

Întind mâna către foile de hârtie de pe biroul ei, către pixul albastru, dar ea spune „Nu”.

În acvariu, broasca s-a oprit puţin, de parcă m-ar fi aşteptat şi ea. Corpul ei micuţ pluteşte în apă. Oare îi place vaporaşul de pe fundul acvariului, care are o deschizătură suficient de mare încât să poată înota prin ea? Îi place piatra lată, pe care se poate urca pentru a se odihni? Îşi doreşte vreodată să iasă din acvariu?

Mă înfăşor mai strâns cu hanoracul găsit în cutia cu obiecte pierdute, îmi strâng gluga în jurul feţei.

Urâtă, îi spun eu cu o voce stinsă şi cu faţa ascunsă în glugă. *Urâtă. Tot urâtă mă simt.*

NU CĂ N-AŞ FI BĂGAT NICIODATĂ DE SEAMĂ că Jen S. dispărea în fiecare seară de îndată ce Barbero adormea pe canapeaua din sala de relaxare. Vreau să zic că-mi spunea. „Mă duc la baie", îmi arunca ea şi se apleca să vadă ce fac la computer, moment în care coada lungă îi aluneca în faţă. „Burta îmi face probleme. S-ar putea să dureze ceva." Sau: „Mă duc să alerg pe coridoare. Mă simt cam închistată. Să fii cuminte". Apoi pleca.

În mod straniu, treaba asta cu lecţiile cam începuse să mă captiveze. Terminasem deja douăsprezece lecţii, ceea ce mă plasa cam la nivelul intermediar al unei ipotetice clase a doişpea. Am simţit o oarecare satisfacţie să dau clic pe OK şi apoi s-o aştept pe Jen S. să se întoarcă şi să introducă parola secretă, ca să pot trece la nivelul următor. Şcoala se dovedeşte a fi super-uşoară odată ce-ai scăpat de toţi ceilalţi copii, de profesorii naşpa şi de tot rahatul dezgustător care nu se mai termină.

Aşa că acum o aştept, şi o tot aştept, şi trag cu ochiul la Barbero, care sforăie pe canapea, când îmi dă prin gând că s-ar putea ca Jen S. să nu facă tocmai ceea ce spunea că face. Dar până să apuc să mă gândesc la ce-ar putea face, îmi vine în minte ce-aş putea face *eu* cât timp e plecată ea şi cât timp Barbero e în lumea viselor.

Am nevoie de numai câteva minute. Deschid o altă fereastră, creez un cont de Gmail, îmi zdrobesc creierii să-mi amintesc ultima lui adresă de e-mail pe care o ştiam, o introduc şi, plină de optimism, deschid căsuţa de chat. N-am mai vorbit cu el de mai bine de un an. Poate că-i acolo, poate că nu.

Salut, tastez eu.

Aştept, ciupindu-mă de bărbie. Mi-e puţin cam frig la cap acum că nu mai am claia aia de păr. Îmi trag gluga. Trebuie să fie acolo, pentru că nu apare nimic de genul *Michael e offline.*

Şi iată că-mi răspunde.

OMFG tu eşti

Da

Eşti ok

Nu. Da. Nu. La casa de nebuni

Ştiu mi-a zis maică-mea că i-a zis maică-ta

Mă îmbrac cu haine de la nenorocitele de obiecte pierdute

Sunt la un concert

La cine?

Firemouth Club la Flycatcher îi ştii pe Firemouth? Ţi-ar plăcea de ei

Degetele mele ezită deasupra tastelor.

Mi-e dor de tine

Niciun răspuns. Stomacul începe să mi se strângă. Revine ceva din ceea ce simţeam atunci: cât de mult îmi plăcea Mikey, cât de nedumerită eram din cauză că el o voia pe Ellis, chiar dacă ea nu-l

plăcea la fel de mult. Dar Ellis nu mai e aici. Îmi muşc buzele.

Întorc capul să văd ce face Barbero. Unul din picioare i-a alunecat pe podea.

Michael scrie… apoi: *O să-i spun maică-mii să-ţi aducă nişte haine de-ale lui T*

Adică sora lui, Tanya. Trebuie să fi terminat deja facultatea. Acasă la Mikey era întotdeauna cald. Iarna, mama lui pregătea bucăţi groase şi pufoase de pâine şi oale mari de supă aburindă.

Căsuţa de chat mă anunţă că *Michael scrie.* Nu spune că-i e dor de mine sau ceva de genul ăsta. Trag aer în piept, încerc să reduc la tăcere vocea slabă din capul meu care bombăne: *Eşti oribilă şi odioasă, idioato. De ce te-ar vrea cineva?*

O să vin în mai pentru un concert pe 7th Street Entry cu trupa cu care lucrez acum. Stau două zile. Pop. Să mă treci pe lista de vizitatori sau ceva de genu'?

Da!

Încep să râd ca nebuna. Întregul meu corp devine uşor ca un fulg, mi se pare că plutesc la gândul de a-l vedea pe Mikey. Mikey!

Michael tastează: *Tre' să fug, se termină concertul mâine am cursuri. Nu cred c-am vorbit cu tine n-ai şi-un telefon?,* moment în care sunt deja în picioare şi alerg către telefonul de pe peretele sălii de relaxare, unde numărul e scris cu carioca neagră, alături de textul: NU SUNT PERMISE TELEFOANELE DUPĂ ORA 9 SEARA ŞI ÎNAINTE DE 6 DUPĂ-AMIAZA. Mă întorc în fugă, repetându-mi numărul în minte, când mă împiedic cu gheata de un scaun din plastic şi mă trezesc cu nasul în podea. Barbero sare ca ars, mai repede decât îl văzusem vreodată să se mişte, şi-şi smulge dopurile din urechi. Se roteşte buimac.

— Unde-i Schumacher? Unde mama dracului e Schumacher? În timp ce încerc să mă adun de pe jos, el e ocupat să citească ce scrie pe monitorul computerului.

Apasă cu degetul lui grăsan pe un buton şi monitorul devine negru. Mikey dispare.

— Treci înapoi în cuşcă, iepuraş! Trebuie să plec în căutarea prietenei tale.

BARBERO ŞI ASISTENTA AVA AU GĂSIT-O PE JEN S. pe scara de urgenţă. N-o deranja stomacul, nici nu făcea sport. Şi-o trăgea cu doctorul Dooley, după cum aveam să aflu de la Louisa în noaptea aia, ceva mai târziu.

Îmi trag cearşaful peste cap. Când clipesc, genele se freacă de pânză. Mormăi la Louisa.

— Şi-o trăgeau de muuultă vreme, şopteşte Louisa. Mă mir că n-au fost prinşi mai devreme.

Pe coridor e mare agitaţie: se dau telefoane, Jen S. plânge în cabinetul asistentelor. Louisa spune:

— E chiar păcat. Acum pe ea or s-o dea afară, iar el o să fie concediat. Sau poate că n-o să-l dea afară, ci o să primească doar o mustrare. E rezident. Ăştia o dau în bară tot timpul.

Rămâne tăcută câteva clipe.

— Sper că Jen nu-şi închipuie c-or să fie împreună afară, pentru că asta n-o să se întâmple.

Îmi trage cearşaful de pe faţă.

— Eşti tânără, nu prea înţelegi.

Încă nu s-a demachiat. Rimelul i s-a prelins sub ochi.

— A ales-o pentru că e uşuratică. Noi suntem cât se poate de uşuratice, nu-i aşa? La naiba, şi eu am crezut odată că am găsit pe cineva.

Îmi iau inima în dinţi şi spun:

— Poate… chiar îi plăcea de ea.

S-ar fi putut, nu? Doctorul Dooley e un bărbat bine, n-are nevoie să se lege de-o fată cu probleme. Ar putea avea orice femeie îşi doreşte.

Louisei îi scânteiază ochii.

— Bărbaţii sunt ciudaţi, micuţo. Nu poţi şti niciodată în ce ape se scaldă.

Îmi pune la loc cearşaful peste faţă şi se urcă în patul ei. Acum vocea îi sună înăbuşit, ca şi cum ar avea şi ea cearşaful tras peste faţă.

— L-am lăsat pe tipul ăla – mi se părea că e foarte chipeş şi de treabă –, l-am lăsat să-mi facă poze. Apoi a întors foaia şi le-a vândut nu ştiu cărei porcării de site.

Oare plânge? Nu-s sigură. Afară, Jen S. hohoteşte serios acum, şi o pot auzi şi pe Sasha, în camera ei, cum începe să scoată un sunet slab, miorlăit.

Locul ăsta e un univers de fete plângăreţe.

Louisa plânge. De-a lungul nenorocitului de coridor toată lumea plânge, în afară de mine, pentru că lacrimile mele au secat. Dau cearşaful la o parte şi cobor din pat. Mikey a fost atât de *aproape* şi l-am pierdut. L-am pierdut.

Louisa mormăie:

— Ar trebui să ni se spună încă de când venim aici că s-a terminat

cu dorinţele. Că după ce am făcut ce-am făcut, n-o să ne mai iubească nimeni. Nu în mod normal.

Mâna ei şerpuieşte pe sub cearşaf şi apoi bâjbâie prin aer. Mă apropii ca să mă apuce cu degetele. Are unghiile date cu ojă albastră, lucioasă, cu picăţele roşii. Un oftat i se opreşte în gât.

— Trebuie să înţelegi, micuţo. Înţelegi cum o să fie?

Fac ce se spune că ar trebui făcut atunci când cineva e rănit şi are nevoie de ajutor, ca să ştie că e iubit. Mă aşez pe marginea patului Louisei, peste cuvertura ei cu Hello Kitty. Este singura dintre noi care are propria cuvertura şi feţe de pernă şi o întreagă gamă de papuci pufoşi, care se iţesc de sub pat. Îi trag uşor de pe faţă cearşaful roz cu alb, doar cât să-i pot mângâia părul, formidabila ei claie de păr.

MAI TÂRZIU, DUPĂ CE PE CORIDOR SE AŞTERNE LINIŞTEA şi Jen S. este dusă înapoi în camera ei ca să-şi împacheteze lucrurile şi să aştepte, încep să mă gândesc iar la ea. Tot timpul ăsta şi-a tras-o cu doctorul Dooley. Unde mergeau? Oare foloseau sala de tratament, împrăştiau hârtia mototolită pe jos? O făceau şi pe masă sau numai pe casa scărilor? Era frig? Despre ce vorbeau? Amândoi sunt înalţi şi arată bine, au un chip frumos şi sunt atrăgători. Mi-i imaginez strâns înlănţuiţi şi simt o senzaţie de căldură între coapse. Şi în acel moment îmi vine în minte Mikey, cu cozile lui blonde, jamaicane, mătăsoase şi fără miros urât, zâmbindu-ne mie şi lui Ellis din şezlongul vechi din camera lui, lăsându-ne să ne dezlănţuim şi să dăm muzica oricât de tare am fi vrut. N-am fost niciodată cu Mikey, dar aş fi fost dispusă să încerc, vreau să zic, îmi doream mult, foarte mult, dar el o iubea pe Ellis. Băieţii pe care i-am întâlnit miroseau a sticlă arsă şi a furie. Pe piele aveau dâre de murdărie, tatuaje şi coşuri. Trăiau prin garaje sau în maşini. Ştiam că băieţii ăia nu s-ar fi lipit niciodată de nimeni. Erau unsuroşi; după ce o făceam în vreo încăpere dosnică, mizerabilă, la vreun concert sau la vreo petrecere, în baia din subsol, se făceau nevăzuţi.

Ellis a avut un iubit. Acesta avea dinţi de lup şi un palton negru, lung, şi i-o trăgea în subsolul părinţilor ei, pe covorul roz, spongios, în timp ce eu ascultam din celălalt capăt al camerei, culcuşită într-un sac de dormit. I-a lăsat câteva lucruri: brăţări de argint, ciorapi transparenţi, păpuşi ruseşti pline cu pilule albastre. Când nu i-a mai telefonat, Ellis a plâns până a început s-o doară gâtul. Când pomenea numele lui, Mikey întorcea privirea în altă parte şi puteai vedea cum îşi încleştează fălcile, cum se înnegreşte la faţă.

Gândul la trupuri împreunate mă întristează şi mă face să tânjesc după ceva. Mă răsucesc şi-mi îngrop faţa în pernă, încerc să-mi golesc mintea şi să nu bag în seamă senzaţia de mâncărime pe care mi-o dau cicatricile. Louisa suspină în somn, agitată.

Nu vreau să cred că are dreptate.

MAMA LUI JEN E DOLOFANĂ CA ALUATUL DOSPIT, cu obraji bucălaţi şi buze subţiri. Taică-su e un grăsan, iar fermoarul jachetei lui sport e întins la maximum peste burdihan. Părinţii ei stau pe coridor şi se uită la noi cu teamă. În scurt timp, Vinnie ne mână pe toate în sala de relaxare şi încuie uşa. Nu ni se dă voie să ne luăm rămas-bun de la Jen. Fetele roiesc prin cameră, scot din cutie cărţi de joc şi alte jocuri şi se aşază împreună cu Vinnie în jurul mesei rotunde. Blue stă la fereastră. Azi părul ei şaten e prins într-un coc neglijent; pe ceafă i se zăreşte vag un tatuaj cu o rândunică. După câteva minute, şopteşte:

— Iat-o.

Ne repezim la fereastră. În parcare, tatăl lui Jen pune două valize verzi în portbagajul unui Subaru negru. Ziua e mohorâtă şi rece. Se strecoară pe scaunul şoferului şi maşina se lasă sub greutatea lui. Jen stă aplecată peste maică-sa, ca un pai flexibil. Aceasta o mângâie puţin pe braţ şi deschide uşa din spate, lăsând-o pe Jen să se înghesuie în faţă, lângă tatăl ei.

Nu se uită deloc în sus, către noi.

Maşina se pierde în trafic şi se face nevăzută pe strada lungă, pe care se află cafenele şi baruri, magazine cu tot felul de obiecte din Orientul Mijlociu şi localul în care se vând 22 de tipuri de hotdog. Mikey a lucrat acolo într-o vară; pielea lui răspândea miros de condimente şi de varză murată.

Cerul e acoperit de nori plumburii. În ultima vreme au tot fost furtuni, lucru mai puţin obişnuit pentru luna aprilie. Vocea lui Blue mă trezeşte din gândurile mele.

— Bietul Bruce, zice ea încet, arătând înspre fereastră.

Barbero stă într-un colţ al parcării. Azi nu este îmbrăcat cu uniforma: poartă un hanorac albastru-deschis, o cămaşă verzuie, jeanşi şi tenişi albi, ca orice alt tip de pe stradă.

— Of, zic eu.

Şi din nou: *of*.

Îi plăcea de Jen. Numele lui e *Bruce*.

Şi-a pus nişte ochelari cu ramă subţire, care îl fac să nu mai pară aşa… *tontălău*… ci mai curând… un tip de treabă. Blue şi cu mine îl urmărim ştergându-şi ochii, urcând într-un Hatchback mic, portocaliu, şi demarând.

— Bietul Bruce, sărăcuţul de el, şopteşte Blue.

Trupurile se îmbină perfect. Dar câteodată nu o fac.

ISIS PIPĂIE JETOANELE DE SCRABBLE. Unghiile ei sunt mai roase decât ale mele. Îşi umezeşte colţul gurii cu limba.

— Sunt aproape gata, Chuck.

Scoate un jeton de pe tabla de joc.

— Aproape.

Îmi fac de lucru cu tricoul meu vopsit şi fusta hippy înflorată. Mama lui Mikey chiar a venit şi mi-a adus o cutie de haine vechi de-ale Tanyei, rămase de pe vremea când era în faza ei Deadhead{1}: bluze vopsite şi fuste vaporoase, foşnitoare, sandale de cânepă şi şaluri bătrâneşti. Mai erau şi nişte pulovere vechi şi îl port pe cel mai bun: un cardigan albastru cu romburi şi nasturi argintii în formă de ghindă. N-am reuşit să vorbesc cu mama lui Mikey. Dacă o persoană nu este trecută pe lista de vizitatori, nu are voie să intre, iar eu nu am dreptul la o listă de vizitatori, pentru că am încălcat regulile. Oricum nu ştiu cine ar veni la mine în afară de Mikey, iar până atunci mai sunt câteva săptămâni. Casper mi-a promis că o să-l treacă pe lista mea. Altfel, ştiu că pe listă nu apare decât un singur nume: al maică-mii. Dar nu mă aştept să vină, iar Casper nu pomeneşte de ea.

Când sună telefonul din sala de relaxare, toată lumea se uită în jur, după Barbero. Telefonul de aici nu sună decât dacă persoana care telefonează a primit aprobarea de jos, conform unei liste de referinţă. Apelanţii trebuie să figureze pe această listă, aprobată în prealabil şi aflată la mâna medicului curant al fiecăruia.

Chiar şi aşa, nu avem voie să răspundem noi la telefon.

— Probabil că e la closet, zice Blue ridicând din umeri.

Telefonul continuă să sune. Francie o înghionteşte pe Sasha.

— Răspunde.

— Răspunde *tu.*

Sasha se întoarce la jocul ei, Connect 4. Nimeni nu vrea să se joace cu ea, pentru că trişează.

Blue se ridică de pe canapea.

— Leşinături de prăjiturele sângerate, ne zice.

Din când în când, aşa ne zice ea: prăjiturele sângerate. *Toate am putea fi foarte drăguţe, nu credeţi?,* a întrebat ea într-o bună zi, la grup. *Asta dacă n-am arăta ca nişte nenorociţi de zombi,* a adăugat ridicându-şi braţele. Cicatricile o făceau să pară o păpuşă de cârpă, plină de cusături hidoase.

— Aici balamucul. Cine e la telefon, vă rog?

Răsuceşte cablul telefonului între degete.

Dă drumul receptorului care se loveşte de perete, poc-poc, şi atârnă neputincios de cablul alb.

— E mama ta, Sue cea tăcută.

Se întoarce la cartea ei şi se aşază pe canapeaua verde, incomodă.

Îmi ţin respiraţia. Isis aşază jetoane şi mormăie ininteligibil. Francie

e absorbită de filmul la care se uită.

Mama. Oare de ce sună? Nici măcar n-a venit să mă vadă.

Mă îndrept încetişor către telefon. Lipesc receptorul de ureche şi mă întorc cu spatele la fete, înspre perete, iar bătăile inimii zici că au luat-o naibii razna.

— Mami? şoptesc eu, plină de speranţă.

Respiraţia mi-e grea, şuierătoare.

— Nuuu, Charlie. Ghici!

Vocea din receptor îmi străbate corpul.

Evan.

— M-am dat drept maică-ta! Am găsit numele ei în nişte chestii din rucsacul tău.

Se opreşte, chicoteşte şi, brusc, începe cu o voce mieroasă, ascuţită:

— Bună ziua, aş dori să vorbesc cu fiica mea, domnişoara Charlotte Davis, vă rog.

Nu zic nimic. Nu ştiu dacă să mă simt uşurată ori dezamăgită.

— Am fost obligaţi să-ţi luăm banii, Charlie.

Tuşeşte şi se aude un hârâit de flegmă.

— Ştii şi tu cum e.

Rolele goale de film din rucsac, cel pe care l-au adus el şi cu Dump. Rolele în care păstram cei câţiva bănuţi pe care reuşisem să-i pun deoparte.

Evan suferă de astm, iar drogurile şi viaţa de stradă nu îl ajută deloc. L-am văzut chircindu-se până se făcea ca o minge, chinuindu-se să respire până i se învineţea faţa, pişându-se pe pantaloni de la efortul de a nu leşina. Clinicile gratuite îţi dau inhalatoare doar în urma unui consult medical şi nici nu se uită la tine dacă eşti drogat, iar drogurile sunt povestea vieţii lui Evan. E din Atlanta. Habar nu am cum a reuşit să ajungă tocmai aici.

Stau în continuare băgată în perete, ca să nu mă audă fetele. Auzul vocii lui Evan mă poartă înapoi, într-un loc întunecos, încerc să-mi reglez respiraţia, ca să rămân pe fază, cum spune Casper.

Prudentă, răspund:

— Ştiu.

Adaug:

— E-n regulă.

Şi continui:

— Mulţam' că mi-aţi adus rucsacul.

Tuşeşte din nou.

— Erai într-o stare nasoală de tot acolo, în pod, ştii? Eu şi Dump am crezut c-o să ne căcăm pe noi. Tot sângele ăla…

Spun:

— Mda…

Vorbeşte atât de încet, încât aproape că nu aud ce spune.

— A fost Frank Nemernicul? A… venit până la urmă după tine? De-aia ai făcut-o?

Râcâi peretele cu ceea ce mi-a mai rămas din unghii. Frank Nemernicul, cu ochii lui negri şi cu inelele alea. Hambarul şi uşa roşie, în spatele căreia dispăreau fetele. Avea pe etajeră cutii cu cereale cu zahăr, în frigider bere şi suc şi, în nişte cutii speciale, ţinute sub cheie, droguri. Avea pielea jegoasă, dar dinţii îi străluceau ca perlele.

Bărbaţii care veneau la Hambar pentru camera cu uşă roşie aveau ochi lacomi, nişte ochi care te devorau, te sorbeau, te degustau. De-aia m-am ascuns în pod atâta vreme. Ca un şoarece, încercând să nu respir, ca să nu mă descopere nimeni.

Zic:

— Nu. Nu m-a găsit.

Evan răsuflă uşurat.

— OK, super, ce bine!

— Evan, reiau eu.

— Da?

— Dar am făcut ce-am făcut şi *din cauza* lui. Ştii? Picătura care a umplut paharul, ceva de genul ăsta. Totul. Înţelegi?

Evan tace câteva clipe, apoi spune:

— Mda.

Mă întreb de unde o fi sunând – Evan slăbănogul, cu plămânii lui bolnavi şi pantalonii rupţi, cu haioasă lui haină sport, în carouri.

Îl întreb cum m-a găsit.

Îmi răspunde că ăsta-i locul unde sunt trimise toate fetele ţăcănite. Îmi spune:

— Eu şi Dump am găsit un mijloc să ajungem în Portland. În noaptea în care m-au salvat în pasaj, Dump a spart o sticlă în capul bărbatului. S-a întâmplat cu viteza fulgerului. Am zărit peste umerii bărbatului ochii înspăimântaţi ai unui băiat şi apoi sticla ridicându-se în aer, scânteind în lumina gălbuie. Zile întregi după aceea, mi-am tot cules cioburi de sticlă din păr.

Dump se uita halucinat la sticla care îi strălucea în palmă. M-a privit cu un zâmbet care părea o linie adâncă, curbată. Aşchii de sticlă acoperite de sânge sclipeau pe vârfurile ghetelor lui negre.

Bărbatul care s-a luat de mine se afla la capătul pasajului, o grămadă inertă de haine în culori mohorâte. Evan m-a înfăşurat în haina lui.

Evan îmi spune:

— Voiam doar să mă asigur că eşti OK, ceva de genul ăsta, înţelegi?

Ei ziceau: *Porcăria dracului*! ziceau: *Trebuie s-o ştergem dracului de-aici.* Şi: *Târfă nenorocită, n-aveai ce căuta de una singură pe-aici!*

— În plus, erai cool pentru o sărită de pe fix.

Râsete şi tuse.

M-au târât până la o dubă şi m-au băgat în spate. Bancheta fusese scoasă; podeaua era umedă, iar găurile de rugină erau acoperite cu petice jegoase de covor. Dump şi Evan erau agitaţi, cu ochii cât cepele, şi le tremurau mâinile. *Oare l-am omorât dracului pe tipu' ăla?*

Am rămas cu ei şapte luni.

Undeva, cândva, Evan o să-şi găsească sfârşitul în stradă. Am văzut de ce-i capabil pentru o doză. Am văzut tristeţea care i se aşterne pe chip atunci când crede că nu-l vede nimeni.

— Şi, mda, mai voiam să-ţi zic că, în fine, îmi pare rău, da' ţi-am luat desenele.

Evan îşi drege vocea.

— Ştii tu, benzile alea desenate pe care le-ai făcut. Nu ştiu de ce, pur şi simplu îmi plac. E super, înţelegi, să mă văd *pe mine* că apar în ele. Parcă aş fi celebru, ceva de genu'. Citesc câte puţin în fiecare zi.

Blocul meu de desen, la *el* e blocul meu de desen. Parcă-l aud pe Dump zicând: *Ai grijă să mă înzestrezi cu vreo superputere, cu o vedere cu raze X sau ceva de genu', OK? Vreau să pot vedea prin hainele gagicilor.*

Îmi creşte pulsul.

— Evan, trebuie să mi-l dai înapoi. Te rog!

Tuşeşte şi nu zice nimic o vreme.

— O să încerc, să vedem dacă reuşim să trecem pe-acolo, da' nu ştiu ce să zic, plecăm în curând. Faza e că-mi plac mult benzile alea desenate. Nu ştiu cum să zic. Când mă văd în ele, chiar simt că *exist.*

Evan, zic eu, dar în gând.

— Când scapi de-acolo, să vii la Portland, OK? Vreau să zic, te duci pe chei şi întrebi de mine. Ne descurcăm bine împreună.

Răspund:

— Rămâne stabilit, Evan.

— Pe curând.

Convorbirea se încheie.

Isis e ocupată cu un nou jeton. Îmi pun mâinile în poală. Astea sunt mâinile mele. Cu ele am luat mâncare din gunoaie, cu ele m-am bătut pentru un loc de dormit şi o pătură murdară. Au avut o cu totul altă viaţă decât cea de aici, unde joacă diverse jocuri într-o încăpere încălzită, în timp ce noaptea se îndepărtează tot mai mult de mine, dincolo de fereastră.

Isis mă întreabă:

— Ce mai face maică-ta? Cred c-a fost ciudat, nu?

A scris cuvântul *minge.* I-au trebuit zece minute să formeze cuvântul *minge.*

Îmi vâr mâinile sub pulpe şi mă las pe ele. Îmi face bine să simt apăsarea asta pe oase. Blocul meu de desen e la el, dar eu am hrană şi un pat unde să dorm.

— Face foarte bine.

Vocea mea e blândă şi echilibrată.
— Pleacă în vacanţă. În Portland.

CÂND I-AM SPUS LUI CASPER CĂ MI S-A PĂRUT URÂT, ştii ce mi-a răspuns? A zis: *Ţi s-a părut* ceva *urât ori ţi s-a părut că* tu *eşti urâtă, Charlie? Pentru că e o diferenţă şi aş vrea să te gândeşti bine la ce ar putea însemna diferenţa asta. E foarte important în procesul de vindecare.*

Ăştia de-aici chiar că-ţi pun dracului o groază de întrebări despre tine.

LA GRUP, CASPER NE ÎNTREABĂ despre prietenii noştri. Avem un grup de prieteni? Există cineva afară cu care să putem vorbi, care să ne facă să ne simţim în siguranţă?

Ne întreabă: *Cui vă încredinţaţi secretele?*

VEZI TU, EU ŞTIU CINE SUNT. Mă rog, nu mă cunosc perfect, pentru că n-am decât şapteşpe ani, dar ştiu, gen, cine *sunt* când sunt în compania altor oameni sau când ei mă privesc şi mă aşază într-un locşor din mintea lor. Dacă ai vreo fotografie cu clasa, pun pariu că mă recunoşti. Nu-i deloc greu. Cine e fata aia care nu zâmbeşte? Cine e aia care, deşi stă între alţi doi copii, pare cumva că e singură, pentru că ceilalţi doi se ţin la o oarecare distanţă de ea? Hainele ei nu sunt cam… modeste? Cam murdare? Cam şleampete? Cam de *nimic*. Măcar numele ei ţi-l mai aminteşti? Poţi identifica fetele cărora o să le meargă bine. Nici măcar nu-i nevoie să ţi le descriu. Le poţi identifica pe cele care or să se descurce pentru că le duce capul. Le poţi identifica pe cele care or să răzbată pentru că sunt dure sau sunt bine făcute. Şi la urmă mă poţi identifica şi pe mine, aia de colo, copilul ăla neîngrijit (*amărât*, s-o spunem pe-a dreaptă), care nu face nimic cum trebuie şi care stă singur la cantină şi care desenează tot timpul sau care e îmbrâncit pe coridor şi numit în fel şi chip, pentru că aşa e ea, iar uneori se înfurie şi loveşte cu pumnii, fiindcă ce altceva ar putea face? Aşa că atunci când Casper întreabă: *Cui vă încredinţaţi secretele?,* răspunsul meu este: *Nimănui.* Nimănui până să apară Ellis. Ea a fost singura mea şansă şi m-a ales *pe mine.* Probabil că habar n-ai cum e, pentru că tu ai prieteni. Probabil că ai mamă şi tată sau că măcar unul dintre ei trăieşte şi probabil că nu dau în tine. Nimeni nu se îndepărtează de *tine* în poza cu clasa. Aşa că habar n-ai cum e să fii atât de singur în fiecare zi, în fiecare nenorocită de zi, încât gaura neagră dinăuntrul tău e pe cale să te înghită, asta până când, într-o bună zi, această persoană, o făptură minunată, vine în şcoala ta şi pare să nu-i pese că toţi se holbează la rochia ei neagră de catifea, la ciorapii din plasă, la ghetele negre şi masive, la dementţialul ei păr mov şi la buzele roşu-aprins. Apare în uşa cantinei, în prima zi, şi nici măcar nu se aşază la coadă ca să-şi ia o tavă, ci doar se uită în jur, la toată nenorocita de agitaţie din timpul celei de-a doua ture de prânz şi, brusc, se îndreaptă către tine, iar pe buzele alea mari şi roşii i se aşterne un zâmbet şi-şi trânteşte pe masă rucsacul negru, uriaş, prin care scotoceşte după acadele şi bomboanele pe care le împinge înspre *tine* (iar tu rămâi cu creionul în aer, deasupra blocului de desen, pentru că te temi să nu fie o farsă, un plan şmecheresc, dar *nu e),* şi zice: „Să mor eu, fată, dacă nu eşti dracului singura persoană normală din văgăuna asta. Am un chef nebun să mă droghez. Nu vrei să vii după ore să ne drogăm? Doamne, ce-mi place părul tău! Şi tricoul. Le-ai luat din oraş sau Online? *Ce* desenezi? E absolut *divin”.* Aşa numea ea lucrurile care-i plăceau: divine. *Vasul ăsta e efectiv divin. Charlie, formaţia asta e divină.* Şi din acel moment, lumea a părut poleită cu aur. Strălucea. Adică era tot de căcat, dar de un căcat mai de calitate, înţelegi? Şi am aflat câteva secrete. Am aflat că pe sub stratul gros şi

alb de machiaj avea o puzderie de coşuri, de care se plângea mereu. Mi-a arătat pungile de junk food din dulapul ei şi mi-a arătat cum vomita după ce mânca prea mult. Mi-a spus că taică-său avusese o aventură cu una dintre mătuşile ei şi că de-aia se mutaseră şi că părinţii ei încercau *să-şi salveze relaţia.* Iar numele ei adevărat nu era Ellis, ci Eleanor, dar a hotărât să încerce ceva nou cu ocazia mutării şi, Doamne fereşte, nu cumva să pomeneşti numele ăsta de faţă cu maică-sa, pentru că bunică-sa, pe care o chema Eleanor, murise de curând şi maică-sa ar fi făcut o *criză, criză* de zile mari şi, măiculiţă, Charlie, braţele tale. Tu ai făcut asta? E cam tare. Mă sperie puţin, dar arată cam tare. L-am întâlnit pe tipu' ăsta, Mikey, ieri, la Hymie's. Magazinul de discuri. Ai fost vreodată acolo? *Normal* c-ai fost, uite-te la tine. Ne-a invitat pe la el. Vrei să vii? Are nişte ochi gen albaştri *divini.*

Şi în camera ei, cu pereţii de un albastru demenţial şi o mulţime de postere şi sistemul solar din tavan, îi puteam spune orice, şi chiar i-am spus. *Charlie, Charlie, eşti atât de frumoasă, eşti divină, dracului.* Îi ţineam mâinile într-ale mele. Era îmbrăcată în pijama albă din flanel, cu cranii negre.

Şi cu asta basta! Păstrătoarea secretelor mele.

AM AVUT ODATĂ O PROFESOARĂ, într-a patra. Era super-drăguţă, chiar şi cu bătăuşii clasei. Nu ţipa niciodată. Mă lăsa în pace, pe bune, nu mă obliga niciodată să ies în recreaţie dacă n-aveam chef sau să mă duc la ora de sport. Îmi dădea voie să rămân în clasă şi să desenez, în timp ce ea trecea notele sau privea afară, pe fereastra mare, pătrată. Odată mi-a spus: „Charlotte, ştiu că acum e greu, dar o să fie mai bine. Uneori îţi trebuie ceva timp să-ţi găseşti o prietenă adevărată, dar o să reuşeşti. O, Doamne, nu cred c-am avut o prietenă bună-bună înainte să ajung la liceu”. Îşi răsucea după deget lănţişorul de la gât, de care atârna o inimioară de aur.

Avea dreptate. Chiar mi-am găsit o prietenă adevărată. Dar nu m-a avertizat nimeni că avea, dracului, să se sinucidă.

ÎN FIECARE SEARĂ, LOUISA MÂZGĂLEŞTE ceva în jurnalul ei cu coperţi în alb şi negru. După ce termină, închide capacul pixului, închide şi jurnalul şi se apleacă peste marginea patului, astfel că părul îi alunecă peste cap asemenea unei cascade, dezgolindu-i gâtul palid, fără cicatrici, acoperit cu un strat de puf fin. Strecoară jurnalul sub pat, spune „noapte bună” şi-şi trage cuvertura peste cap. În seara asta, aştept până i se reglează respiraţia – semn că a adormit – şi mă dau jos din pat şi mă las în genunchi, pe podea.

Arunc o privire pe sub marginea cuverturii. Sub patul ei sunt zeci şi zeci de jurnale, toate secretele ei, depozitate cu grijă între rânduri albe şi linii negre.

AR TREBUI SĂ FAC O *RECTIFICARE.* Nu vreau să induc pe nimeni în eroare. Spun că Ellis s-a sinucis, dar ea n-a murit *pe bune.* Nu e îngropată în pământ, nu pot să merg la cimitir să presar margarete peste iarba îngrijită sau să comemorez o dată din calendar. Au fost *drogurile,* a fost *băiatul-lup* şi ea s-a îndepărtat foarte mult de mine, lupul i-a secătuit inima cu totul, atât de lacom a fost. Şi când lupul a terminat, şi-a lins labele, a lăsat-o *sleită,* pe Ellis a mea, prietena mea *plinuţă* şi *radioasă,* i-a luat toată lumina. Şi atunci bănuiesc eu că Ellis a încercat să fie ca mine. A încercat să se însemneze, să se facă mai mică, numai c-a *dat-o-n bară.* Cum a zis Mikey, nu era *genul* ei să se taie. Îmi imaginez camera ei *inundată* de sânge, de şuvoaie de sânge, şi pe părinţii ei luptând împotriva curentului ca să ajungă la ea. Dar a fost *prea mult,* înţelegi? Dacă o *persoană pierde* atât de mult *sânge,* dacă îşi privează creierul de *oxigen* atât de mult timp, atunci se produc *leziuni cerebrale anoxice în urma şocului hemoragie,* ceea ce a stors viaţa din *prietena* mea, lăsându-i doar *trupul.* Părinţii au *trimis-o* undeva, într-un loc de felul ăstuia în care sunt eu, dar departe, foarte departe, la distanţă de multe state, şi au pus-o la adăpost în noua ei casă, unde are parte din plin de *cearşafuri moi* şi de *plimbări zilnice chinuite* şi de *bale* care îi curg prin colţul gurii. Gata cu vopsitul părului, gata cu sexul, gata cu drogurile, gata cu iPodul, gata cu ghetele butucănoase, gata cu ciorapii din plasă, gata cu vomatul, gata cu suferinţa din dragoste, gata cu *mine* – Ellis a terminat-o cu tot. Nu i-au rămas decât *zile pustii,* pantaloni cu arici şi *scutece.* Aşa că *nu pot, nu pot, nu pot* să fac ceea ce ar trebui: s-o *ating,* s-o ajut să-i fie *mai bine,* să-i dau de pe faţă părul răzvrătit, să-i şoptesc *iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă.*

TREBUIE SĂ FAC CEVA, ALTFEL O SĂ EXPLODEZ.

Să vorbesc cu Evan, să dau de Mikey, să-l aştept să vină să mă vadă, să mă gândesc la Ellis – mi-e *tare, tare, tare dor*.

Le găsesc pe toate la lucru manual, aplecate deasupra meselor lungi din plastic, în timp ce domnişoara Joni se plimbă în jurul lor şi murmură ceva cu glasul ei pătrunzător, cald. Domnişoara Joni poartă turbane mov şi cămăşi în carouri. Când am participat prima dată la lucru manual, dar fără să fac nimic, nu mi-a zis decât: „E-n regulă şi doar dacă stai, fetiţo. Poţi să stai cât vrei".

N-am stat fără să fac nimic pentru că n-aveam chef să lipesc steluţe sclipicioase pe foi colorate de hârtie sau să amestec vopseluri pe bază de apă, am stat fără să fac nimic pentru că mă dureau braţele. Braţele mă dureau până în vârful degetelor şi le simţeam foarte grele din cauza bandajelor.

Încă mă dor. Dar azi, când domnişoara Joni îmi spune: „Am avut o mică discuţie cu doamna doctor Stinson" şi-mi întinde o minunăţie de bloc nou de desen şi un cărbune nou-nouţ, strâng cu lăcomie cărbunele între degete. De-a lungul antebraţului, simt mici junghiuri dureroase. Cicatricile mele sunt încă dureroase şi mă ţin şi vor fi aşa încă multă vreme, dar nu-mi pasă. Respir adânc. Lucrez cu îndârjire. Degetele mele au grijă de mine. A trecut multă vreme, dar ele ştiu ce au de făcut.

O desenez. Îi desenez. Umplu foile de hârtie cu Ellis şi Mikey, cu Evan şi Dump, chiar şi cu DannyBoy. Folosesc până la ultima coală de hârtie, până când am un întreg grup de persoane cărora le duc dorul.

Când ridic capul, văd că au plecat toate, în afară de domnişoara Joni, care a aprins lumina. Afară s-a lăsat întunericul. Soarbe dintr-o cană de cafea din polistiren şi îşi face de lucru cu mobilul ei roz.

Ridică privirea şi zâmbeşte.

Mă întreabă:

— Mai bine?

Încuviinţez din cap:

— Mai bine.

ASTĂZI AŞTEPT CU NERĂBDARE ÎNTÂLNIREA CU CASPER. Vreau să-i povestesc despre lucrul manual şi despre ce-am desenat şi despre ce înseamnă pentru mine. Cred c-o să se bucure. Dar când deschid uşa, nu e singură. Doctoriţa Helen e şi ea acolo.

Broasca ţestoasă e ascunsă în nava scufundată.

— A, Charlotte, ia loc aici, te rog! îmi spune când mă vede intrând şi bate cu palma în scaunul maroniu pe care mă aşez întotdeauna.

Mă uit la Casper, dar zâmbetul ei nu e la fel de prietenos ca de obicei. Pare mai… reţinut.

Doctoriţa Helen e mult mai în vârstă decât Casper, are riduri la colţurile ochilor şi un fard de obraz mult prea închis pentru pielea ei

— M-am uitat împreună cu doamna doctor Stinson la evoluţia ta, Charlotte. Mă bucur să văd că ai făcut progrese importante într-un timp atât de scurt.

Nu ştiu dacă se presupune că ar trebui să-i răspund sau să zâmbesc sau ceva de genul ăsta, aşa că nu zic nimic. Încep să mă ciupesc de picioare prin fusta înflorată, dar Casper observă şi se încruntă, aşa că renunţ.

— Ai trecut prin atâtea, la o vârstă aşa de fragedă şi eu…

Şi, lucru ciudat, se opreşte, scrâşneşte din dinţi şi îi spune lui Casper pe un ton tăios:

— Chiar n-ai de gând să-mi dai o mână de ajutor, Bethany?

Preocupată să asimilez numele lui Casper, *Bethany,*

Bethany, Bethany, îmi ia ceva timp până să înţeleg ce-mi spune.

Întreb:

— Poftim?

Casper repetă:

— Ţi se dă drumul.

Apoi doctoriţa Helen vorbeşte despre posibilitatea unui regim special de internare, care mi-ar permite să primesc tratamentul psihiatric în spital, şi despre faptul că mama va trebui să apară în faţa unui judecător şi să semneze nişte acte pentru că am „reprezentat un pericol atât pentru propria persoană, cât şi pentru ceilalţi” şi despre asigurare şi despre bunică-mea, la care nu m-am mai gândit de multă vreme. Toate cuvintele astea îmi bubuie prin creier, în timp ce inima mi se strânge şi se face tot mai mică şi vreau să întreb despre mama, dar nu fac decât să mă bâlbâi. Îmi muşc limba până când simt un gust metalic vag, de sânge.

Casper spune:

— În momentul de faţă, mama ta nu lucrează, aşa că nu-şi permite să acopere cheltuielile. Din câte-am înţeles, o parte din cheltuielile de până acum le-a plătit bunica ta, dar nu mai poate continua, din cauza propriilor probleme de sănătate şi financiare.

— A păţit ceva bunică-mea?

— Nu ştiu, răspunde Casper.

— Aţi vorbit cu maică-mea?

Casper încuviinţează din cap.

— Şi a zis… a zis ceva despre mine?

Casper priveşte către doctoriţa Helen, care spune:

— Facem tot ce putem să găsim o soluţie pentru tine. Că tot veni vorba, Bethany, cum stăm cu patul ăla din centrul de pe Palace?

Casper nu răspunde, aşa că doctoriţa Helen răsfoieşte prin teancul de hârtii de la ea din poală.

— Există un centru de reabilitare care ar putea avea un loc pentru tine, posibil chiar de luna viitoare. Sunt specializaţi în dependenţa de substanţe, dar, oricum, şi asta este una dintre problemele tale secundare. Evident că va trebui să stai cu mama ta până atunci, dat fiind că nu mai poţi rămâne aici. Nimeni nu vrea să ajungi din nou în situaţia de dinainte, nimeni.

Situaţia de dinainte însemnând fără adăpost. Însemnând scormonit prin gunoaie. Însemnând frig şi boală şi Frank Nemernicul şi bărbaţii care le-o trag fetelor.

Mă uit la broasca ţestoasă. Picioruşele i se mişcă ritmic, de parcă ar ridica din umeri către mine: *Ce-ai vrea să fac? Nu-s decât o amărâtă de broască ţestoasă închisă într-un acvariu.*

Văd prin fereastră cum cerul e tot mai încărcat şi mai mohorât. Frank Nemernicul. Centru de reabilitare. Mă trimit înapoi în stradă.

Când deschid gura să vorbesc, vocea pare a unui copilaş, ceea ce mă înfurie şi mai tare:

— Dar e încă *frig* afară.

Doctoriţa Helen spune:

— O să facem tot ce ne stă în putinţă, dar chiar nu există nicio şansă de împăcare pe termen lung cu mama ta, nici măcar dacă aţi primi consiliere? A fost de acord să te găzduiască până se eliberează un pat la acel centru. Mie asta îmi arată că se străduieşte.

O privesc deznădăjduită pe Casper. Ochii ei mi se par lucrul cel mai trist pe care l-am văzut de foarte, foarte multă vreme.

Îşi mişcă extrem, extrem de încet capul dintr-o parte în alta.

— Nu văd nicio altă soluţie, Charlotte. Îmi pare extrem de rău.

Odată mama m-a lovit atât de tare peste ureche, încât mi-a ţiuit o săptămână întreagă. Mă ridic şi pornesc spre uşă.

Casper spune:

— Nu te lăsăm de izbelişte, Charlotte. Am luat în calcul toate posibilităţile, numai că nu există…

În timp ce deschid uşa, spun:

— Nu. Mulţumesc. Acum o să merg în camera mea.

Casper mă strigă, dar nu mă opresc. În urechi parcă îmi bâzâie un roi de albine. Camera noastră e la etajul patru, în aripa Dinnaken.

Trec pe lângă Louisa şi intru în baie, unde rămân o vreme. Louisa îmi rosteşte numele.

Apoi intru sub duş şi mă izbesc cu fruntea de perete până încetează bâzâitul albinelor.

Când Casper dă buzna înăuntru, mă apucă de mijloc şi trage de mine ca să mă facă să mă opresc. Îmi înfig mâinile în minunatul ei păr, gălbui ca un puişor, şi trag atât de tare că începe să urle şi să mă împingă. Cad pe podea şi sânge cald începe să mi se scurgă în gură.

Spun *iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă.* În mâini mi-au rămas şuviţe din părul ei, care pâlpâie ca nişte fulgi. Eu n-o să fiu niciodată frumoasă sau normală cum e Casper şi, dintr-odată, dându-mi seama de asta, totul iese la iveală, tot ce dorise ea de la mine.

Îi povestesc: după ce a murit tata, mama s-a închis în ea şi s-a făcut rea şi odioasă şi în casă nu mai răsuna muzică, nu ne mai manifestam afecţiunea şi devenise un fel de fantomă care se mişca de colo-colo şi fuma. Dacă îi făceam probleme, dacă o sunau de la şcoală, dacă îi luam bani din poşetă, dacă pur şi simplu eram *eu însămi,* începeau ţipetele. A ţipat ani de-a rândul. Şi după ce s-a plictisit de ţipat, a trecut la lovituri.

În timp ce vorbesc, Casper îmi tamponează faţa cu o cârpă. Louisa stă în uşă şi îşi frământă mâinile. Fetele se strâng în spatele ei şi se împing, încercând să vadă ce se petrece.

Spun: a dat în mine multă vreme. Şi: am început să ripostez. Mai zic: te rog, nu mă trimite înapoi pe stradă. Îi povestesc despre bărbatul din pasaj, mi-a spart un dinte şi m-a spart şi pe mine şi e dureros să deşert totul din mine, dar dau drumul la toate acele cuvinte îngrozitoare din inima mea – despre Ellis, despre Frank Nemernicul.

Mă opresc. Ochii i s-au umezit. Am dat drumul prea multor cuvinte. Doi infirmieri îşi croiesc drum printre fetele îngrămădite la uşă. La rădăcina părului lui Casper se văd nişte punctişoare sângerii, minuscule pete de roşu în marea de galben. O ajută să se ridice şi, fără să-mi adreseze vreun cuvânt, Casper pleacă şchiopătând.

CRONOLOGIE

Se naşte o fată.

Tatăl ei o iubeşte. Mama ei îl iubeşte pe tatăl fetei.

Tatăl e trist.

Tatăl bea şi fumează, se leagănă şi plânge.

Dispare în apele râului.

Mama ei se transformă într-un pumn.

Fata e singură.

Fata nu-i bună de nimic pe lumea asta.

Nimeni nu o place pe fată.

Ea îşi dă silinţa.

Dar gura ei e zob.

Fată proastă. Fată furioasă.

Doctorii: daţi-i pilule.

Fată leneşă. Fata e zob din cauza pilulelor.

Mama o loveşte pe fată. Fata se face mică.

Fata tace. Tace acasă. Tace la şcoală. Un şoarece tăcut, făcut zob.

Fata ascultă radioul. Fata descoperă muzica. Fata are o lume numai a ei.

Fata calcă pe căşti. S-a zis cu lumea ei.

Fata descoperă cuţitul. Fata se face mică, mică, tot mai mică. S-a zis cu lumea ei.

Pesemne că fata e rea, aşa că fata se taie. Fată rea. S-a zis cu lumea ei.

Fata întâlneşte o fată. Fată frumoasă! Urmăresc planetele cum se mişcă pe tavan.

Pun bani deoparte să meargă la Paris. Sau la Londra. Ori în Islanda. Oriunde.

Fetei îi place mult de un băiat, dar el o iubeşte pe Fata Frumoasă.

Fata Frumoasă iese cu băiatul-lup. El o împlineşte, dar o face mai mică.

Fata Frumoasă e ocupată tot timpul.

Fata dă şi ea în mama ei. Dau din mâini ca nişte morişti. Fata se trezeşte pe stradă.

Fata locuieşte la Fata Frumoasă, dar băiatul-lup lasă acolo droguri.

Părinţii Frumoşi se supără. Fata Frumoasă minte şi o face răspunzătoare pentru droguri pe fată.

Fata se trezeşte pe stradă. Fata merge acasă.

Fata Frumoasă scrie şi tot scrie mesaje *Ceva nu-i în ordine Mă doare*

Fata doarme cu căştile la urechi. Fata strecoară telefonul sub pernă.

Fata Frumoasă sângerează prea mult.

Fata e dată peste cap, complet dată peste cap, are inima frântă, vinovăţie.

Fata îi sparge mamei nasul.

Fata se trezeşte pe stradă.

S-a zis cu lumea ei.

RĂMÂN AICI, DAR NU ŞTIU PENTRU CÂTĂ VREME. Am fost scutită de şedinţele individuale cu Casper. Sunt puse la punct hârtiile mele şi datele externării. Au obţinut de la judecător încă o permisiune pentru o şedere în situaţie de urgenţă, cât timp încearcă să stabilească o înţelegere cu maică-mea şi cu centrul de reabilitare.

Casper e în continuare drăguţă cu mine, dar a intervenit ceva între noi, o răceală din cauza căreia mă doare inima. Încep din nou cu *scuzele* mele, dar Casper doar scutură din cap cu tristeţe.

Vinnie îmi verifică în fiecare dimineaţă suturile de pe frunte, plescăind din limbă. Blue îmi spune Frankenstein şi rosteşte numele şoptit, ca în filmele de groază. Mă duc acolo unde trebuie să mă duc. Seara, mă prefac că-mi fac lecţiile Online. Am încercat să-i scriu un mesaj lui Mikey când Barbero era ocupat sau moţăia, dar singurul răspuns e o fereastră de chat goală. Noaptea târziu, le urmăresc pe femeile de serviciu somaleze cum se agită dincolo de ferestrele clădirii de birouri de alături, trăgând după ele cărucioarele cu soluţii de curăţat, mopuri şi cârpe.

Cerul e acum magnific, ca într-o carte poştală, norii nu mai sunt aşa de plini de apă, soarele e tot mai puternic pe zi ce trece. Dacă privesc pe fereastră în depărtare, printre clădirile-turn argintii, pot vedea terenul imens al universităţii şi, dincolo de el, cursul sinuos al râului care curge către St. Paul şi către Hambar, acolo unde există foame şi mizerie şi durere şi epuizare din nou, pentru că n-am unde altundeva să merg.

Sasha face floricele de porumb. Vinnie a adus nişte cutiuţe cu arome sub formă de pudră: unt, ardei iute, parmezan. A făcut acasă o tavă de negrese şi Francie îl ajută cu glazura. Telefonul din încăpere sună. Schimb canalele unul după altul, până când îmi aud numele. Vinnie agită receptorul în direcţia mea.

Ascult respiraţia de la celălalt capăt al firului înainte să rostesc un alo timid.

— Charlie, nu m-ai trecut pe listă!

Mikey!

Mai să scap telefonul din mână. Apuc receptorul cu ambele mâini, ca să nu mai tremure.

— Ţi-am zis c-o să vin! Rămăsese să mă treci pe lista de vizitatori sau ceva de genul ăsta. Mai stau doar o zi. Mai pe seară o să fie concertul şi mâine-dimineaţă plecăm.

— Dar te-am trecut pe listă!

Mintea îmi lucrează frenetic. Să fi uitat Casper? Sau l-au scos de pe listă, dacă oricum urmează să plec?

— Unde eşti? Am nevoie de tine. Ăştia…

— Închide, Charlie. E vreo fereastră acolo? Sunt în parcarea din

faţă.

Închid şi alerg la fereastră şi-mi lipesc faţa de geam. Îmi sare în ochi un obiect portocaliu care se mişcă prin aer. Mikey stă în parcare şi agită în aer un con de trafic portocaliu. Când mă vede, lasă conul să-i cadă din mână.

Mikey arată oarecum la fel. Pare sincer şi îngrijorat. Şi în siguranţă.

Cade o ploaie uşoară, iar picăturile strălucesc pe părul lui împletit în codiţe. Pare mai robust, deşi tot mărunţel e. Îşi ţine mâinile întinse, de parc-ar vrea să spună: „Ce s-a întâmplat?”.

Simt pe frunte răceala geamului. Vinnie joacă Go Fish[2] cu Sasha şi Francie, într-un colţ. Blue stă pe canapea, mormăind în legea ei.

Faţa îmi e scăldată de lacrimi în timp ce îl privesc stând în ploaie cu gura deschisă, roşu în obraji.

Vinnie zice, apăsat: *Charlie!* Blue se foieşte pe canapea. Vine lângă mine, la fereastră.

— Un băiat.

Răsuflarea lui Blue formează un cerc de aburi pe geam.

— Un băiat în carne şi oase.

Sasha şi Francie lasă cărţile din mână.

Prima dată când Ellis m-a dus la ea acasă, într-a noua, la vreo săptămână de când ne cunoscuserăm, n-a fost deloc surprinsă că acolo, în subsol, se afla un băiat mai mare care citea o carte de benzi desenate, pe care o ţinea într-o mână, în timp ce cu cealaltă lua covrigei cu sare dintr-o punguţă. Pe tenişii lui erau desenate cu markerul simboluri anarhiste. A ridicat privirea către Ellis, cu gura plină de covrigei, şi-a zâmbit.

— Maică-ta mi-a dat drumul înăuntru. Asta cine-i?

Purta un tricou cu trupa punk Black Flag. Nu m-am putut abţine şi-am zis:

— O să am o cădere nervoasă…

A pus revista deoparte.

— Am o durere groaznică de cap, mi-a răspuns el.

Apoi a aşteptat, iar ochii îi sclipeau.

— Dacă nu reuşesc să ies de-aici! am strigat eu, făcând-o pe Ellis, care era la bar, să tresară. M-a privit nedumerită.

Băiatul a râs şi a răcnit la rândul lui:

— O să-mi ies din minţi!

Am cântat şi restul cântecului, în timp ce Ellis cotrobăia prin minifrigiderul părinţilor. Îmi puteam da seama că era un pic nervoasă. Nu-i plăcea genul ăla de muzică. Se dădea-n vânt după chestiile gotice, sumbre, ca Bauhaus şi Velvet Underground. Nimeni altcineva din şcoala noastră n-ar fi ştiut versurile de la „Nervous Breakdown”, eram sigură de asta.

Dar n-ar fi trebuit să-şi facă griji. Mikey a iubit-o întotdeauna mai

mult pe ea.

— O! exclamă la unison Sasha şi Francie când ajung la fereastră.

Mi-am suflecat mânecile jerseului şi mi-am lipit braţele de fereastră. Oare-mi poate vedea cicatricile, de-acolo de jos?

Mikey îşi acoperă ochii cu mâinile. Îmi amintesc gestul ăla. Îl folosea des, de fiecare dată când Ellis şi cu mine făceam ceva ce-l depăşea. „Gata, *gagicilor,* ajunge!", zicea el, obosit.

De lângă Blue, Vinnie scoate un mârâit înfundat:

— Rahat! Fetele! Ai naibii băieţi şi fete! mormăie el.

Ciocăne atât de tare în geam, că Sasha se dă înapoi.

— Pleacă! îi strigă lui Mikey prin fereastră. Apoi bombăne către sine: nu mă obliga să chem pe cineva, băiete.

Se întoarce către mine:

— Tu! Lasă naibii jos braţele!

— E ca-n film! exclamă Francie.

Aştept ca Mikey să-şi dea la o parte mâinile de pe faţă. Tricoul lui e ud leoarcă din pricina ploii.

Sasha izbucneşte în plâns:

— Pe mine nu vine niciodată nimeni să mă vadă, boceşte ea.

Vinnie mârâie din nou „Rahat", în timp ce butonează pagerul. Blue mă ia de după umeri.

— Taci dracu' din gură!

Francie devine agitată.

— Nici pe *mine* nu vine nimeni să mă vadă.

Îşi ciupeşte bărbia cu unghiile, făcând să apară mici stropi de sânge.

Blue rosteşte încet:

— Priviţi.

Mikey şi-a deschis geanta de poştaş şi mâzgăleşte furios cu markerul într-un caiet sprijinit pe genunchi. Apoi îl ridică, încerc să disting prin fereastră ce scrie, printre stropii de ploaie.

SĂ!

Aruncă hârtia. Aceasta pluteşte şi apoi rămâne lipită de pământul ud, chiar lângă tenişii lui. Rupe încă o foaie din carnet.

NU!

Vinnie bate cu pagerul în geam, iar văicărelile Sashei devin tot mai puternice.

Francie îi zice: „Taci *din gură!"* şi o ciupeşte, ceea ce nu face decât să intensifice văicărelile.

— Am o problemă, spune Vinnie la telefon.

Mikey se chinuie cu altă foaie de hârtie, care s-aprins în şina carnetului. Doi infirmieri traversează încet parcarea. Strigă către Mikey; se uită în sus exact în momentul în care foaia de hârtie se desprinde de şină şi e ridicată în aer de o pală de vânt. Mikey aleargă după ea, alunecă într-o baltă şi cade. Blue îşi ţine răsuflarea. Ne uităm

una la alta. Ochii îi strălucesc.

— Extraordinar, şopteşte ea. Absolut extraordinar.

Îşi strecoară degetele printre degetele mele, care sunt lipite de geam şi zice:

— Asta înseamnă devotament *total,* Sue cea tăcută. Ştii, nu-i aşa?

Cei doi bărbaţi, de fapt nişte studenţi care muncesc în weekend, cu muşchii braţelor bine lucraţi şi părul prins cu clame, îl apucă pe Mikey de subsuori şi-l ridică. Acesta se luptă cu ei, iar tălpile tenişilor îi alunecă în baltă. Începe să plângă necontrolat, de ciudă, ca un copil. Cei doi îl pun jos, iar pe chipurile lor se citeşte curiozitate şi nu agasare. E ciudat să-l privesc aşa mărunt cum e, cu codiţele lui extravagante şi hainele de la second-hand, pe lângă cei doi infirmieri, pe care mai că plesnesc uniformele albe ca laptele. Sunt toţi cam de aceeaşi vârstă, dar la ani-lumină distanţă.

— Nenorociţilor! Nenorociţii dracului ce sunteţi! Nu faceţi asta, nu-l lăsaţi să facă asta! urlă asistentul Vinnie.

Infirmierii ridică din umeri în direcţia lui Vinnie, care fierbe de furie în spatele ferestrei de la etajul patru.

Mikey ţine în aer hârtia udă.

MORI.

Să nu mori. Cerneala se scurge pe foaie, sub picăturile de ploaie.

Sasha îşi loveşte capul de geam, iar şi iar. Vinnie o trage de la fereastră, apucând-o uşor de braţe, atât cât îndrăzneşte. Asistenta Ava, care ar lua pe oricine în braţe, care nu ţine seama de reguli, intră în încăpere şi-o lasă pe Francie să se arunce în ea şi să-şi înăbuşe hohotele în bluza ei albă. Privesc împreună cu Blue cum studenţii îşi scutură apa de pe braţele goale şi-şi smucesc bărbia înspre Mikey. Pe lângă ei, arată din nou de şapteşpe ani. Numai că acum are 21 de ani şi a venit până aici să mă vadă. Aş vrea să trec prin geam, să zbor până jos, în parcare, şi să-l las să mă strângă în braţe. *Devotament total,* aşa a zis Blue. Poate că acum Mikey m-ar putea iubi, dacă am putea fi doar noi.

Trupul mi-e cuprins de un val de speranţă.

Îşi şterge faţa, bagă carnetul ud înapoi în geantă şi întinde mâna către mine.

Pa!

Băieţii îi dau un brânci, să-l ajute s-o ia din loc. O porneşte împleticit de-a lungul trotuarului ud şi îl pierd din vedere.

TOTUL SE ÎNTÂMPLĂ CU REPEZICIUNE.

Stau cu ochii aţintiţi la computer. Sunt la pagina cu lecţiile online, deşi n-am nici cea mai mică intenţie să lucrez. Dimineaţă o să plec, mă duc acasă cu mama. La centrul de reabilitare, o să se elibereze un loc abia peste câteva săptămâni.

După ce am cântat împreună cu Mikey piesa „Black Flag", Ellis şi-a ţuguiat buzele. Ne-a întors spatele şi a pus un disc la pick-up. La fel ca mine, şi ea avea un pick-up şi discuri adevărate, o mulţime, nu talmeş-balmeşul obişnuit de CD-uri sau un iPod supraîncărcat sau un telefon cum au ceilalţi puşti. Pe pereţi erau albume de blues înrămate şi postere mari cu Velvet Underground şi The Doors. O canapea jerpelită şi pătată din velur zăcea pe podeaua de lemn. Barul însemna un zid din cărămidă falsă, cu trei scaune înalte şi un frigider bâzâitor. Tavanul subsolului era jos, iar aerul, jilav şi muced. Mie îmi plăcea locul ăsta înghesuit şi confortabil. Îţi dădea o senzaţie de tihnă, spre deosebire de apartamentul maică-mii, în care era întuneric şi unde peste tot vedeai numai reviste şi scrumiere. Ellis a aşezat pe bar trei doze de bere.

Mă întrebam de ce m-a ales pe mine să-i fiu prietenă: pe mine, cu părul meu în şuviţe roşii şi negre, tăiat la întâmplare, cu puloverele mele ciuruite şi jeanşii rupţi, care ascundeau chestiile despre care Ellis nu ştia încă. La şcoală mergeam pe vârfuri, nu băgăm în seamă cuvintele răutăcioase mâzgălite pe dulapul meu şi scrâşneam din dinţi când eram îmbrâncită la baie, dar, cumva, ea a reuşit să mă găsească, creatura asta cu haine de catifea, ciorapi cu dungi şi ghete de Frankenstein, pudrată şi dată cu ruj mov-închis. Am văzut cum o privea băiatul ăla mai mare. Pe faţa lui se citea o intensitate care m-a fascinat şi m-a dezamăgit deopotrivă.

Ellis a tras o duşcă sănătoasă de bere, s-a şters la gură şi a scuturat din cap, astfel că părul ei negru ca pana corbului, proaspăt vopsit, i-a şfichiuit obrajii pudraţi.

— Mikey stă pe stradă cu noi, dar merge la o ciudăţenie de şcoală alternativă autonomă.

Ritmul obsedant al celor din trupa rock Smith, sunetul inteligent, impetuos, căruia nu-i puteam rezista cu toate că preferam muzica aia care-ţi sufocă creierul şi-ţi răscoleşte inima, se simţea încă din primele versuri: „Am părăsit nordul/ am pornit-o către sud…".

Tipul ăla mai mare, Mikey, s-a ridicat azvârlind cât colo cartea de benzi desenate şi a apucat-o pe Ellis de mâini. După aceea, au început să ţopăie împreună, cântând la unison: „Am găsit o căsuţă/ Şi nu-mi pot pune frâu sentimentelor". Ellis şi Mikey mi-au întins mâinile, iar Ellis avea o faţă roşie şi tâmpă.

În după-amiaza aia, când ne îndreptam înspre casa ei, mi-a spus:

— Singurul mod în care pot să fac faţă unei zile idioate este să pot

merge acasă şi să mă pot face pulbere la sfârşitul ei.

Berea îmi provocase o bolboroseală caldă prin stomac; muzica aia ameţitoare îmi mişuna sub piele. Subsolul mirosea a podea veche de lemn şi a popcorn rânced şi a covorul miţos roz şi jegos. Ani de zile nu m-a vrut nimeni. Ani de zile am fost dată la o parte, s-a ţipat la mine, s-a făcut mişto de mine, iar acum, acum aveam, în sfârşit, doi oameni minunaţi care mă aleseseră. Pe *mine*.

I-am lăsat să mă atragă între ei.

În faţa computerului, scutur din cap ca să-mi limpezesc gândurile. La dracu' cu toate astea! Ce mi-ar mai putea face acum, în acest punct? Întorc capul să mă uit la Barbero, care ridică din umeri şi stă cu ochii în iPod. S-a schimbat după plecarea lui Jen S. Intru în contul de e-mail şi deschid fereastra de chat, cu inima bubuindu-mi în piept. *Te rog să fii online, te rog.*

Se aude un bip scurt şi *Michael scrie* şi apoi:

Scuze că m-am pierdut cu firea la spital. Nu vreau să sfârşeşti ca E. Plec mâine-dimineaţă pentru trei săptămâni de concerte. O să încerc să te mai sun la spital.

Apartamentul neprimitor al mamei de pe Edgcumbe, de la etajul al doilea al unei case dărăpănate, cu ziduri crăpate şi, pe balcon, o cutie plină cu chiştoace de ţigară şi pastile. N-am de ales. Trebuie să profit de ocazie.

Scriu:

Mikey, te implor, salvează-mă.

VISEZ MUŞTE, ROIURI DE MUŞTE CARE SE AŞAZĂ pe mine şi mă pişcă prin haine. Muştele sunt coşmarul oamenilor care trăiesc pe stradă. Te ciupesc, mişună pe corpul tău puturos, se hrănesc din tine, te îmbolnăvesc. Mă trezesc plesnindu-mă la întâmplare şi aud:

— Opreşte-te.

E Blue, care îngenunchează lângă patul meu şi se luptă să îmi dea la o parte mâinile care nu stau locului. Părul îi alunecă pe faţă.

— Ascultă-mă. Trebuie să-ţi zic ceva.

Îmi spune:

— Odată chiar am fugit de taică-meu. Din toate locurile, nu m-am oprit decât în Indiana. În nenorocita de Indiana.

Îmi povesteşte că era pe cocaină pură şi că lucra într-o băcănie.

Mai zice: *Întregul corp îmi era ca electrizat, nu mă gândeam decât la cum să scap de-acolo şi să mă întorc în apartamentul meu mizer şi să mă tai şi cât de bine aveam să mă simt şi urma să pot uita de jobul ăla de rahat.*

Muncea din ce în ce mai repede, încercând să aşeze pe rafturi toate cutiile de cereale, toate în ordine şi cu preţul pe ele. Asuda din greu şi îşi ştergea faţa cu halatul violet, când a auzit râsete.

— De parcă magazinul însuşi râdea de mine. Cutiile de cereale, marcatorul de preţuri, idiotul de cărucior de marfă, luminile. Lucrurile *din* magazin râdeau de idioata de mine. Ca şi cum ajunseseră până şi obiectele *neînsufleţite* să-şi dea seama că eram doar o idioată de ratată.

Pe faţă i-au apărut pete şi i s-au umezit ochii.

— Şi atunci, în momentul ăla, am ştiut că o să merg acasă şi o să-mi pun capăt zilelor. Şi. Iată-mă. Aici.

Din patul celălalt, aud respiraţia Louisei. E trează, ascultă.

Blue mă ţintuieşte cu ochii ei înlăcrimaţi şi trage adânc aer în piept.

— Morala poveştii, Charlie, e următoarea: nu le îngădui cerealelor să te înfulece. Chiar dacă nu-i decât o nenorocită de cutie de cereale, o să te mănânce de vie dacă o să-i dai voie.

CASPER SPUNE:

— Am un sentiment foarte neplăcut din cauză că pleci cu trusa. Chiar dacă-i goală.

Stau pe marginea patului. Rucsacul meu, în care se află trusa goală, e la picioare. Louisa mi-a dat valiza ei, o chestie pătrăţoasă, butucănoasă, demodată, pe care o acoperise de abţibilduri cu cranii şi trandafiri. A ridicat din umeri şi mi-a zis:

— Oricum n-o să mai plec de-aici o bună bucată de vreme.

Zâmbetul ei era blajin şi m-a îngrijorat; îşi rotea pe degete vârfurile părului. A făcut un pas înainte şi m-a sărutat uşor pe obraz. Mi-a şoptit:

— Mi-aş fi dorit să rămâi mai mult. Aveam atâtea să-ţi spun. Ştiu că tu m-ai fi înţeles.

Mi-au înapoiat toate lucrurile. Le-am îndesat pe toate în valiză: camera foto, şosetele, săculeţul cu cărbuni şi creioane. Domnişoara Joni mi-a dăruit un caiet de desen nou-nouţ, unul superdrăguţ, pe care cred că l-a cumpărat din banii ei, şi asta m-a făcut să mă simt puţin vinovată.

Casper stă în faţa mea, într-un scaun pliant luat din sala de relaxare. Doctorilor nu li se permite să se aşeze pe paturile pacienţilor.

Ochii ei mari şi albaştri exprimă blândeţe. Încă îmi pare foarte rău pentru ce i-am făcut.

Îşi ridică mâinile şi schiţează în aer profilul corpului meu. Când degetele îi ajung la ghete, zice:

— Îţi aparţii în întregime, Charlie. Până la ultima bucăţică.

Face o pauză.

— Înţelegi ce urmează să se întâmple, nu-i aşa?

Simt un nod în gât.

— O să merg să stau la maică-mea.

Casper mi-a dat o foaie de hârtie cu numărul de telefon al centrului de recuperare şi al unui grup de suport, unul pentru apeluri de urgenţă şi adresa ei de e-mail. Hârtia este ascunsă pe fundul rucsacului.

— Fără droguri, fără băutură, fără muţenie. Trebuie să lucrezi din greu, Charlotte, ca să stai departe de vechile obiceiuri. Lucrurile vechi, obiceiurile vechi sunt plăcute, chiar şi atunci când suntem conştienţi că ne fac rău. Urmează să te confrunţi cu necunoscutul.

Îmi pun rucsacul în poală şi îl strâng în braţe. Nu mă pot uita la Casper. Îmi îndrept atenţia spre materialul alunecos al rucsacului. *Mamamamamamamama.*

— Muşchi răcoros, zice Casper, zâmbindu-mi.

Nu-i răspund.

Nu se dă bătută:

— Arăţi ca un fermier, Charlotte. Unul foarte tulburat, pe cale să

cheleasc㎠.

Mă uit la salopeta surorii lui Mikey, la tricoul cu Dead, la pardesiul jerpelit pe care maică-sa le-a pus în cutie. Îmi mişc degetele în ghete. Mi-au lipsit ghetele mele, mi-a fost dor să le simt grele, ferme. Când mi le-a adus Vinnie, le-am strâns la piept o vreme.

Trecem în tăcere pe coridor, pe lângă uşa închisă a sălii de relaxare. Le pot auzi pe fete cum şuşotesc înăuntru. Exact cum s-a întâmplat şi la plecarea lui Jen, n-au voie să-şi ia rămas-bun de la mine. În timp ce ascensorul coboară, căldura din stomacul meu devine un balon uriaş. Cuvintele încep din nou să dispară. Uşa ascensorului se deschide.

Ea e la recepţie, cu un teanc de hârtii şi un plic în mână. E toată în gri: jachetă gri cu fermoar, jeanşi gri găuriţi la un genunchi, tenişi gri, căciulă gri tricotată.

Singura culoare de pe maică-mea e cea a părului.

E tot ca focul, de un roşu aprins, strâns într-o coadă de cal unsuroasă.

Părul meu este blond-închis şi acum stă ascuns sub bereta roşie de lână, de la sora lui Mikey; mă rog, puţinul care a mai rămas după ce mi-am tăiat claia de păr vopsit în negru, pe care o aveam când trăiam pe străzi.

Mama nu zâmbeşte, dar nici nu m-am aşteptat s-o facă. Cu toate acestea, pentru o secundă, zăresc ceva, o undă de *nu ştiu ce* care îi străbate ochii.

Apoi dispare.

Mâinile îmi tremură în buzunare. Îmi strâng pumnii cât de tare pot. N-am mai văzut-o de aproape un an.

Casper nu pierde vremea şi se îndreaptă către maică-mea.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Misty.

Întoarce capul şi îmi face semn să mă apropii.

— Charlie, a sosit momentul.

Pe măsură ce mă apropii, mă simt tot mai puţin în apele mele. Încep să fiu tot mai departe – iată că se întâmplă din nou ceea ce Casper numeşte *disociere*. Ce bine ar fi dacă maică-mea ar zâmbi sau m-ar atinge sau ceva de genul ăsta.

Mă priveşte o clipă, după care se întoarce înspre Casper.

— Mă bucur că în sfârşit ne cunoaştem. Mulţumesc pentru tot. Cu Charlotte şi toate astea.

— Cu plăcere. Charlie, să ai grijă.

Casper nu zâmbeşte, nu se încruntă, ci doar îmi pune mâna pe braţ şi apoi mă împinge uşor de tot, după care se întoarce şi porneşte înspre ascensoare.

În timp ce mama se îndreaptă către ieşirea spitalului, coada îi atârnă peste jachetă. Fără să întoarcă privirea, îmi zice:

— Vino.

Afară, cerul e acoperit de un strat de nori pufoşi. Tenişii ieftini ai maică-mii scârţâie pe trotuar.

— În momentul ăsta n-am maşină, zice ea cu jumătate de gură, aprinzându-şi din mers o ţigară.

Mă întreb cum o fi ajuns la spital, dacă o fi dus-o cineva cu maşina? Întotdeauna a detestat autobuzul.

Afară e cald; vârful nasului îi luceşte. Deja îmi dau seama că îmi va fi prea cald în pardesiu. Când ajungem la colţ, îmi întorc privirea, şi iată-le pe toate la fereastra de la etajul patru, ca un grup de păpuşi, uitându-se după mine; mâna lui Blue e lipită de geam.

Maică-mea dispare după colţ.

Trebuie să alerg ca să o prind din urmă. Încep să turui ce am repetat cu Casper. Încerc să sune cât mai credibil, pentru că ştiu care ar fi alternativa.

— O să respect regulile, mami. O să fac orice vrei tu. O să-mi găsesc un job şi faze de genul ăsta, bine?

Se opreşte atât de brusc, că mă izbesc de umărul ei. Acum sunt aproape la fel de înaltă ca ea, ceea ce nu înseamnă mare lucru. Amândouă suntem mici de statură.

Mama îmi întinde plicul.

— Uite, aici sunt lucrurile tale, biletul de autocar, certificatul de naştere, toate rahaturile astea.

Nu înţeleg.

— Poftim?

Nu iau plicul, aşa că mă apucă de mână şi-mi îndoaie degetele peste marginea lui.

— Eu mă opresc aici, Charlotte. În plic ai tot ce îţi trebuie, OK?

— Am crezut… Am crezut că vin acasă. Cu tine.

Când duce ţigara la gură, observ cât de uscate şi de crăpate îi sunt mâinile. Trage ultimul fum şi striveşte ţigara sub picior.

Privesc pe furiş la mica umflătură pe care o are pe nas. Nasul pe care i l-am spart cu o tigaie. Îi tremură buzele în timp ce urmăreşte maşinile care trec pe lângă noi, pe stradă. Nu se uită deloc la mine şi nici eu nu mă pot uita prea mult la ea.

Ruptura dintre noi e prea adâncă. Ochii mi se împăienjenesc.

— Prietenul tău Mike a trecut pe la mine azi noapte. Ştim prea bine că asta n-o să meargă, să stai cu mine sau în nu ştiu ce tâmpenie de centru de reabilitare pentru adolescenţi. Nu-i de tine, Charlotte. Nu ştiu ce *e* de tine, dar în niciun caz eu şi nici vreun centru cu oră de stingere. Mama lui Mike ţi-a cumpărat un bilet pentru Arizona. O să stai acolo, în apartamentul lui. Mike zice că o să te ajute el.

Scotoceşte prin buzunar după o altă ţigară.

— Mike ţi-a lăsat o scrisoare. O să stai singură o vreme, până când se întoarce din turneu. Mi se pare că se ocupă de echipament pentru o

trupă, nu? Mike e băiat bun, Charlotte. Încearcă să n-o dai în bară nicicum.

Deci Mikey chiar a făcut ceva după ce a primit mesajul meu. N-o să stau cu mama. O să mă urc într-un blestemat de autocar. În direcţia blestematului de deşert. Departe de Frank Nemernicul, de blestematul de râu, de toate astea.

Sunt atât de bucuroasă, şi de speriată, şi de nedumerită, că nu ştiu ce să fac.

Deschid plicul încet, cu mâinile tremurându-mi, şi caut biletul de autocar, vechiul buletin, certificatul de naştere. Înăuntru e şi o scrisoare împăturită – probabil că este cea de la Mikey – şi încă ceva care face să-mi tresară inima.

Un teanc de bancnote prinse cu elastic, înfăşurat în folie de plastic. Mă holbez la bani, începând să înţeleg ce este cu ei.

— De unde… de unde-i ai?

Maică-mea trage cu sete din ţigară.

— I-a găsit mama lui Eleanor acum ceva vreme. Vând casa şi se mută în vest. Ca să fie mai aproape de ea. Ştii că ea este în Idaho.

Paris, Londra, Islanda. Oriunde. Ellis şi cu mine tundeam gazoanele oamenilor, am ajutat-o pe doamna Hampl de pe Sherburne să-şi facă ordine în garaj. N-a fost deloc uşor şi ne-a luat ceva timp. Era scriitoare sau ceva de genul ăsta şi avea tot felul de dosare pline cu tăieturi din ziare şi din reviste vechi. Făceam orice ca să câştigăm bani.

— Judy s-a gândit că ar trebui să fie ai tăi.

Strecor banii în buzunarul pardesiului şi îmi frec repede ochii. Nu vreau să mă vadă plângând.

Ceva mi se opreşte în gât – *iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă-mi-e-dor-de-tine* –, dar cuvintele rămân acolo, înghesuite şi nerostite. Mama spune:

— Trebuie să plec, Charlotte. Trebuie s-ajung undeva.

Face câţiva paşi, dar se întoarce brusc şi mă cuprinde cu braţele atât de strâns, că nu mai pot să respir, atât de strâns, că văd nişte inele roşiatice în jurul norilor pufoşi şi după aceea îşi lipeşte gura de urechea mea şi-mi şopteşte:

— Nu care cumva să crezi că treaba asta nu-mi frânge naibii inima.

Şi-apoi pleacă, iar corpul meu se face tot mai rece în timp ce stau acolo, pe Riverside colţ cu Twenty-Second, iar lumea pare atât de golită de sens şi, totodată, atât de plină. E mult de mers pe jos până la staţia de autocar. Şi nici măcar n-am idee cât e ceasul.

Mă holbez la bilet. Plecare: Minneapolis, Minnesota, Sosire: Tucson, Arizona. Trec cu degetul peste restul biletului şi numele oraşelor în care vom opri se învălmăşesc înaintea ochilor. Deşertul. Când l-am rugat pe Mikey să mă salveze, n-a răspuns nimic câteva clipe, apoi a scris „Se rezolvă” şi apoi a ieşit.

O să merg în deşert. O să călătoresc cu un autocar prin Dumnezeu-ştie-câte-state ca să fiu cu Mikey, după ce toată viaţa n-am mers nicăieri. Şi cum să ajung la staţia de autocar? Cât e ceasul? Privesc înapoi către spital şi mă întreb dacă n-ar trebui să mă întorc acolo, dar îmi dau seama că nu pot. Ei cred că am plecat cu mama. Şi ce o să fac odată ajunsă acolo? Cât timp o să fie plecat Mikey? Cât timp o să fiu singură acolo?

Lucrurile se schimbă prea repede şi nu pot respira. Mi-e prea cald în pardesiu.

— Pot să te duc undeva, fată dură?

Mă întorc şi văd dubiţa albă cu logoul spitalului mergând în ralanti pe lângă mine. Vinnie aruncă ţigara pe geam.

— Urcă.

După ce urc, îmi zice:

— Ca să fim înţeleşi, în momentul ăsta eu merg să iau de la Mall of America nişte anorexice cu permis de-o zi, OK?! Nu transport cu maşina o minoră care nu are tutore legal, către o destinaţie nedivulgată.

Apasă ambreiajul.

— Pune-ţi centura. Numai o fată moartă îmi mai lipseşte din jerpelitura asta de dubiţă! Unde mergem?

Îi spun. Nu ne spunem nimic până când ajungem în staţia de autocar. Înăuntru sunt câţiva oameni, înconjuraţi de valize şi cutii, saci de hârtie şi pungi de plastic. Se caută prin buzunarul paltonului lui negru şi îmi îndeasă în palmă câteva bancnote.

— Nu vreau să te mai văd niciodată pe-aici, Charlie, fetiţo.

Dau din cap, cu lacrimi în ochi.

— Orice lucru defect şi orice persoană cu hibe pot fi reparate. Asta-i convingerea mea.

Aruncă o privire către staţia de autocar.

— Acum, hai, du-te, fetiţo, şi după ce urci în autocar, aşază-te pe un afurisit de loc din faţă, nu din spate. Spatele nu-i un loc bun. Fereşte-te. Nu accepta ţigări de la nimeni chiar dacă ţi se oferă, nu bea nimic decât de la dozator. Să rămâi aşa. În gardă.

Se îmbrăţişează singur.

— Şi după ce vei ajunge la destinaţie, o să ai numai zile senine şi însorite, bine? Nu mă întreba de unde ştiu, fapt e că ştiu. Am ajuns să ştiu câte ceva despre voi, fetele. Acum du-te.

Întinde mâna pe lângă mine şi împinge uşa.

Miroase a ţigări cu aromă de căpşuni şi a lapte cald, a stradă şi a acasă.

Îi inspir adânc mirosul, în caz că e ultimul tip de treabă pe care o să-l întâlnesc în următoarele zile, şi apoi cobor din maşină, târşâind după mine valiza Louisei şi rucsacul meu.

DOI

O să fac orice pe lumea asta mare
Dacă mă laşi să te urmez în cădere.
Bob Dylan,
„Baby, Let Me Follow You Down”

AUTOCARUL E UN MONSTRU URIAŞ ŞI GREOI, în care domnesc tristeţea şi un aer închis. În fiecare oraş, ne vomită afară pentru douăzeci de minute, două ore, trei, nu contează, şi e mereu la fel: o cârciumă, o prăvălioară, mizerie la toaletă, mizerie în rigole. Ascund pe fundul buzunarului banii pe care mi i-a dat Vinnie şi îi folosesc numai ca să-mi cumpăr ciocolăţele şi suc şi chipsuri cu sare şi, o dată, un sandvici cu salată de ouă, cu data de expirare ştearsă. Gustul ciocolatei îmi dă senzaţia unei explozii de fericire.

Nu vorbesc cu cei care se aşază pe locul de lângă mine. Urcă răspândind miros de fum de ţigară sau de murdărie şi coboară la următoarea staţie. În Kansas, autocarul face pană în toiul nopţii, într-un orăşel în care zici că este Crăciunul chiar dacă suntem în mijlocul lui mai: ghirlande ofilite care tronează în vitrinele întunecate ale magazinelor, luminiţe grăsune care licăresc în ferestrele unei benzinării. Femeia de lângă mine îşi afundă bărbia în gulerul lat al hainei ei de blană artificială şi mormăie un *Slavă Domnului!* în timp ce coborâm din autocar împleticindu-ne şi aşteptăm stingheri în parcarea unei cârciumi cu uşile şi ferestrele acoperite cu scânduri. Bărbaţii din spatele autocarului se mută cu jocul lor afară, pe o alee, în timp ce şoferul se plimbă de colo-colo, aşteptând ajutor. Mă aşez pe o bordură, la distanţă de toţi ceilalţi, şi tot mi-e prea cald în pardesiu. Pe bilet scrie că vom străbate şase state până să ajungem în Arizona şi că drumul va dura o zi, 21 de ore şi 45 de minute. Şoferul ne spune că nu ştie cât va trece până să ajungă noul autocar.

Plâng în cabinele de toaletă când mă uit la banii pe care i-am câştigat împreună cu Ellis şi lacrimi calde mi se scurg pe gulerul pardesiului. Am în sfârşit o destinaţie, posibil un loc mai bun, dar ea nu este cu mine şi asta doare. Pe pielea mea care arată înfricoşător, *totul* e din nou dureros, tăios şi înfricoşător. Încerc să mă gândesc la Mikey şi la cât de bine o să mă simt din nou cu el şi că, poate de data asta, vom fi ceva mai mult decât simpli prieteni.

Ajungem în plină noapte. Strigătul brusc şi vesel al şoferului, „Tuuu-sooon”, străbate autocarul şi îi trezeşte pe câţiva pasageri. Mă alătur şirului somnoros de oameni care coboară greoi din autocar, în aerul călduţ, pâclos.

Câţiva dintre pasageri sunt aşteptaţi şi mă uit cum se îmbrăţişează şi

se sărută. Pe mine nu mă aşteaptă nimeni, aşa că scot plicul de la Mikey, ca să nu mă simt singură.

Pe parcursul călătoriei am tot citit scrisoarea, doar ca să mă asigur că totul se întâmpla cu adevărat, că scăpasem cu adevărat.

Charlie! O să fie totul OK, îţi promit. Îmi pare rău, o să dureze un pic până mă întorc, aşa că o să fii pe cont propriu. Nu-ţi face probleme, doamna la care stau în chirie e de treabă, e artistă, ştie că vii. O cheamă Ariel şi poţi să-i ceri orice ai nevoie. Mama ta zicea că are să-ţi dea nişte bani, aşa că ar trebui să te descurci cu mâncarea. Ai aici indicaţii ca să ştii cum să ajungi la mine şi o hartă ca să vezi de unde poţi cumpăra alimente şi diverse lucruri. CHARLIE: de-abia aştept să te văd. Mike

Chiar îmi ţin bucata de hârtie pe faţă, doar-doar o mai păstra mirosul lui Mikey, să-l pot inhala şi, astfel, să-mi potolesc zvâcul din inimă, dar nu-l simt. Inspir adânc de câteva ori, încercând să mă liniştesc.

Mă uit la hartă, căznindu-mă să-mi dau seama unde mă aflu, încotro ar trebui să merg şi ce înseamnă săgeţile făcute de Mikey. Străzile sunt pustii, dar ţin capul sus.

Evan zicea mereu că nu trebuie să te temi de ceea ce nu poţi vedea, ci de ceea ce e chiar în faţa ta, la vedere.

Scrâşnesc din dinţi când mă îndrept spre un pasaj, îndemnându-mă să nu mă gândesc la *noaptea aia.* Mânerul valizei date de Louisa îmi taie palma. Pardesiul e mult prea greoi pentru vremea asta. Deşi transpir, nu vreau să mă opresc să-l dau jos. Trec pe lângă o mulţime de baruri şi de magazine. Aici cerul e ca o stofă groasă, neagră, împodobită cu nişte stele albe, palide, pe care aş vrea să le ating cu degetul.

Instrucţiunile lui Mikey se întind pe trei pagini. *O să vezi o casă cu o mulţime de păsări URIAŞE, argintii în curte. Nr. 604 E, 9th Street. Proprietara locuieşte în cartierul Pie Allen. Eu stau în casa de oaspeţi mov, din spate. Foloseşte bicicleta galbenă şi lacătul. Ariel le-a lăsat special pentru tine. Cheia de la intrare e sub ghiveciul galben.*

Mie nu mi se pare că arată ca nişte păsări, dar chiar că sunt strălucitoare, licăresc în aerul nopţii, cu aripile lor fioroase întinse. Casa de oaspeţi e în spatele curţii. Găsesc cheia în ghiveci. O bicicletă galbenă, cu un coş de răchită care pare nou, e legată de parul care susţine o frânghie de rufe. Descui uşa şi bâjbâi pe perete, după întrerupător, iar strălucirea bruscă a luminii mă face să clipesc des. Şi pereţii sunt vopsiţi tot în mov.

Habar nu am ce să fac. Oare proprietara e acasă? M-o fi auzit?

Aici nu sunt leduri *ţiuitoare.* Nici covoare bej, care nu se mai termină. Nici fete care plâng. Nici cameră secretă.

Sunt singură. Pentru prima dată în atâtea luni, sunt complet singură. Fără Evan, fără Dump, fără Casper, chiar şi fără enervanta de

Isis. Pentru câteva clipe, simt în tot corpul înţepături de panică: dacă mi se întâmplă ceva începând din momentul ăsta şi până se întoarce Mikey, cine o să ştie? Cui o să-i *pese?* O secundă, sunt din nou *acolo:* în zilele alea îngrozitoare petrecute pe străzi, înainte să mă găsească Evan şi Dump, când în fiecare zi eram cu simţurile ascuţite la maximum şi când inima bătea de să-mi spargă pieptul şi când nopţile păreau ani şi când aşteptam să se risipească întunericul, sărind în picioare la cel mai mic zgomot, încercând să-mi găsesc un loc sigur unde să mă ascund.

Există singurătate şi *singurătate.* Nu sunt deloc acelaşi lucru.

Respiră, Charlie. Respiră aşa cum spunea Casper. Strecor mâna pe sub pardesiu şi mă ciupesc de coapse, în speranţa că durerea o să mă ajute să-mi revin. Puţin câte puţin, panica dispare.

Stomacul începe să-mi chiorăie tot mai sonor. Mulţumită că mă pot concentra pe altceva, cotrobăi prin micul frigider ascuns într-un colţ. Înăuntru sunt câteva sticle cu apă şi nişte banane prea coapte. Mănânc o banană şi, cât ai clipi, dau pe gât o sticlă de apă. Mai sunt şi două felii de pizza, într-o cutiuţă de carton. Sunt atât de tari şi de vechi, încât pocnesc când le îndes în gură, dar nu-mi pasă. Sunt lihnită de foame. Încet, panica începe să slăbească, iar în locul ei sunt cuprinsă de extenuare.

Cartierul e liniştit. Cât o fi ceasul? Într-un colţ se află un cufăr enorm, pe care îl împing în faţa uşii, pentru orice eventualitate. Din cauza drumului lung cu autocarul, mă doare tot corpul şi simt că mă lasă picioarele. Sting lumina. Cu toate că sunt fleaşcă de transpiraţie, nu-mi scot pardesiul. Asta m-ar face să mă simt şi mai expusă, în momentul ăsta. Am nevoie de un scut protector, pentru orice eventualitate.

Mă aşez cât mai confortabil pe saltea, salteaua *lui Mikey,* pe podea. Pot simţi cum se desprind din mine lucruri care sunt înghiţite de liniştea ce domneşte în jur. Nu ascult tristeţea unor fete care trăiesc pe coridor. Frank Nemernicul e undeva, departe, mâinile lui nu mă pot găsi aici. Am câţiva bănuţi în rucsac. Îmi simt trupul din ce în ce mai uşor.

Îl pot simţi, în sfârşit, după luni întregi în care i-am opus rezistenţă, şi mă face să mă afund tot mai mult în pardesiu, în saltea: somnul. Îmi îngrop faţa în pernă şi aici regăsesc, în sfârşit, mirosul lui Mikey, o anume tentă de scorţişoară. Îl inspir cât mai adânc, îl las să-mi pătrundă în toţi porii, mă las legănată de el, ca să adorm.

Când mă trezesc, lumina soarelui pătrunde înăuntru prin singura fereastră din casa de oaspeţi. Privesc în jur buimacă, în timp ce las pardesiul jilav să alunece de pe mine. După aproape două zile petrecute în autocar, simt că miros urât.

Îmi ia ceva timp, dar îmi dau seama că, de fapt, casa de oaspeţi nu-i decât un amărât de garaj transformat în locuinţă: cele două uşi de pe peretele din spate, care dădeau înspre alee, au fost sudate cu stângăcie, iar la geamurile pătrate ale acestora sunt nişte perdeluţe albastre. Bucătăria nu-i decât o chiuvetă fixată în blatul aflat deasupra unui dulap metalic, vechi.

Pe tavan există un ventilator, iar pe unul dintre pereţi, un aparat de aer condiţionat. Pardoseala e din ciment, iar baia e o veche debara, cu un vas de toaletă şi o cabină de duş, din plastic.

Mă târăsc jos din pat şi mă îndrept către baie. Fac pipi şi apoi dau drumul la duş. Mai întâi împroaşcă cu apă, apoi începe să curgă un jet anemic. Îl opresc. Încă nu sunt pregătită să fac duş. Nu sunt pregătită să mă privesc, să-mi ating noile răni. Dacă le ating, vor părea cât se poate de reale. Iar cicatricile încă mă dor. Vor mai fi dureroase încă multă vreme.

La Creeley, cele mai multe dintre noi ne spălam „orificiile", cum le numea Isis, numai cu mănuşi de baie, pentru că, dacă am fi vrut să facem un duş adevărat, ar fi trebuit să avem o femeie supraveghetor, ca nu cumva, vezi Doamne, să încercăm să ne înecăm cu jetul duşului sau ceva de genul ăsta. Şi niciuna dintre noi nu-şi dorea să aibă public când era în pielea goală, aşa că majoritatea preferam cealaltă variantă.

După ce îmbrac din nou salopeta şi ies din baie, îmi plimb mâinile peste blatul din bucătărie. E din placaj dat cu un strat de lac şi decorat cu cărţi poştale din diverse oraşe străine. Unele dintre cărţile poştale sunt întoarse cu faţa în jos şi pe spatele lor sunt mâzgălite mesaje: *A.: Ne întâlnim la fântână, iubire, la patru, ca anul trecut.* Mai mult ca sigur că A. e proprietara lui Mikey, Ariel. Studiez cărţile poştale, imaginile, scrisul dezordonat. O povestioară care se derulează sub degetele mele.

Desfac teancul de bani strânşi de Ellis şi de mine. *Să zburăm peste Ocean,* zicea Ellis cu braţele desfăcute şi rotindu-se prin cameră. *Să aterizăm la Londra, la Paris, în Islanda, oriunde.* Locuri care i se păreau romantice şi unde ar fi vrut să trăiască. *Să savurăm un espresso pe Sena, o să fie ceva al naibii de divin, Charlie. O să vezi.*

Nouă sute treizeci şi trei de dolari şi numai una din noi a scăpat cu viaţă. Mă rog, cu jumătate de viaţă.

Mă uit îndelung la bani, apoi îi dosesc sub chiuvetă, în spatele hârbului de filtru de cafea.

Trebuie să găsesc ceva de mâncare.

Când ies în curte, lumina soarelui e atât de puternică, că încep să văd pete întunecate, aşa că descui din nou uşa şi scotocesc printr-un sertar de birou şi găsesc nişte ochelari de soare vopsiţi în auriu, cu picăţele negre, pe care numai o fată i-ar fi putut purta şi uita acolo din neatenţie; oare Mikey a avut o iubită? Oare Mikey *are* o iubită? Nu

vreau să mă gândesc la asta acum.

Harta desenată de Mikey e plină de săgeţi şi de notiţe: „Prăvălia Circle K, trei străzi → Fourth Avenue (magazin second-hand, cafenea, bar, mâncare, cărţi) şase străzi ↑; magazin universal şapte străzi ←”. Faţa şi braţele încep să mi se încălzească în timp ce-mi târâi picioarele pe trotuar, către Circle K. E ciudat când mă gândesc că, în urmă cu doar câteva zile, eram într-un loc cu lapoviţă şi cu cer cenuşiu şi acum iată-mă aici, unde soarele străluceşte mereu şi unde nu am nevoie de jachetă.

Înăuntru la Circle K e răcoare; ca şi cum ai fi sub o apă limpede, într-un bazin adânc. Tipul din spatele tejghelei are în lobii urechilor nişte cercuri enorme, negre. Îşi ridică privirea din cărţoaia pe care o are în faţă în timp ce mă bălăngănesc printre rafturi şi înşfac sticle, pachete de tifon, cremă de plajă, bandă adezivă, tuburi de unguent. Datorită aerului condiţionat, transpiraţia de pe faţă mi se usucă repede. Îmi simt tenul prăfos şi lipicios. Înhaţ o sticlă de ceai cu gheaţă din frigider.

Trebuie să-mi aprovizionez din nou trusa, pentru orice eventualitate. Nu intenţionez să-mi provoc răni; vreau să respect regulile lui Casper, dar am nevoie de asta.

Pentru orice eventualitate.

Plătesc şi îndes totul în rucsac.

Afară, pe trotuar, desfac harta lui Mikey. E un supermarket în susul străzii, Food Conspiracy, aşa că o iau din loc.

E un magazin cooperatist, comun şi cu marfă scumpă, cu muzică în surdină, difuzată din tavan. Nu ştiu prea bine ce să iau. Nu m-am uitat la ce avea Mikey pentru gătit sau măcar dacă avea ceva. Arunc în coş o cutie de biscuiţi şi un calup de brânză.

Magazinul zumzăie de activitate. Două doamne cu o înfăţişare hippy storc pere pentru suc. Un tip înalt ia curry cu un polonic din bufetul de salate şi îl pune într-o caserolă. Deunăzi căutam cu mâinile goale prin tomberoane, mai târziu îmi îndesam în gură, cu lingura, macaroane cu brânză cu textură de carton, iar acum *fac cumpărături.*

La casă mă cuprinde brusc teama că n-am destui bani. Folosesc banii de la Vinnie. Oare i-oi fi numărat? Oare am verificat preţul produselor din coş? Uitasem cât de scumpe pot fi alimentele. Îmi vin în minte cuvintele lui Blue: *Nu le îngădui cerealelor să te înfulece.*

Cerealele mă înfulecă. Cerealele mă mănâncă de vie.

Oare se uită toată lumea la mine în timp ce scotocesc prin buzunar, după bani? Se uită. Aşa-i că se uită? Degetele nu mă ascultă. Îngrămădesc alimentele în rucsac, nici nu mai aştept să primesc restul.

Afară, zgomotul maşinilor şi larma oamenilor răsună ca o drujbă în urechile mele. Strâng din ochi. „Nu te desprinde”, ne spunea Casper când eram stresate, când presiunea din creierele noastre intra în

conflict cu presiunea din corpurile noastre şi începeam să ne disociem. „Nu cumva să te desprinzi. Rămâi cu mine!”

Merg prea mult în direcţia greşită şi ajung în pasaj, unde maşinile huruie pe lângă mine.

Betonul duhneşte a pişat. Cioburi de sticlă îmi trosnesc sub ghete. Îmi aduc aminte de el.

Maşinile care trec aruncă nişte umbre murdare pe pereţii cu graffiti. Eram înfofolită până peste cap, încercam să dorm, mă sufocam din pricina secreţiilor din gât, iar corpul îmi dogora de la febră. Cât timp am stat pe străzi, am fost mai mereu bolnavă. Acum ştiu că aveam pneumonie.

Mai întâi i-am simţit mâna pe piciorul meu.

Încerc să-mi amintesc: ce spunea Casper, ce spunea Casper?

Opreşte-te. Evaluează. Respiră.

În pasajul întunecos şi umed, îmi pun palmele peste urechi şi închid ochii, ţinându-mi respiraţia şi expirând uşor. Aerul cald, dens, răspândit de maşini îmi atinge picioarele; încerc să mă concentrez pe asta. Treptat, focul se stinge, sunetul de fierăstrău se îndepărtează, amintirile dispar…

Las mâinile jos, fac cale întoarsă şi pornesc direct înspre zona de străzi care intersectează Fourth Avenue, trecând pe lângă toate reperele de pe harta lui Mikey: restaurantul Dairy Queen, o cafenea unde, pe marginea trotuarului alăturat, câţiva bărbaţi joacă un joc cu nişte piese albe, puse pe o masă, baruri, restaurante, magazine vintage, o librărie cu cărţi pentru femei. Merg iar prea departe şi trebuie să mă întorc din nou şi, în cele din urmă, ajung pe Ninth Street şi o iau efectiv la goană, cuprinsă de disperarea de a ajunge la casa mov de oaspeţi.

Trag cufărul lui Mikey în dreptul uşii, ca să ţin lumea afară, la distanţă.

Trebuie să găsesc o cale de a calma întunericul dinăuntrul meu. Mai întâi, scot sticla de ceai cu gheaţă şi o beau pe toată odată. În micuţa baie a lui Mikey găsesc un prosopel decolorat, cu care îmi înfăşor mâna. Închid ochii.

Şi apoi izbesc sticla de pardoseala de ciment.

Pare că o mie de posibilităţi, care de care mai frumoase, se împrăştie pe ciment şi încep să lucească. Aleg cel mai lung şi mai gros ciob şi îl înfăşor cu grijă în pânza în care îmi ţin fotografiile. Pe acestea din urmă le bag într-o pungă. Mikey are sub chiuvetă un făraş şi o măturică. Mătur celelalte cioburi şi le arunc la coş.

Îmi scot trusa şi o pregătesc: pun înăuntru sulurile de tifon, unguentele, banda adezivă, ciobul înfăşurat în pânză, unele lângă altele, până se aranjează toate perfect.

E tot ce-mi trebuie pentru moment. Am nevoie să ştiu doar că

există, că e pregătită. Pentru orice eventualitate. N-am de gând să mă tai. Chiar n-am. De data asta, îmi doresc tare mult să fie mai bine.

Dar am nevoie de trusă. Mă face cumva să mă simt mai în siguranţă, chiar dacă ştiu că totul e o porcărie. Casper poate să-mi spună să respir, poate să-mi spună să cumpăr elastic cu care să mă plesnesc peste încheieturi de fiecare dată când intru în panică sau când simt pornirea să mă tai şi aşa o să fac, o să le încerc pe toate, dar n-a zis niciodată sau nu s-a ivit niciodată momentul să vorbim despre ce se va întâmpla sau *s-ar putea* întâmpla dacă toate astea… nu vor avea efect.

Ascund trusa sub nişte tricouri, în cufărul lui Mikey.

Mă târăsc pe podea şi scot lacătul de la valiza Louisei.

Mă linişteşte să privesc la lucrurile dinăuntru. Hainele de la sora lui Mikey au încăput perfect în rucsac, aşa că n-am băgat nimic de îmbrăcat în valiză. În schimb, am pus toate celelalte lucruri: blocul de desen, creioanele, blocurile de hârtie pe care mi le-a dat domnişoara Joni; punguţele cu cărbuni, înfăşurate cu multă grijă în prosoape de hârtie. Camera foto.

Deschid blocul de desen, desfac un cărbune din prosopul de hârtie şi privesc cu atenţie prin apartamentul lui Mikey.

Pereţii mov sunt acoperiţi cu afişe de trupe şi liste de melodii. Pe salteaua de o persoană a lui Mikey se află o singură pernă neagră şi o pătură uzată, cu modele tradiţionale mexicane în alb-negru. Un birou şubred, cu un scaun din lemn. Un vechi pick-up, nişte boxe înalte, înconjurate de rafturi cu LP-uri şi CD-uri. Un teanc de tricouri cu lăzi roşii din care picură lapte, boxeri şi o pereche jerpelită de pantaloni de lucru albaştri. O periuţă de dinţi albă stă într-o ceaşcă pe blatul din bucătărie. Lucrurile simple care alcătuiesc viaţa de zi cu zi a lui Mikey.

Încep de aici. Desenez locul în care mă aflu. Eu, aflată la un nou început, înconjurată de confortul vieţii mai uşoare a altcuiva.

VREME DE DOUĂ ZILE, DORM ŞI DESENEZ, ronţăi biscuiţi şi brânză, dau gata toate sticlele de apă, după care le umplu de la robinet.

În cea de-a treia zi, îmi pun căştile lui Mikey în timp ce desenez. Ascult vocea plăcută a lui Morrissey, când aud o bătaie înfundată. Îmi scot căştile, cu inima bătându-mi năvalnic, moment în care uşa se deschide. E Mikey? S-a întors deja? Mă ridic repede în picioare.

Femeia din uşă e înaltă, iar mâinile ei uscăţive se sprijină de tocul uşii. Părul cărunt şi drept îi trece puţin de urechi. Port salopeta, iar tricoul cu mâneci scurte îmi lasă braţele la vedere, aşa că le ascund la spate. Sunt dezamăgită că nu-i Mikey – bătăile inimii revin treptat la normal.

Mă priveşte printre gene.

— Sunt oarbă ca un nenorocit de liliac. Mi-am uitat ochelarii în casă. Mi-a trimis Michael un mesaj. Vrea să ştie dacă eşti OK. În caz că nu te-ai prins, sunt proprietara acestui loc.

Vocea ei sună aspru şi are un accent pe care nu-l pot localiza. Are genul ăla de faţă ridată, dar pe care oamenii o consideră expresivă. Genul ăla care arată superb şi intimidant şi uşor înspăimântător. Întotdeauna m-am întrebat cum or fi arătat în copilărie femeile ca ea.

Dau precaută din cap. Întotdeauna sunt prudentă cu oamenii pe care abia îi cunosc, mai ales cu adulţii. Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi de la ei.

— Michael nu mi-a zis că eşti mută. Eşti?

Inelele turcoaz de pe degetele ei se lovesc de tocul uşii şi scot un păcănit.

— Aşadar, eşti OK sau nu eşti OK?

Dau iar din cap şi înghit.

— Aiurea!

Din câţiva paşi e lângă mine şi mă apucă de încheieturi, îmi suceşte braţele, aşa că cicatricile sunt acum la vedere. Mă crispez instinctiv şi încerc să-mi trag mâinile, dar mă strânge şi mai tare. Are bătături în vârfurile degetelor.

Scoate un mormăit.

— Voi, fetele din ziua de azi! Mă întristaţi al naibii de tare. Oricum lumea îţi face destul rău. De ce mama dracului s-o cauţi cu lumânarea?

Respir ca un taur, cuprinsă de panică. *Dă-mi dracului drumul!* – cuvintele astea mi se rostogolesc prin cap ca o bilă de jocuri mecanice şi apoi ţâşnesc pe gură. Sunetul propriei voci mă ia prin surprindere şi pesemne că şi pe ea, pentru că deschide mâna şi-mi dă drumul braţelor.

Îmi frec încheieturile şi mă gândesc s-o scuip.

— O fată care ştie să-şi arate colţii.

Din vocea ei răzbate o notă stranie de satisfacţie.

— Asta te avantajează.

Ating cu umărul marginea uşii; îmi imaginez că i-o trântesc în nas. Mă dau în spate câţiva paşi, ca să nu pun ideea în practică. Cine-i scorpia asta?

— Eu sunt Ariel. Ţine.

Îmi apasă o foaie de hârtie pe piept.

— Una dintre prietenele mele are un magazin mai încolo, pe bulevard. Are nevoie de un ajutor. Spune-i că o s-o scot la un cocktail, vineri.

Din mijlocul curţii neîngrijite, tipa se întoarce din nou spre mine, ferindu-şi ochii de soare cu mâna.

— Găseşte-ţi un job, prietena lui Michael. Găseşte-ţi un loc unde să stai. Nu rămâi aici mai mult de două săptămâni.

ÎMI IA DOUĂ ORE SĂ-MI FAC CURAJ SĂ IES DIN CASĂ. Petrec aceste două ore plimbându-mă prin micuţa casă de oaspeţi, vorbind cu mine însămi, masându-mi braţele, inspirând şi expirând, pentru a mă linişti. Să ies până la magazin şi să întreb de un job presupune *să vorbesc.* Înseamnă să deschid gura şi să sper că vor ieşi cuvintele potrivite. Înseamnă să le dau voie oamenilor să mă privească iscoditor, să mă studieze din cap până-n picioare, să-mi cerceteze salopeta ciudată şi bluza lungă, părul caraghios, fără să le scape nimic. Nu-i aşa? Că doar în felul ăsta se petrec lucrurile când cauţi un job. Trebuie să le spui oamenilor de unde eşti, unde ai mai lucrat, ce-ţi place să faci, toate căcaturile astea.

Răspunsurile mele: de nicăieri, niciunde, să fiu varză şi să mă tai.

N-are cum să iasă prea bine.

Alternativa ar fi să-i spun femeii ăleia fioroase din casa din faţă că nu m-am dus s-o caut pe prietena ei şi, poate, să mă trezesc dată afară înainte să se întoarcă Mikey. Adică să ajung din nou de unde-am plecat.

Şi mi-am făgăduit singură că o să mă descurc mai bine.

Până la urmă ies în fugă din nenorocita aia de casă de oaspeţi şi încui uşa de la intrare înainte să apuc să mă răzgândesc şi să încep din nou să străbat camera de la un capăt la altul.

Găsesc magazinul mai uşor decât mi-aş fi imaginat. Se numeşte Swoon. E deja după-amiază târziu şi e cumplit de cald. Urmăresc prin geam două fete în fuste mini argintii, care se mişcă agile printre rafturile cu îmbrăcăminte, aranjează umeraşele şi râd. Sclipiciul argintiu de pe pleoapele lor scânteiază; poartă espadrile albe, asortate. Ăsta-i un magazin în care lucrează fete drăguţe, cool, nu fete pline de cicatrici, îmbrăcate în salopetă. *Nicio* şansă să fiu angajată aici.

Privesc într-o parte şi-n alta a străzii. Un restaurant cu specific italian, un magazin second-hand, o librărie, un magazin cooperatist, o cafenea de fiţe.

N-am telefon. Cum o să pot fi contactată, dacă aplic pentru un job? Şi ce-o să mă fac cu mânecile scurte? Chelneriţele poartă întotdeauna mânecă scurtă. Cine să mă angajeze când braţele mele arată cum arată? Golul din stomacul meu se face tot mai mare. În timp ce-mi fac exerciţiile de respiraţie, o voce blândă mă întreabă:

— Cu ce te pot ajuta?

De patru zile nu am mai vorbit cu nimeni în afară de Ariel. Una dintre fetele cu sclipici de la Swoon stă în uşă şi aruncă o privire afară.

— Eu doar… prietena mea… cineva mi-a zis că faceţi angajări, dar…

Of! Vocea mea. Sună atât de… *lipsită de îndrăzneală.*

Mă priveşte din cap până-n picioare.

— Nu te supăra, dar noi suntem mai degrabă pe stilul vintage. Tu eşti mai mult pe stilul… grunge. Înţelegi ce zic?

Îi arunc o privire de genul „Mda, ştiu”, pentru că n-avem de ce să ne prefacem. Eu şi fetele astea? Ce dracului, suntem la kilometri distanţă în ceea ce priveşte aspectul exterior. Dau să plec.

— Nu cumva… Vreau să zic, ştii cumva de vreun alt job prin zonă? Care mi s-ar potrivi mai bine? Chiar am nevoie de un job.

Îşi ţuguie buzele.

— Păi… cam toate joburile mişto de pe bulevard sunt ocupate în momentul ăsta, cred. Stai puţin.

Strigă în interiorul magazinului:

— Daria! E aici o puştoaică, caută de lucru. Ştii de vreun job?

Cealaltă fată scoate capul afară. Mă zăpăceşte şi numai să le privesc, cu părul lor de un alb orbitor şi cu buzele şi cu hainele asortate.

Daria zâmbeşte.

— Salut!

La fel ca amica ei, mă priveşte din cap până-n picioare, dar nu în sens rău. Lucrează într-un magazin drăguţ de îmbrăcăminte vintage. M-am prins. Sunt deprinse să catalogheze oamenii după cum sunt îmbrăcaţi.

— Ştii ceva? încearcă la Grit. E o cafenea care se află ceva mai încolo, pe stradă, lângă fast-foodul Dairy Queen. Mi se pare că şi-a dat cineva demisia ieri. Pari a fi numai potrivită pentru True Grit. Întreabă de Riley.

Cealaltă fată o înghionteşte pe Daria.

— Riley. O, *da.* Riley *West.*

Pronunţă numele prelung, ca şi cum ar savura ceva delicios: *Weeesssst.*

— Ţine-ţi chiloţii pe tine, Molly.

Molly îşi dă ochii peste cap în direcţia mea.

— Riley e cam bestial, îmi explică ea.

Daria spune:

— Da, cam bestial. Într-o zi bună. Nu vezi prea mulţi de genul ăsta. În fine, spune-i că noi te-am trimis, OK? Şi cumpără-ţi o pălărie sau ceva de genul ăsta, fato. Faţa ta începe să se facă roz de-a binelea.

Râd şi intră amândouă în magazin înainte să apuc să le întreb despre Riley, despre cât de bestial e sau despre chiloţii în vine. Sper să-l găsesc într-una din zilele lui bune, orice-o însemna asta.

Străbat agitată strada, dându-mi singură curaj să vorbesc din nou. Şi dacă n-o să meargă? Îmi duc mâna la faţă. Daria a zis că mă fac roz. Exact asta-mi lipsea: arsuri de la soare.

Culorile strălucitoare de care dau cu ochii pretutindeni mă scot din gândurile mele. Faţadele clădirilor sunt împodobite cu desene: schelete cu jobene negre, cu oasele care abia li se mai ţin unul de

altul, dansează şi beau vin din nişte carafe. Jimi Hendrix şi Jim Morrison privesc peste stradă, iar Beatleşii se plimbă desculţi pe lângă un zid. Oriunde mă uit, dau de ceva neobişnuit şi cool.

Câţiva punkişti în haine greoaie de piele stau tolăniţi pe băncile de lemn din faţa fast-foodului Dairy Queen şi mănâncă îngheţată la cornet. E şi o fată printre ei şi ea nu mănâncă îngheţată, ci fumează şi îşi roade unghiile vopsite în negru. Băieţii îşi fixează privirea asupra mea când trec pe lângă ei.

La următoarea intrare, câţiva bărbaţi mai în vârstă, aşezaţi la nişte mese din fier forjat, se holbează la tablele lor de joc pătrate, cu piese albe şi negre, perfect rotunde. Îşi molfăie degetele şi sorb alene din nişte căni albe, ciobite. În spatele jucătorilor, pe o fereastră prăfuită, văd un logo de neon, uşor îndoit, care pâlpâie intermitent: TRUE GRIT. De pe pervazul ferestrei, se iţesc printre literele de neon aparatele de cafea şi ghivecele cu ferigi. Acordurile triste răspândite de o boxă fixată deasupra ferestrei, în exterior, ajung uşor până la mine: Van Morrison. *Atunci ne-am aşezat pe propria stea şi-am visat la drumul pe care ne aflăm/şi la cel pe care ne-am fi dorit să-l urmăm*[{3}].

Uşa cu plasă a cafenelei se închide cu zgomot în urma unui tip subţirel, care poartă un şorţ pătat cu suc de roşii şi grăsime, îşi aprinde o ţigară, cu ochii trecând de la o tablă de joc la alta. În faţa lui se ridică norişori de fum.

Muzica mă ţintuieşte locului, pe trotuar. Când eram mică, tata punea mereu albumul ăsta, acompaniat de scârţâitul scaunului în care se legăna încontinuu, în camera din spate din casa de pe Hague Avenue. Era o casă alburie din lemn, cu o curticică pătrată în spate şi un horn năruit. Ascult muzica şi mi se face atât de dor de el, încât mai că izbucnesc în plâns.

— Ai rămas pierdută în visare, iubire?

Vocea zglobie, cu accent, mă trezeşte din ale mele.

Bărbaţii de la mese chicotesc. Tipul cu şorţ îşi înclină capul înspre mine. Faţa îi e umbrită de o barbă ţepoasă. Are o mulţime de riduri în jurul ochilor.

Sunt luată prin surprindere de faptul că mă bagă în seamă. Ochii lui negri rămân aţintiţi la faţa mea.

Ceva se produce înlăuntrul meu. Ceva ca un curent electric, ca o lumină aurie. El observă sau simte ce se întâmplă şi pe faţă i se aşterne un ditamai rânjetul tâmp. Mi se înroşesc obrajii.

Unul dintre punkeri strigă:

— Nu-i englez pe bune!

— Nţ, zice un bărbat cu faţă îngustă de la una dintre mese, sprijinindu-şi capul în palmă. E-un adevărat dobitoc american, asta-i sigur.

— Au!

Bărbatul cu şorţ aruncă ţigara pe trotuar şi o stinge cu piciorul. Acum vorbeşte fără accent, cu o voce domoală şi satisfăcută. Încă rânjeşte.

— Nu vrei o cafea? Un espresso? Un covrig? O enchilada?

Arată cu mâna înspre cafenea. Pronunţă *en-hee-lada.*

Cămaşă în carouri cu nasturi de argint; în buzunar i se vede bricheta. E clar că se simte cât se poate de bine în pielea lui. De ce mă bagă în seamă tocmai pe *mine?*

— I-a mâncat pisica limba, Riley.

Punkeriţa afişează un zâmbet strâmb, absent. Îmi place părul ei roz.

Cu toţii sunt drogaţi bine.

— N-a mai întâlnit niciodată pe cineva faimos.

Riley. Riley *Wesssssst.* Cel care face să-i cadă chiloţii lui Molly-de-la-Swoon. Acuma cam înţeleg şi de ce. Probabil că e în una din „zilele lui bune".

— *Semi*faimos, ţine să rectifice un alt punker, scuipând pe jos.

— Semifaimos în zonă, precizează unul dintre jucători, cu o mişcare din deget.

Punkeriţa izbucneşte în râs.

— Semifaimos în zonă în *capul* lui, pe *strada* asta.

Punkerii se prăpădesc de râs. Tipul cu şorţ se încruntă prieteneşte la ei.

Un punker slăbănog rău intră în vorbă:

— Riley, amice, arăţi ca naiba, vere. Arăţi *bătrân.*

Îi arunc o privire. Lui Riley. Să nu fi observat ce faţă roşie am? Ce-i drept, faţa lui trădează oboseala, e mult prea palidă. Le aruncă punkerilor o privire plină de dispreţ.

— Să mor dacă n-oi avea douăş'şapte de ani, copilaşi, şi mai am mult pân' să dau colţu', aşa că n-aveţi voi grija mea.

Îşi mai aprinde o ţigară cu bricheta lui aurie. Când ridic ochii să-l privesc, pe faţă i se întinde din nou rânjetul ăla tâmpit.

N-aş putea spune de ce, dar îi zâmbesc şi eu şi iar simt senzaţia aia ca un curent electric.

Şi uite cum ne trezim zâmbind prosteşte unul la altul. Adică Riley îmi zâmbeşte pentru că probabil aşa îi zâmbeşte oricărei fiinţe cu sâni, iar eu sunt cea care rânjeşte prosteşte, fiindcă-s o vacă proastă.

Pentru că, dacă m-ar cunoaşte cu adevărat, dacă m-ar putea *vedea* pe bune, oare ce-ar gândi? Odată, când ne-am dus la festivalul Grand Old Day Parade, în speranţa să pescuim niscaiva portofele pierdute şi cutii de bere pe jumătate băute, Dump ne-a pus să ne oprim şi să le urmărim pe fetele din echipa de dans care treceau pe lângă noi în pantalonaşii lor mov sexy şi bluzele aurii, cu paiete. Evan a observat că şi eu le urmăream. După o vreme, mi-a zis: „Arăţi cam foarte bine, Charlie, ştii asta?". A rânjit. „Pe sub toată mizeria şi rahaturile alea."

M-am mulţumit să-l privesc, neştiind ce să spun. Înainte, Ellis fusese întotdeauna cea care atrăgea privirile, din motive evidente. Şi băieţii cu care ieşisem? N-avuseseră nevoie de vorbe dulci şi de flori. Dar vorbele lui Evan… m-au făcut să mă simt drăguţă în interior.

Dump ne-a aruncat o privire. Mi-a scrutat faţa cu atenţie. „Mda. Ai ochi mişto. Albaştri-albaştri, ca oceanul sau ceva de genul. N-ai de ce să-ţi faci griji."

Acum, Riley înclină capul către mine.

— Ei bine, fată ciudată? Ai ceva de zis?

Corect. Un job. Mă aflu aici pentru un job.

O spun dintr-o răsuflare:

— M-a trimis Daria. De la Swoon. Mi-a zis că s-ar putea să ai nevoie de cineva.

— Daria mă cunoaşte foarte bine.

Zâmbeşte şi scoate un inel de fum.

— Am nevoie de cineva, OK. Cred că te vei descurca.

Bărbaţii de la mese chicotesc. Simt iar că mi se aprind obrajii.

— Pentru un job. Am nevoie de un job.

— A, OK, OK, OK. Un job. Acum, vezi tu, eu nu-s decât un lacheu aici. Soră-mea e proprietara localului şi se întoarce abia poimâine. Eu nu…

— Gil a demisionat, zice unul dintre jucătorii de la mese. Îţi aminteşti? Incidentul?

Riley o dă pe glumă:

— Ea nu vrea să spele vase.

— Ba da, vreau, zic eu repede. Vreau.

Riley scutură din cap.

— Ai câştiga mai bine dacă ai servi la mese într-un local.

— Ba nu, nu-mi plac oamenii. Nu vreau să le duc mâncarea.

Bărbaţii izbucnesc în râs, iar Riley zâmbeşte, stingându-şi ţigara. Dinăuntru se aude: „Riley! *Riley! Comanda!* Unde mama dracului eşti?"

— Se pare că mi s-a terminat pauza. Domnilor.

Îi salută pe jucători, apoi se întoarce către mine.

— În regulă, fată ciudată. Întoarce-te mâine-dimineaţă. La şase. Nu-ţi promit nimic.

Îmi face cu ochiul.

— Aşa se frâng inimi, ştii. Când crezi în promisiuni.

Uşa verde se trânteşte în urma lui. Rămân pe loc, gândindu-mă (sperând?) că jucătorii sau punkerii sau oricine ar putea să intre în vorbă cu mine, dar n-o face nimeni. Îşi văd din nou de treaba lor, cum făceau înainte să apar eu. Mă întreb dacă m-o fi uitat deja cineva de la Creeley. O pornesc către casă.

Un job. Spălat vase. Trag adânc aer în piept. E ceva.

Când ajung înapoi la Mikey, casa lui Ariel e cufundată în întuneric, aşa că hotărăsc să stau puţin în curtea din spate. Găsesc un prelungitor, la care ataşez lampa de veghe a lui Mikey, o scot afară şi o aşez în ţărână. Îmi aranjez blocul de desen şi cărbunii la îndemână. Îmi scot ghetele şi şosetele, strâmbând din nas din pricina mirosului. Am deja cam o săptămână de când nu m-am mai spălat. Nu-i de mirare că toţi cei din magazin se holbau la mine: put. Mă miros la subsuori. O să fac un duş. Dar nu chiar acum. Am trăit eu şi mai mult fără să mă spăl.

De undeva, nu departe, se aude sunet de chitare şi de tobe, hărmălaia şi liniştea bruscă tipice pentru repetiţiile unei trupe.

Ascult cu ochii închişi, răscolind cu degetele de la picioare pământul nisipos. Basistul ciupeşte nesigur corzile cu degetele: bateristul cântă grăbit. Solistul e agasat de stângăcia tuturor. Vocea lui dă rateuri când încearcă să atingă notele, să-i iasă trecerea pe vocea de cap. Trupa se opreşte brusc, iar sunetele chitarei bas se stâng discret. Solistul răcneşte *un, doi, trei!* şi trupa atacă bucata din nou, chinuindu-se să se audă unul pe altul în toată hărmălaia. Asta mă face să-mi fie şi mai dor de Mikey; ne ducea mereu, pe Ellis şi pe mine, să-i vedem pe prietenii lui din trupă repetând prin garaje ori subsoluri. Era ceva electrizant şi real să urmăreşti un tip cum tot încearcă să cânte un acord sau o fată cum bate la tobe. Ellis se plictisea întotdeauna destul de repede şi îşi scotea telefonul, dar pentru mine, să asist la procesul de creaţie şi să ascult rezultatul, era ceva ce-mi putea hrăni sufletul pentru câteva zile.

Între timp, degetele instrumentiştilor şi vocea solistului ajung la unison, muzica se încheagă; cântecul dinăuntrul muzicii prinde viaţă.

> Nu am nevoie
> De mila ta
> Vreau să-mi vezi
> Adevărata faţă
> Poţi face asta pentru mine?
> N-o să-ţi ia decât două-trei minute
> Poţi face asta pentru mine?

Feţele întâlnite azi îmi defilează prin minte, se aranjează ca piesele de domino: bărbaţii cu jocul lor, punkiştii cu ochi conturaţi şi buze crăpate de pe băncile de la Dairy Queen, Riley de la cafenea, cu şorţul pătat şi atitudinea lui jemanfişistă.

La Creeley, la ora asta a serii ne-am fi adunat în sala de relaxare, o gaşcă fremătătoare de fete cu iPod-uri şi romane pe care aveam voie să le citim. Mi-e dor de Louisa. Cu cine o vorbi în noaptea asta, pe

întuneric, în camera noastră? Mi-o fi luat deja cineva locul?

Sunetul pe care îl face cărbunele pe hârtie e asemenea unui câine care zgârie încet la uşă, metodic şi tenace.

În timp ce desenez, în mintea mea prinde încet-încet contur figura tatălui meu. Forma ochilor lui mari, negri, părul de culoarea nisipului. Oasele umerilor pe care le puteam simţi de sub tricou când mă căţăram la el în braţe. Aş vrea să-mi pot aminti cum suna vocea lui, dar nu reuşesc.

Uneori nu mă lăsa să intru în cameră când se legăna în scaun, aşa că stăteam afară, cu câinele nostru roşcat, îmi îngropam faţa în blana lui şi-l ascultam pe Van Morrison prin uşă.

Aş vrea să-mi amintesc ce s-a întâmplat cu câinele ăla. Era acolo şi, într-o bună zi, a dispărut. La fel ca tata.

În locul dinţilor îi desenez mici flacoane cu pastile. Dar imediat îmi pare rău. Arată ciudat şi nepotrivit.

Era tot numai fum de ţigară şi deznădejde. Avea nişte ochi negri, migdalaţi, în care se citea bunătatea. Dar, când am privit mai de-aproape, am mai văzut ceva ce palpita în fundal.

Şi ochii lui Riley de la cafenea sunt aşa. Numai când mă gândesc la el, o căldură înfricoşătoare îmi inundă corpul.

Seara, când mă culc, alung gândurile despre Riley: mirosul lui Mikey imprimat în pernă şi-n pătură e cel care mă linişteşte, ca şi când ar fi o făgăduinţă că un lucru bun, concret, e pe cale să se întâmple. Mă lipesc de pătură de parc-ar fi corpul lui, îmi umplu plămânii cu mirosul transpiraţiei lui, cu uleiurile secretate de pielea lui. Îl ţin lângă mine, cât pot de strâns. Nu-i mai dau drumul.

STAU PESTE DRUM DE CAFENEA de vreo zece minute. M-am trezit de la patru, cu toate că găsisem un ceas deşteptător de voiaj în cufărul lui Mikey şi-l pusesem să sune la cinci şi am încercat să respir adânc şi să-mi adun curajul să vin aici. E aproape şase dimineaţa, şi Fourth Avenue începe să se anime, magazinele îşi ridică obloanele, oamenii trag mesele afară, pe trotuar.

Firma de neon TRUE GRIT e asimetrică; litera U când se-aprinde, când se stinge.

Traversez şi trag adânc aer în piept. Când să bat în uşa masivă a cafenelei, uşa verde cu plasă, aflată câţiva paşi mai încolo, e dată-n lături şi-şi face apariţia acelaşi Riley de cu o zi înainte.

E deja cu ţigara în gură. Şi cu zâmbetul pe buze.

— Fata ciudată, zice el amabil. Azi începi o nouă viaţă. Bun venit. Intră.

O femeie cu şuviţe roşcate trece pe lângă noi, pe o bicicletă albastră. Ne priveşte curioasă. E mai în vârstă, îndesată, poartă un hanorac uzat şi o fustă lungă, cu franjuri.

— Care-i treaba, R? Ce se întâmplă?

Îmi zâmbeşte amabil în timp ce-şi leagă bicicleta de rastel.

— Pentru jobul temporar de spălător de vase, Linus. Hei, zice el, uitându-se la mine. De fapt, nu cred că ştiu cum te cheamă, fată ciudată.

— Mă cheamă Charlie. Charlie Davis.

Îmi întinde mâna.

— Îmi pare foarte bine să te cunosc, Charlie Charlie Davis. Eu sunt Riley Riley West.

Ezit, dar în cele din urmă îi strâng mâna. E caldă. N-am mai atins pe nimeni cu plăcere de când îi mângâiam părul Louisei. Corpul îmi e cuprins de un val brusc de căldură şi-mi retrag mâna.

— Perfect, zice el vesel. Zic să ne întoarcem la oile noastre. Vase murdare, cafea, muncitori nerecunoscători şi lungul şi domolul marş către moarte.

Linus râde.

Intrăm pe uşa cu plasă, despre care Riley zice că e intrarea angajaţilor. Pe perete se află un ceas de pontaj gri, cu aspect industrial, şi fante înţesate cu cartele de pontaj. Linus merge în faţă şi, în câteva minute, aud cum sunt râşnite boabele de cafea şi în aer se răspândeşte mirosul puternic, dulceag, al cafelei proaspete.

Riley îmi arată cum să încarc maşina de spălat vase, pe ce butoane să apăs, unde sunt ţinute tăvile de vase, unde să clătesc şi să depozitez tăvile de servire. În zona vaselor şi a bucătăriei e mult abur şi foarte cald, iar pardoseala alunecă din cauza apei cu săpun, a resturilor de mâncare năclăite, împrăştiate pe jos. Chiuveta e plină de oale, tigăi,

farfurii acoperite de grăsime închegată. Riley se încruntă:

— Văd că fetele alea nu s-au prea omorât să facă curăţenie astă-noapte.

Linus se strecoară pe lângă noi, ca să ia ceva din zona grătarului.

— Bun venit la balamuc, puştoaico, zice ea zâmbind, şi se întoarce repede în faţă, la tejghea.

Începe să-şi facă de lucru cu nişte CD-uri.

Riley îmi aruncă un şorţ murdar şi se apucă să taie ardei gras şi ceapă, pe care le azvârle într-un recipient de oţel inoxidabil. Îmi agăţ şorţul pe după gât şi încerc să mi-l leg la spate. E prea mare, aşa că trebuie să trec cordonul de jur-împrejurul taliei şi să-l leg în faţă.

Observ cu colţul ochiului că Riley se opreşte din treabă şi aşteaptă să vadă ce muzică are de gând Linus să pună. Tipa apasă pe un buton şi începe *Astral Weeks* al lui Van Morrison, tânguitor şi trist. Dă aprobator din cap pentru sine şi începe să pună pâine pe grătar.

Mă întorc la chiuvetă şi privesc mormanul de farfurii şi oale. Dau drumul la apă. *Pentru asta ai venit,* îmi zic. *Eşti aici. Apucă-te de treabă.*

După vreo oră, Linus descuie uşa de la intrare. Nu trebuie să aşteptăm prea mult până când îşi fac apariţia clienţii, în zumzet de voci şi fum de ţigară. Câţiva mă salută din cap, dar cei mai mulţi vorbesc doar cu Riley şi cu Linus. Nu mă deranjează. Niciodată nu m-a deranjat să ascult. Oricum mă pricep mai bine să ascult decât să vorbesc.

Îmi petrec dimineaţa punând farfuriile în maşina de spălat, aşteptând, deschizând sertarele şi rearanjând farfuriile în zona de gătit ori în cea de servire. Ca să aranjez farfuriile în zona de gătit, trebuie să trec prin spatele lui Riley şi să ajung la rafturi. Bucătăria e mică şi dă spre zona pentru vase. Cuprinde un grătar, o friteuză, un cuptor, un frigider din oţel inoxidabil, cu uşă dublă, un blat pentru tocat şi o mică insulă.

Ascultând pălăvrăgeala lui Riley cu clienţii care aşteaptă comanda, aflu ce mâncare mizerabilă se serveşte la True Grit şi cine lucrează aici. Mulţi dintre angajaţi par să fie membri ai unor trupe sau elevi. Pocnetele puternice ale espressorului se aud tot timpul pe fundal. Mi se face sete, dar mi-e teamă să cer ceva de băut. Oare o trebui să plătesc dacă beau ceva? N-am bani la mine. Toţi banii strânşi împreună cu Ellis trebuie folosiţi pe chirie. Când cred că nu se uită nimeni, iau un pahar, îl umplu cu apă de la robinet şi beau. Curând însă, începe să-mi chiorăie stomacul, aşa că îmi vine din ce în ce mai greu să arunc la gunoi resturile de mâncare. Mă gândesc să şutesc câteva jumătăţi de sandvici rămase nemâncate şi îmi notez în minte locurile în care le-aş putea ascunde.

La un moment dat, când mă întorc cu alte farfurii şi tacâmuri, văd că Riley nu găteşte. Mă priveşte cu atenţie şi, de stânjeneală, simt

furnicături pe piele.

— De unde eşti, fată ciudată?

— Din Minnesota, îi răspund eu, precaută.

Mă strecor pe lângă el, ca să aşez nişte vase pe suportul de deasupra umărului său. Nu-mi face loc, aşa că spatele meu îi atinge uşor partea din faţă a corpului.

— O, interesant. Minnie-So-Tah. Sigur că da. Am cântat o dată la Seventh Street Entry. Ai fost vreodată acolo?

Scutur din cap. Punkerii îl numiseră pe Riley semifaimos. 7th Street Entry e un club din Minneapolis unde cântă trupe cool. Riley este… *era*… într-o trupă?

— Pun pariu că te-ai mutat aici pentru un băiat, aşa-i?

Zâmbeşte maliţios.

— Nu-i aşa, îi răspund, cu o notă de enervare în glas.

Nu chiar, îmi zic în gând. *Poate. Da?*

— Ce te priveşte pe tine?

— Chiar că eşti ciudată, ştii asta?

Tac. Îmi acordă prea multă atenţie şi mă cuprinde panica. Nu-mi dau seama dacă e de treabă pe bune sau doar vrea să mă sâcâie. Uneori nu poţi şti cum stă treaba cu unii oameni, în cele din urmă, bâigui:

— Mă rog.

— Poţi să vorbeşti cu mine, fată ciudată. Nu muşc, să ştii.

Linus lipeşte o comandă pe suport.

— În momentul ăsta, nu muşti.

Riley aruncă înspre ea cu o coajă de pâine şi tipa se fereşte.

La patru jumătate, Riley mă anunţă că pot pleca. Îmi dau jos şorţul şi-l pun în maşina de spălat vase, aşa cum mi-a arătat el. Am transpirat leoarcă în tricoul meu cu mâneci lungi, aşa că-mi suflec mânecile, să mă răcoresc.

Riley tocmai îmi întinde nişte bani, când îl aud:

— Hei, hei, ia stai. Ce se întâmplă aici?

Cobor îngrozită privirea şi-mi trag repede mânecile în jos, ca să-mi acopăr braţele.

— Nimic, bolborosesc. Nişte zgârieturi de pisică.

Înşfac banii şi-i bag în buzunarul salopetei.

Riley bombăne:

— Sper să te descotoroseşti de pisica aia. E o pisică dată naibii rău de tot, fată ciudată.

Îi simt privirea aţintită asupra mea, dar nu-l privesc în faţă. Asta e. S-a zis cu jobul. N-o să mă mai lase să lucrez aici, în niciun caz.

— Neapărat, îi răspund eu, cuprinsă de agitaţie. Azi. De fapt, chiar acum.

Mă îndrept în grabă spre uşa din spate. Strigă în urma mea:

— Vino şi mâine-dimineaţă la şase şi vorbeşte cu Julie. O să pun o vorbă bună pentru tine.

Luată prin surprindere şi recunoscătoare, întorc capul. Pot să vin din nou mâine şi asta înseamnă că, poate, şi poimâine. Zâmbesc chiar dacă nu intenţionam şi el pare că râde un pic de mine înainte să se întoarcă la grătar.

Mă doare tot corpul şi sunt obosită. Mirosul de mâncare mi s-a impregnat în haine şi în piele, dar am bani în buzunar şi o să am de lucru şi mâine. Îmi cumpăr o pâine şi un borcan cu unt de arahide de la magazinul de peste drum.

Întoarsă în garajul lui Mikey, zac pe pat în timp ce, afară, se lasă seara, iar corpul îmi e acoperit de o pojghiţă de transpiraţie uscată, mâncare veche şi apă cu săpun. E plăcut să te odihneşti după ce-ai stat o zi întreagă în picioare, ridicând recipiente de servire grele şi tăvi pentru farfurii. Mănânc încet un sandvici cu unt de arahide, apoi încă unul. Prima zi de muncă n-a fost chiar atât de rea. Oamenii păreau OK. Riley pare destul de cumsecade şi cât se poate de drăguţ. E ceva, oricum. După ce dau gata cel de-al doilea sandvici, pornesc duşul şubred şi mă dezbrac. Apa rece mă face să tremur. Mă uit în jur. Nu văd nici şampon, nici săpun. Am grijă să nu mă uit la corpul meu cu prea multă atenţie, dar nu-mi iese şi văd urmele rănilor de pe coapse. Mi se strânge stomacul.

Arăt ca Frankenstein. Sunt fata cu cicatrici.

Îmi ridic faţa înspre jetul de apă care, dintr-odată, devine fierbinte rău de tot. Mă prefac că senzaţia bruscă de arsură e cauza pentru care plâng.

MĂ TREZESC CÂND UŞA CU PLASĂ A LUI MIKEY se închide trântindu-se. Mă ridic în şezut şi mă frec încet la ochi.

După ce-am făcut duş, n-am pus pe mine decât un tricou şi chiloţi. Pesemne că m-a luat somnul, după o zi lungă de muncă la True Grit. Mă reped după salopetă, întorcându-mă cu spatele, pentru ca Ariel să nu-mi vadă cicatricile de pe coapse. Am dureri de la cât am ridicat azi. De luni de zile nu mi-am mai solicitat atât de tare muşchii.

Ariel stă aplecată peste blocul meu de desen şi-l frunzăreşte, scoţând un bâzâit ca de albină flămândă. Se opreşte la desenul care-l înfăţişează pe tata. Îmi feresc desenele, dar şi pe tata, de ochii altora, aşa că înhaţ caietul şi-l strâng la piept. Se îndreaptă de spate şi ridică din umeri.

— Flacoane de medicamente. Interesantă alegere, dar prea derutantă. În portretistică, ochii sunt cei care scot în evidenţă persoana, cei care ne oferă o fereastră. Dacă plasezi centrul atenţiei pe dinţi transformându-i în flacoane de medicamente, e prea simplu pentru noi. Ne dai direct finalul poveştii. De ce-am mai zăbovi asupra desenului? Trebuie să studiem figura în ansamblu, avem nevoie de timp de gândire. Înţelegi?

Să studiem figura în ansamblu, timp de gândire. Înainte să apuc s-o întreb ce vrea să zică, îmi spune:

— Vino. Hai să luăm micul dejun. Îmi place la nebunie să mănânc micul dejun la cină, ţie nu? Sunt sigură că eşti moartă de foame.

Îmi trag pe mine un hanorac şi încalţ în grabă ghetele. N-am de gând să dau cu piciorul unei cine gratis. Cu toate că mâncasem înainte de duş, mi s-a făcut din nou foame. Pesemne că am înlăuntrul meu mult spaţiu de umplut. Îmi lasă gura apă în timp ce traversăm curtea. Mă uit la cer. Stelele sunt aidoma unor gămălii albe de ac.

Casa ei e spaţioasă şi confortabilă. Pardoseala de ciment e decorată cu cercuri mari, albastre şi negre. Îţi dă senzaţia că păşeşti peste nişte baloane turtite, ceea ce-i destul de cool, îmi place.

N-am mai fost niciodată într-o casă cu atâtea tablouri, aşa că mi se taie răsuflarea. Pereţii din camera de zi a lui Ariel sunt vopsiţi în crem şi acoperiţi de tablouri mari, în tonuri închise. În unele dintre ele, întunecimea e brăzdată de fâşii oblice de lumină, cum ar fi lumina care trece pe sub uşile închise sau printre ramurile unor copaci bătrâni, înalţi. În altele sunt înfăţişate doar diferite nuanţe de întuneric. În unele locuri, vopseaua e aplicată în strat gros, care iese în relief pe pânză, asemenea unor munţi minusculi. Mă mănâncă degetele să le ating, dar mi-e frică să întreb dacă am voie. Oriunde mă uit e ceva de privit, şi asta mă încântă.

Ariel stă în uşa bucătăriei şi mă urmăreşte.

— Poţi să le atingi, cu grijă.

Atunci îmi pun uşor un deget pe mica ridicătură a unui tablou în

culori deosebit de întunecate. Destul de ciudat, rece la atingere şi foarte tare, cam ca urma în relief a unei răni vindecate.

Ariel îmi spune:

— La ce te gândeşti, Charlie? Spune-mi. Întotdeauna le zic studenţilor mei că, indiferent de ce simt în legătură cu o operă de artă, e real deoarece asta se întâmplă prin prisma experienţei *lor,* nu a mea.

— Nu sunt sigură… Nu ştiu ce să spun.

Cuvintele clocotesc în mintea mea, dar nu ştiu în ce ordine să le aşez. Nu vreau să spun o prostie. Nu vreau *să fiu* proastă.

— Încearcă. Urechile mele sunt mari ca ale unui elefant.

Fac câţiva paşi în spate. Tablourile sunt mari şi sumbre, cu excepţia acestor mici stropi de lumină.

— Mă fac… mă fac să simt că sunt blocată undeva? Nu ştiu, ca şi cum aş purta o greutate, dar petele astea mici, pe de altă parte…

Ezit. Mi se pare că spun prostii. Şi tot privind culorile astea sumbre, simt cumva că se rupe ceva în mine, pentru că, îmi zic în sinea mea, numai o persoană foarte tristă ar fi putut picta tablourile astea şi ce ar fi putut s-o întristeze atât de tare pe Ariel?

Ariel stă acum în spatele meu.

— Continuă, mă îndeamnă ea cu blândeţe.

— Zonele astea mici, scoase în relief? Pare că întunericul aproape că încearcă să se retragă cu totul, pentru că acolo, undeva, există mica lumină, aşa că întunericul îi întoarce spatele. E o tâmpenie, ştiu.

— Nu, răspunde Ariel pe gânduri. Nu-i o tâmpenie, nu-i deloc o tâmpenie.

Pleacă de lângă mine înspre bucătărie şi o urmez, uşurată că nu mai trebuie să vorbesc despre tablouri, cel puţin nu acum.

Pe masa ei de bucătărie, roşie şi lucioasă, se află un platou irizat, pe care sunt aranjate felii de căpşuni, bucăţi de ananas, boluri cu ouă jumări şi nişte carne roşie, fragedă.

— Chorizo, îmi spune ea. O să-ţi placă.

Mai că mi-e ruşine de cât de foame îmi e de mâncare adevărată, gătită. Încerc să-mi dau seama de ce cantitate de mâncare să-mi pun în farfurie ca să nu dau impresia că sunt dintr-odată prea lacomă.

Chorizo nu-i atât iute, cât mai degrabă condimentat. Are o consistenţă ciudată, de pastă de hotdog, un pic cam dezgustătoare, aşa că aleg să mănânc nişte ouă. A trecut multă vreme de când n-am mai mâncat mâncare adevărată, într-o casă de om. Cred că ultima dată am mâncat cu Ellis şi cu părinţii ei, la masa zgrunţuroasă din sufrageria lor, cea care era uşor aplecată înspre dreapta.

Îmi place senzaţia de rece pe care o am când ţin tacâmurile între degete, farfuriile robuste şi cu o formă frumoasă. Mă străduiesc să mănânc încet, deşi aş vrea să-mi îndes totul în gură deodată.

Ariel ia o îmbucătură sănătoasă de chorizo şi ouă şi mestecă cu

plăcere.

— Ai tăi unde sunt? Mama ta?

Fac o grămăjoară din căpşuni şi pun în vârf o felie de ananas, ca o pălărioară. Îmi umplu din nou gura cu mâncare, ca să nu trebuiască să-i răspund lui Ariel.

— Poate-ţi închipui că nu-i pasă, dar să ştii că-i pasă.

Răsuceşte o căpşună între degete. Îi simt ochii aţintiţi asupra mea.

— Michael spune că ţi-ai pierdut o prietenă. Prietena ta cea mai bună. Îmi pare rău.

Mă priveşte cercetător.

— E groaznic.

Cuvintele ei sunt la fel de neaşteptate ca lacrimile calde care mă podidesc brusc. Sunt surprinsă că Mikey i-a povestit despre Ellis, dar nu ştiu de ce. Şi, în mod ciudat, mă simt trădată că i-a povestit. Ellis a fost… este *a mea.*

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum, zic eu repede, umplându-mi gura cu căpşuni şi ananas.

Clipesc des, sperând să opresc lacrimile.

Ariel linge grăsimea de chorizo de pe degetele ei cu bătături, după care umezeşte un colţ al şerveţelului în paharul cu apă cu gheaţă şi le şterge pe rând.

— Cele mai multe fete de vârsta ta merg la şcoală, şi-o trag cu băieţi, se îngraşă, iau note bune, note proaste, îşi mint babacii, îşi fac piercing în abdomen şi tatuaje pe şale.

Îmi zâmbeşte.

— Dar nu şi tu, aşa-i? Michael zice că n-ai terminat liceul, aşa că nu poţi merge mai departe, să ţi-o tragi cu băieţi şi să dai naibii cărţile.

Râde de propria glumă.

— Ba l-am terminat, îi răspund defensivă, cu gura plină de mâncare. Mă rog, aproape. Într-un fel. În curând.

Ariel ciuguleşte din ananas. Nu-şi ia privirea de la mine, iar ochii ei par uşor măriţi prin lentilele ochelarilor. Apoi scoate un hârâit exploziv, din fundul gâtului:

— Bum! zice ea răsfirându-şi degetele. Păstrezi oamenii în tine, asta-i problema. Amintirile şi regretele te înghit de vie, se îngraşă cu însăşi esenţa sufletului tău, şi-atunci…

O privesc uimită de cuvintele ei stranii. Expresia feţei i se îmblânzeşte când spune:

— Şi-atunci, bum!, faci explozie. Aşa te-ai ales cu alea?

Arată înspre braţele mele, ascunse cu grijă sub hanorac.

Îmi cobor privirea în farfurie. Bum! *Da.*

Zâmbeşte din nou.

— Cum o să treci tu prin viaţa asta grea, Charlotte?

Când aud că-mi rosteşte tot numele, ridic privirea. Obrajii cafenii ai

lui Ariel sunt daţi cu o pudră rozalie, iar în ridurile de deasupra gurii, rujul s-a întins în linii minuscule. Nu mă pot imagina la vârsta ei, nu-mi pot imagina cum a reuşit să ajungă până aici, cum de are casa asta confortabilă, viaţa asta. Nu ştiu ce i-aş putea răspunde.

Întinde mâna peste masă şi-mi atinge uşor cicatricea de pe frunte. Atingerea degetelor ei e caldă şi, pentru o clipă, mă relaxez, copleşită de această senzaţie.

— Eşti doar un copil, spune ea încet. Eşti atât de tânără…

Mă ridic, mă împiedic şi mă lovesc de masă. S-a apropiat prea mult, eu i-am permis asta. Mâncarea şi bunătatea ei mi-au diminuat vigilenţa, făcându-mă să mă simt bine. *Trebuie să fii întotdeauna în alertă. Vulpile se ascund sub multe înfăţişări,* avea Evan grijă să mă avertizeze.

Oftează, îşi îndreaptă spatele şi adună firimiturile de pe masă în căuşul palmei. Face semn cu bărbia înspre uşă: mă invită să plec.

În drum spre ieşire, mă lovesc cu şoldul de o măsuţă. Un obiect lucios apare de sub un morman de plicuri şi se rostogoleşte pe jos. Fără nicio ezitare, îl strecor în buzunarul salopetei. Ariel a furat puţin de la mine în seara asta, aşa că fur şi eu puţin de la ea.

SCOT OBIECTUL DIN BUZUNAR ŞI-L AŞEZ PE PODEAUA din garajul lui Mikey. E o cruce roşie, puţin mai mare decât palma mea, din ipsos, pe care sunt gravate cranii albe, mari, cu găvanele vopsite în negru, nări negre şi guri desenate din puncte negre. Marginile îi sunt acoperite de un strat gros de luciu roşu.

Crucea cu cranii e grosolană şi ieftină şi superfaină şi o durere reală îmi străbate corpul: lui Ellis i-ar fi plăcut, ar fi cumpărat mai multe şi le-ar fi agăţat pe pereţii albaştri ai camerei ei, unde ar fi împărţit spaţiul mohorât cu posterele şi decupajele cu Morrissey, Elliott Smith, Georgia O'Keeffe şi Edith, păpuşa singuratică{4}.

Găsesc în cufărul lui Mikey o veche eşarfă în dungi cu care înfăşor atent crucea şi o bag sub pernă. Mă ridic şi privesc în jur, la spaţiul meschin în care trăieşte Mikey, şi mă gândesc la cuvintele lui Ariel, care mă copleşesc, făcându-mă să tânjesc după siguranţa pe care mi-o dă trusa mea, aşa că intru în mica baie şi, o vreme, mă legăn înainte şi înapoi, aşezată pe vasul de toaletă. Casper spune că mişcările repetitive, cum sunt legănatul sau chiar săriturile pe loc, te pot ajuta să-ţi calmezi nervii.

Când mă simt copleşită şi nu mă mai pot concentra asupra unui singur lucru, când toată grozăvia din viaţa mea mă loveşte deodată, sunt ca una din tornadele alea gigantice din desenele animate, chestia aia blănoasă şi sură care aspiră totul în calea ei: poştaşul care nu bănuieşte nimic, o vacă, un căţel, un hidrant de incendiu. Tornada Eu absoarbe toate lucrurile rele pe care le-am făcut, toţi oamenii cărora le-am tras-o şi cu care m-am purtat urât, fiecare tăietură pe care mi-am făcut-o, totul, absolut totul. Tornada Eu se răsuceşte, se răsuceşte fără oprire, făcându-se din ce în ce mai gigantică şi mai aglomerată.

Trebuie să am grijă. Să mă simt copleşită, lipsită de putere, înghiţită de tornada ruşinii şi a vidului, astea funcţionează ca un declanşator.

Casper mi-a spus: „Trebuie să iei lucrurile pe rând. Stabileşte-ţi un obiectiv. Atinge-l. Când ai terminat un lucru, treci la următorul". Mi-a spus s-o iau cu încetul.

Îmi zic: ai reuşit să scapi de la Creeley, nu contează cum. Te-ai urcat într-un autocar. Ai venit în deşert. Ai găsit hrană. Nu ţi-ai provocat răni în locul ăsta nou. Ţi-ai găsit *un job*.

Îmi repet asta iar şi iar, până ce tornada se opreşte. Iar când o să ajungă şi Mikey aici, totul va fi un picuţ mai bine.

Spun cu voce tare: „O locuinţă".

Am bani. Îmi pot găsi o locuinţă. Îmi tot spun asta, ca un fel de mantra, în timp ce mă întind pe salteaua lui Mikey şi adorm.

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOAORE, LINUS mă aşteaptă în faţa cafenelei şi îşi prinde părul roz cu un elastic. Buza de jos îi atârnă îmbufnată.

— Nu l-ai văzut cumva pe Riley?

Când scutur din cap, se încruntă.

— Rahat! Asta e. Mergem înainte.

Descuie uşa cafenelei şi apasă pe nişte butoane de la alarma de securitate. Îşi agaţă lucrurile într-un cuier.

— Julie a întârziat puţin în Sedona. Posibil să ajungă mai târziu. E totu-n regulă. Ea funcţionează după un soi de energie liberă, nu după ceas, ca noi, ceilalţi. Până una-alta, mă poţi ajuta cu pregătirile. Am auzit că Peter Lee şi Tanner au stat toată noaptea la Tap Room, aşa că nici gând să vină la timp. Ăsta e un bar din centru. Eşti prea mică, n-ai de unde să ştii.

Scoate şorţurile din maşina de spălat vase, face o grimasă când le simte jilave şi-mi aruncă unul.

— Bănuiesc că Riley nu ţi-a făcut niciun fel de instructaj ca nou-angajat, aşa că uite esenţialul: nu trebuie să plăteşti cafeaua normală şi poţi bea oricâte ceşti, la fel şi cu aproape orice tip de espresso, dar cu măsură, altfel, dacă se observă că iei prea multe, Julie o să-nceapă să te pună să le plăteşti. Orice e de mâncare trebuie plătit, dar şi asta e discutabil. De pildă, dacă facem o comandă greşită. Înţelegi ce zic? În pauzele de fumat se iese în faţa cafenelei, dar uneori se poate fuma în camera de relaxare, îmi spune rânjind şi îmi arată, dincolo de grătar şi de zona unde se spală vasele, un coridor întunecos, plin-ochi cu mopuri, mături şi găleţi.

— Dar vezi să nu te prindă Julie. Biroul ei e în zona aia şi nu suportă mirosul de tutun.

Se opreşte puţin.

— Şi mai e şi Riley. Sunt tot felul de reguli ale lui Riley şi Riley încalcă tot felul de reguli, dar Julie îi permite, pentru că e fratele ei şi pentru că ea are nişte idei total cretine despre ce înseamnă iubirea. Ce trebuie să înţelegi *tu*… uneori, când găteşte şi când ea nu-i aici, el fumează acolo în spate. Şi câteodată mai şi bea. Şi cum locul tău e tot acolo, în spate, în timp ce al meu e aici, e cumva treaba ta să-l supraveghezi şi să-mi zici dacă lucrurile o iau razna. Înţelegi ce zic?

Mă priveşte cu atenţie.

— Ne-am înţeles?

Aprob din cap.

— În regulă atunci, trecem mai departe. Mai întâi, facem puţină magie.

Mă conduce la espressor, la recipientele care conţin cinci tipuri diferite de cafea şi la vitrina pătată pentru patiserie, îndreptată cu faţa înspre zona cu mese a cafenelei.

— Dar, *mai întâi* şi mai întâi, alegem muzica, zice ea.

Studiază teancul de CD-uri şi de casete de pe tejghea. Şi mai multe CD-uri sunt îngrămădite în spaţiul de dedesubt, printre carneţelele verzi pentru comenzi, cutii cu creioane şi pixuri, role de rezervă pentru casa de marcat şi o sticlă de whisky Jim Beam, care o face pe Linus să ofteze din rărunchi. O împinge în fundul dulapului, să nu se mai vadă.

Îşi ridică privirea către mine.

— Alegem muzica în funcţie de dispoziţia în care ne aflăm. Mai încolo, putem alege în funcţie de preferinţele clienţilor, cu excepţia cazului în care îi detestăm. În dimineaţa asta, mă simt foarte…

Se opreşte.

— Tristă. Atâtea lucruri din viaţa mea au rămas nerezolvate. Dar cred că eşti prea tânără să înţelegi, aşa-i?

Îmi face cu ochiul.

— Să fie Van Morrison. *T.B. Sheets.* Ţi-e cunoscut? În momentul ăsta, am chef de Morrison.

Încuviinţez din cap, dar mă crispez puţin, din cauza tatălui meu. Încep să mă relaxez când în încăpere răsună *Da da dat dat da da da da.* Muzica mi-e cunoscută şi încerc să mă gândesc că poate tocmai datorită ei tata e aici cu mine, în mod straniu.

Linus face inventarul boabelor cu aspect uleios din recipientele transparente: KONA, FRENCH, GUATEMALA, ETHIOPIA, BLUE MOUNTAIN, KENYA. Ceaiurile sunt aşezate pe rafturi rabatabile. Arată ca nişte grămăjoare frumos mirositoare de crenguţe. Dincolo de fereastra imensă care dă înspre Fourth Avenue, se deschid şi alte localuri, se spală geamuri, etajerele pentru expunerea mărfii sunt aşezate pe trotuar, măsuţele sunt scoase afară. Ziua începe pentru toţi cei de pe bulevard şi-mi dau seama că inclusiv şi pentru mine. Am un job. E destul de naşpa, dar e-al meu. Sunt şi eu parte din ceva. Am reuşit să urc cel puţin o treaptă. Aş vrea să fie Casper aici. Probabil că ar face unul dintre gesturile ei caraghioase, faza cu bătutul palmei. Mă simt atât de mândră de mine, încât cred că aş lăsa-o.

Un corp se aşază în faţa ferestrei de la True Grit şi împiedică lumina să pătrundă înăuntru.

Linus mă dă la o parte cu un ghiont, ca să-i facă semn bărbatului cu faţă neîngrijită de pe trotuar că nu e încă ora deschiderii: îşi loveşte de zece ori încheietura cu degetele, ceea ce vrea să însemne că trebuie să mai aştepte zece minute. Bărbatul dă din cap; borul pălăriei rigide de paie este tras pe ochi. Se sprijină de rastelul pentru biciclete cu un ziar la subraţ şi începe o conversaţie complicată cu el însuşi.

Linus se apucă din nou să râşnească cafeaua şi, din cauza zgomotului de boabe măcinate, îmi zice cu voce tare:

— E căcăciosul-de-cinşpe-minute. În fiecare dimineaţă este aici, când deschidem. Vine cu un ziar şi o găleată. Stă cinşpe minute la baie

să se cace, după care îl lăsăm să ia în găleată zaţul vechi.

Arată înspre o găleată de murături de 20 de litri, goală.

Mă holbez la ea. Sunt nevoită să strig ca să acopăr zgomotul râşniţei:

— Pe bune? Vreau să zic, faza cu căcatul? Cinşpe minute?

Dă din cap că da.

— Pe bune. Şi, pentru că tu eşti cea cu vasele, o să fie treaba ta să mergi acolo după ce termină şi să verifici. Să te asiguri că nu-i mizerie.

Îmi face cu ochiul.

— Dar, fii atentă, tipul foloseşte zaţul pentru grădina lui de pe Sixth Avenue şi să dea naiba dacă nenorocita aia de grădină nu-i o minunăţie. Să mor dacă floarea-soarelui nu-mi ajunge până la nivelul ochilor, iar roşiile, până la ţâţe.

Râd fără să mă gândesc, în hohote, şi-mi acopăr repede gura cu mâna. Linus mă linişteşte:

— E OK. Poţi râde. Nu-i aşa că-s *haioasă?*

Îmi dă un ghiont cu cotul. Îmi iau mâna de la gură.

Îi zâmbesc şi eu.

— Aşa mai merge. Îmi place.

Umple un recipient cu apă şi îmi întinde filtrul cu boabe de cafea Ethiopia, după care îşi bagă capul între umeri, pentru ca ochii noşti să fie la acelaşi nivel. Spaţiul dintre sprâncenele ei e umbrit de un perişor negru.

— Lui Julie o să-i placă de tine, nu-ţi face probleme. Îi place tot ce-i vătămat, iar tu dai p-afară de aşa ceva. Fără supărare, în mod ciudat, e un lucru bun în locul ăsta. Toţi cincizeci suntem cam varză.

Umple două căni cu cafea din recipient şi îmi întinde una.

— Acum, hai să-i dăm drumul înăuntru căcăciosului-de-cinşpe-minute.

La opt jumătate, obrajii lui Linus sunt deja roşii ca para focului, iar ea înjură în timp ce aleargă între partea din faţă a cafenelei şi bucătărie, tăind chifle şi punându-le în toaster. Chelnerii întârzie; Riley tot n-a ajuns. Ar fi trebuit să fie aici la şase, ca să pregătească tot ce trebuie pentru micul dejun: oale cu sosuri de chili, cartofi prăjiţi pe grătar. M-a pus deja să mă ocup de cartofii prăjiţi şi m-a beştelit că am uitat să-i întorc din când în când.

— Trebuie să mergi după el, îmi zice ea în cele din urmă, cu gura plină de omletă cu tofu.

Îmi ghiorţăie stomacul când mă uit la ea. Am uitat să mănânc de dimineaţă, înainte să plec de-acasă.

— N-are telefon şi nu pot să las cafeneaua nesupravegheată sau s-o închid. Julie m-ar omorî.

Mâzgăleşte o adresă şi nişte indicaţii pe o bucată de hârtie. Îmi zice să-l pun pe unul dintre jucătorii de Go cu faţa rotundă de afară să servească la mese în timp ce ea pregăteşte mâncarea.

— Spune-i că poate să bea cafea gratis toată ziua.

Ies şi mă uit pe indicaţiile pe care mi le-a dat. Adresa e în centru, nu prea departe, trebuie să trec prin pasaj, bănuiesc. Îmi deblochez bicicleta şi o iau din loc.

Locuieşte chiar lângă o bancă de sânge, într-un bungalou în culoarea ouălor de sturz, ascuns în spatele câtorva plopi plângători, pe o stradă cu case în culori extravagante şi maşini vechi, cu autocolante dezlipite. Pe veranda din faţă dau peste o scrumieră plină şi o singură cutie goală de bere, aflate lângă un scaun de lemn, pe care se află un teanc de cărţi cu colţurile îndoite.

Nu răspunde nimeni când bat la uşă şi observ că uşa cu plasă nu e închisă. Împing puţin uşa din faţă, care se deschide. Strig uşor: „Alo, e cineva? Ai întârziat la muncă…”.

Niciun răspuns. Ezit câteva secunde, neştiind ce să fac, şi încerc să trag cu ochiul prin crăpătura uşii. Nu vreau să-l găsesc gol în pat cu vreo tipă, dar nici n-am de gând să mă întorc la Linus fără să fi încercat. Şi mă cam roade curiozitatea să aflu ce-o fi făcând Riley. Cam cum o fi viaţa unui om care a făcut parte dintr-o trupă cândva, iar acum e chelner.

Deschid complet uşa, intru şi mă împiedic de nişte tenişi negri, decoloraţi. Prima încăpere e plină de cărţi – sunt stivuite pe podea sau înghesuite într-o bibliotecă de stejar cu vitrină, înaltă până în tavan. O canapea ponosită, îmbrăcată în catifea roşie, e aşezată lângă peretele din fundul camerei, sub o fereastră deschisă, fără perdele.

Intru în bucătărie şi îmi pică ochii pe calendarul de pe perete. Poze cu fete voluptuoase, din anii 1940, cu păr blond şi picioare lungi, cu sânii palpitând pe sub costumul de baie. E uitat la luna noiembrie.

Azi e ultima zi din mai. În ultimele 45 de zile, am încercat să mă sinucid, am fost pusă sub supraveghere psihiatrică şi expediată cu autocarul în celălalt capăt al ţării, mi-am găsit un job într-o cafenea amărâtă, iar acum mă furişez prin casa unui ciudat, care se pare că are probleme cu băutura. Un ciudat simpatic, dar tot ciudat e.

Nici măcar Ellis n-ar putea face ca toată treaba asta să pară divină.

Înaintez de-a lungul unui coridor întunecat şi deschid încetişor o uşă. E o baie micuţă, cu pereţii albi. O cadă cu picioare în formă de gheare, cu duş. O oglindă murdară pe dulăpiorul pentru medicamente. O carte poştală înrămată, înfăţişându-l pe Bob Dylan în faţa unei maşini Studebaker. În partea de jos a cărţii poştale stă scris *Woodstock, 1968*. O studiez cu nostalgie. Tatălui meu îi plăcea să asculte *Nashville Skyline*. Mi-a povestit că Bob a avut un accident nasol de motocicletă şi că a renunţat la băutură şi la fumat şi că de-aia vocea lui era atât de

limpede şi de pătrunzătoare pe albumul ăsta. Dumnezeu s-a întors cu faţa la Dylan. Aşa mi-a spus taică-meu.

Cealaltă uşă e doar puţin crăpată. Ezit înainte de a ciocăni. Inima îmi bubuie, ciocănesc uşor în uşă şi apoi o împing cu grijă, cu ochii întredeschişi, pentru orice eventualitate.

Zace în pat întins pe spate, îmbrăcat tot cu hainele de ieri: tricoul alb cu pete de mâncare şi pantalonii cafenii, lălâi. Foloseşte o cuvertură împăturită pe post de pernă. Pe un scaun gros de piele, zac azvârlite nişte haine. Pe podea, lângă pat, e o scrumieră plină-ochi şi două pachete mototolite de ţigări. În încăpere pluteşte un miros de fum stătut şi de sudoare.

Cu inima gata să-mi spargă pieptul, inspir adânc şi-i rostesc numele.

Niciun răspuns.

O fi mort? Mă apropii, cu ochii ţintă la pieptul lui, încercând să văd dacă mai respiră, oricât de uşor.

— *Riley*.

În jurul lui stăruie un miros ciudat. Nu-i de la alcool, de la sudoare sau de la tutun. E de la altceva. Mă aplec şi miros.

Deschide brusc ochii şi se ridică.

Înainte să apuc să mă dau în spate, mă apucă de încheietura mâinii, mă trage între picioarele lui şi mă imobilizează între genunchi. Mi se taie răsuflarea. Adrenalina îmi invadează corpul.

Prin minte mi se perindă cu viteză imagini cu faţa oribilă a lui Frank Nemernicul. Răsuflarea lui Riley îmi arde urechea. Mă zbat să scap, dar mă ţine prea strâns, chiar dacă ţip:

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Vorbeşte încet şi uşor răguşit.

— Cine eşti tu, fată ciudată? De ce te furişezi prin casa mea? Ai de gând să mă jefuieşti?

— Du-te dracului!

Încerc din răsputeri să nu intru în panică, să rămân pe fază, să nu încep să o iau razna. Nu-nţeleg de ce face asta. Înainte mi se părea foarte de treabă. Îmi aşez cotul într-o poziţie din care să-l pot lovi în burtă, dar degetele lui sunt atât de încleştate în jurul încheieturilor mele, încât simt o senzaţie de arsură pe piele şi nici gând să mă pot mişca.

— Dă-mi dracului odată drumu'!

Gâfâi.

Îi simt răsuflarea pe obraji şi pe gât şi Frank Nemernicul dispare şi-n minte îmi revine acum bărbatul din pasaj, o amintire întunecată a fricii care declanşează din nou instinctul de stradă, pe care credeam că îl lăsasem în urmă. Ţip:

— Nu!

Îmi adun toată puterea şi-mi răsucesc încheieturile câştigând un mic

avantaj şi apoi îl calc pe picior cât de tare pot. Scoate un răcnet şi-mi dă drumul din strânsoare. Mă năpustesc către uşa deschisă, la o distanţă îndeajuns de sigură. Îşi ţine în mâini piciorul desculţ, cu faţa schimonosită de durere. Îmi frec încheieturile, care mă furnică şi îi arunc o privire supărată.

— Doamne Iisuse, era doar în joacă!

Se încruntă.

— Doar n-ai crezut că aveam de gând să-ţi fac vreun rău, ceva?

— Boule!

Respir cu sete, încercând să inspir aerul destul de adânc încât să oprească furtuna pe cale să se dezlănţuie în corpul meu.

— Eşti odios! Nu-i deloc amuzant. De ce-ai crede că-i amuzant? Mişcă-ţi dracului fundul la muncă!

Respir în continuare cu sete şi mă mai apucă şi sughiţul şi lacrimile mi se scurg pe obraji, iar ăsta-i ultimul lucru pe care mi-l doream.

— Doamne, scumpo! zice Riley, devenit brusc serios. Te rog să mă ierţi.

Îmi şterg faţa, furioasă. Drăcia *dracului*! Ai dracu' *oamenii* Să plâng de faţă cu el!

Riley mă priveşte uluit, iar cearcănele de sub ochii lui seamănă cu nişte semiluni negre. Oricare ar fi cauza acestor pete întunecate, sigur nu-i vorba doar de alcool.

— Iartă-mă. Îmi pare tare rău. Ai dreptate, sunt un bou, chiar sunt. Nu plânge. N-am vrut să te fac *să plângi.*

Vocea i s-a schimbat, e mai blândă.

Privim unul la altul şi observ pe faţa lui o umbră, abia perceptibilă, o tristeţe, şi-mi dau seama că a înţeles ce-i cu *mine* şi asta mă face să-mi doresc şi mai tare să plâng, pentru că acum ştie, ştie că s-a întâmplat ceva cu mine şi că n-a fost în regulă să mă înhaţe în felul ăla.

Pare că se simte vinovat.

— Linus… Linus zice să-ţi mişti curu' la treabă.

Mă întorc şi ies în fugă din camera lui. Ies din casă trântind uşa, mă sui pe bicicletă şi-o iau din loc cu toată viteza.

La un moment dat, pe drumul de întoarcere la cafenea, când trec prin pasajul de pe Fourth Avenue, în întunericul ăla de câteva clipe, care ia brusc locul luminii ireal de albe a soarelui care inundă acest oraş, îmi dă prin minte că el ar fi putut să ştie că Linus n-avea să vină ea însăşi după el. Ştia că aveam să lucrez la cafenea şi că aveam să vin în locul lui Linus.

Nu dormea deloc. Mă aştepta. Credeam că-i un tip de treabă, astfel că îmi tot repet: *Oamenii nu-s de treabă, oamenii nu-s de treabă, ar fi trebuit s-o ştii deja.*

Opresc bicicleta. Aş putea pur şi simplu să mă întorc şi să mă duc

acasă la Mikey, să închid uşa, să o blochez cu cufărul, să-mi scot trusa. Să nu mă mai duc la Grit. Să nu mai trebuiască să-l văd. Să nu mai am de-a face cu el.

Dar atunci aş pierde şi puţinul pe care l-am câştigat. Trag adânc aer în piept, închid ochii. Îmi revine în minte Blue. Ce s-a întâmplat, cerealã?

O maşină mă claxonează şi mă scoate din gândurile mele. Până să apuc să-mi pun ordine în gânduri, mă şi trezesc pedalând din nou în direcţia cafenelei.

În faţa localului, mesele de pe trotuar sunt deja ocupate, jucătorii de Go privesc încruntaţi la ceştile goale de cafea, oamenii folosesc meniurile pe post de evantai. Zumzetul ascuţit al clienţilor devine însă şi mai puternic odată ce intru val-vârtej pe uşa cu plasă a angajaţilor şi mă reped să-mi iau şorţul.

Linus azvârle spatula cât colo şi începe să înjure când mă vede singură.

— Rahat! Eram sigură! De obicei e doar beat, dar dacă întârzie atât, până la ora *asta,* înseamnă că s-a drogat. Eram sigură.

Înainte să apuc s-o întreb care-i treaba cu *drogurile,* un tip cu tatuaj pe gât năvăleşte pe uşa dublă şi strigă: „Comandă" şi trânteşte hârtia verde pe blat, în faţa lui Linus. Se întoarce repede în faţă, ca să încaseze banii, în timp ce Linus se agită pe lângă grătar, pune ouăle în farfurii şi prăjeşte chifle. Mă întorc la maşina de spălat, iar aburii îmi acoperă faţa. Îmi tot răsună în minte ce a spus Linus despre Riley.

Înainte să cadă cu capul înainte în pârâul ăla bolovănos din Mears Park, unde aproape era să se înece, DannyBoy începuse să dea târcoale pe Rice Street, în căutarea unui bărbat sfrijit, îmbrăcat într-o geacă neagră de vinilin, cu vipuşcă violet. Orice o fi luat DannyBoy, mai întâi faţa îi devenea cenuşie şi stomacul i se strângea. Iar după asta, era ca un copil.

Dar mirosul ciudat emanat de Riley, forţa cu care m-a înşfăcat. Orice o fi luat, nu a fost acelaşi lucru ca la DannyBoy. Din DannyBoy nu mai rămânea decât temperatură şi suspine. Orice o fi făcut Riley astă-noapte, l-a transformat într-un om rău.

VÂNZOLEALA DE LA MICUL DEJUN S-A POTOLIT, iar eu sunt cu mâinile până la coate în farfurii şi căni de cafea, când, la un moment dat, se deschide uşa cu plasă. Îmi ridic privirea şi-l văd pe Riley intrând pleoştit, înaintea unei femei corpolente, îmbrăcate de zici că era cort, într-o ţesătură lălâie, maronie. Se uită împrejur şi o salută din cap pe Linus care se află în spatele grătarului şi care găseşte imediat un şorţ cu care să-şi acopere tricoul murdar. Riley şi-a făcut duş: părul nu-i mai e aşa încâlcit, iar hainele, chiar dacă e îmbrăcat tot într-un tricou alb şi pantaloni cafenii, par a fi totuşi altele, mai *curate*.

Mă priveşte amuzat, cu o strălucire în ochi.

— Ei bine, zice el vesel. Se pare că o să ai interviul ăla de angajare chiar acum.

O spune ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Încă am nişte urme roşiatice în jurul încheieturilor de care m-a strâns atât de tare.

Femeia face semn cu capul înspre coridorul lung şi o urmez fără să-mi dau jos şorţul umed. La jumătatea coridorului, mă întorc şi-l văd pe Riley, care vine hotărât în urma mea. Îi şuier printre dinţi:

— Eşti de tot rahatul.

— Nu-i prima dată când aud asta, iubire.

Femeia se prăbuşeşte într-un scaun pivotant, în spatele unui birou acoperit de teancuri de ziare, chitanţe, dosare, căni pline cu pixuri şi creioane şi un bol cu pietre albastre, strălucitoare. Îşi sprijină fruntea pe birou.

— Sunt cumplit de obosită.

Pe peretele cenuşiu din spatele ei, stă agăţată poza înrămată a unei echipe de softball{5} de fete cu feţe bronzate şi părul decolorat de la soare, strâns sub nişte şepci verzi. Studiez pistruii de pe faţa femeii, care par o hartă întunecată. E uşor de identificat în fotografie – la margine, în dreapta, cu bâta pe umăr şi tivul pantalonilor scurţi strâns pe coapse.

Bâjbâie cu mâna pe birou, căutând ceva. Pare cam năucă, dar într-un fel amuzant, simpatic.

Riley s-a întins pe canapea şi a închis ochii. Nu ştiu ce-ar trebui să fac, aşa că rămân lângă uşă, cu spatele sprijinit de perete.

— Nu mi-ai adus şi mie nişte cafea, îi spune lui Riley.

— Nu mi-ai zis să-ţi aduc.

— Prea bine, du-te şi adu-mi nişte cafea.

Îşi îndreaptă capul şi mă priveşte.

— Sunt Julie. Julie Baxter. Tu cine eşti?

Îşi lasă iar capul pe birou şi scânceşte.

Mă întreb cum de ea şi Riley n-au acelaşi nume de familie. O fi măritată?

— Riley? De ce nu-mi aduci odată cafeaua aia?

Vocea ei sună ca din butoi din cauza că stă cu faţa înfundată în

birou.

Riley se ridică alene de pe canapea. Se opreşte lângă mine.

— Nu vrei o ceaşcă de cafea?

Dau din cap. Sunt încă furioasă şi contrariată de ceea ce a făcut. Chiar dacă pe faţă i se citeşte oboseala, e cam agitat şi se îndreaptă spre uşă cu un mers ciudat. Aştept să iasă şi-apoi mă întorc către Julie.

Cu o voce slabă, îi spun:

— Mă numesc Charlie.

Julie şi-a ridicat capul de pe birou. Nu pare să mă fi auzit.

— Hm! zice ea încetişor. Ciudat.

Se holbează la tavan, cu gura uşor întredeschisă. Apoi se uită drept la mine şi spune:

— Ştii ceva, în mod *normal,* Riley nu te-ar fi întrebat niciodată dacă vrei cafea. În mod *normal,* Riley ţi-ar fi adus pur şi simplu cafea, probabil ceva extravagant, de pildă mochaccino cu extra-frişcă şi fulgi de căpşune. Pentru că, în mod *normal,* Riley flirtează cu orice persoană de gen feminin. Tânără, bătrână sau de vârstă mijlocie, grasă, slabă sau potrivită, nu contează. Ţi-ar fi adus cadoul ăsta drăguţ, iar tu ai fi fluturat din gene şi ai fi chicotit, iar el şi-ar fi asigurat încă un aliat. Cu toate că, s-o spunem p-a dreaptă, nu prea pari genul care flutură din gene.

Se opreşte câteva clipe şi-şi împreunează mâinile.

— Nu neapărat o cucerire, dar un aliat, cu siguranţă. Îi face foarte bine să-l iubească lumea, chiar dacă dă impresia că respinge afecţiunea celorlalţi. Aşa că e interesant. Foarte interesant. S-a întâmplat ceva între voi doi.

Răsuceşte un creion între degete.

— Mi-am dat seama. Chiar am intuiţie.

Mă ţintuieşte cu ochii ei căprui, dar încerc să nu las să se vadă nimic pe faţa mea. N-am de gând să-i spun ce s-a întâmplat. Poate că n-o să mă păstreze prea mult prin preajmă. O să încerc să-l evit.

Deschide gura vrând să mai spună ceva, dar Riley se întoarce cu două ceşti de cafea. Îşi aţinteşte şi asupra lui aceeaşi privire cercetătoare, cu subînţeles, pe care mi-o aruncase şi mie.

— Ce-i? întreabă el agasat. De ce te uiţi aşa la mine?

— Intuiţia. Trebuie să-mi dezvolt ipoteza.

Cuprinde cu lăcomie ceaşca de cafea între mâini.

— Mă rog. Deci. Charlie! Vezi?! Te-am ascultat. Pun pariu c-ai crezut că n-am auzit. Ai pe frunte o cicatrice groaznică, care pare dureroasă, şi porţi salopetă în deşert, două lucruri care mă frapează; mi se par deopotrivă interesante şi triste.

Soarbe lung din cafea.

— Ce cauţi pe aici?

Mă uit la Riley fără să stau pe gânduri, dar el se mulţumeşte să

ridice din umeri şi se aşază la loc pe canapea, cu cana de cafea pe piept.

Îmi îndoi degetele pe la spate.

— Bani?

— Nu, ce cauţi pe *aici?*

Julie închide scurt ochii, ca şi cum ar fi foarte plictisită.

— Adică, pe planetă, cum ar veni?

— Nu, doar în Arizona. O să vorbim altă dată despre planetă. E o discuţie mult mai complicată.

Mă priveşte cu ochii mijiţi, în timp ce soarbe din cafea.

— M-am mutat aici? Din Minnesota?

Ce altceva ar trebui să mai spun?

— Pentru un băiat, probabil, râde Riley.

— Taci din *gură!* mă răstesc eu. De ce nu termini odată cu asta? Nici măcar nu-i *adevărat.*

Julie mă întreabă:

— Atunci care-i *adevărul?*

Şi fără să mă mai controlez, pentru că toată dimineaţa asta a fost o bramburească de tot căcatul şi acum s-a mai ivit şi ciudăţenia asta de *interviu de angajare,* izbucnesc:

— Am încercat să-mi pun capăt zilelor, e bine? Am dat-o-n bară şi-aşa am ajuns aici. Şi mi-e foame de simt că-mi ies ochii şi am nevoie de bani. Am nevoie de un rahat de job.

Imediat ce rostesc cuvintele, îmi doresc cu disperare să le pot retrage şi să mi le îndes înapoi în gură. *O ciudată,* probabil că asta gândesc acum despre mine. Instinctiv, îmi controlez mânecile, să mă asigur că sunt lăsate îndeajuns de jos.

Simt cum mă arde privirea lui Riley, care se holbează la mine. Tot ce pot face e să nu mă uit la el.

Se ridică brusc de pe canapea şi pleacă din birou.

Julie clipeşte de câteva ori, de parc-ar încerca să înlăture câteva firicele de praf apărute acolo pe neaşteptate. Stomacul mi se întoarce pe dos. O să-mi spună să plec. Acum n-o să-mi mai dea jobul orice ar fi. Încep să-mi dezleg şorţul.

Julie, în schimb, îmi face un semn din cap. Ochii ei sunt blânzi şi trişti.

— Sunt o groază de *chestii* aici, înăuntru, aşa-i?

Flutură din mâini lângă piept, în dreptul inimii, de parcă ar fi o pasăre.

Dă din cap pentru sine, atingând bolul cu pietre albastre de pe birou.

— *Da,* asta *fac* eu. Îmi place să *vorbesc* cu oamenii. În felul ăsta, reuşesc să-i cunosc mult mai bine decât dacă i-aş întreba dacă au mai spălat vreodată vase sau dacă au servit la mese sau dacă au dat cu

mopul sau ce studii au.

Mă priveşte drept în ochi, iar faţa ei pistruiată e sinceră, ochii îi sunt limpezi.

— Vino aici, îmi spune ea.

Mă apropii şi îmi ia mâna în mâna ei. Ochii ei sunt mici oaze de lumină. Mâinile lui Julie sunt ferme şi moi, mâini de mamă. Mângâie, mângâie, mângâie. Pielea ei răspândeşte o mireasmă de lavandă.

Închide ochii.

— În momentul ăsta, chiar te *simt*.

Apoi deschide ochii, îmi dă drumul, întinde mâna către unul dintre boluri şi îmi îndeasă o piatră în palmă, pe care o cuprinde cu degetele. Piatra emană o căldură stranie.

— Lapis lazuli, îmi spune ea. Au o putere de vindecare uimitoare, ştiai? Reuşesc să facă o cărare adâncă prin mijlocul confuziei şi al tumultului emoţional. Chiar mă ajută să ies din rahat uneori. Îţi plac pietrele?

— Nu ştiu nimic despre ele, îi zic eu.

Vocea mea e ca o şoaptă. Cum se poate ca o pietricică să aibă o asemenea putere? O strâng în palmă.

— Te rogi la ea sau ceva de genu' ăsta?

Să vorbeşti cu pietrele. Blue ar fi făcut mişto pe chestia asta o zi întreagă.

— Dacă asta vrei, zice Julie zâmbind. Sau poţi doar să o ţii în mână şi să închizi ochii, ca să-i poţi simţi cu adevărat energia, cu convingerea că energia asta a pietrei o să ţi se transmită şi ţie.

Scrie ceva pe o foaie de hârtie.

— Pietrele sunt cu adevărat fascinante odată ce ajungi să le cunoşti. Ar trebui să te gândeşti la asta. Mâine o să-ţi aduc nişte aloe vera pentru cicatricea aia de la cap. Păstrează piatra. Ţi-o dăruiesc.

Îmi întinde nişte formulare peste birou.

— Ia astea. Trebuie să le completezi pentru impozit şi salariu. Adu-le mâine şi adu şi cartea de identitate şi o să te trecem în registru.

Iau hârtiile, le împăturesc şi le bag în buzunarul salopetei.

Îmi întinde o foaie de hârtie pe care sunt trecute zile şi ore. Patru zile pe săptămână, de la şapte dimineaţa la trei după-amiaza.

— Ăsta-i programul tău, Charlie. Frate-meu o fi el un dobitoc, dar e fratele meu. Cade, îl ridic, mă respinge, cade, îl ridic, şi tot aşa.

Sună telefonul şi se roteşte cu scaunul, ca să răspundă.

Rămân pe loc câteva secunde, până să înţeleg că e momentul să plec. Străbat încet coridorul, ţinând piatra în mână. Când îl zăresc pe Riley ştergând blatul din zona pentru vase, întorc imediat privirea în altă parte şi strecor piatra în buzunar.

Mă apuc să scot cănile de cafea din cuvele de servire şi să arunc la gunoi şerveţelele ude şi beţişoarele de amestecat îndoite. Riley vine

lângă mine şi ia o cană, pe care o înclină, ca să văd înăuntru.

— Pe astea o să trebuiască să le laşi la înmuiat, vezi petele de cafea? Cam o dată pe săptămână, va trebui să le pui în apă caldă, cu câteva ceşti de înălbitor. Umple cu apă una dintre chiuvete sau o găleată goală de murături. De câte ori observi că e nevoie. Lui Julie îi place să fie impecabile.

Încuviinţez din cap, fără să-l privesc.

Riley îmi şopteşte:

— Sunt un om îngrozitor. Dar ai aflat deja asta.

Nu spun nimic, aşa că mă apasă cu degetul pe mânecă, exact deasupra încheieturii. Se apleacă înspre mine.

— Nu trebuia să-mi torni minciunile alea cu pisica. Ştiu bine cum e s-o scrânteşti.

— Riley! strigă tipul cu tatuaj dinspre punctul de servire. Povesteşte-ne cum ai vomitat pe pantofii lui Adam Levine!

— O, asta chiar e tare.

Linus râde în hohote, ca un cal din desene animate. Mă întorc şi-mi face cu ochiul.

În timp ce se întoarce în zona pentru vase, Riley îşi aprinde o ţigară şi trage un fum adânc, moment în care din nări încep să-i iasă firişoare de fum.

— Staţi aşa. Să vomiţi nu-i ceva neobişnuit când vine vorba despre rock and roll. De fapt, e-un fel de element de bază. N-am fost nici primul şi sunt sigur că nu voi fi nici ultimul care să vomite pe domnul Levine. Dar aş vrea să subliniez că nu doar pantofii lui, ci însuşi domnul Levine a fost ţinta neaşteptată a bruştei vulgarităţi a tubului meu digestiv. Povestea începe aşa…

Mă întorc la vase, ascultându-l pe Riley cum îşi deapănă povestea şi urmărind inflexiunile şi ritmul vocii lui răguşite de la ţigări, dar mă gândesc şi la ce-a zis: „Ştiu bine cum e s-o scrânteşti”.

Chiar dacă nu vreau, ceea ce a zis mă cam impresionează. Cuvintele lui: ar trebui să mi le imprim pe un nenorocit de tricou, pentru că sunt şi mottoul vieţii mele. Ceea ce înseamnă că, oricât de odios a fost în dimineaţa asta şi oricât de drăguţ se poartă acum cu mine şi oricât de amuzant este cu povestea lui, noi doi avem în comun mai mult decât mi-ar plăcea să recunosc.

Sunt roşie la faţă. Îmi strecor o mână în buzunar şi strâng piatra în palmă, dorindu-mi să-mi spună să nu mai gândesc ce gândesc, dar piatra nu are nicio reacţie.

După muncă, folosesc o parte din banii primiţi de la Riley să cumpăr o pungă de chipsuri şi o sticlă de ceai cu gheaţă de la prăvălie. Mi-e atât de foame, că încep imediat să înfulec şi să mă îndop în timp ce mă uit la anunţurile cu locuinţe de închiriat de pe panoul de afară.

Nu arată promiţător. Am inima grea. În cele mai multe cazuri se cer

banii pentru prima şi ultima lună, precum şi garanţia. Pentru un apartament cu o cameră, cu o chirie de 600 de dolari, ar însemna un avans de 1.800 de dolari, plus utilităţile. Şi cum procedez cu utilităţile? Trebuie să plătesc în avans şi pentru ele? Fac nişte calcule în minte: cu cât primesc de la True Grit nu-mi permit aproape nimic, oricât de mică ar fi chiria, ca să nu mai vorbesc de cheltuielile suplimentare, cum ar fi mâncarea sau gazul sau curent electric.

Mă învârt puţin prin centru, până găsesc biblioteca. Merg mai întâi la toaletă şi aştept să iasă o femeie, după care scot din rucsac una dintre sticlele de apă goale ale lui Mikey şi o umplu cu săpun lichid cu aromă de lămâie din recipient. Îl pot folosi pentru duş, dar tot trebuie să găsesc periuţă şi pastă de dinţi. Înfăşor hârtie igienică în jurul pumnului, după care o îndes în rucsac. Acasă la Mikey n-a mai rămas nicio rolă.

Jos aflu că trebuie să te înregistrezi ca să foloseşti computerele publice şi că eşti cronometrat. Tânărul bibliotecar mă priveşte circumspect în timp ce-mi scriu numele pe fişa de înregistrare, dar îmi închipui că este, probabil, din cauza cicatricii de pe frunte; sunt sigură că nu put, iar braţele îmi sunt acoperite.

Mă aşez în faţa computerului şi scot foaia de hârtie pe care mi-a dat-o Casper. Adresa ei de e-mail e scrisă la calculator, dar alături a notat cu scrisul ei îngrijit şi rotund: *Charlie, te rog să nu eziţi să mă contactezi. Mă gândesc la tine.* Ba chiar a şi semnat, cu numele ei adevărat: *Bethany*. Nu bag în seamă informaţiile despre centrul de reabilitare şi despre grupul de suport, pentru că asta era valabil în Minnesota, iar eu sunt departe de acest loc.

Intru în contul de e-mail pe care mi l-am creat la Creeley, în timpul lecţiilor de învăţare alternativă. Nu prea ştiu ce să spun, aşa că încep pur şi simplu să scriu:

> *Bună. Nu sunt unde crezi tu, te rog să mă ierţi. N-ar fi mers dacă stăteam cu mama şi ea ştia asta. Amicul meu Mikey locuieşte în Tucson, aşa că am venit aici. Am ceva bani şi stau la Mikey. Nu-i cine ştie ce, dar măcar am un acoperiş deasupra capului. Mi-am găsit şi-un job, spăl vase. Cred că de atât sunt bună. Am desenat o groază în blocul meu de desen. Nu cred că mi-e frică, deşi poate că, de fapt, chiar mi-e frică. E ciudat. Totul e cât se poate de ciudat. De pildă, nu prea ştiu cum să trăiesc. Adică, am făcut faţă traiului pe stradă şi toate cele, dar viaţa normală e diferită – atunci era vorba doar despre supravieţuire. Nu ştiu nimic despre utilităţi sau despre chirie sau despre garanţie sau despre ce alimente să cumpăr. Abia dacă am schimbat câteva vorbe cu cineva şi deja am obosit să vorbesc. Te rog să le transmiţi tuturor că îi salut şi să-i spui Louisei că mi-e dor de ea. Charlie*

Când mă pregătesc să ies din cont, observ un alt mesaj, pierdut printre notificările de la centrul de învăţare Online, prin care sunt întrebată când o să reiau lecţiile, şi de la oameni din Nigeria care cer bani.

Subiectul e „Prăjiturele sângerate”. Inima începe să-mi bată tare. Stau la îndoială câteva secunde, apoi îl deschid:

> *Sal’tare, sora mea de suflet. Sasha şi-a băgat nasul prin biroul doctoriţei Fantomas şi ţi-a găsit dosarul. Erau câteva e-mailuri de la ce făceai tu, lecţiile alea online – acolo ţi-am găsit adresa. Doctoriţa Fantomas are un DOSAR întreg despre tineeeee. Se vorbeşte acolo despre o întreagă nebunie – n-ai zis niciodată nimic de nu-ştiu-ce ciudăţenie de bordel. Eşti cu mama ta acum? Cum AŞA ceva? Urât din partea doctoriţei Fantomas să lase dosarul tău afară, dar tu cum naiba mai eşti? Francie s-a cărat – a avut un permis de-o zi şi nu s-a mai întors. Louisa este încă aici, e tot cum o ştii, scrie, scrie întruna, bla, bla, bla. Deci, ia zi, cum e-afară, Charlie? Eu mai am de stat aici mult şi bine, scumpo, mi-am pierdut speranţa. Dă-mi puţină speranţă! Isis o să iasă în trei săptămâni şi e speriată DE MOARTE! Pe curând, Prăjiturică, o să-ţi mai scriu. BLUE*

Sunetul cronometrului mă face să tresar şi să las mouse-ul din mână. O femeie masivă, cu ditamai braţele, mă îmbrânceşte de pe scaun, mai să n-am timp să mă deconectez.

Ies din bibliotecă, în piaţeta din faţă. Soarele a început să coboare spre asfinţit, iar cerul se îmbracă în nuanţe frumoase, de roz şi liliachiu.

De ce a vrut Blue să mă găsească tocmai pe *mine?* Nici măcar nu mă simpatiza când eram la Creeley. Cel puţin, nu părea să mă simpatizeze.

Vreau ca lumea aia să nu-şi mai arate chipul. Vreau ca lumea aia să rămână departe, la peste 2.000 de kilometri. Vreau un nou început.

Privirea îmi e atrasă de trei ţipi jegoşi de pe gazonul din faţa bibliotecii. Rulează ţigări cu spatele rezemat de rucsacurile negre. Scrâşnesc din dinţi. Nu vreau să vorbesc cu ei, dar o s-o fac, pentru că deţin informaţii de care am nevoie.

Când îi întreb unde e banca de alimente, doi dintre ei mormăie ceva, dar cel de-al treilea îmi indică direcţia şi-mi spune numele acesteia. Unul dintre primii doi îmi zice:

— Mda, da’ n-o să poţi intra, fată. Pentru o masă trebuia să stai la coadă încă de când s-a crăpat de ziuă, acum e plin de mame cu copii. Nu poţi lua mâncarea de la gura unui copil, fată.

Le mulţumesc şi-mi deblochez bicicleta. În drum spre casă, şutesc o

pătură cu carouri, care stătea udă pe un gard Probabil că o lăsase cineva afară, să se usuce. Următorul punct pe lista mea cu noul început e o locuinţă. Pătura o să-mi fie de folos.

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, MĂ TREZESC înainte de răsăritul soarelui, desenez în semiîntuneric şi mănânc o bucată de pâine cu unt de arahide. O desenez pe Ellis, atât cât mi-o mai amintesc. Îi plăcea să vorbesc cu ea în timp ce făcea baie, iar pielea ei era udă şi lucioasă. Îmi plăcea pielea ei, foarte catifelată şi fără cicatrici.

Riley vine la muncă la timp, dar arată groaznic; are faţa palidă şi cearcăne la ochi. Îi revine cât de cât culoarea în obraji după ce şterpeleşte nişte bere din frigider. Mă prefac că nu văd, dar cred că ştie că ştiu. În majoritatea timpului, îmi ţin gura, şi el la fel. Am impresia că în preajma lui trebuie să mergi cât mai mult pe burtă.

Când plec de la muncă, urc pe bicicletă şi merg iar în centru. Găsesc adăpostul şi bucătăria; tipii ăia aveau dreptate. Afară sunt şiruri de femei cu un aer resemnat şi de copii cu ochi speriaţi care se adăpostesc de soare sub nişte prelate şi care aşteaptă să se deschidă bucătăria pentru a-şi primi masa. În spatele clădirii, într-un cort lung, cenuşiu, sunt mai multe lăzi cu haine şi produse menajere. O angajată a adăpostului citeşte o revistă în timp ce eu scotocesc prin lăzi şi-mi aleg câteva farfurii şi ceşti de cafea pătate, tacâmuri şi un castron roz, ciobit. Găsesc şi o cutie plină cu hârtie igienică şi pachete de tampoane. Angajata de la adăpost îmi dă două role de hârtie igienică şi mă anunţă că asta e limita maximă. Îmi mai dă şi un săculeţ cu o periuţă de dinţi, aţă dentară, două prezervative, un tub de pastă de dinţi, un fluturaş cu adresa unei cantine pentru nevoiaşi care pare că se află la mulţi kilometri distanţă, un teanc de broşuri despre bolile cu transmitere sexuală şi cupoane pentru alimente. Îi mulţumesc şi ea schiţează un zâmbet. Nu mă simt aiurea să vin aici. Evan zicea despre locurile de genul ăsta că sunt mană cerească. Exact asta şi sunt. Îmi duc bruma de provizii la Mikey şi desenez până ce se întunecă de tot.

E trecut de zece seara când o pornesc cu bicicleta pe Forth Avenue, înspre aleea din spatele băcăniei Food Conspiracy. M-am gândit la asta încă de prima dată când am mers la acest magazin – că e locul ideal unde pot găsi legume şi fructe în lăzile de gunoi. Încă nu vreau să cheltui banii câştigaţi de mine şi de Ellis. Nu-i voi folosi decât pentru o locuinţă, iar banii pe care-i primesc de la Grit nu-s mulţi. Începe să mă doară stomacul de la atâtea sandvişuri cu unt de arahide. Am nevoie şi de altceva.

Mă mişc repede şi îmi umplu rucsacul cu mere bătute, piersici lovite, ţelină trecută. Exact în timp ce închid fermoarul rucsacului, observ o siluetă la capătul aleii, care mă urmăreşte legănându-se uşor.

De la adăpost am şutit o furculiţă pentru autoapărare, pe care am îndesat-o în buzunar. Acum, în timp ce privesc de-a lungul aleii la silueta care se leagănă, degetele mi se strâng în jurul ei. Dar apoi răsuflu uşurată şi-mi descleştez degetele de pe furculiţă.

Riley trage din ţigară. Nu mă pot stăpâni şi cuvintele îmi ies timide

din gură şi străbat aleea înspre el.

— Riley, zic. Hei! Salut!

Vreau să vorbească cu mine, dar el trage din ţigară şi nu se opreşte din mers.

— Pa, strig eu, dar nu priveşte înapoi.

A doua zi, la muncă, mă aştept să pomenească despre asta, dar n-o face. De fapt, nu prea vorbeşte toată ziua.

Dar la plecare, în timp ce pontez, îşi face apariţia cu o sacoşă maro în mână. Are cearcăne sub ochi.

— Dacă ţi-e foame, îmi zice el, cere mâncare. Nu vreau să te mai văd pe alei întunecoase, fată ciudată. Bine?

Porneşte înapoi către bucătărie, fără să mai aştepte să-i răspund.

SUNT ÎN PAUZĂ ŞI STAU AFARĂ, lângă jucătorii de Go, când îmi dau seama că locuinţa care îmi va fi închiriată şi pe care, probabil, abia o să mi-o permit nu e genul care să apară la anunţurile cu locuinţe de închiriat din *Tucson Weekly* sau pe panoul de la băcănia Food Conspiracy. Astea presupun verificarea conturilor, chiria pe prima şi ultima lună în avans, o garanţie şi, aşa cum îmi explică foarte amabil unul dintre jucătorii de Go uitându-se peste umărul meu la anunţuri:

— Dacă n-ai mai locuit pân-acu' în Tucson şi n-ai avut niciodată abonament la utilităţi pe numele tău, tre' să plăteşti 240 de nenorociţi de dolari numa' ca să-ţi dea drumu' la gaz. Se numeşte *avans*.

Un alt jucător adaugă:

— 75 de dolari ca să-ţi dea drumu' la curent.

Se apucă toţi să bombăne despre economie şi chirii. Mă întreb unde or locui şi cu ce s-or ocupa, pentru că nu par să aibă un job. Vin aici zi de zi, stau toată ziulica, beau cafea şi mănâncă chifle şi dup-aia pleacă acasă, lăsând în urmă căni de cafea pline cu mucuri de ţigară. Ca să am eu ce curăţa după ei.

Evan.

Lui Evan îi plăcea să ia la rând restaurantele şi barurile cu mese afară, ca să şterpelească din scrumiere ţigări fumate pe jumătate. Ne ducea prin părţile mai înghesuite ale cartierului St. Paul, unde oamenii priveau apatici afară, pe ferestrele unor apartamente cu aspect îmbâcsit, aflate la înălţime, sau tolăniţi pe verande închise cu sticlă. Dacă reuşeam să facem rost de nişte bani, se întâmpla să mai găsim o cameră pentru toţi trei, pentru o săptămână, în câte o casă mizerabilă unde baricadam uşa făcută de mântuială ca să nu dea peste noi drogaţii care veneau noaptea, în căutare de ceva pomană. Însă era plăcut să fim într-o încăpere, în loc să ne ghemuim unii în alţii pe vreo alee sau să încercăm să găsim un loc bun lângă râu, împreună cu ceilalţi.

Locul unde o să stau eu n-o să implice nici taxe, nici chirie pe prima şi ultima lună. Nici măcar nu o să apară în ziar. Azvârl ziarul *Weekly* pe un scaun şi mă întorc la muncă.

După ce-mi termin tura, mă sui pe bicicletă şi merg în cartierul lui Riley şi apoi câteva străzi mai departe, unde trotuarele sunt înguste şi crăpate, iar casele sunt îngrămădite una-n alta. Exact ca în St. Paul, nici în cartierul ăsta oamenii nu fac nimic, dar măcar ei nu fac nimic stând pe verandele unor clădiri dărăpănate de apartamente sau sprijiniţi de un stâlp de telefon, pentru că aici vremea e mai caldă. Nu mă opresc decât când dau peste un anunţ greu lizibil, lipit cu scotch pe gardul din sârmă aflat în faţa unei clădiri albe, cu pereţi scorojiţi: CAMERĂ DE ÎNCHIRIAT, ÎNTREBAŢI ÎNĂUNTRU, IA. Uşa de la intrarea în clădire e larg deschisă. Două case mai încolo, e un magazin

drive-in de băuturi alcoolice.

Înăuntru, un bărbat în vârstă deschide uşa de la parter pe care scrie IA, BIROU. În încăperea din spatele lui e întuneric. Clipeşte ca şi cum lumina i-ar răni ochii.

— Ai ajutor de la stat pentru chirie? N-are importanţă dacă ai. Vreau doar să ştiu de la început.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, îi zic eu.

Ridică din umeri şi scoate din buzunar o grămadă încâlcită de chei. Mergem de-a lungul unui hol, pe un covor roşu, împletit, înspre nişte scări care par şubrede. La primul etaj, de-a lungul coridorului, sunt peste tot uşi, cele mai multe cu vopseaua scorojită.

Tencuiala pereţilor de pe casa scării e lipită cu bandă adezivă albastră. Bărbatul în vârstă se opreşte şi se sprijină de balustradă. După o scurtă ezitare, îmi pun degetele pe cotul lui, ca să-l ajut. Pielea bătrânului e albicioasă şi uscată, plină de crăpături.

— Şaişpe trepte, zice el, trăgându-şi răsuflarea. Pun pariu că habar n-ai cât de bătrân sunt.

Pielea plină de riduri din jurul ochilor lui are o nuanţă rozalie. Nasul îi e acoperit de fire de păr şi de puncte negre. Bunică-mea avea întotdeauna grijă de ea: îşi coafa părul săptămânal şi mirosea a cremă şi a scorţişoară. Mi-ar fi plăcut să-mi fi amintit să o întreb pe maică-mea despre ea, să aflu ce i s-a întâmplat de a suspendat asigurarea pentru Creeley.

Bătrânul ăsta e foarte ramolit şi nu prea îngrijit. Râde scoţând la iveală o gură plină de salivă şi aproape complet ştirbă.

— Nici eu n-am habar!

La etajul doi, se opreşte.

— Pari puţintel cam tânără pentru un loc ca ăsta, da' io nu pun întrebări. Mulţi de pe aici au probleme. Nu-i întreb decât dacă mai aduc pe cineva, înţelegi?

Încuviinţez din cap şi mă duce în faţa unei uşi tapetate şi vopsite într-o nuanţă oribilă de maro, aplicată peste un strat portocaliu, şi aşa bizar. Cu maică-mea am locuit în câteva locuri mizerabile, unde şoarecii ronţăiau bufetul din bucătărie. Am trăit pe străzi, în ploaie şi zăpadă. Am trăit în Hambar. Pereţii ăştia crăpaţi în ultimul hal şi vopseaua oribilă şi bărbatul ăsta bătrân de când lumea: toate sunt undeva la mijloc. După experienţele anterioare, nu-i raiul, dar nici chiar iadul.

Camera nu-i cu mult mai spaţioasă decât un dormitor mare şi într-o parte mai există o încăpere. Când arunc o privire înăuntru, descopăr că este, de fapt, o combinaţie între bucătărie şi baie, cu un frigider roz, buşit, şi o chiuvetă care pare veche pe o latură şi un vas de toaletă şi o cadă cu picioare, pe cealaltă. Nu există aragaz, iar cada este cea mai mică din câte am văzut în viaţa mea. Când intru în ea şi

mă aşez, genunchii aproape că-mi apasă pe piept. E ciudată, dar într-un fel îmi place.

Bătrânul ridică din umeri.

— E-o clădire veche. Să tot fie de prin 1918? Pe vremea aia, căzile erau un lux. Oamenii puneau o scândură deasupra şi le foloseau ca masă! Există o baie comună pe coridor, pentru bărbaţi. Camerele cu baie proprie încerc să le dau doamnelor.

Cuvântul *deasupra* îl pronunţă *deasupa. Oamenii puneau o scândură deasupa şi o foloseau pe post de masă.*

Pe tavan e un labirint de tapet scorojit şi stropi roşii şi galbeni. Mă uit la bătrân.

Acesta îşi freacă bărbia gânditor.

— Păi vezi tu, înainte a stat aici bătrânul Roger. Uneori, când se îmbăta, îl apucau damblalele şi se lua la harţă cu muştarul şi cu ketchupul. Se dădea-n vânt după hotdog, Roger ăsta al nostru. Am o scară pe care o poţi folosi ca să cureţi dacă vrei. Îţi scad douăj' de dolari din chiria pe prima lună, pentru că nu-i făcută curăţenie în cameră. E un tovarăş la primul etaj care făcea treburile astea pentru mine, da' nu mai vrea.

Se opreşte.

— I se zice Profesoru', pen'că asta îi era meseria, cred. Trăncăneşte întruna despre câte ceva. Cre' că nu reuşeşti să mai scapi de ce-ai fost odată. E o chestie care se ţine scai de tine.

Când trăiam pe străzi, cei mai mari deveniseră cunoscuţi tocmai pentru asta: nu pentru numele lor, ci pentru ceea ce făcuseră înainte să ajungă pe străzi. *Tipul cu banii. Doamna de la brutărie. Gagiul cu pizza.* Dar dacă erai copil, erai doar: Copilu'. Mă-ntreb cum o să mi se spună aici, oare o să fiu iar doar Copilu'?

Cum o fi ajuns profesoru' din sala de clasă tocmai în dărăpănătura asta?

Bătrânul îşi îndreaptă privirea spre prima încăpere. O clipă pare dezorientat. Apoi se dumireşte: *A!*

— Nu există pat. L-am aruncat după ce a dat Roger colţu'. Îţi mai scad zece dolari din chirie. Oricum nu era decât o saltea.

În prima cameră se află o lampă cu un abajur care arată dubios, o masă pliantă banală şi un fotoliu verde. Observă cum mă uit prin jur şi zâmbeşte.

— Parţial mobilată, îmi zice. Trei sute opş'cinci pe lună în care sunt incluse şi utilităţile, da' dac-aduci un televizor şi vrei şi cablu, trebuie să aranjezi singură şi să plăteşti separat, deşi câţiva dintre domnii de la primul etaj se pare că au găsit o soluţie clandestină. Şi n-am nici *wiffy*-ul ăla.

După care adaugă:

— Cei mai mulţi dintre noi plătim lună de lună, ştii, da'-s vreo doi-

trei care plătesc în fiecare săptămână, pentru că aşa vor. Oricum ar fi, am nevoie de o garanţie, asta-i regula, chiar dacă eşti pe termen scurt şi nu pari genul care face probleme. N-am cum să ştiu când provoacă o stricăciune careva, ştii? Asta o să te ducă la două sute de dolari, da'-i primeşti înapoi când pleci dacă laşi camera în bună stare.

Se opreşte şi mă priveşte serios.

— La prăvălia cu băuturi alcoolice se cam face gălăgie, s-ar putea să te deranjeze. Nu-s pretenţios, da', cum ţi-am zis, nu mai crea şi alte probleme pe lângă alea pe care deja le ai.

De undeva de pe coridor, dintr-un televizor se aud nişte râsete ascuţite. Altcineva cântă încet în spaniolă.

Nu ştiu cum se procedează cu toate astea. Habar n-am dacă ăsta este un loc bun sau dacă este un loc rău sau ce ar trebui să întreb. Ştiu doar că locul ăsta e cel pe care mi-l permit momentan şi că bărbatul ăsta pare de treabă şi că nu-mi cere nici taxă de închiriere, nici verificarea contului, nimic de genul ăsta. Am fost şi-n locuri mai rele şi mi-e frică, dar îl privesc şi încuviinţez din cap. Nu-mi găsesc cuvintele, iar mâinile îmi tremură. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-ar întâmpla dacă locul ăsta s-ar dovedi unul nasol.

Se opreşte să alunge o muscă de pe cracul pantalonilor. Degetele îi ies din sandale; sunt noduroase şi murdare.

— Eu sunt Leonard. Spune-mi cum te cheamă, ca să putem începe o frumoasă prietenie.

Îmi întinde mâna, ca să mă ajute să ies din cadă. Îi apuc mâna. E surprinzător de moale şi zâmbesc fără să vreau. Mă relaxez puţin. Pare foarte cumsecade şi sincer.

— Charlie, îi spun. Numele meu e Charlie Davis.

CÂND AJUNG ÎNAPOI LA APARTAMENTUL LUI MIKEY, văd un CD sprijinit de uşa cu plasă, cu un plic lipit pe carcasa din faţă. Pe el scrie *Mike* cu cerneală violet, care dă impresia că se prelinge, astfel că litera *e* se pierde într-o serie de flori drăguţe, liliachii. N-am timp să mă gândesc prea mult ce înseamnă asta, aşa că îl las la uşă. Îi scriu lui Mikey un bileţel cu noua mea adresă.

Nu-mi ia mult timp să-mi fac bagajul. Înfăşor farfuriile luate de la adăpost în pătura pe care am şterpelit-o de pe gard, le aranjez în valiza Louisei şi arunc hainele în rucsac. Găsesc nişte sfoară şi târăsc totul afară, leg valiza în spatele bicicletei galbene şi-mi salt rucsacul pe umeri.

Prin fereastra casei din faţă se revarsă acordurile muzicii de operă. Mă opresc puţin să ascult şi mă întreb dacă n-ar trebui să-mi iau la revedere de la Ariel sau să-i mulţumesc sau ceva de genul ăsta, dar nu o fac. Ies pe portiţa de la grădină, fără să privesc în urmă. Ăsta e încă unul dintre lucrurile pe care n-am învăţat niciodată să le fac: să-mi iau rămas-bun.

Parcurg încet şi cu greu drumul către clădirea albă. Valiza se bălăngăneşte întruna în spatele bicicletei şi mă căznesc să-mi ţin echilibrul şi să pedalez. Ideea că va trebui să las bicicleta afară, chiar şi legată, mă cam îngrijorează, dar n-am ce face; nu-mi rămâne decât să sper că totul va fi bine.

Îmi târăsc toate lucrurile sus, pe scările şubrede, şi mă opresc. Îmi şterg transpiraţia de pe faţă şi stau în faţa uşii vreo cinci minute bune, aşteptând să-mi dea cineva drumul înăuntru, dar îmi dau seama că pot să intru *singură*. Pentru că am o *cheie*. O ţin în mână şi mă uit la ea; e rece şi argintie.

Dau să aprind lumina în cameră, dar nu se întâmplă nimic. Observ prin întuneric că în dulie nu este niciun bec, ci doar o gaură neagră. Târâi rucsacul şi valiza Louisei în cameră, închid uşa şi pun lanţul de siguranţă.

Trag de şnurul lămpii cu picior, dar tot nimic. După ce deşurubez becul, văd că e ars. Zona bucătăriei e la doar câţiva paşi de uşă. Micul bec de deasupra chiuvetei merge, dar trebuie să mă ridic pe vârfuri ca să ajung la şnurul care se dovedeşte a nu fi decât un şiret murdar de pantof.

Lumina soarelui păleşte treptat. Din stradă răzbate clinchetul plictisitor şi insistent al clopoţelului acţionat de maşinile care trec pe la magazinul drive-in de băuturi alcoolice.

Termin pâinea şi borcanul cu unt de arahide; nu-mi mai rămâne decât o piersică lovită, luată din pubela de la băcănie. Îmi chiorăie stomacul, dar n-am de gând să mai ies în seara asta. Felinarul din stradă trimite prin fereastră o lumină gălbuie. Îmi fac mâinile căuş, beau apă stătută de la robinetul din bucătărie şi mă gândesc ce aş

putea să fac. Îmi spun că n-am altă variantă decât să apelez la Leonard.

Descui uşa şi o deschid încetişor. Coridorul e pustiu. Se simte miros de ţigară. Sunt trei uşi pe partea mea şi trei pe partea cealaltă a coridorului în capătul căruia se află uşa băii comune. Cu toate că e închisă, dinăuntru se aude un fel de mormăit. Închid uşa de la camera mea şi cobor repede scările, recunoscătoare că lumina de pe hol funcţionează.

Leonard îmi dă un ciocan şi un cui. Îi ofer 25 de cenţi pentru un bec de rezervă; îi acceptă cu o grimasă. Mă întorc în cameră şi înşurubez becul.

Bat cuiul în perete, deasupra căzii de baie, şi agăţ de el crucea cu craniul lucios, luată din casa lui Ariel.

Împing scaunul verde în faţa uşii, mă asigur că e încuiată uşa, apoi mă întind pe podea, cu capul pe rucsac. Fac nişte calcule în minte: aveam 933 de dolari, bani adunaţi împreună cu Ellis. I-am plătit lui Leonard 595 de dolari, chiria şi garanţia, aşa că mi-au mai rămas 338 de dolari. Mi-a fost frică şi m-a întristat să dau atât de mulţi bani deodată, să fiu nevoită să renunţ la visul nostru, al lui Ellis şi al meu.

Dar măcar am o cameră care este a mea. Nu stau pe o alee sau într-un pasaj sau într-o dubă dărăpănată şi rece sau într-o cameră roşie, dintr-o casă a groazei. Sunt aici.

Nu sunt tristă. De bine, de rău, nu mi-e nici frică. Pentru moment mă simt bine, aproape victorioasă.

Îmi strâng braţele în jurul corpului şi ascult viaţa care freamătă în afara camerei ăsteia mizere, strigătele din stradă, vocile înăbuşite din celelalte camere, sonorul televizoarelor, pârâitul aparatelor de radio, ţiuitul unei sirene câteva străzi mai încolo şi-mi zic: *Camera mea.* Am *camera* mea.

DIS-DE-DIMINEAŢĂ, MĂ TREZEŞTE UN ZGOMOT apăsat de paşi, care se aude pe hol. Uşa din capătul coridorului se deschide şi se închide iar şi iar, cineva urinează sau oftează, apoi trage apa, şi iar zgomot de paşi. Mă frec la ochi somnoroasă. Îmi simt mâna aspră şi sărată.

Cada nu are robinet de duş. Îmi scot hainele în timp ce las apa să curgă. Mă uit la orice altceva în afară de propriul corp: la găicile salopetei, la petele de pe flanela mea albastră. Mă simt aiurea să stau s-aştept să se umple cada, aşa că intru şi mă aşez. Brusc, mă simt cuprinsă de recunoştinţă pentru căldura apei. Îmi săpunesc părul cu săpunul de mâini cu aromă de lămâie luat de la bibliotecă, apoi închid ochii şi-mi dau cu apă pe coapse, pe burtă, pe sâni şi pe faţă. În cele din urmă, când mă simt curată, mă las pe spate şi-mi cufund capul în apă, bucurându-mă de linişte.

Când să ies din cadă, îmi dau seama că n-am prosop. Încă un lucru de adăugat pe lista de necesităţi.

Îmi scutur apa de pe corp folosindu-mă de mâini cât pot de bine. N-am de ce să-mi fac griji pentru păr, deocamdată e tot foarte scurt. Aleg o bluză curată, cu mâneci lungi, din teancul de haine primite de la Tanya şi îmbrac salopeta. Când dau să plec la muncă, cât pe ce să uit să încui uşa. Uşa *mea.*

ÎN DUPĂ-AMIAZA URMĂTOARE, CÂND MĂ ÎNTORC de la muncă, aud o bătaie uşoară dinspre coridor în timp ce moţăi întinsă pe podea, cu rucsacul pe post de pernă. La început, mă gândesc că zgomotul vine de la televizorul aflat într-una dintre celelalte camere. Când îmi dau seama că nu este de acolo şi că, de fapt, bate cineva la uşa *mea,* mă ridic şi înşfac din rucsac furculiţa îndoită, pentru orice eventualitate. Dau la o parte scaunul verde cu multă prudenţă. Crăp uşa doar puţin, fără să scot lanţul de siguranţă, şi arunc o privire afară.

O moacă blondă, cu părul împletit în codiţe, îmi zâmbeşte larg şi încearcă să se strecoare prin deschizătura uşii. Scap furculiţa din mână. Inima începe să-mi bată năvalnic.

— Charlie Davis, zice Mikey încet. Tu eşti. Ia te uită!

Deschid larg uşa, cu lacrimile curgându-mi pe obraji.

— Mikey, şoptesc eu, lipindu-mă strâns de el. Ai venit. În sfârşit, ai venit.

Mă îmbrăţişează atât de strâns, încât ne prăbuşim pe podea, râzând şi plângând. E o mare uşurare să mă simt îmbrăţişată, să simt două braţe care îmi cuprind corpul, care îmi înlănţuie mijlocul, două picioare lipite de picioarele mele, o faţă pe gâtul meu, care îmi soarbe căldura, lacrimile. Mikey îmi şopteşte la ureche, cu o voce blândă şi cu buzele uscate foarte aproape de tâmpla mea: *Hai, gata, gata, nu-i nimic.* Îmi masează spatele în timp ce se leagănă împreună cu mine. Îşi freacă bărbia de capul meu, iar barba i se încâlceşte în părul meu ţepos. Îi spun: *Mi-a fost dor de tine,* iar el îmi răspunde: *Şi mie.* Îi zic: *E vina mea,* iar el îmi răspunde: *Nu, nici vorbă.* Eu continui: *Nu i-am răspuns.* Mesajele lui Ellis au venit încet, unul câte unul: *Doare. N-ai zis că doare-aşa. F. tare.* Întâlnirea cu Mikey mă face să retrăiesc acele momente. N-o mai văzusem de aproape trei luni. M-am uitat la mesajul galben strălucitor şi am pus telefonul cu faţa-n jos pe pat, folosind toată furia pe care o simţeam împotriva ei ca să nu cedez, şi în dimineaţa următoare, când m-am trezit, mama era în uşă şi îmi rostea numele cu o voce ciudată şi îi tremurau buzele.

Înfăşurată în corpul lui Mikey, pe pătura cu carouri furată, care e întinsă pe podea, mă gândesc la pozele făcute înăuntrul valurilor, cele cu surferi în combinezoane lucioase, care se strecoară pe plăcile lor prin tunelul de apă, cu ochii larg deschişi. Cred că se simt protejaţi în vârtejul de apă, în interiorul acelui loc în care zgomotele lumii se estompează brusc, chiar dacă totul nu durează decât câteva clipe. Exact aşa mă simt eu acum, în cămăruţa mea întunecoasă: tot ce am făcut şi am pretins că sunt în ultimul an, în ultimele săptămâni, este şters acum, aşa că acum sunt curăţată, cizelată şi condusă spre noua lume.

— Hai, dă-i drumul! Spune-mi. Ce ţi-au zis acolo? Există vreun nume, ca să-i zic aşa, pentru asta… ce ai tu? Pentru chestia cu tăiatul?

Mikey mă priveşte fix. Când s-a făcut atât de chipeş? Mă uit în jos, la farfuria din faţa mea. Suntem într-un local numit Gentle Ben's şi împărţim un burger Black Blue şi o porţie de cartofi prăjiţi picanţi.

Întrebările lui îmi dau o stare de agitaţie – cât de mult ar trebui să-i spun? Până la urmă, ce-i atât de respingător în chestia cu tăiatul şi într-un comportament psihotic? Înghit un cartof prăjit şi respir adânc.

— Se numeşte autorănire fără intenţie suicidală.

Se şterge la gură şi bea o gură de Cola, iar ochii îi strălucesc.

— Şi ce înseamnă asta? Ellis avea… are şi ea chestia asta?

— Înseamnă să-ţi provoci singur răni, dar fără să-ţi doreşti să mori.

Iau o gură de burger. Mâncarea gătită e delicioasă. Mi-am comandat şi o limonadă. Beau din ea savurând gustul dulce care îmi inundă gura şi pregătindu-mă să vorbesc din nou, pentru că aşa mi-a zis Casper, că trebuie să vorbesc.

Mă forţez să rostesc încet cuvintele:

— E greu de explicat. Mai am şi alte chestii. Tulburare de control al impulsurilor.

Mickey încruntă din sprâncene.

— Tulburare de stres posttraumatic? Asta nu-i ceva ce apare la veterani sau ceva de genu'?

Mestec cu grijă burgerul. Şoptesc fără să vreau:

— Sunt multe cauze.

Nu i-am spus niciodată lui Mikey despre ce s-a întâmplat cu tata. Pesemne că a presupus că părinţii mei divorţaseră, asta pentru că majoritatea părinţilor erau divorţaţi. A aflat că mama mă lovise exact când era pe picior de plecare.

N-a ştiut nimic despre problema mea cu tăiatul sau despre tulburările de alimentaţie ale lui Ellis. Noi ne păstram cu străşnicie secretele.

— Doamne, Charlie! Îmi pare tare rău, îmi spune el împingându-şi farfuria. Ştii, când m-am întors dintr-o vacanţă, te-am căutat. Împreună cu DannyBoy. Dar n-am reuşit să te găsim.

Are faţa mai trasă, parcă mai aspră. *Ca de adult.* Îşi ridică genunchii la piept şi îşi sprijină tenişii de marginea scaunului de plastic.

Normal că m-a căutat. Dintre noi patru – Ellis, Charlie, Mikey şi DannyBoy –, el era cel mai responsabil, cel mai cizelat. Ne putea scoate din belelele cu ofiţerii de poliţie din Lowertown. Putea aplana conflictele cu părinţii, care apăreau când ajungeam târziu acasă sau când ne mirosea respiraţia a alcool. Putea interveni cu corpul lui mic şi vânos între DannyBoy, care era mai grăsuţ, dar mai lipsit de vlagă, şi un punkist nervos şi vânjos, cu mâinile cât nişte lopeţi.

Îşi drege glasul.

— Nu mai beau, Charlie. Nimic. M-am lăsat de tot. M-am gândit că ar fi bine să ştii. Vreau să clarific lucrul ăsta.

— Bine, zic eu încet, cumva recunoscătoare.

M-am gândit că nici eu n-ar mai fi trebuit să fac nimic din ce făceam, iar dacă Mikey se lăsase, lucrurile deveneau mai uşoare.

— Nici eu nu mai am voie să beau sau altceva, pe bune. Medicul meu mi-a interzis. În spital a fost în regulă. N-a fost rău. Dincolo de orice, am fost în siguranţă.

Mikey pare uşurat. Bucuros.

— Asta-i bine, zice el, e foarte bine că nu bei. După ce-am ajuns aici, tot rahatul ăsta începuse să mă obosească. Îmi doream un nou început. Adică, îţi dai seama cât timp am irosit când eram acasă? Eram varză *tot* timpul.

— Ştiu. Dar uneori a fost distractiv, îi spun eu zâmbind.

— Da, numai că uneori trebuie să laşi în urmă unele lucruri ca să poţi merge mai departe, înţelegi? Ştii că DannyBoy s-a lăsat?

— Vorbeşti serios?

Îmi amintesc că lucrurile mergeau din rău în mai rău pentru DannyBoy, care bătea Rice Street în lung şi-n lat, ore în şir, în căutarea bărbatului în jachetă neagră de vinilin cu vipuşcă violet, şi că, după ce-l găsea, se îmblânzea ca un prunc şi se tolănea pe iarbă, în Mears Park, lângă iazul ăla mic, cu faţa lui apatică, scăldată de razele soarelui.

— Pe bune. Am vorbit cu maică-sa când am mers acasă de Crăciun. A stat şase luni într-un centru de reabilitare, undeva în nord, în regiunea Boundary Waters, în mijlocul pădurii, unde trebuiau să-şi taie singuri lemnul ca să se încălzească şi să crească găini pentru ouă şi carne. O nebunie, dar a făcut-o. E curat de un an. Acum lucrează cu bătrâni, are grijă de ei. Îi hrăneşte şi chestii de genu' ăsta. În Duluth.

Încerc să mi-l imaginez pe greoiul de DannyBoy dându-i unui bătrân terci de ovăz cu lingura sau schimbându-i scutecul, dar nu reuşesc. Nu mi-l pot imagina decât drogat sau abătut sau snopind pe cineva în bătaie pe vreo alee dosnică, după un spectacol.

— Se poate, Charlie. Vezi? Poţi face schimbări în viaţa ta, dacă vrei.

Încuviinţez din cap precaută. Nu-s convinsă că este posibil aşa ceva, cu atât mai puţin pentru mine, pentru că tot timpul par s-o dau în bară. În timp ce scoate nişte bani din buzunar şi îi bagă sub farfuria lui, Mikey zâmbeşte. Îmi pare rău că trebuie să plecăm. Îmi era din ce în ce mai uşor să vorbesc cu el aici, unde vorbele noastre pluteau ca purtate de apă.

— OK, zice el încet. Nu-mi place locul în care stai, dar fiecare lucru la timpul lui. Hai să facem rost de ceva pe care să dormi. N-am maşină, aşa că o să fie ceva alergătură. Eşti gata de alergătură? Se pare că ţi-ar prinde bine aşa ceva.

— I-auzi la el! îi zic eu înroşindu-mă puţin când îmi dau seama că mi-a studiat corpul, lucru care mă sperie, dar care îmi dă şi o rază de

speranţă.

Mă foiesc pe scaun. Oare i se pare că sunt prea plinuţă?

— Nu am avut voie să facem sport. Şi mâncarea a fost foarte bogată în carbohidraţi.

— Te tachinam, îmi spune el zâmbind. Nu-ţi stă deloc rău acum, că ai mai pus puţin pe tine. Întotdeauna ai fost cam slăbănoagă.

Ne ridicăm. Se întinde, iar hanoracul verde i se ridică un pic. Are abdomenul bronzat şi acoperit de puf şi are un piercing – un inel de argint. Simt brusc nevoia să pun mâna pe osul ascuţit al bazinului, ca să simt căldura pielii. Simt că mă înroşesc iar la faţă. Mi-aş dori să ştiu dacă şi el simte la fel în ceea ce mă priveşte.

Îmi vine dintr-odată să-l întreb despre CD-ul lăsat la uşa lui, despre plicul cu scris violet. Uitasem de toate astea, de faptul că Mikey ar fi putut avea o iubită. Exact când mă pregătesc să-l întreb, se apropie de mine şi îmi spune în şoaptă:

— Arată-mi.

Ştiu prea bine la ce se referă. Tresar îngrijorată de ce ar putea spune, după care ridic încet o mânecă a flanelei, apoi pe cealaltă. Afară s-a întunecat aproape de tot; luminiţele albe agăţate de acoperişul terasei sunt la fel de difuze ca zăpada pe care am lăsat-o acasă, în Minnesota. Mikey trage adânc aer în piept; când expiră, căldura răsuflării lui îmi învăluie faţa. Când îmi vede cicatricile, i se umezesc ochii. Îmi trag mânecile.

— S-a scurs timpul, zic eu în glumă.

Sunt cât se poate de conştientă de faptul că stăm foarte aproape unul de celălalt şi că buzele lui nu-s departe de ale mele.

Oare ce ar zice dacă i-aş spune că pe picioare am şi mai multe cicatrici?

Mikey se şterge la ochi cu dosul palmei.

— Lucrurile au scăpat complet de sub control, îi spun eu.

Nu-mi răspunde.

Casper mi-a spus: *Trebuie să vorbeşti, Charlotte. Nu poţi rămâne tăcută.*

— Ca şi cum aş fi vorbit despre asta, continui eu silindu-mă să rostesc cuvintele. Ca şi cum totul devenea foarte greu de suportat. Nu mai reuşeam să fac faţă.

Îmi era cumplit de dor de Ellis şi eram furioasă pe ea şi a fost numai vina mea. Şi, Mikey, a mai fost şi casa aia, casa aia îngrozitoare.

Dar astea sunt lucruri pe care le păstrez în mine.

Mikey clatină din cap. Ne privim unul pe altul, după care el zice:

— Bine-atunci. Hai să încercăm s-o luăm uşor, OK? Să luăm lucrurile pe rând.

„Uşor.” Analizez cuvântul cu grijă. „Uşor.” Îmi place cum sună. Nimic atât de complicat încât să nu-i pot face faţă. Uşor.

Împrumutăm o maşină papuc de la Rollin, unul dintre amicii lui Mikey, un tip dolofan care locuieşte pe Euclid Avenue. Peste tot în jurul universităţii, vezi birouri şi mese şi saltele puse grămadă pe alei sau în mormane instabile pe trotuare, în faţa clădirilor de apartamente şi a căminelor. Mikey îmi spune:

— E momentul ideal. Toţi se mută, pentru că este vacanţa de vară. Şi aruncă lucruri în perfectă stare.

Găsim un coş de gunoi din aluminiu, un ventilator tip cutie, un prăjitor de pâine acoperit cu buline albe şi negre, o carafă pentru apă şi o măsuţă. Mai târziu, în timp ce străbatem cu viteză mică o alee, ochim o canapea extensibilă, înghesuită între o măsuţă de cafea cu suprafaţă din sticlă şi un teanc de postere înrămate, cu femei dezbrăcate. Mikey o verifică să nu aibă găuri de la arsuri de ţigară. Încerc să glumesc cu el şi îi spun că nu prea contează având în vedere că am dormit într-un pasaj, dar asta nu-i provoacă decât o grimasă.

Dă o fugă până la apartamentul lui, după o frânghie cu care să lege canapeaua care emană iz de fum şi de bere. Sunt obosită şi încep să-mi frec ochii, moment în care aud târşâit de picioare.

E Riley, cu o sacoşă de pânză într-o mână şi o ţigară în cealaltă. Deşi e aproape miezul nopţii, poartă ochelari de soare. Se uită la canapea şi la celelalte lucruri din papuc.

— Aha! Momentul ideal să-ţi iei mobilă din stradă.

Are vocea groasă şi i se cam împleticeşte limba.

În lumina felinarului, faţa lui pare gălbejită, pământie.

Îşi ridică ochelarii de soare pe creştet.

— Ce ţi-am zis eu despre bântuitul pe alei dosnice?

Aruncă ţigara pe jos. Scoate o bere din sacoşă, îi desface capacul cu catarama curelei şi îmi întinde sticla.

Refuz dintr-un gest cu capul, iar el ridică din umeri şi începe să soarbă. În ochi îi luceşte o lumină caldă. Zâmbeşte şi, în acel moment, simt în mine ceva ca o pâlpâire, ca licărul unui bec de semnalizare, care tot apare şi dispare şi care îmi încălzeşte faţa. Se apropie de mine atât de mult, că îi simt răsuflarea pe buze şi mirosul de bere. Îmi şopteşte:

— Am simţit şi eu chestia asta.

Sunetul de paşi pe pietriş ne face să tresărim. Mikey aleargă uşor pe alee înspre noi, cu frânghia legănându-i-se în mână. Mă ciupesc de coapse prin buzunar, ca să-mi domolesc bătăile inimii.

Mikey se opreşte brusc când ajunge lângă noi şi priveşte în toate părţile.

— Salut, Riley, zice el gâfâind. Care mai e viaţa ta?

— Salut, Michael, îi spune Riley trăgând o duşcă de bere. Sunt binişor. Cum a fost turneul cu Cat Foley?

— A fost al naibii de tare!

Mikey mormăie de zor în timp ce se învârte pe lângă canapea, strângând frânghia.

— A venit o groază de lume în est. Devito a fost supertare la concertul din Boston. Uite, ea e prietena mea Charlie. Charlie, el e Riley.

— Suntem prieteni vechi, Michael.

Mikey se uită nedumerit când la Riley, când la mine.

— Ce spuneţi voi aici?

— Lucrez la True Grit, îi spun eu şovăind. Spăl vase. Am început acum o săptămână.

Riley confirmă dând din cap.

— Chiar se pricepe să facă lună o ceaşcă de cafea, nu pot să neg. Şi voi doi… cum de vă cunoaşteţi?

Nu-mi place strălucirea din ochii lui. Chiar dacă-i beat, văd cum i se învârt rotiţele, îmi dau seama că-şi aduce aminte de discuţia noastră despre motivele pentru care m-am mutat aici. Îşi închipuie că Mikey e băiatul pentru care am venit.

— Păi, noi am copilărit împreună, ceva de genu'. În Minnesota, răspunde Mikey învârtindu-se în jurul canapelei ca să strângă frânghia.

Oftez. Aştept reacţia.

Riley îşi întoarce privirea către mine.

— Foarte *interesant.* Charlie nu mi-a zis.

Ochii îi strălucesc şi zâmbetul lui e ciudat, răutăcios.

— Ce pereche drăguţă faceţi… vreau să zic aşa, ca prieteni.

Îl săgetez cu privirea.

Mikey habar n-are de insinuările lui Riley; este preocupat să strângă bine un nod al frânghiei.

— Charlie, ştiai că Riley a făcut parte dintr-o trupă? Îţi mai aminteşti cântecul ăla, „Charity Case"?

Expresia de pe faţa lui Riley se schimbă imediat.

— Hai să n-aducem vorba despre asta, zice el, tăios. Nu-i nevoie să redeschidem răni vechi.

Titlul cântecului mi se roteşte prin cap şi se opreşte la noaptea aia, în care am stat să desenez afară, în curtea lui Mikey.

Versurile îmi revin treptat în memorie.

— Da, îi răspund. Am auzit o trupă cântându-l acum câteva nopţi.

Mikey dă din cap.

— Daaa, e unul dintre coverurile de succes pe-aici, fără îndoială. De obicei, Riley nu cânta ca solist principal, dar la piesa asta a făcut-o.

Râde amuzat de expresia agasată de pe faţa lui Riley.

Acum îmi amintesc. În urmă cu patru-cinci ani, a fost hit o lungă perioadă. Îmi trec prin minte imagini vagi: un clip cu patru ţipi cu

părul ciufulit, încălţaţi cu adidaşi negri, îmbrăcaţi cu tricouri jerpelite, purtate pe sub cămăşi în carouri, cu mâneci scurte, care cântă pe platforma unei camionete ce străbate deşertul. Prim-planuri cu şopârle şi cu nişte fete care dansează unele cu altele, purtând bluze care le lasă mijlocul dezgolit şi stârnind praful. Tipii arată toţi la fel, dar solistul are o voce electrizantă, o vibraţie înaltă, romantică, care plonjează pe neaşteptate în melancolie.

Mă uit la Riley şi-n momentul ăla îmi pică fisa. Solistul din videoclip, de pe platforma camionetei, tipul destul de reţinut şi care se holbează direct în obiectiv în timp ce două tipe care par manechine, îmbrăcate cu bluze cu spatele gol, se sprijină de el şi îi ating obrajii în timp ce el cântă: *Vreau doar să-mi vezi adevărata faţă…* Leneveam cu Ellis în patul ei, eram ameţite şi era noapte şi schimbam canalele la televizor. S-a oprit la videoclipul ăsta, a mormăit: *Ăsta-i chiar mişto,* şi a schimbat canalul.

— Tu, zic eu, aproape bucurându-mă. *Tu* erai.

Riley ridică o mână.

— Eu am plecat, copii.

Scoate încă o bere din sacoşă.

— Ne mai vedem, Michael. Fată ciudată, nu uita să-ţi faci somnul de frumuseţe. Vasele alea nu se spală singure.

Îl urmărim cum o ia din loc, greoi.

— Tipul ăsta, zice Mikey, e un muzician de primă clasă, un compozitor excepţional, dar şi un ratat absolut. Brânză bună în burduf de câine.

Clatină din cap în timp ce privim amândoi cum silueta lui Riley se pierde încet-încet în întunericul aleii.

Ca să reuşim să urcăm canapeaua pe cele şaisprezece trepte, avem nevoie de ajutorul unuia dintre beţivii de pe verandă, dar, odată treaba terminată, Mikey pare mulţumit şi bucuros, îşi şterge mâinile murdare de pantaloni.

— Charlie, zice el încet.

Are ochii blânzi, aşa că mă apropii de el. E atât de bine să fiu cu el după atât de mult timp, mă simt în siguranţă. Mai bine de două săptămâni m-am gândit la el, i-am respirat mirosul impregnat în pernă, l-am aşteptat să se întoarcă. Mă cunoaşte de mult; poate că n-o să-i pese de cicatricile mele.

Pun mâna pe cureaua lui extrem de uşor şi-mi ţin răsuflarea. Nu-i adevărat ce-a zis Louisa, îmi spun. Că niciun om normal n-o să ne iubească vreodată. Nu o să se întâmpla aşa.

Râde timid, dar îşi fereşte privirea. În schimb, mă cuprinde în braţe şi vorbeşte cu faţa în părul meu:

— Trebuie să plec, Charlie. E-aproape două noaptea şi mâine lucrez

la Magpies, la pizzerie. Dar de-acum înainte totul o să fie super, bine? O să te-ajut, ştii asta, nu? Sunt foarte prins cu trupa şi cu munca şi alte chestii, dar acum sunt aici. Şi e grozav că ţi-ai găsit deja un job. E-un început excelent.

Îi ascult bătăile inimii pe sub tricou, iar dezamăgirea pune stăpânire pe mine.

— OK, Mikey.

Mi-aş fi dorit să rămână. Mă întreb ce vrea să zică prin *chestii* şi dacă asta are vreo legătură cu CD-ul şi cu plicul. Îmi face uşor cu mâna şi pleacă.

Uşa se închide în urma lui. Împing în dreptul ei fotoliul care miroase a vin uscat şi a pisică neglijată. Vechiturile pe care le-am găsit stau grămadă prin cameră, toate tâmpeniile cu care îţi umpli îndeobşte casa. Oamenii din clădire sunt liniştiţi în noaptea asta, deschid cu grijă robinetul de la chiuvetă, şoptesc la telefon.

Temperatura de afară a scăzut, aşa că închid fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie, mă înfăşor în pătură şi îmi scot blocul de desen şi săculeţul cu creioane şi cărbuni. Degetele mele găsesc un model pe pagină. Prin faţa ochilor mi se derulează din nou noaptea asta, printr-un soi de buclă temporală din creierul meu.

Pac! Simt din nou acea căldură electrică, pe măsură ce porţiuni din faţa lui Riley prind formă sub degetele mele, în timp ce o persoană ia naştere pe o foaie de hârtie.

Mi-am dat seama ce era cu mersul ăla legănat al lui Riley în timp ce se îndepărta pe alee. Nu era numai de la băutură. Era exact ce se întâmplă când exagerezi cu ceva şi acel ceva te dă peste cap. Mersul ăla legănat e ceea ce pune stăpânire pe oameni când încep să fie goi pe dinăuntru şi n-au suficientă grijă să umple acel loc, să înlocuiască ceea ce s-a pierdut.

Şi eu simt uneori că merg în felul ăla.

Mă uit la desen. E mai tras la faţă în comparaţie cu felul în care arată în videoclipul ăla de acum câţiva ani. Acum arată mai degrabă obosit decât mişto. Ceva a dispărut. Şi mai e ceva pe care nu reuşesc să-l identific.

Oricum ar fi şi orice i s-ar fi întâmplat, n-am nici cea mai mică intenţie să mă implic în povestea asta, chiar dacă simt cum corpul meu începe s-o ia razna când sunt în preajma lui. Întorc pagina. Încep să desenez câmpuri de codiţe împletite, cuiburi încâlcite din păr, linia plăcută a feţei lui Mikey, bunătatea care se citeşte pe ea.

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, RILEY nu aduce vorba despre întâlnirea de pe alee cu mine şi cu Mikey. Pesemne că era atât de trotilat sau s-o fi trotilat după aia în asemenea hal, încât nici nu-şi mai aminteşte. Ori nu-i pasă. La el e greu să-ţi dai seama. E vorbăreţ nevoie mare cu Linus şi cu chelnerii, dar nu şi cu mine, cu toate că, la prânz, îmi dă pe ascuns o jumătate de sandvici cu brânză la grătar.

Când plec de la muncă, mă duc la bibliotecă. Toate computerele sunt ocupate, aşa că mă duc să aştept sus, în secţiunea pentru artă. Lui Ellis i se părea ciudat că-mi plăcea să mă uit la opere de artă vechi şi la lucruri de genu' ăsta, cum ar fi tablourile lui Rubens cu toate femeile alea plinuţe, cu păr mătăsos şi obraji îmbujoraţi. Îmi mai place şi Frida Kahlo, pare furioasă din cale-afară, iar culorile pe care le foloseşte sunt sumbre. În tablourile ei sunt mii de poveşti. Cu toate că Evan zicea că benzile mele desenate îl făceau să se simtă grozav şi faimos, mie mi se par stupide, doar nişte tâmpenii despre câţiva puşti rataţi, care trăiesc pe străzi morţi de drogaţi şi se fâţâie îmbrăcaţi în pelerine negre şi se prefac că sunt supereroi.

Arta la care mă uit acum pare importantă. Apare în *cărţi. Dăinuie.* Trebuie să învăţ singură, *vreau* să învăţ singură să fac ceva excepţional. Vreau ca desenele mele să fie grozave. Înainte să plec, reuşesc să mă strecor la unul dintre computere. Găsesc un mesaj de la Casper.

Ei bine, mi-a fost teamă că s-ar putea întâmpla aşa ceva. N-am avut pe deplin încredere că mama ta va fi în stare să te ajute. Mă bucur că pari să fii în siguranţă şi că ai un prieten care va avea grijă de tine. Sper că respecţi regulile pe care le-am stabilit pentru tine şi că o să cauţi ajutor. S-ar putea să existe posibilitatea să beneficiezi gratuit de consiliere sau să te alături unui grup. Nu te-ar putea ajuta amicul tău să găseşti ceva de genul ăsta? Îmi doresc să te ştiu în siguranţă, Charlie. Uneori, când lucrurile par să meargă bine, putem deveni prea siguri de noi şi există pericolul să ignorăm semnalele de alarmă care ne-ar putea submina progresele. Ia-o încet, Charlie, fiecare lucru la rândul lui, bine? Trebuie să te pui pe TINE pe primul loc.

E-un lucru grozav că ţi-ai găsit un job. Asta te-ar putea ajuta să dobândeşti mai multă încredere în tine. Bravo!

Ai întrebat de Louisa. Aş vrea să-ţi pot spune ceva despre ea, Charlie, dar nu pot. E vorba de confidenţialitatea medic-pacient şi toate rahaturile alea, cum îi place lui Blue să zică. Îţi doresc numai bine şi aştept veşti de la tine.

P.S. Apropo, ştiu despre porecle, „Casper" şi „Dr. Fantomas". Cum vă place vouă, fetelor, să ziceţi: ca să nu zici că nu ţi-am spus.

Când să-i răspund, îmi expiră timpul. Promit să revin a doua zi, după muncă, să-i scriu un e-mail. Probabil că ar trebui să-i scriu şi lui Blue. Ştiu cât de singură te poţi simţi la Creeley. Îmi pare rău că nu i-am răspuns la mesaj data trecută când am fost la bibliotecă.

Când ajung acasă, găsesc un bileţel de la Mikey, strecurat pe sub uşă. *Hai să ne vedem la 9 la Magpies. Azi trebuie să fac tură dublă. Te duc la o petrecere după ce termin, vrei? Pe curând.*

Împăturesc bileţelul cu grijă şi, la gândul că o să-l văd pe Mikey din nou, inima începe să-mi bată cu putere. O petrecere. Îmi dă întâlnire sau ceva de genu'? Nu sunt sigură. Mă spăl în cadă cu mult săpun şi-mi pun un tricou curat. Mă furişez în baia de la capătul coridorului şi mă strâmb din cauza mirosului de pişat din toaletă şi a putorii din coşul de gunoi, plin până la refuz. Îmi studiez faţa în oglinda murdară şi crăpată.

„Arăţi foarte bine pe sub tot jegul şi căcaturile alea", mi-a zis Evan atunci, la paradă.

Acum nu mai sunt plină de jeg şi căcaturi. Faţa mea e roz de la soare şi curată, cu nenumăraţi pistrui pe nas. Sunt încă şocată la vederea culorii naturale a părului meu, după toţi anii în care m-am vopsit. Cine-i persoana asta? Ce se alege de ea?

Îmi fac cu ochiul în oglindă. Aş putea fi o fată. O fată de-adevăratelea. Cu Mikey, aş putea deveni aşa ceva.

Oare chiar aş putea?

PUTEM AUZI ZGOMOTUL PETRECERII organizate o stradă mai încolo şi duduitul puternic al tobelor şi basul şi râsetele. O mulţime de oameni se revarsă pe trotuar, se învălmăşeşte pe stradă. În faţa casei e aşezată o pălărie de cowboy din catifea albastră în vârful unui cactus pipernicit.

Înainte să intrăm în curte, Mikey se opreşte brusc şi faţa i se posomorăşte. Se uită la mine şi zice:

— O, Doamne! Am uitat complet. Legat de băutură. Pentru mine nu-i o problemă, dar tu ce zici? Vreau să fiu sigur că te simţi în largul tău.

Trag aer în piept.

— E-n regulă, îi zic. Nicio problemă. Vreau să merg. O să fiu OK, adaug zâmbind. Pe bune.

Însă o părticică din mine se întreabă dacă sunt cu adevărat pregătită.

— Rahat! zice Mikey privind dincolo de mine, la curtea în care o grămadă de oameni dansează şi se plimbă încoace şi încolo. Chiar vreau s-ascult trupa asta. Eşti sigură-sigură?

— Da. E-n regulă.

— Bine.

Îşi muşcă buzele şi faţa i se înroşeşte.

— Şi mai e ceva. Probabil c-ar fi trebuit să-ţi spun, dar…

E întrerupt de un tip ud leoarcă de transpiraţie, care se apropie în fugă şi îi zbiară lui Mikey ceva ininteligibil la ureche. Mikey îmi face semn să-l aştept puţin şi îl urmează pe tip la locul în care cântă trupa. Se apleacă în spatele unor amplificatoare. Îl pierd din vedere în momentul în care sunt prinsă într-o mulţime de oameni împopoţonaţi în diferite combinaţii de tenişi, bocanci, rochii vintage, piercinguri, tricouri şi pălării. Toţi par să fie mai mari decât mine.

Trupa înseamnă o încâlceală de cabluri şi amplificatoare, jeanşi rupţi, ochelari cu rame cu coame şi cămăşi în carouri, îmbibate de transpiraţie. Muzica e cam improvizată, cu multe vocalize stridente şi răcnete ascuţite. Solistul îşi stropeşte faţa cu un pahar de bere, îşi aprinde o ţigară, o aruncă în mulţime, se arcuieşte după microfon şi cântă despre coioţi şi fete şi bere şi cum e să fii gunoier. Oamenii dansează pe ritmul piesei, cu mâinile ridicate deasupra capului, în care ţin nişte pahare roşii.

Închid pentru o clipă ochii lăsându-mă învăluită de muzică şi mă simt îmbulzită uşor de oamenii care se împing în mine. Mi-a lipsit lucrul ăsta, să fiu la o petrecere sau la un concert, să fac *parte* dintr-o mulţime de oameni, să fiu parte din ceva.

Mi-e dor de depozite şi de subsoluri. Mi-e dor de soliştii care ţipă, de degetele pline de zgârieturi sângerii ale basistului. Mi-e dor de locul din faţa scenei, de la spectacolele hard core. Lui Ellis nu-i plăcea, dar venea cu mine şi stătea la distanţă, nu se amesteca în mulţime, în

timp ce eu mă aruncam şi eram aruncată de colo-colo prin faţa scenei. Nu te cunoşteai cu nimeni. Nimănui nu-i păsa de cum te cheamă. Intrai în mulţime şi începeai să te mişti şi să te legeni şi să te roteşti şi să te izbeşti de ceilalţi şi, când ieşeai din învălmăşeală împleticindu-te, vânătăile şi tăieturile erau minunate la atingere.

Dintr-odată îmi trece prin minte un gând tentant: ce-ar fi să intru în mulţime numai un pas sau doi, ca să ajung lângă trupurile unduitoare, să mă las copleşită de senzaţia aia de piele pe piele, os pe os.

Când deschid ochii, constat că nu m-am mişcat din loc şi că Mikey nu mai e în spatele amplificatoarelor.

— Salut, fată ciudată.

La auzul acestei voci, simt fiori reci pe ceafă. Riley. Mă întorc, iar el încearcă să zâmbească şi se apropie de mine. Nu observasem până acum că are o cicatrice subţire, care porneşte de sub mandibulă şi se întinde până la ureche. E sidefie, pronunţată şi netedă.

Când suntem în bucătărie, de obicei stă în spatele meu şi îşi rosteşte repertoriul de glumiţe în faţa chelnerilor, iar eu ajung în preajma lui doar când trebuie să duc farfuriile la bucătărie şi atunci încerc să nu-l privesc, pentru că pielea începe să-mi dogorească.

Dar aici, stând unul lângă altul sub luminile albe atârnate prin copaci, pot vedea că are pielea roşcată şi plină de semne de vărsat de vânt pe sub firele de barbă de pe obraji. Tricoul maroniu îi stă lălâu pe corp, ca şi cum ar fi fost mai corpolent odată şi, după ce a slăbit, nu şi-a schimbat vechile haine.

Şi mai observ că, dacă mă aplec spre el, creştetul capului meu îi ajunge exact sub bărbie.

E o idee proastă, aşa că mă dau un pas în spate şi-mi strâng braţele în jurul corpului. O fi el drăguţ, dar e varză rău, iar eu numai de aşa ceva n-am nevoie acum.

— Ia zi, fată ciudată. Îţi place statul nostru cu vreme frumoasă, călduroasă şi secetoasă? Dar concetăţenii noştri creativi şi energici?

Face un semn cu sticla de bere înspre mulţimea petrecăreţilor.

Riley îşi ţine ochii aţintiţi asupra mea şi în ei nu se citeşte răutate, ci mai degrabă blândeţe, dar într-un fel oarecum trist, şi ciudat e că el chiar pare… interesat de răspunsul pe care i l-aş putea da, lucru cu care nu sunt obişnuită. Şi e derutant, din cauza sentimentelor mele pentru Mikey.

Dintr-odată, îmi trece prin gând că şi el ar putea socoti că şi eu sunt varză, dar că asta nu-l deranjează câtuşi de puţin.

Lucru ăsta mă face să roşesc, aşa că las capul în jos, ca nu cumva să-şi dea seama ce gândesc, după expresia de pe faţa mea. Sunt cât pe ce să-i răspund, când îşi face apariţia Mikey, cu două pahare de plastic cu apă în mâini şi o blondă înaltă lângă el. E una dintre fetele alea pe care Ellis le numea cu invidie *gazele:* sigură pe ea şi zveltă, îmbrăcată

într-un tricou fără mâneci şi o fustă hippie lungă, înflorată, şi cu părul împletit în două cozi lucioase, lăsate peste piept. La gleznă are nu una, ci două brăţări.

Mă fac lividă la faţă.

Tipa e exact genul de persoană care ar scrie cu cerneală violet.

Riley chicoteşte. Blonda se lasă în genunchi ca să şteargă cu marginea fustei apa căzută pe tenişii lui Mikey. Riley îmi şopteşte la ureche:

— Se pare că avem o problemă. Ştiai că Michael are o iubită? Fii cu ochii pe Bunny asta. Noi, băieţii, suntem un magnet de gagici cu brăţări la gleznă.

Înainte să se îndepărteze, Riley zice cu voce tare:

— Să ai o seară frumoasă, fată ciudată. Se pare că o să fie interesantă. Abia aştept să-mi povesteşti luni, la Grit, cum a fost.

Fata pe nume Bunny se ridică şi e mult mai înaltă decât mine. E mai înaltă chiar şi decât Mikey. Are un ten fără cusur şi obraji rozalii, îmbujoraţi de la natură, plini de viaţă, nu ca ai mei, acoperiţi de pete şi posomorâţi.

Zâmbeşte drăgălaş:

— Charlie! Eu sunt Bunny! Oh my God, stăteai de vorbă cu Riley West? Nu-i aşa că-i cel mai tare? E foarte amuzant şi, God, e un cântăreţ super! Îmi pare tare bine să te cunosc, în sfârşit! Cum te simţi? Mike zicea că ai trecut printr-o perioadă mai dificilă. Eşti OK?

Face o grimasă de îngrijorare, dar apoi faţa i se însenineză.

— Pun pariu că îmi poţi spune o groază de lucruri despre fostele prietene ale lui Mike, adaugă ciupindu-l în joacă de braţ.

Obrajii lui Mikey se înroşesc de furie. Când Bunny se întoarce către trupă, Mikey îmi spune încet, atât de încet că abia îl aud:

— Am încercat să-ţi spun.

Două săptămâni am inspirat mirosul lui Mikey, l-am considerat salvatorul meu şi m-am gândit la ce ar putea însemna asta şi am avut această speranţă, una firavă, o pâlpâire…

Ce prostie! O imbecilitate nenorocită. Îmi muşc buzele şi o privesc pe Bunny cum se întoarce şi se reazemă de el, cu spatele lipit de pieptul lui şi capul sprijinit de-al lui.

Mikey zice:

— Charlie.

O iau la fugă. Sunt atâţia oameni aici, că mă pot face nevăzută printre ei. Întotdeauna mă pot face nevăzută. Ştiu cum se face. Îmi croiesc drum dincolo de mulţime, acolo unde sunt instalate recipientele cu băutură. Mă gândesc la Casper şi la regulile ei şi…

Nu-i aşa că este superuşor să înhaţ un pahar şi să-l umplu de la un dozator şi să-l dau pe gât? Ca să domolesc focul care se înteţeşte înlăuntrul meu.

Nu-s decât o fată jalnică, îmbrăcată într-o salopetă şi o flanea jegoasă. Faţă de Frankenstein şi corp de Frankenstein, deci cui să-i pese de ce fac eu, cine să bage de seamă? Că beau un pahar sau două? Sau trei, sau patru? Casper nu mi-a dat indicaţii despre ce să fac dacă persoana care îmi place mult de tot, persoana care ar fi numai bună de iubit, persoana care e *potrivită,* persoana care a înţeles cum stă treaba cu mine se dovedeşte că nu are aceleaşi gânduri în ceea ce mă priveşte.

Că m-a uitat când s-a mutat în alt oraş şi că şi-a văzut de viaţă.

Se face din ce în ce mai târziu, se face noapte şi berea îmi curge prin vene. Văd printre oamenii din mulţime cum o sărută tandru în timp ce se joacă prin părul ei, răsucindu-i o şuviţă între degete. Beau un pahar, apoi încă unul, şi încă unul ca şi când ar fi apă, apă, apă.

În mine se cască o fisură şi ăsta-i un lucru urât. Atâta lume de faţă şi eu sunt complet singură. Las paharul de plastic să-mi scape din mână şi o iau la fugă.

Îl aud pe Mikey strigând după mine, dar nu mă opresc. În oraş, barurile încep să se închidă; oameni tulburaţi, răvăşiţi, sunt azvârliţi în stradă şi se izbesc de mine împleticindu-se şi se dau la o parte din calea mea când îi împing.

Îmi strigă din nou numele şi-apoi mă apucă de braţ.

— Opreşte-te! Charlie, *opreşte-te* odată!

— Pleacă! strig eu. Du-te la *iubita* ta!

Mă clatin puţin de la bere. N-am mai băut nimic de multă vreme, aşa că ochii încep deja să mi se înceţoşeze. Mă întreb dacă îşi poate da seama că am băut?

Oftează cu năduf şi strânge din dinţi.

— Bunny şi cu mine ieşim împreună de ceva vreme şi, mă rog, ar fi trebuit să-ţi fi spus imediat, dar, pe bune, ce mare lucru?

O iau repede din loc, dar se ţine după mine bombănind:

— N-o să te las să pleci singură acasă, Charlie.

Nu mă uit înapoi, dar îmi dau seama că se ţine după mine, după scârţâitul uşor al tenişilor lui pe trotuar.

Pe treptele blocului meu lâncezesc trei bărbaţi cu piepturile goale, lucioase de la sudoare. Îşi pasează o pungă de hârtie de la unul la altul. Ne aruncă o privire şi salută politicos din cap.

În timp ce urc cele şaisprezece trepte până la etajul doi, mă împiedic şi sunt cât pe ce să-mi sparg un dinte. Mă ridic, înjurând. Mikey mă întreabă:

— Doamne sfinte, Charlie, eşti OK?

Nu mă opresc. Lumina de pe scară nu e aprinsă şi trebuie să dibui cu cheia pe unde vine încuietoarea de la uşă, dar până la urmă nimeresc. Încerc să-i închid lui Mikey uşa în nas, dar o împinge uşor şi intră.

— Pe bune, Charlie, zice el în cele din urmă.

Nu-l bag în seamă. Mi-e teamă că, dacă spun ceva, o să izbucnesc în plâns. După ce-mi desfac şireturile, îmi aşez ghetele cu cea mai mare grijă, într-un colţ al camerei. Aprind lampa. Aşa cum obişnuiam să fac când mama avea unul dintre accesele ei de furie, mă apuc să pun lucrurile în perfectă ordine. Aranjez blocul de desen pe masă. Aşez pixurile şi creioanele în borcanul de sticlă. Pătura în carouri se desfăşoară în faţa mea când o aştern uşor pe canapea. Am făcut rău, am făcut foarte rău că am băut berea aia, pentru că acum ceva s-a slăbit înlăuntrul meu. Am creat o fisură într-un zid pe care nu-l credeam atât de important şi acum îmi vreau trusa. Vreau să plece. Am nevoie de trusa mea.

Vuiet de ocean, vârtej de tornadă. Sunt înghiţită.

Mikey oftează.

— O să fie iar cum s-a întâmplat cu Ellis şi tipul ăla? Ce naiba, Charlie! Ai mai crescut de-atunci.

Camera se învârte cu mine, iar tensiunea îmi pulsează în urechi.

Când Ellis s-a încurcat cu băiatul ăla, el mi-a luat locul de lângă ea, la fel de uşor precum ai muta o piesă de şah, iar eu am fost împinsă la margine. Lucrul ăsta m-a supărat peste măsură şi m-a rănit.

Nu m-am gândit că o să ajung şi cu Mikey tot la margine.

— Care-i problema, Charlie?

Vocea lui e obosită şi nesigură.

— Vorbeşte cu mine! Felul în care te porţi e ciudat, aduce a gelo…

Se opreşte brusc şi rămâne cu gura deschisă. E tot în uşă. Întorc capul în altă direcţie, căci ruşinea mă face să roşesc.

— Pleacă, şoptesc eu.

Simt cum mi se adună lacrimile în spatele pleoapelor.

— Doamne sfinte! Tu ai… credeai că noi… că eu…

Expiră prelung şi îşi ascunde faţa în mâini, de unde se aude înăbuşit:

— Rahat! Rahat! Rahat!

— Pleacă, te rog. E-n regulă. Nu-i nimic. Sunt OK, pleacă.

Bâigui întruna, cu ochii aţintiţi în perete, oriunde numai să nu mă uit la el. Scrâşnesc din dinţi atât de tare, încât mă dor fălcile. Îmi vine să intru în pământ.

Dar nu pleacă. Ceea ce face totul să pară şi mai rău, pentru că el e *Mikey* şi e *de treabă.*

Se apropie de mine şi *mă cuprinde în braţe.*

— Îmi pare rău, Charlie. Dacă am făcut ceva care te-a indus în eroare, n-a fost cu intenţie. Ultimul lucru pe care mi l-aş dori e să-ţi fac rău.

Asta nu face decât să înrăutăţească lucrurile; când mă cuprinde cu braţele, când simt căldura îmbrăţişării lui, când îşi înclină capul ca să

mă privească şi îi simt răsuflarea caldă pe faţă şi îi văd ochii cumplit de trişti şi se apropie atât de mult de mine, îl sărut.

Şi, preţ de o clipă, preţ de nimic mai mult decât o licărire incandescentă de o clipă, mă sărută şi el.

Apoi mă respinge.

Şi se şterge la gură.

Pentru că era *de aşteptat* să se şteargă la gură.

— Nu, Charlie, zice el. Nu, nu pot face asta. Nu vreau să fac asta.

Închid ochii atât de strâns, încât văd pete roşii care pulsează îndărătul pleoapelor.

— Te rog, pleacă dracului odată, bine?

Când deschid ochii, e deja plecat, iar uşa e închisă. Sting lampa, pentru că în momentul ăsta am nevoie de întuneric.

Încă mai simt apăsarea buzelor lui pe buzele mele, nanosecunda de căldură pe care mi-a dăruit-o. Dar asta nu domoleşte ruşinea care mă cuprinde – cât de proastă *pot* fi – şi care reverberează prin tot corpul. Exact cum a zis Louisa: „Niciun om normal n-o să ne iubească”.

Am încălcat deja una dintre regulile lui Casper: am băut. Şi simt nevoia să mai încalc una, dar *nu vreau, nuvreaunuvreaunuvreaunuvreau* s-o fac, aşa că scot trusa de sub un morman de haine şi o înfăşor cu pătura în carouri şi apoi o pun sub un teanc de tricouri peste care pun ghetele şi după aia îndes totul în valiza Louisei pe care o vâr sub cada de baie, de unde nu o pot vedea.

Mă apuc să fac idioatele alea de exerciţii de respiraţie cât de mult rezist, până îmi pierd suflul, după care îmi iau blocul de desen, pentru că eu *vorbesc* prin desen, pentru că desenele mele dau glas lucrurilor pe care nu le pot *rosti* şi mă apuc să aştern pe hârtie povestea unei fete care credea că este plăcută de un băiat care, cine ştie, poate ar fi putut să o salveze de ea însăşi, dar până la urmă se dovedeşte că fata nu-i decât o proastă, o mare proastă, pentru că-i o ciudată nenorocită, dar dacă ar reuşi să treacă de noaptea asta, ar avea încă o şansă, ar fi o altă zi.

Poate, poate, poate…

CÂND SOARELE SE ARATĂ PE CER, degetele încep să mă doară. Las cărbunele din mână în momentul în care pătrund prin fereastră primele raze de lumină, blânde şi aurii. Beau un pahar cu apă şi ascult zgomotele făcute de cei care folosesc toaleta din capătul coridorului, ascult cum Leonard iese pe verandă târşâind picioarele, ca să-şi bea cafeaua afară, din cana lui roz.

Capul îmi plesneşte de durere, de la bere. Mă dor ochii, iar în gură am un gust oribil. Mă simt uşurată că nu trebuie să merg la True Grit în următoarele două zile. Îmi scot hainele, mă afund în canapea şi adorm buştean.

Când mă trezesc, e după-amiază, iar în cameră e insuportabil de cald. Am reuşit să trec de noapte, dar încă sunt agitată şi încordată. Aş vrea să vorbesc cu cineva, dar singura persoană pe care o cunosc e Mikey şi acum pesemne că am stricat totul. Mă hotărăsc să merg la bibliotecă, să-i scriu lui Casper. Ştiu şi eu, poate că ar trebui să-i spun că am dat-o în bară, că am băut, că am sărit pe Mikey.

Afară căldura a devenit sufocantă, dar nu renunţ la salopetă, pentru că mă simt confortabil în ea şi, cumva, protejată. Intru înapoi în bloc şi bat la uşa lui Leonard. Fără să spună vreo vorbă, îmi întinde o foarfecă. Sus, în camera mea, tai două salopete la nivelul genunchilor. În felul ăsta, poate o să-mi fie mai răcoare, iar cicatricile vor rămâne ascunse vederii.

Ajung la bibliotecă leoarcă de transpiraţie. Ceilalţi par să se simtă bine, în ciuda caniculei. Poate că, în timp, o să mă obişnuiesc şi eu. În faţa bibliotecii e un termometru. Treizeci şi şase de grade şi nicio urmă de nor.

Intru în contul meu de e-mail. Îi răspund mai întâi lui Blue, pentru că ştiu că ea o să înţeleagă perfect cum mă simt.

> *Dragă Blue,*
>
> *Îmi fac singură cel mai mare rău posibil. M-am purtat prosteşte cu cineva. Nu voiam decât să mă simt mai bine. Cel mai mare duşman al meu este propriul corp. Vrea, vrea, vrea tot timpul ceva şi, când nu primeşte, se pune pe plâns şi plânge şi atunci eu îl pedepsesc. Cum să trăieşti cu frica de tine însăţi? Ce o să se întâmple cu noi, Blue?*

Aştept ca proasta, de parcă o să-mi răspundă pe loc. Normal că nu poate – trebuie să prindă ocazia să se furişeze la computer şi cine ştie când o să se întâmpla asta. Dar simplul fapt că i-am scris mă face să mă simt întru câtva uşurată.

Apoi îi scriu lui Casper, pentru că ar trebui să-i spun ce am făcut. Îi mărturisesc că am băut trei beri, că am încercat să-l sărut pe Mikey, că l-am sărutat pe *bune* şi că lui nu i-a plăcut. Dar îi spun şi că nu m-am tăiat, chiar dacă faptul că m-am abţinut m-a sleit de puteri.

Dau *Send*. Mai rămân puţin la computer şi îi urmăresc pe cei din bibliotecă. Pe măsură ce-i privesc alegându-şi cărţi, vorbind în şoaptă la telefon, adormind în scaun, mă simt tot mai singură, tot mai încărcată pe dinăuntru. Toţi par să deţină controlul asupra propriilor vieţi, cu excepţia mea. Oare când se vor aranja lucrurile şi pentru mine?

Când mă întorc, Mikey mă aşteaptă pe scara de la intrarea în bloc, pe ultima treaptă, cu o pungă de cumpărături lângă el. Mă panichez puţin şi încerc să trec pe lângă el, dar îşi scoate căştile din urechi şi mă apucă de mână.

— Bună, Charlie, zice el. Nu te purta aşa prosteşte, te rog. Stai jos.

Mă aşez anevoie, evitându-i privirea, şi încerc să nu-i simt mirosul, să ignor apropierea.

Pe stradă, coada din faţa băncii de alimente se mişcă lent, asemenea unui şarpe. Îmi şterg stingherită transpiraţia de pe frunte. Pun pariu că Bunny nu transpiră niciodată.

— Ia uite ce ţi-am adus.

Mikey desface puţin gura pungii de cumpărături, ca să pot vedea ce conţine: o bucată de pâine, un borcan cu unt de arahide, un măr şi o portocală. Oftez. M-am săturat de untul de arahide!

Scot mărul şi-mi trec degetele mari peste coaja lucioasă.

— Mulţumesc, spun eu încet.

Îşi drege glasul.

— Ce s-a întâmplat aseară nu trebuie să se mai întâmple. A fost… o greşeală. Sărutul.

Simt o înţepătură în piept şi mi se strânge inima. Îi spun furioasă:

— Dar şi tu m-ai sărutat, ştii foarte bine, înainte să… nu mă săruţi.

— Şi tu ai băut. Am simţit izul de bere. Ai promis!

— Îmi pare rău, spun în şoaptă, cu faţa spre trotuar.

— N-ai mai băut nimic altceva de când eşti aici?

— Nu.

— Sigur?

— *Da,* sigur!

Oftează.

— Charlie, ştii de ce m-am hotărât să vin la facultate tocmai aici? Tu şi cu Ellis eraţi obositoare. Fazele dintre voi două, dintre voi şi mine, tot rahatul ăla m-a sleit de puteri. Ţi-ai dat vreodată seama? Probabil că nu. Voi două eraţi complet absorbite de propriile persoane.

— Ai venit la spital. Ai zis că nu vrei să mor. Am crezut că…

Începe să-mi tremure vocea. Pun capul pe genunchi, ca să pun o barieră între mine şi Mikey. Îmi vine din nou să plâng. *Am crezut, am crezut?* Ce am crezut? Că lui Mikey i-ar putea plăcea de *mine*, de o amărâtă ca mine?

— Normal că nu vreau să mori! *Niciodată* n-am vrut să mori. *Eşti prietena mea.*. Dar asta nu înseamnă că eu… că noi…

Şi tace. După o vreme, o ia de la capăt:

— Aşa stă treaba, Charlie. Sunt aici, dar am pe cineva. Am mers mai *departe.* Venirea aici chiar a schimbat ceva în viaţa mea. Mi-am văzut de *drumul* meu. Mi-am stabilit nişte obiective. Vreau să te ajut să te pui pe picioare şi chiar am să fac asta, dar nu te pot ajuta decât dacă vrei şi tu să fii ajutată.

Ridic capul şi clipesc din pricina luminii. Mikey mă priveşte fix.

— OK? mă întreabă luându-mă de mână. E în regulă?

Ce-aş putea să-i răspund?

— Da. În regulă.

Se ridică fără să mai piardă timpul şi mă trage după el. Mărul îmi cade din poală. Ca un tip de treabă ce e, se repede pe scări să-l recupereze de pe trotuar.

AM CONVENIT CU MIKEY SĂ NE ÎNTÂLNIM LA O GALERIE de artă din centru, după ce iese de la muncă. Mi-a desenat o hartă a unui loc aflat nu departe de clădirea în care locuiesc. La început, mă gândesc să nu merg. O să mă simt aiurea şi probabil că o să vină şi Bunny, dar în final hotărăsc să mă duc. N-am decât un prieten aici, adică pe el, şi poate că, la un moment dat, n-o să mă mai simt ca o idioată în preajma lui. Casper ar fi mândră de mine pentru treaba asta, cine ştie? Mă schimb cu o altă salopetă, îmi pun o flanelă cu mânecă lungă şi strecor în buzunar cheia şi piatra de lapis lazuli.

Galeria e chiar în centrul oraşului, nu departe de locul în care am coborât din autocarul Greyhound, la etajul al treilea al unei clădiri roz, înghesuită între un bar şi un mic restaurant denumit The Grill. Galeria e îngustă şi plină de lume şi peste tot auzi scârţâit de duşumele şi simţi mireasmă de vin roşu şi de brânză exotică. Sunt o mulţime de oameni mai în vârstă – sunt îmbrăcaţi în negru şi au bijuterii de argint şi părul îngrijit şi coafat. Mă bucur că port hanoracul peste salopetă; mă simt cam stânjenită, parcă locul meu nu este aici. Îmi face bine să ştiu că, la nevoie, mă pot ascunde trăgându-mi gluga pe cap. Îl observ pe Mikey stând de vorbă cu Ariel într-un colţ. Răsuflu uşurată: Bunny nu pare să fie prin preajmă. Cei doi îmi fac semn cu mâna să mă apropii.

Mă uit în jos, la ornamentele strălucitoare care împodobesc încălţările lui Ariel, nişte sandale elegante, fără toc, foarte lucioase în comparaţie cu ghetele mele. Oare Ariel s-o fi îmbrăcat vreodată ca o şleampătă, şi-o fi ascuns vreodată corpul? Pare să fie la ani-lumină distanţă de aşa ceva. Probabil că ea s-a născut sexy.

Ariel bea o gură de vin.

— Charlie! Ai venit!

— Bună, Charlie, îmi pare bine c-ai reuşit să vii, spune şi Mikey.

Mă bate uşor pe umăr. Îi zâmbesc timid.

— Chestia asta-i un fel de călătorie, nu ţi se pare?

Se îndepărtează şi priveşte tablourile.

Ariel se apleacă înspre mine cu un aer conspirativ, de-ai zice că suntem cele mai bune prietene sau ceva de genu'.

— Ce părere ai, Charlie? Prietenul meu Antonio a lucrat din greu la tablourile astea.

Privesc cu atenţie în jur. Toate mi se par doar nişte triunghiuri şi pătrate pictate în culori primare. Ridic din umeri.

— Sunt foarte strălucitoare.

Încerc să-mi imaginez cum ar fi să-mi văd desenele expuse într-un loc ca ăsta, de fapt, în orice loc. Dar cine ar veni să vadă o grămadă de desene şi de benzi desenate despre nişte puşti rataţi? Sau nişte schiţe făcute noaptea, singură în camera mea, cu mutrele lui Mikey şi Riley? Sau a lui tata?

— Vopsea pentru bărci.

Ariel ia încă un pahar de vin de pe masa-bufet, unde sunt şi nişte bucăţele de pâine în formă de palmă. Ciugulesc una.

— Chiar că străluceşte, aşa-i? Tare mă bucur că nu-şi mai arde tablourile. Nu era deloc bine pentru plămânii lui, dar a considerat că nu se putea altfel. Ştii, făcea asta cu ani în urmă, pe când eram amândoi nişte puşti necopţi care locuiau în deşert, fumau haşiş până nu mai ştiau de ei şi şi-o trăgeau cu oricine le adresa un zâmbet.

Cât pe ce să mă înec cu o bucăţică de pâine în formă de palmă.

— Dar, continuă ea studiindu-şi inelele de pe degete, pe atunci era în faza Kiefer{6}. Cu toţii avem o fază Kiefer, în timpul căreia vrem să ne autodistrugem pentru a crea. Să vedem dacă şi asta e frumos.

Face un semn cu mâna spre celălalt capăt al sălii, către un bărbat foarte chipeş, cu păr lins, negru, prins în coadă. E desculţ şi poartă un costum gri, lucios, şi o chestie turcoaz, enormă şi groasă, ce pare a fi un colier.

— Iată, el e Tony Padilla. O să vândă toate tablourile astea, până la ultimul. Mai zi-mi despre tine. Cum mai merge cu desenul? Uneori mă surprind gândindu-mă la unul dintre desenele tale. Ăla cu bărbatul care are pilule în loc de dinţi.

— Taică-meu, mă trezesc eu spunând.

Mă ciupesc de coapsă. Ce prostie.

Ariel mă priveşte, iar expresia feţei i se mai îndulceşte. Mă întreb ce o fi gândind.

— Înţeleg, zice ea sorbind din vin. Sincer, era foarte bun. Total greşit, evident, dar bun. Nu eşti încrezătoare în tipul ăsta de desen în creion – îmi dau seama. Ai nevoie de nişte lecţii. Ţin un workshop acum, în iulie, în atelierul meu. Desen şi portretistică. Genul de activităţi de weekend pentru pensionari. Mă ajută să-mi plătesc facturile şi-mi sunt simpatici. Spre deosebire de majoritatea studenţilor mei de la universitate, ei *se străduiesc*. Ei îşi doresc. Ei nu se mulţumesc *să presupună* că arta le aparţine.

— Eu nu… Adică, am un job, dar doar spăl vase, nu fac altceva. N-am bani. Îmi pare rău.

— Ştiu că n-ai bani. Şi eu am fost cândva o artistă muritoare de foame. Poţi veni să asişti. M-ai putea ajuta să fac ordine în atelier după ce termin. Cum ţi se pare?

Plimbă vinul prin gură în timp ce inspectează mulţimea de oameni. Ochii i se mişcă repede, identifică o persoană, zăbovesc asupra ei, apoi caută altă persoană, ca o pasăre care încearcă să găsească cea mai potrivită rămurică.

— Charlie, eu cred că ai talent. Chiar cred asta. Dar nu cred că o să ajungi prea departe câtă vreme nu încerci să te cunoşti pe tine însăţi şi nu înveţi. Câtă vreme nu îţi îngădui să fii propriul subiect. Asta e

frumuseţea tinereţii: să-ţi permiţi luxul vanităţii, al autostudierii. Acceptă-l! Nu-ţi fie ruşine de tine.

Nu înţeleg decât pe jumătate ce zice şi ştiu că, probabil, ar trebui să-i mulţumesc, dar, în loc de asta, pe gură îmi ies dintr-o suflare alte cuvinte:

— De ce eşti atât de drăguţă cu mine? Nici măcar nu mă *cunoşti.*

— Pentru că, atunci când nu mai e nimic de spus şi de făcut, să ştii, Charlotte, că lumea nu se sfârşeşte datorită bunătăţii. Pur şi simplu *trebuie* să fie aşa, căci altfel nu ne-am mai putea suporta pe noi înşine. Poate că acum nu vezi lucrurile în felul ăsta, dar asta o să se schimbe cu vârsta.

Vorbeşte cu patimă. Soarbe o gură sănătoasă de vin şi mă priveşte în ochi spunându-mi:

— Şi te cunosc. Chiar te *cunosc,* Charlie.

Şi doar în acel moment, mi se pare că zăresc o teribilă umbră de tristeţe care îi întunecă privirea.

Dar Mikey se întoarce precipitat, entuziasmat şi cu răsuflarea tăiată, iar figura lui Ariel redevine relaxată şi placidă.

— Aş vrea să am grămezi de bani, turuie Mikey. Aş cumpăra unul din tablourile astea. Sunt supermişto.

— Poate că trupa aia cu care mergi peste tot o să dea lovitura până la urmă, Michael, şi atunci o să-ţi poţi cumpăra câte tablouri vrei, zice Ariel râzând. Lui Charlie nu-i plac.

— Nu-i vorba de-asta, mă grăbesc eu să spun puţin stânjenită. Doar că… mie îmi place ca un tablou să spună o poveste, cred. Mie îmi plac feţele, oamenii desenaţi în timp ce fac diferite activităţi. Astea, în schimb, par aşa, ca şi când ai picta culori… ca să pictezi culori?

Devin agitată pe măsură ce vorbesc. Nimeni n-a mai discutat cu mine despre artă şi mi-e teamă că spun numai tâmpenii. Ariel mă priveşte insistent.

— Şi culorile însele pot fi o poveste, Charlie. Numai că un soi diferit. Vino la cursurile mele. O să-i dau detaliile lui Mikey. Mi-a părut bine să te văd, Charlie. Mikey, trebuie să plăteşti chiria, scumpule.

Îşi pune o mână pe braţul meu, face semn cuiva aflat în cealaltă parte a încăperii şi pleacă de lângă noi.

Mikey ridică din sprâncene.

— Mamă, Charlie, e super! Ariel vrea să-ţi dea lecţii de desen? E un lucru cât se poate de bun. Ariel Levertoff e cineva, să ştii.

Îmi zâmbeşte şi-mi îngădui să-i zâmbesc şi eu, recunoscătoare că petrec un moment plăcut împreună cu Mikey, chiar dacă îmi face un pic rău să fiu atât de aproape de el. Îmi pun în gând să caut pe net *Kiefer* şi *Ariel Levertoff* data viitoare când merg la bibliotecă.

Mikey ia două bucăţele de pâine în formă de palmă şi ne prefacem

că ne luptăm. Puţin îmi pasă că unii dintre cei aflaţi în galerie se uită la noi de parcă am fi doar nişte copii tâmpiţi sau că, după ce o să plece de aici, Mikey probabil se va duce la Bunny şi va rămâne la ea peste noapte. Lui Ariel îi plac desenele mele, îi place de *mine,* cred, şi Mikey e aici, cu mine. Şi după ce mă conduce acasă, după ce citesc bileţelul lipit pe uşă, în mod ciudat, îmi simt inima şi mai uşoară: *Vino să mă trezeşti. Mâine la cinci jumate. Promit că n-o să muşc de data asta. R.*

Ţin bileţelul în mână şi simt pe piele furnicături şi un val de căldură.

Când m-am mutat, am lăsat ceasul de voiaj al lui Mikey în casa de oaspeţi. Dimineaţa mă bazam pe zgomotele făcute de ceilalţi oameni ca să mă trezesc la timp pentru muncă, dar acum, brusc, nu vreau să risc deloc să întârzii sau să n-am suficient timp. Ca să vorbesc cu Riley mâine, când o să fim doar noi doi.

Riley a venit şi *m-a găsit.*

În timp ce cobor în grabă scările să văd dacă Leonard n-are cumva un deşteptător de rezervă, mă simt ca într-un mic balon de căldură, aşa cum mi se întâmplase cu Ellis, un sentiment pe care nu credeam că aveam să-l mai regăsesc.

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, RILEY NU RĂSPUNDE când bat la uşă. Nu stau deloc pe gânduri şi intru. În camera din faţă, dau peste o chitară acustică ponosită şi un casetofon aflate pe jos, în mijlocul încăperii, înconjurate de teancuri de foi de blocnotes. Data trecută nu erau acolo.

Îl găsesc în pat, în aceeaşi poziţie ca data trecută: cu mâinile sub cap şi picioarele încrucişate la nivelul gleznelor. Pe podea, lângă pat, sunt câteva sticle goale. Deschide încet ochii. Îi ia ceva timp până să mă observe stând în uşa dormitorului, dar în momentul în care mă vede, pe faţă îi apare un zâmbet. E atât de brusc şi de surprinzător, încât nu mă pot abţine şi zâmbesc la rândul meu.

— Salut! zice el, somnoros.

Mă priveşte ciudat de relaxat, lucru care mă face să simt fluturi în stomac. Mă priveşte ca şi cum e cât se poate de firesc să mă aflu în uşa dormitorului lui, la cinci jumătate dimineaţa. Nu pot decât să sper că nu observă cum mi se aprind obrajii.

— Nu mi-a luat mult să aflu unde stai. N-a trebuit decât să întreb despre fata cu bicicleta galbenă şi bang, te-am găsit! Sau, de fapt, *nu* te-am găsit. Dar mi-a făcut plăcere să-ţi cunosc vecinii. Sunt nişte tipi de ispravă!

— Ar trebui să te ridici din pat. Arăţi groaznic, îi spun eu. Aia din părul tău e cenuşă?

Doamne Sfinte, băiatul ăsta e de groază!

Se întoarce pe o parte şi se uită la mine cu ochii cârpiţi de somn, dar cu un rânjet pe faţă.

— Chiar aşa, că tot vorbirăm de tipi grozavi. Cum a mers aseară? Cu prietenul tău, Michael? Şi cu prietena lui… Bunny?

Îmi ţugui buzele a supărare, dar fără să fiu, de fapt, furioasă. Felul liniştitor în care m-a privit mai devreme încă are un efect miraculos. Riley pare încântat.

— N-a mers, dacă ţii neapărat să ştii. Acum ridică-te. Nu putem întârzia. Nu vreau să întârzii.

— Păi, e pierderea lui Michael, zice el oftând, în timp ce se ridică. Geme de parcă l-ar durea ceva.

— Să te ajut? îl întreb precaută, pentru că nu vreau să mă apropii prea mult, după păţania de data trecută. Arăţi ca dracu'.

— Aha, mă iei din nou cu vorbe dulci, fată ciudată. Nu, n-am nevoie de ajutor. O să fiu ca nou după un duş fierbinte rapid.

Mă dau la o parte din uşă, să-l las să treacă. Se duce la baie. De îndată ce aud apa curgând, mă strecor în bucătărie şi-mi bag nasul prin frigider; îmi chiorăie maţele de foame, aşa că mă uit după ceva de mâncare, dar încerc şi să-mi distrag atenţia de la el, pentru că, aşa ticălos cum o fi, e totuşi un ticălos care odată arăta mai bine şi care acum, chiar în momentul ăsta, mai e şi gol-puşcă.

Un cofraj cu ouă, o pungă cu tortilla, un borcan cu salsa verde. O roată de caşcaval, una de brânză. Găsesc un cuţit în sertar şi-mi tai în grabă o bucăţoaie de caşcaval, pe care mi-o îndes în gură. Pun cu grijă restul de caşcaval înapoi în ambalaj şi-l bag la loc în frigider, exact cum era. În compartimentul lateral, o sticlă de vin pe jumătate goală stă lângă un borcan de dulceaţă cu pereţii mânjiţi. Trei portocale. Îmi curăţ repede o portocală, mănânc câteva felii dulci, iar pe celelalte le vâr în rucsac. Bucătăria e deschisă, pătrăţoasă, simplă şi ciudat de curată şi de goală. Poate că mănâncă mai mult pe la True Grit. Pe aragaz e un ceainic, lucru la care nu m-aş fi aşteptat.

Sub chiuvetă, dau peste provizia lui de sticle. Mă întreb unde o fi ţinând celelalte provizii, cele despre care îmi zisese Linus. Prin geamul de la uşa din spate, zăresc în curte o construcţie solidă de lemn, înconjurată de nişte cactuşi groşi.

Aud lipăit de picioare goale pe podeaua de lemn. Riley se opreşte lângă mine, în faţa geamului, şiroind de apă în timp ce-şi freacă părul cu un prosop.

— E studioul meu de înregistrare. Mi l-am făcut cu o parte din banii de pe al doilea – şi ultimul – album Long Home pe care am apărut. E cam şubred, modest înăuntru, dar e funcţional. Sau, cel puţin, era.

Îşi trece degetele prin păr.

— Cum de nu mai eşti în trupă? îl întreb eu. Adică, eraţi destul de celebri, nu?

Ridică din umeri.

— Vechea poveste cu rock and rollul. Un tip intră într-o trupă, trupa devine cunoscută, sau aproape cunoscută. E *pe punctul* să devină cunoscută. *Destul* de cunoscută, oricum, ca să se nască orgolii şi banii să curgă din cer; au intervenit excesele, au luat naştere nişte demoni sau, în cazul meu, doar au ieşit doar la suprafaţă după ce stătuseră ascunşi cu grijă. Şi uite aşa, lucrul care odată ajunsese pe cai mari a încasat o buşitură dată dracului de nasoală la contactul cu solul. Sfârşit.

— Şi-acum… mai cânţi?

Se uită la studioul de înregistrare cu o privire absentă.

— Sigur. Uneori.

Îşi drege glasul şi îşi mai şterge o dată părul cu prosopul.

— Dar ştii la ce mă pricep cel mai bine? Să dezamăgesc oamenii. Păi nu aşa se spune, că trebuie să-ţi cultivi talentul înnăscut?

Aruncă prosopul pe blatul din bucătărie.

— Hai s-o luăm din loc, fată ciudată. Nu vrem s-o supărăm pe Linus.

Mergem fără să spunem nimic, eu, cu bicicleta de ghidon.

Să dezamăgesc oamenii, aşa a zis. Şi eu am dezamăgit mereu oamenii, pe mama, de pildă, pe profesori. După o vreme, nici nu mai merită să-ţi dai silinţa. Înţeleg perfect ce zice Riley.

Nu-i nici măcar şase dimineaţa, şi deja se face cald. Îmi leg hanoracul în jurul mijlocului.

— Se întâmplă vreodată să nu fie arşiţă pe-aici? îl întreb.

Riley izbucneşte în râs.

— Bineînţeles că nu! Încă n-ai văzut nimic, fetiţo! Stai să se facă iulie. Să mor dacă n-or să fie 50 de grade afară.

Traversăm în linişte pasajul întunecos şi, după o vreme, nu mă mai stânjeneşte faptul că nu vorbim. Adică aş vrea să-i mai pun întrebări despre treaba cu muzica şi despre ce s-a întâmplat, dar e în regulă şi aşa, dacă nu vorbim nimic. Şi o părticică din mine e încă agitată; nu vreau să-l enervez.

Când mai avem jumătate de stradă până la True Grit, se opreşte şi îşi aprinde o ţigară. Mâinile îi tremură groaznic, dar nu zic nimic.

— Du-te tu prima, bine? O să vin şi eu în câteva minute. N-ar fi bine s-ajungem în acelaşi timp.

Scoate fumul de ţigară pe nas.

Aş vrea să-l întreb de ce, dar n-o fac. Merg mai departe şi îmi leg bicicleta de un stâlp. Când intru, Linus îmi zice un „Bună” prietenos. Câteva minute mai târziu, apare şi Riley în urma mea şi se duce direcţia cafea. Când se întoarce în zona de spălat vase, văd că are două ceşti şi-mi întinde mie una.

O ajut pe Linus cu recipientele de cafea şi cu espressorul, după care mă apuc de spălat vase. Cel care ar fi trebuit să se ocupe de vase aseară a lăsat în chiuvetă mormane de farfurii cu urme uscate de mâncare, în vârful cărora a pus căni murdare, strecurători de ceai şi linguriţele delicate pentru ceştile de espresso. Mă apuc cu conştiinciozitate să arunc la gunoi resturile de mâncare şi să pun farfuriile şi ceştile la înmuiat în chiuvetă.

Linus vine în spate, palidă la faţă.

— Riley, a venit Bianca, e-n faţă. Îşi vrea banii.

Coboară vocea şi continuă:

— Avem… banii? Unde mama dracului e Julie?

Riley e de un calm desăvârşit.

— A, da. Stai că merg să-i aduc un cec. Mă întorc imediat.

Linus îşi muşcă buza în timp ce Riley se năpusteşte pe coridor, înspre birou. Uşa bucătăriei se deschide. O femeie cu forme, îmbrăcată într-o rochie mov, lejeră, aruncă în jur priviri suspicioase. Linus spune:

— Riley s-a dus să-ţi aducă cecul.

Femeia mă măsoară cu privirea din cap până-n picioare, destul de ţâfnoasă, după care îi spune iritată lui Linus:

— N-am chef să vin de fiecare dată să mă milogesc să-mi daţi banii, Linus. Dacă-mi vreţi produsele, trebuie să plătiţi pentru ele şi să plătiţi la timp. Julie trebuie să înţeleagă odată!

— Ştiu, Bianca. Lucrurile stau cam prost în momentul ăsta. În unele zile treaba nu merge deloc, iar apoi e ca pe roate. Noi ne străduim.

Linus răsuceşte în mâini un prosop de vase.

Riley se întoarce alergând de-a lungul coridorul. Când o vede pe Bianca, se loveşte cu palma peste frunte.

— Duduia B! E numai vina mea, jur! Sor-mea mi-a zis ieri să dau o fugă cu nişte bani la brutărie, şi-am uitat. Îmi cer iertare.

Bianca ia cecul şi-l întoarce pe toate părţile.

— Un cec, Riley? Măcar ăsta e acoperit? Dacă nu-i bun, eu mă retrag. Oameni buni, trebuie să vă rezolvaţi odată căcaturile.

— E totul în regulă, duduia B.

Tipa iese pe uşa bucătăriei, cu o grimasă. Linus îi aruncă lui Riley o privire furioasă.

— Ai făcut-o iarăşi, Riley? *Iarăşi?*

— Nu-i aşa cum crezi tu, Linus. Mai bine ţi-ai vedea de treabă.

Linus pleacă îmbufnată la treaba ei. Riley trece pe lângă mine fără să scoată vreo vorbă.

Ascult sfârâitul surd al friteuzei, bâzâitul grătarului, zgomotul vaselor care se mişcă dintr-o parte în alta în maşina de spălat şi mă întreb ce se petrece. Ce s-a întâmplat cu banii pe care Riley trebuia să-i dea acelei doamne? Ce-a vrut Linus să zică cu *iarăşi?*

Apoi mă trezesc că ascult zgomotul inconfundabil făcut de cineva care icneşte în timp ce-şi varsă maţele. Mă întorc pe călcâie.

Riley îşi ţine mâna la gură. E aplecat peste coşul de gunoi de lângă grătar, iar voma i se prelinge pe bărbie.

Îi întind repede un prosop şi-mi acopăr nasul. Miroase groaznic.

Îşi şterge bărbia şi gâtul, aruncă prosopul în coş şi, când deschide uşa frigiderului, nu i se mai vede faţa. Când o închide la loc, îl văd bând cu sete dintr-o cutie de bere. O pune înapoi şi răsuflă adânc. Culoarea îi revine în obraji şi i se revarsă pe faţă ca un şuvoi rozaliu.

Pe străzi am văzut oameni mai în vârstă, şi bărbaţi, şi femei, care făceau la fel. Care beau, şi beau, şi beau atât de mult, încât corpurile lor prindeau o duhoare de vin vechi, bere şi vomă. În dimineaţa următoare, singurul lucru care le oprea mâinile din tremurat, care îi făcea să nu mai vomite fiere şi dumicaţi din mâncarea de la cantina săracilor era şi mai multă băutură. Evan numea asta DT{7}. *E porcăria dracului,* zicea el scuturând din cap.

Degetul pe care-l duce Riley la buze are nişte mici crestături roşiatice, de la cuţitul lui de bucătar. Îmi dau seama că asta se întâmplă din cauză că îi tremură mâinile atât de tare.

— Şşşşt! sâsâie el şi împinge coşul de gunoi în direcţia mea.

Arunc o privire înspre Linus, care încasează bani de la un client. Mi-a spus s-o anunţ dacă se întâmplă chestii de genul ăsta.

Riley mă imploră din priviri. Nu ştiu ce să fac.

Şi-atunci îmi revin în minte mesajele de la Ellis: *Doare. N-ai zis că doare aşa. F tare.* Regretele fac să mi se strângă stomacul. N-am ajutat-o şi am pierdut-o.

Scot repede sacul din coş, îl leg la gură, îl scot afară, în spate, şi îl arunc în pubelă. Lui îi datorez jobul, la urma urmei.

Ceva mai târziu, când mi se termină tura şi mă pregătesc să ies pe uşa cu plasă, îşi face apariţia Riley, cu o pungă mare de hârtie.

— Am greşit o comandă. *Bon appétit.*

Şovăi puţin înainte să iau punga, deoarece ştiu că dacă o accept înseamnă că mă angajez să păstrez un fel de secret şi încă nu sunt sigură că vreau să fac asta.

Dar senzaţia de foame din stomac se dovedeşte mai puternică. M-am săturat până peste cap de pâine veche şi unt de arahide. Şi imediat ce ajung acasă, mă năpustesc asupra alimentelor din pungă: o chiflă cu chili verde şi omletă cu tofu şi şvaiţer, precum şi o prăjiturică din fulgi de ovăz, cu stafide, împachetată în hârtie cerată.

BIBLIOTECA E APROAPE GOALĂ, aşa că am timp berechet la computer. Casper mi-a trimis în sfârşit un mesaj.

Dragă Charlie, îmi pare rău că îţi răspund după atât timp la ultimul mesaj şi îmi pare rău că eşti neliniştită. Cred că ar trebui să clarificăm lucrurile: oficial nu mai sunt medicul tău curant, prin urmare trebuie să fiu foarte atentă la ce sfaturi sau idei îţi dau. Şi mai sunt şi alţii pe care trebuie să-i ajut, aşa că, uneori, s-ar putea să-mi fie imposibil să-ţi răspund atât de repede pe cât ţi-ai dori. Sper că înţelegi. Am căutat pentru tine câteva locuri acolo, în Tucson, care ţi-ar putea fi de ajutor. Le găseşti la finalul mesajului.

Lucrul cel mai important, Charlie, este să încerci să rămâi tot timpul activă şi conştientă. Asta înseamnă şi să nu bei, lucru pe care nu l-ai respectat. Ai mai băut ceva de la ultimul mesaj pe care mi l-ai trimis? E cineva cu care ai putea vorbi, de pildă, amicul ăla al tău? Este extrem de important să urmezi paşii zi de zi, ca să rămâi lucidă şi să fii în siguranţă. Ai de parcurs un drum dificil, Charlie, şi greul e pe umerii tăi în cea mai mare parte. În copilărie ai avut parte de foarte puţină afecţiune şi, până acum, viaţa ta a însemnat să-ţi ascunzi sentimentele până când au devenit atât de puternice, încât nu le-ai mai putut controla. Fă-ţi exerciţiile de respiraţie, plimbă-te, desenează. Fii bună cu tine însăţi. Dr. Stinson

S-ar putea să-mi fie imposibil să-ţi răspund atât de repede pe cât ţi-ai dori. Mă uit peste lista de locuri: Alateen, un grup terapeutic pentru cei care au supravieţuit unei tentative de suicid, un adăpost pentru femei. Alateen? Mă şi imaginez stând printre nişte puşti care vorbesc despre problemele lor cu alcoolul. Despre ce se întâmplă dacă bei.

Şi-atunci îmi trece prin minte un gând: pesemne că *eu* sunt dovada vie a ce se poate întâmpla când pierzi controlul. Un copil care ajunge pe străzi, fără casă etc. Nu vreau să particip la întâlnirile unui grup unde eu întruchipez exact ceea ce restul încearcă *să nu fie.* Mă uit pe site-ul grupului pentru supravieţuitorii suicidului: o mulţime de poze cu oameni trişti care stau în cerc, pe iarbă. Nici măcar nu mă obosesc să caut adăpostul, pentru că am unde să stau, chiar dacă nu-i cel mai bun loc.

Încep să-i răspund, dar mă răzgândesc şi şterg mesajul. Ce-aş putea să-i spun? Să mă mai plâng puţin că am dat-o în bară cu Mikey? Mi-ar spune, probabil, fă-ţi alt prieten. M-ar îndemna să mă duc la unul dintre grupurile alea. Nemulţumită, deschid alt mesaj, de la Blue. Vechi de o săptămână.

SUE CEA TĂCUTĂ, PE UNDE UMBLI? Mi-e dor de tine, fata mea bună. În leg. Cu ultimul tău mes.: mda, suntem propriii noştri

duşmani. Dar nu trebuie să fie aşa. În ultima vreme, am fost atentă la întâlnirile de grup şi nu tot ce spune DR. FANTOMAS e aşa de rău, mai ales asta:::!!! Mi se dă drumul!!! Nu ştiu când. Am respectat reg., mi-am halit doctoriile şi mă tot gândesc să mă combin cu Isis în KANZ ASS. Poate c-o să venim p-acolo să vedem ce mai faci!! Ai fost fată cuminte? Te rog, vb. cu mine. Toate fetele pe care le ştiai aici au plecat, în afară de mine şi de Louisa şi, îţi zic, fata asta NU e bine deloc. Se întâmplă ceva. BLUE

Rămân cu ochii pironiţi la mesaj. N-o să iasă; e doar una dintre glumele lui Blue. Nu-i aşa? Mă uit la lista e-mailurilor primite de la Blue. Pentru cineva care la început, când mă aflam la Creeley, era răutăcioasă cu mine, acum chiar pare că mă simpatizează. Şi dintr-odată îmi dă prin cap un gând oarecum trist, că şi ea s-ar putea simţi singură. Nu prea ştiu cum să gestionez empatia pe care mi-o trezeşte Blue.

Să-mi fac un prieten. Ce rău ar putea pricinui un răspuns la mesajul lui Blue? În momentul ăsta, ea e singura care ar putea înţelege cum e să trăieşti aşa.

Blue – bravo că asculţi ce zice Casper! Nici n-ai altceva de făcut, nu? Deşertul e o mizerie fierbinte – dacă vii pe aici, nu uita să-ţi aduci maiourile şi ochelarii de soare şi multă cremă de plajă, pentru că în fiecare zi ai impresia că-ţi ia foc pielea. Nu prea ştiu ce caut eu aici, dar sunt aici şi asta înseamnă că sunt aici, nu? Am un job, spăl vase şi nu-i chiar aşa rău. Ce se mai întâmplă cu Louisa? Înainte să pleci, spune-i că mi-e dor de ea, bine? Eventual, poţi să-i dai e-mailul meu sau ceva de genu'. Eu nu sunt fată cuminte, fac în continuare prostii. Charlie.

CÂTEVA ZILE MAI TÂRZIU, RILEY STRIGĂ ÎNSPRE MINE, ca să acopere huruitul maşinii de spălat vase:

— Aud că iubitul tău se cară cu trupa într-un mare turneu pe Coasta de Vest. O să te simţi cam singură în următoarele câteva luni!

Opresc maşina de spălat.

— Ce?

Îmi fac aer cu mâna ca să îndepărtez aburii care mă înconjoară. Aerul condiţionat din bucătărie e stricat, iar afară e o căldură apocaliptică; asta înseamnă că lângă maşina de spălat vase şi friteuză şi grătar e şi mai cald. Riley zice că e neobişnuit de cald pentru luna iunie. Există nişte ventilatoare tip cutie; Riley l-a dat pe unul de pe perete la maximum, dar tot i se scurge transpiraţia pe faţă, iar pe lângă nas şi pe frunte i-au apărut o mulţime de pete roşii. Ţine ascunsă sub blat o doză de bere rece şi trage dintr-o ţigară, iar scrumul cade pe podea. Îl mătură cu piciorul.

Se preface că se îneacă cu o gură de bere.

— Upsss! Mi-am băgat cumva nasul unde nu-mi fierbe oala? Se pare că Michael a cam sfeclit-o.

Clipesc nedumerită.

— Mikey?

— *Michael.* E bărbat, spune-i pe numele de bărbat, soro.

Mă întreb dacă o ia şi pe Bunny cu el în turneu. Mă întreb dacă i-o fi *spus* lui Bunny.

Numai ce-am ajuns aici, şi el deja pleacă, îmi zic eu amărâtă, în timp ce înmoi paharele de plastic în zoaiele pline de spumă.

Dar imediat îmi amintesc ce zisese Mikey – *N-o să mai fie ca înainte* – şi-mi spun că *oricum nu mai contează.* Singurul meu prieten şi deja e dus.

Riley întoarce nişte cartofi pe grătar, răsucind spatula în mână. Ţigara stă pe marginea dozei de bere. Julie lipseşte o săptămână.

— E plecată la Ouray, mi-a zis Linus de dimineaţă. Să afle mai multe despre *doshele*{8} alea ale ei.

Când lipseşte ea, se pare că Riley îşi face şi mai rău de cap cu băutul la muncă.

Termină ţigara şi îi dă drumul în doza de bere. Se ridică şi aruncă doza peste capul meu, în coşul de gunoi.

— Şi nu mai purta tricourile alea cu mânecă lungă, Charlie, soro. Mi se face şi mai cald numai când mă uit la tine îmbrăcată aşa. Cumpără-ţi naibii nişte tricouri normale.

Nu-i răspund. În loc de asta, arunc nişte resturi de mâncare la coş, peste doza lui de bere.

PIPĂI BANII DIN BUZUNARUL SALOPETEI în timp ce străbat culoarele magazinului cu articole de pictură, de lângă cafenea. Batoane de cărbune pentru desen, din lemn de salcie, pensule pentru acuarele, cu fire moi şi răsfirate. Trec cu degetele peste teancurile de blocuri de desen şi simt inelele spiralei prin ambalajul de plastic. Vopseluri elegante, marca Winsor Newton, în tuburi imaculate şi aşezate în perfectă ordine: SCARLET LAKE, PURPLE MADDER, LEMON YELLOW. Au şi caiete de desen cu şabloane pentru benzi desenate; nu mai e nevoie să foloseşti o riglă şi un creion cu vârf ascuţit, cum făceam eu. Văd o mulţime de genţi de poştaş confecţionate din pânză, pantaloni militari cu talie joasă şi eşarfe diafane, la gâtul fetelor din magazin. Băieţii arată toţi ca nişte mecanici auto – sunt încălţaţi cu sandale şi au barba nerasă de câteva zile. Mă întreb câţi dintre ei merg la cursurile lui Ariel de la universitate. Workshopul ţinut de ea începe luna viitoare. Tot nu m-am hotărât dacă să merg sau nu. „Puţoi de la şcoala de arte”, aşa i-a numit Linus pe nişte puşti cu pantaloni pătaţi de vopsea şi ochelari cu rame din corn, aşezaţi în jurul unei mese. Aveau genţi de poştaş burduşite şi mape de desen negre, lipite unele de altele cu bandă adezivă. Dădeau pe gât cană după cană de ceai şi cafea. Lăsau bacşiş grămezi de mărunţiş şi ţigări rulate manual, iar uneori câte o schiţă cu faţa unuia dintre chelneri, desenată pe un şerveţel. Mă uit la preţul batoanelor de cărbune şi al creioanelor şi al hârtiei. Trebuie să-mi cumpăr nişte săpun, hârtie igienică, tampoane şi chiloţi. Tălpile ghetelor mi s-au tocit; în timp ce merg, simt denivelările din pavaj şi mai e şi cumplit de cald, aşa că poate ar trebui să-mi iau nişte tenişi sau nişte încălţări mai uşoare şi mai răcoroase. Trebuie să-i plătesc chiria lui Leonard, dar nu ştiu când o să-mi dea Julie cecul de salariu. Şi-atunci îmi spun: *Cum o să încasez cecul? Nu am cont bancar.* Încerc să fac nişte socoteli în minte, dar devin prea complicate şi le pierd şirul şi-mi pierd şi capul. Toţi cei de aici par să ştie precis ce au nevoie, numai eu plec cu mâna goală.

MIKEY STĂ CU PRIVIREA ÎN FARFURIA cu cartofi dulci prăjiţi şi fasole verde cu sos vinegretă.

— Mda, zice el. O să fiu plecat vreo trei luni. E vară, aşa că n-o să lipsesc de la cursuri. E o ocazie uriaşă pentru trupă. Şi eu sunt managerul, nu?! Managerul şi şoferul dubiţei, trebuie să precizez. Bine, nu primesc bani pentru asta, ce-i drept, dar cine ştie, poate că o să iasă ceva bun din asta. Cum ar fi un disc. E un lucru superpozitiv.

Împinge farfuria înspre mine.

— O să te descurci, nu?

Se uită la mine cu o privire de genul: *Am nevoie să ştiu că te vei descurca.*

Grămăjoara pe care am făcut-o din cartofii prăjiţi seamănă cu o căbănuţă portocalie. Se aude un zumzăit în aer; unele dintre beculeţele cu care e decorată terasa restaurantului pâlpâie şi se fac din ce în ce mai mici.

Socotesc în gând: trei luni. Asta înseamnă iunie, iulie şi august.

— E mult timp.

Trage un cartof din căbănuţă, care se dărâmă. Pe buzele lui luceşte sarea.

— Îmi subînchiriez camera unui amic.

Gândul că o să rămân iar singură după ce pleacă nu-mi dă pace.

— O să te duci la lecţiile lui Ariel? Ţi-ar prinde foarte bine. Şi ai putea întâlni şi alţi oameni.

Plimb mâncarea prin farfurie.

— Mi-a zis că toţi sunt mai în vârstă.

— Glumea. Am ajutat-o vara trecută. Nu erau *toţi* în vârstă. Părerea mea e că, dacă vrea să te ajute, ar trebui să-i dai voie, nu crezi? Şi ar putea s-o ajute şi pe ea.

Mă enervez brusc şi pun jos furculiţa.

— S-o ajute *pe ea?* Cum aş putea eu să-i fiu *ei* de ajutor? Pe bune, *uită-te* la mine.

Mikey ridică din sprâncene.

— Nu fi aşa. Voiam doar…

Respiră adânc.

— Fiul ei a murit. Acum câţiva ani, înainte să mă mut eu în casa de oaspeţi. O supradoză. Cred… Nu cunosc exact împrejurările, dar ştiu că nu mai primise niciun semn de la el multă vreme înainte să se întâmple. Îmi vorbeşte tot timpul despre tine. Cred că îşi doreşte să te ajute… poate că asta o face să fie mai încrezătoare. Multă vreme a fost foarte afectată.

Trag aer în piept. Lui Ariel i-a murit băiatul. O supradoză. Şi eu care-mi imaginam că are o viaţă atât de plăcută, o viaţă perfectă, plină tot timpul de artă şi de lucruri interesante.

Acum înţeleg ce a vrut să zică în galerie. Înţeleg de ce mi-a spus:

„Te *cunosc”*. De ce i s-a întunecat privirea.

Gândul ăsta îmi provoacă o apăsare ciudată. Oare ăsta a fost motivul pentru care m-a bătut atât la cap să-mi găsesc o locuinţă, să-mi găsesc un job, să particip la lecţiile ei? Ca să fie sigură că n-aveam să… ajung ca fiul ei? Că n-aveam să dispar şi eu?

Îmi vin în minte tablourile din casa ei. Foarte, foarte întunecate, cu doar un licăr de lumină care se îndepărtează de întuneric.

— Tablourile ei, zic încet. Alea sumbre rău, din casa ei. Când le-am văzut, mi-am zis că numai cineva foarte trist le-ar fi putut picta.

Mikey încuviinţează din cap.

— N-a mai pictat nimic de-atunci. Pe alea le-a făcut dintr-o suflare, imediat după moartea lui, după care s-a oprit. Zero. Nimic.

După asta, adaugă cu precauţie:

— E şi Bunny prin preajmă, în caz că ai nevoie de ceva. Nu mori dacă încerci s-o cunoşti mai bine.

Pomenirea numelui *Bunny* mă străpunge ca un pumnal. Rup şerveţelul în bucăţele pe care le adun într-o grămăjoară pe masă şi apoi le suflu ca pe nişte fulgi de zăpadă. Mickey zâmbeşte. *Michael* zâmbeşte.

— Pe bune. E super de treabă. Nu-i nevoie să-ţi scoţi tot timpul ţepii, ca un arici, bine?

Mă înroşesc la faţă.

— Ca un arici? Ce dracu’?!

— Ştii tu, Charlie, faza e că… mă rog, ştii tu. Adică, nu eşti cea mai prietenoasă persoană, nu-i aşa? Întotdeauna ai fost mai… retrasă, nu-i aşa?! Cel puţin în trecut. Acum eşti mai mult sau mai puţin… nu ştiu.

Mikey se bâlbâie şi oftează.

— Vreau să zic că o mulţime de oameni te-ar plăcea, dar nu le dai nicio şansă. Acum, iată, ai ocazia să schimbi lucrurile. Să-ţi faci prietenii potriviţi.

— Să-mi fac prietenii potriviţi? Despre ce vorbeşti, *Michael*?

Să-mi fac prietenii potriviţi? Mi se pare că discuţia noastră a luat o întorsătură bizară.

— Charlie, zice el cu o voce distantă. Ascultă. Bunny mi-a zis că te-a văzut împreună cu Riley West. Ştiai că lucrează la Caruso’s, peste drum de Grit, nu? V-a văzut venind împreună la Grit într-o dimineaţă.

Răsucesc un cartof prăjit între buze şi-l mişc cu limba înspre el. Sunt furioasă şi speriată că pleacă şi vreau să fiu rea cu el.

— Ce-i cu povestea asta, Charlie?

— Ce-ţi pasă ţie?

Îmi ia cartoful din gură şi-l trânteşte pe farfurie, transformându-l într-un terci antipatic, deschis la culoare.

— Riley West a fost un talent uriaş. Dar acum este o ruină uriaşă. Nu te băga în aşa ceva. Tipul are o… poveste în spate. Nu este OK să

te legi la cap cu el când ar trebui să te preocupi de propria recuperare. *Asta* voiam să zic cu prietenii potriviţi.

— Datorită lui am un job. Un nenorocit de job care presupune să spăl vase.

Dau farfuria la o parte, plină de nervi.

— Îi e al dracului de greu să se trezească dimineaţa, aşa că trec eu să-l iau. Nu-ţi face griji, *Michael,* nu fac decât să-i dau trezirea. Adică, cine ar vrea să mi-o tragă mie, care-s toată numai cicatrici şi rahat? În niciun caz *tu,* nu-i aşa? Te-ai şters la gură după ce m-ai sărutat.

Mikey se aprinde la faţă.

— Aveai gust de bere, de-aia m-am şters la gură. Eu nu beau şi tu aveai iz de bere şi eu am o *iubită*.

Nu-mi pot stăpâni cuvintele, care năvălesc toate într-un iureş:

— Şi ce ar trebui să-i spun unui potenţial pretendent, *Michael,* când o să mă întrebe ce-am făcut în ultimul an? Că mi l-am petrecut mâncând alimente stricate? Sau că mi-am ajutat amicii să jefuiască oameni în parc? Ştiai asta, *Michael?* Tu ai plecat, iar eu am pierdut-o pe Ellis. Eram *singură* şi am făcut ce trebuia să fac. Şi acum arăt ca o ciudăţenie. Şi mă simt ca o ciudăţenie. Nu cred că trebuie să-ţi faci griji pentru viaţa mea amoroasă.

E roşu ca racul la faţă.

— Îmi pare rău, Charlie. Nu aşa… trebuie să te aduni naibii, OK? Ideea e să mergi înainte, nu înapoi, pricepi? Nu vreau să suferi. Şi *mai mult*.

Îmi ia mâna în mâna lui. Încerc s-o trag, dar mă ţine strâns.

— Nu-i nimic în neregulă cu tine, Charlie. Absolut nimic. De ce nu înţelegi?

Asta-i o minciună, nu? Pentru că sunt foarte multe lucruri în neregulă cu mine, e cât se poate de limpede. Mi-aş dori ca Mikey să-mi spună: „Sunt multe lucruri în neregulă cu tine, dar nu *contează*”.

O mână e în buzunar, pe piatră, cealaltă e prinsă în strânsoarea lui Mikey. Aş vrea să-i zic: Ai mai plecat o dată şi uite ce s-a întâmplat şi-acum pleci iar şi mi-e frică, pentru că nu ştiu cum să mă comport cu oamenii, şi nu ştiu nici cum să fiu singură şi nu credeam că o să fiu singură şi-aici.

Şi cum aş putea suferi încă şi mai mult decât am suferit anul trecut?

Dar nu spun decât:

— O să-mi fie dor de tine, Mikey. O să fiu OK. Promit.

După ce ajung acasă, aştept să se întunece şi mă duc cu bicicleta până la casa lui Ariel. Nu-mi leg bicicleta, pentru că n-o să stau mult, aşa că doar o sprijin de un stâlp. Înăuntru nu sunt lumini aprinse, dar văd o dâră de lumină venind din curtea din spate, unde a atârnat nişte şiruri de beculeţe. Urc în grabă scările şi sprijin o punguţă maronie de

uşa cu plasă, înăuntru se află crucea roşie, lucioasă, şi un bileţel pe care scrie: Îmi pare rău.

TURA E LINIŞTITĂ. Linus şi Tanner, chelnerul cu tatuaj pe gât, vorbesc despre coveruri. Tanner e un tip îndesat, cu părul scurt, purpuriu, şi cu un râs ca un lătrat de câine.

Nişte şuviţe jilave de păr mi se lipesc de frunte. Ţepi de arici. Aşa a zis Mikey. În fiecare zi în care vin aici să spăl vase, îi ascult pe cei din jurul meu cum se iau peste picior şi se înghiontesc şi se tachinează şi strigă şi vorbesc despre tot felul de căcaturi şi fumează. I-am surprins uitându-se chiorâş la mine şi aruncându-mi priviri iscoditoare. Ellis era cea care prelua frâiele de fiecare dată când întâlneam oameni noi la petreceri sau pe stradă; eu eram complicea ei tăcută. Odată, la Dunkin' Donuts, în dimineaţa de după o petrecere lungă şi năucitoare, un tip a mormăit la mine: *Eşti al dracului de tăcută.* Ellis ne târâse pe toţi acolo şi luase o duzină de gogoşi cu jeleu şi ceşti cu cafea fierbinte. Băiatul ăla avea o faţă palidă, plină de coşuri. *Mare figură mai eşti şi tu – zici că eşti făcută dracului din piatră.* El şi amicul lui au izbucnit în râs. Jeleul dulce mi s-a lipit de limbă ca o băşică. Am întins mâna şi am mai luat o gogoaşă şi i-am zdrobit aluatul granulos fix în faţa lui uluită. Amicul lui a continuat să râdă, în timp ce băiatul scuipa şi-şi tot dădea cu mâna pe faţa plină de zahăr. Ellis ne-a aruncat o privire de la tejgheaua unde flirta cu casierul şi a oftat. *Plecăm!,* mi-a strigat ea şi am luat-o amândouă la fugă.

L-am urmărit pe Mikey. I-am urmărit pe cei de la şcoală. I-am urmărit pe toţi de la Creeley. I-am urmărit şi pe cei de-aici şi se pare că, pentru unii, să-ţi faci prieteni e totuna cu a-ţi alege o bluză sau o pălărie: nu trebuie decât să te gândeşti ce culoare vrei, să vezi dacă-ţi vine şi apoi o iei acasă şi speri că tuturor o să le placă şi pălăria, şi de tine. Dar pentru mine lucrurile n-au stat niciodată aşa. Am fost pasivă de mică, mă înfuriam la şcoală şi toţi se luau de mine. Şi odată ce se întâmpla aşa ceva, nu mai eram bună de nimic. Şi nu părea că aveam să-mi mai revin, asta până a apărut Ellis şi-am rămas doar noi două. Spun lucruri aiurea, asta dacă reuşesc să spun ceva. Întotdeauna mi s-a părut că mă bag unde nu-mi fierbe oala, că totul nu-i decât o mare greşeală. Mama îmi zicea mereu să tac din gură, să nu fiu o pacoste. „Nu *interesează* pe nimeni ce zici, Charlotte", îmi spunea ea.

Ba o interesa pe Ellis. Şi ea mi i-a adus pe Mikey şi pe DannyBoy.

Trag aer în piept. Ţepi de arici. N-am ţepi de arici. Doar că nu cred că-i pasă cuiva de mine.

Îmi doresc să-i fac pe oameni să le pese de mine. Şi chiar dacă Ellis nu este aici cu mine, poate că încă mă poate ajuta să mă regăsesc.

— Hei, zic eu poate un pic cam prea tare.

Sunt un pic răguşită, aşa că trebuie să-mi dreg glasul.

— Prietena mea a avut la un moment dat o idee grozavă, un cover country pentru „You're the One That I Want".

Linus şi Tanner-cu-tatuaje-pe-gât mă privesc surprinşi. Singurul cu

care mai vorbesc e Riley şi nici cu el nu vorbesc prea mult şi când vorbesc o fac mai ales în timp ce mergem spre muncă. E foarte atent cu mine de la întâmplarea cu vomatul.

Cei doi se uită unul la altul, apoi la mine.

— Te referi la cântecul din filmul *Grease?*

Tanner înveleşte furculiţe şi cuţite în şerveţele de hârtie; le înfăşoară strâns, ca pe nişte cârnaţi.

— Da.

Mă bâlbâi puţin şi răsucesc între degete marginea şorţului.

— Gân-gândiţi-vă un pic. Trebuie adăugată o zdrăngăneală lentă sau ceva de genu', doar chitară şi voce, şi dup-aia, în punctul din refren, în care toţi cântă *„Ooo, ooo, ooo…"*

Mă înroşesc la faţă şi-mi pierd şirul vorbelor, nu mai ştiu nici măcar de ce erau importante. *Ai cea mai tembelă voce,* râdea Ellis de mine. *Nu-i de mirare că-ţi place muzica în care doar se zbiară.* Dau drumul la apa caldă şi-mi trec repede mâna pe sub jetul fierbinte, ca să-mi pot aduna gândurile.

— O Doamne! zice Linus dând din cap şi trăgând cu ochiul. Dap, văd. Vreau să zic, aud.

Nimeni nu a râs de mine. Răsuflu uşurată. N-a fost atât de rău. A mers.

— Ai putea face nişte superarmonii de chitară cu asta.

Tanner se gândeşte puţin şi începe să cânte încet; la el, *Ooo, ooo, ooo* sună îmm, îmm, îmm, ca un tors domol de pisică.

Riley scutură din cap.

— Nu, nici vorbă. E ca şi cum ai da la o parte cireaşa de pe cântecul ăsta. Exclus.

I se cam împleticeşte limba şi Linus se încruntă.

— Riley, eşti deja la a patra în dimineaţa asta, zice ea.

— A cincea, dulceaţă. *Cred.*

Lasă jos cutia de bere, ca să n-o mai vadă ea.

— E secretul nostru.

Îşi face loc lângă mine şi se apucă să pună cuţitele pe sub jetul de apă fierbinte, zăbovind mai mult decât ar fi nevoie. Linus se uită la spatele lui Riley, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se întoarcă cu faţa la ea. Nu se întâmplă aşa, astfel că Linus pleacă şi iese din cafenea, iar uşa cu plasă se trânteşte în urma ei.

Apa se prelinge de pe cuţitele ude din mâinile lui Riley pe preşurile jegoase şi jilave de pe jos. Riley se împiedică de ele când se întoarce la grătar.

Îl aud deschizând încă o bere şi nu ştiu ce să fac. Ar trebui să mă duc afară şi să-i spun lui Linus că lucrurile merg prea departe, dar picioarele par să nu vrea să se mişte şi trebuie să ascult cum trage o duşcă sănătoasă. Oricum n-ar avea niciun sens, îmi spun. Ea o să-l

trimită acasă, iar el o să se întoarcă a doua zi. Exact cum a zis Julie, o să-l protejeze tot timpul. Şi dacă îi spun totuşi lui Linus? Oare nu eu voi fi cea care dă de belea şi îşi pierde jobul?

Mă hotărăsc să-l ajut. Când mâinile încep să nu-l mai asculte şi feliile de pâine încep să cadă pe jos, le strâng şi le arunc, iar el o ia de la capăt. Când comenzile încep să vină de-a valma şi nu mai face faţă, îl ajut să pregătească porţiile, întorc cartofii pai pe grătar, pun omletă cu tofu în farfurii şi prăjesc chifle. Trebuie să fiu drăguţă cu el, nu? El mi-a făcut rost de jobul ăsta. Nu trebuie să fiu ţepoasă ca un *arici*.

Aşa se face că în după-amiaza aia mă aleg cu o pungă maro de hârtie în care se află un sandviş cu curcan, şvaiţer, muştar şi maioneză într-o chiflă cu ceapă şi o felie de cheesecake vechi cu lămâie, împachetată cu grijă în folie de aluminiu. Sunt câteva firişoare de scrum pe glazura galbenă şi dulce, dar le dau la o parte cu degetul înainte să iau o îmbucătură.

ESTE ATÂT DE CALD AFARĂ, că încep să mi se scurgă pe faţă picături de transpiraţie când intru în bibliotecă. Mă duc la toaletă şi îmi ia ceva timp să mă şterg. În cameră era prea zăpuşeală şi în bloc era prea multă gălăgie pentru că oamenii porniseră ventilatoarele şi răcitoarele şi dăduseră muzica prea tare.

Mă aşez în faţa computerului şi tastez *Ariel Levertoff + artist*. Mi se afişează o mulţime de articole şi câteva galerii care îi vând lucrările. Dau scroll neştiind sigur ce caut, până când dau peste un articol cu titlul „Moartea şi dispariţia lui Ariel Levertoff". E un articol lung, dintr-o revistă fancy de artă, cu o mulţime de cuvinte pompoase şi o fotografie alb-negru care o înfăţişează pe Ariel împreună cu un băieţel cu păr negru ca abanosul, care îi intră în ochi. Sunt înconjuraţi de tablouri. Băieţelul e vesel şi îşi ţine mâinile ridicate. Sunt plini de vopsea. Ariel râde.

Fiul ei a murit din cauza unei combinaţii de medicamente şi alcool. Trupul i-a fost găsit pe o alee din Brooklyn. *Alexander*. Fusese exmatriculat, era bipolar, Ariel pierduse legătura cu el şi angajase chiar şi un detectiv particular, dar nu putuse să-i dea de urmă. Îşi anulase expoziţiile şi renunţase la pictură.

Îl pierduse. A fost găsit pe stradă. O mică fisură începe să se caşte în mine.

Mă gândesc imediat la tablourile ei, la dârele de lumină subţiri, atât de subţiri, care brăzdează acel întuneric furtunos. Ariel mi-a spus la galerie că, uneori, chiar şi un tablou doar din culori poate spune o poveste, numai că una diferită. Oare fiul ei e lumina sau întunericul din picturi? Şi care dintre ele este Ariel? Mă străduiesc să-mi dau seama, dar e greu, aşa că închid pagina cu articolul. Îmi este atât de dor de Ellis, că simt în inimă o grotă întunecoasă şi adâncă. Pentru Ariel trebuie să fie de un milion de ori mai cumplit când se gândeşte la fiul ei.

Oare mama o fi înnebunită de grija mea? Sau pentru ea zilele trec toate la fel acum de când am plecat şi nu mai sunt problema ei? O fi fost uşurată când a aflat veşti de la spital, chiar dacă n-a venit imediat după mine? Se mai gândeşte vreodată la momentele în care a dat în mine?

După ce mă lovea se înfuria şi mai rău şi rămânea cu mâna ridicată de parcă o frigea şi mă ţintuia cu privirea. Pentru că încercam să mă ascund, mai ales când eram copil. Aşa am învăţat prima dată cum să mă fac mică, strecurându-mă pe sub vreo masă ori în vreun cotlon de dulap.

Oare îşi făcea griji că aveam să le spun celor de la spital? îmi întorc privirea de la monitorul computerului, mă uit în jos, înspre picioare, la degetele cu care mă tot ciupesc de coapse, ca să nu încep să plutesc.

Înainte să-mi dau seama, intru în contul de e-mail şi tastez adresa

ei, ultima pe care ştiu că o avea. Scriu: *Sunt bine.*

Degetele ezită deasupra butonului Send. Şi-ar dori să ştie, nu? Măcar că sunt în viaţă.

Ştie numărul de telefon al lui Mikey. Au vorbit în Minnesota. Dar nu l-a sunat sau ceva de genu' ca să întrebe de mine.

Câteodată, când Frank Nemernicul era drogat rău de tot, ne zicea tuturor fetelor din casă: „Unde-s mami şi tati acum, hmm? Stau cumva la uşă şi se roagă de voi să vă întoarceţi acasă?". Fumul îi brăzda faţa, iar ochii îi ardeau în orbitele albe, ca nişte tăciuni. „Numai pe mine mă mai aveţi. Eu vă sunt mamă şi tată, să nu uitaţi asta!"

Mama nu l-a sunat pe Mikey. Nici pe Casper. N-a mişcat un deget. Mikey pleacă. Ellis e o stafie. Evan e tocmai în Portland. Şterg mesajul către maică-mea.

Sunt cumplit de singură.

MIKEY PLEACĂ ÎN MIJLOCUL NOPŢII, o săptămână mai târziu, la sfârşitul lui iunie. Înainte de asta, parchează dubiţa trupei în faţa blocului meu, la două noaptea.

Ciocăne uşor la uşa mea şi-mi rosteşte numele. Când deschid, zice:

— Trebuie să plecăm devreme. E-o nebunie, avem un program ciudat pentru primul spectacol, cel de mâine.

E agitat, entuziasmat. Pot simţi energia nervoasă pe care o emană.

Pune o foaie de hârtie pe măsuţă. Pe ea sunt trei numere de telefon: al lui, al lui Bunny şi al lui Ariel, dar şi programul turneului.

— Ştiu că n-ai telefon, dar, în caz de urgenţă, poate poţi folosi telefonul lui Leonard sau pe cel de la cafenea, OK? Şi-mi poţi trimite e-mailuri de la bibliotecă.

Mikey îşi înclină capul înspre mine; aproape îi simt obrazul atingându-l pe al meu.

— Cred că o să iasă ceva mişto, continuă el. Cred că am găsit şi o posibilitate să înregistrăm un album într-un studio din nordul Californiei. O să fie super, aşa-i, C?

Las capul în jos, dar mă ia în braţe. Număr în gând, cât pot de încet, până la 20. Mă sărută pe frunte.

Păstrează-ţi capul pe umeri şi fii tare, îmi şopteşte el la ureche.

MĂ ŞTERG PE FAŢĂ CU UN PROSOP de vase curat, încercând să înlătur aburii şi căldura din bucătărie. Mici picături de sudoare îmi alunecă de pe bărbie în apa caldă adunată în chiuvetă. Riley vine pe coridor dinspre birou, cu un dosar plin de hârtii. Mă zăreşte şi se încruntă. Azi pare să fie mai bine. E aproape unsprezece dimineaţă şi încă n-a deschis nicio cutie de bere.

— Dă-o-n mă-sa de treabă! zice el. Ce-am vorbit eu cu tine despre bluze? E supercald aici, iubire. N-am chef să mori din cauza căldurii.

— N-am altceva, îi răspund eu făcându-mi de lucru cu farfuriile, pe care le aşez pe tavă.

— Atunci du-te la un second-hand după ce pleci de la muncă şi ia-ţi câteva.

Pune dosarul cu facturi pe-un tocător.

— Măcar suflecă-ţi nenorocitele alea de mâneci. Fă-o pentru mine.

Bag tava în maşina de spălat vase, închid uşa, scot nişte tacâmuri ude din chiuvetă, numai să nu fiu nevoită să mă uit la el.

Vocea lui Riley devine fermă:

— Suflecă-ţi mânecile, fată ciudată.

Acum e foarte aproape de mine. Îi pot simţi mirosul chiar şi prin aburii de la vase, un amestec de transpiraţie şi condimente, cafea şi tutun. Rămân nemişcată.

Riley aruncă o privire înspre tejghea, unde Linus e ocupată să cureţe vitrina pentru produsele de patiserie. Îmi desface degetele de pe tacâmuri, iar acestea cad înapoi în apa din chiuvetă. Îmi ridică uşor o mânecă a bluzei, la început doar puţin, apoi până la cot. Îmi răsuceşte antebraţul.

Mai degrabă simt decât văd cum trage adânc aer în piept, îmi concentrez atenţia asupra resturilor de mâncare care plutesc în chiuvetă – bucăţi de carne sau de pâine îmbibate cu apă, firişoare de omletă –, dar inima îmi bate nebuneşte.

Se întâmplă ceva când mă atinge, ceva care mă tulbură: simt un soi de impuls electric, un fir care îmi străbate pielea.

Riley lasă mâneca respectivă în jos. Îmi controlează şi celălalt braţ. Degetele lui sunt calde şi blânde.

— Ai cunoscut locuri întunecate, fată ciudată.

Îşi bagă dosarul la subraţ şi îşi scoate pachetul de ţigări din buzunarul cămăşii. Îi place să stea la o ţigară cu bărbaţii care joacă Go.

— Îmi amintesc când ai zis c-ai încercat să te sinucizi, dar asta nu-i decât o nenorocită de autodistrugere.

Îl privesc fix. Are ochii întunecaţi şi obosiţi. Ştie şi el câte ceva despre autodistrugere şi asta cred că mă ajută să nu-mi fie chiar atât de ruşine de felul în care arată braţele mele.

Îşi aşază ţigara în colţul gurii.

— Dar trebuie să-ţi asumi parcursul. Eşti deja o fată mare. Nu există cale de întoarcere din porcăria asta, să ştii. Cumpără-ţi câteva nenorocite de tricouri cu mânecă scurtă şi bagă-i în mă-sa pe toţi, bine?

La jumătatea drumului către uşa cu plasă, se întoarce şi îmi întinde un plic.

— Cât pe ce să uit. Primul tău cec de salariu. În sfârşit apari oficial pe statul de plată, gata cu buzunarele pline de bani gheaţă. Scuze că i-a luat atât de mult lui Jules să rezolve treaba asta. Dar să nu-i cheltui pe toţi odată, OK?

Uşa cu plasă se trânteşte în urma lui.

După vânzoleala de la prânz, deschid plicul şi îmi pică faţa pe loc. Suma e mai mică decât socotisem eu, pentru că n-am luat în calcul taxele. Mă holbez la suma reţinută şi la cea rămasă; aceasta din urmă abia dacă-mi acoperă chiria. Şi cu ce o să-mi cumpăr cele necesare până la următorul salariu? Aproape că ieşeam mai bine când mă plătea cash. Tanner mă vede uitându-mă la cec şi dă din cap, îngândurat.

— Porcăria dracului, aşa-i? Sunt înglodat până peste cap cu împrumuturile pentru şcoală şi nu-mi mai pot lua încă un job, pentru că n-aş mai avea timp să învăţ.

Arată cu capul înspre Linus care e la tejghea şi încasează bani unui client.

— Tipa face mereu ture duble şi tot trebuie să doneze sânge şi căcaturi de genu' ăsta ca să le poată trimite bani copiilor. N-ai putea să le ceri ajutor părinţilor tăi?

Înfăşoară tacâmurile în şerveţele cu multă dexteritate.

Împăturesc cecul fără să-i răspund. Tanner îşi freacă nasul.

— Majoritatea celor de aici sunt la facultate şi se descurcă din împrumuturi sau cu banii daţi de părinţi. Cu excepţia lui Temple. Încă n-ai cunoscut-o. Lucrează de noapte. Are patru joburi. Pe lângă ăsta de aici, conduce cu maşina la cumpărături o doamnă în vârstă, lucrează într-un sex-shop şi dă meditaţii unui puşti la spaniolă.

— Eu am zis mersi că mi-am găsit şi jobul ăsta, zic eu încet.

Tanner ridică din umeri.

— Ce să zic, tre' să faci tot ce poţi ca să te descurci. Ajută dacă ai colegi de cameră, dar şi asta poate fi de căcat. Eu măcar primesc bacşiş.

Adună tacâmurile învelite în şerveţele şi iese pe uşa care dă în partea din faţă a cafenelei.

După câteva clipe, îşi vâră capul înapoi pe uşă.

— Du-te şi fă-i o întrebare lu' Linus. Poate că reuşeşte ea să-ţi încaseze ea amărâtul ăla de cec. Bănuiesc că n-ai un cont bancar, aşa-i? Dacă te duci la bancă, o să-ţi mai oprească şi acolo o părticică din

bani.

ÎMI IAU BICICLETA ŞI MĂ DUC SPRE CASĂ pe un drum mai lung, încercând să domolesc panica aceea care pune stăpânire pe mine când mă gândesc la bani şi la chirie şi la cumpărarea celor strict necesare şi la ce să fac. Linus chiar mi-a încasat cecul. În seara asta, trebuie să-i plătesc chiria lui Leonard. Ca să mă mai liniştesc puţin, mă duc să vizitez o casă care îmi place şi în grădina căreia au fost folosite cadre de pat pe post de spaliere. Păstăile curbate de fasole verde stau agăţate cu ajutorul cârceilor şi al mlădiţelor spiralate, în spatele spalierelor din cadre de pat, nişte pălării uriaşe de floarea-soarelui atârnă peste romaniţe şi cactuşi. Pietre de pavaj vopsite în culori strălucitoare au fost dispuse sub formă de buclă prin grădină, formând o cărare printre minunăţia de flori, cactuşi şi capace sclipitoare de roată, care stau agăţate în plopi asemenea unor clopoţei supradimensionaţi. Nişte peştişori portocalii plutesc la suprafaţa tulbure a unui heleşteu rotund. Exteriorul căsuţei e pictat cu fuioare de nori coloraţi, trăsnete, coioţi care urlă, broaşte ţestoase leneşe. Câteodată, când trec pe lângă casă, văd pe cineva care retuşează desenele; e o femeie cu părul cenuşiu, strâns la ceafă, într-o coadă groasă. Manevrează cu grijă pensula, cu mişcări precise, şi are la picioare, aşezată pe marginea unei scrumiere, o ţigară. Odată s-a întors înspre mine şi mi-a zâmbit – o rază de-un alb strălucitor a săgetat arşiţa albicioasă a zilei, în timp ce-n spatele ei strălucea frumoasa pictură murală, dar eu am trecut repede pe lângă ea, foarte ruşinată. Îmi place casa asta şi îmi place să mă gândesc la ea şi mă atrage femeia aia ciudată, sălbăticia elegantă a grădinii, şi vreau să ştiu cum aş putea să fac şi eu asta, să am un petic de pământ, o căsuţă pe care s-o pictez pe dinăuntru şi pe dinafară, o grădină pe care să-o aranjez şi căreia să-i dau o înfăţişare, să mă simt pur şi simplu în tihnă.

LA BUCĂTĂRIE LUCRURILE MERG PROST: Riley m-a întrebat ceva, iar întrebarea lui pluteşte între noi şi devine tot mai grea cu fiecare secundă.

Riley mă fixează cu privirea, aşteptând să-i răspund la întrebare.

Degetele lui au culoarea cafelei îndoite cu apă. Câte ţigări o fi fumat azi? Comenzile sunt trimise înapoi: chiflele sunt arse pe-o parte, din omleta cu tofu lipseşte arpagicul, cartofii prăjiţi sunt tari ca piatra. Două farfurii au fost sparte când au fost izbite cu marginile lor albe şi ciobite de o masă de gătit, din oţel inoxidabil.

Zice că are nevoie de asta ca să poată rezista până la sfârşitul turei. Zice că acea casă are o uşă neagră şi că în faţa ei e parcată o maşină papuc albastră. Espressorul geme, iar norii de aburi îi acoperă faţa lui Linus. Tanner debarasează mesele de afară. Julie e în biroul ei.

— Ai dreptul la o pauză.

Trage din ţigară. Are ochii roşii. În dimineaţa asta, când m-am dus să-l iau, era deja treaz, stătea pe canapea şi fuma cu ochii aţintiţi în gol, iar pielea îi emana un miros neobişnuit, de plastic.

— Eu n-am voie să plec în timpul programului. Regulile casei.

Încearcă să-mi facă cu ochiul, dar nu-i iese; zici că are ceva în ochi.

— Te rog.

Are vocea răguşită, ca Evan când era disperat.

— Tura ta aproape că s-a terminat. O să te plătesc.

Îmi vine în minte vocea lui Ellis, care mă trăgea de braţ, iar pe faţă i se citea o nevoie disperată: *Te rog!* mă implora. *Spune-i maică-mii că-s în baie dacă sună. I-am zis că rămân aici peste noapte. Te rog, Charlie. Trebuie neapărat să fiu cu el. Ajută-mă, te rog, Charlie.*

Riley îmi aminteşte şi de Evan când avea nevoie de o doză, de ceva care *să oprească golul ăsta nenorocit pe cale să-mi înghită sufletul ăsta nenorocit,* cum zicea el, iar eu îmi făceam curaj şi mă spălam în cine ştie ce toaletă doar cât să nu mai am jeg pe faţă şi stăteam într-un cotlon, la câteva străzi de Mears Park, pe St. Paul, imediat după ce începea să se întunece, aşteptând să-şi facă apariţia un bărbat pe care-l conduceam în parc, unde aşteptau Evan şi Dump.

Însă Ellis avea nevoie de băiatul ăla, iar eu aveam nevoie de Ellis. Iar Evan mă ajutase, mă salvase, aşa că îl ajutam şi pe el. Şi acum Riley este cel care îmi cere ajutorul. Şi zice că o să mă plătească. Şi chiar am nevoie de orice ban în plus.

Casper m-a avertizat că e uşor să-ţi reiei vechile metehne, vechea rutină. Dar Casper e ocupată acum şi e hăt departe. Şi la fel de departe e reconfortanta culoare bej, prezentă pretutindeni la Centru Creeley. Mi se pare că eu însămi sunt hăt departe.

În momentul în care îmi dau jos şorţul şi-l aşez pe suportul pentru vase, mă cuprinde o senzaţie bine cunoscută de amorţeală. Nu-i adresez niciun cuvânt lui Riley. Întind mâna după bani şi-i strâng în

pumn. Abia când strecor banii în buzunar îmi dau seama că azi mi-am uitat acasă piatra. Scotocesc cu degetele după ea câteva clipe, apoi renunţ.

Când ies din cafenea, arşiţa usucă aburul de la vase, lipit de pielea mea. Riley n-a băgat de seamă că am vârât un cuţit în buzunar.

Bărbatul care deschide uşa mă cercetează din cap până în picioare, apoi se uită pe lângă mine, pe stradă, vrând parcă să se asigure că sunt singură. Roade capătul unui pix. Are dinţi galbeni. În casă domneşte un miros puternic de conserve pentru pisici.

Am învăţat de la Evan şi de la Dump că tăcerea e cea mai bună armă. Oamenii încearcă să te facă din vorbe. Să-ţi răstălmăcească cuvintele. Să te facă să crezi că ai nevoie de lucruri de care, în realitate, nu ai nevoie. Te fac să vorbeşti şi mai reduc din tensiune şi-n momentul ăla te atacă.

Bărbatul se prăvăleşte pe canapea. Eu rămân lângă uşă. Peste tot mişună pisici: albe cu pete negre, gri, tigrate, toate torc şi miaună din fundul gâtului. Măsuţa de cafea din faţa bărbatului e acoperită de hârtii şi de căni şi de reviste boţite.

— Eşti fata lui Riley?

Roteşte între dinţi un pix plin de salivă.

— Ţi-a mâncat pisica limba?

Arată înspre grămada mişcătoare de blană de pe covorul ros şi râde:

— Ha-ha-ha!

Nu zic nimic şi zâmbetul îi piere de pe faţă.

Mă întreabă ce am pentru el.

Pun banii pe masă. *Vezi cum stă treaba,* zicea Evan. Înainte de orice, înainte de *a merge mai departe,* trebuie să vezi cum stă treaba. Zăresc cu colţul ochiului o bâtă de baseball sprijinită de perete. Mai văd pe televizor un teanc de farfurii, furculiţe şi cuţite murdare. Televizorul e la o lungime de braţ. Buzunarul e mai la îndemână.

Bărbatul numără banii, întinde braţul în spate şi zgârie peretele de şase ori.

— Ai o ditamai cicatricea pe frunte.

Aruncă bricheta înapoi pe măsuţă, se lasă pe spătarul canapelei şi dă fumul afară. Ţigara i se bălăngăneşte pe genunchi.

Faţa mea nu spune în continuare nimic. Dacă vorbeşti, dai de belea. E modul în care pici în capcană.

Pe coridor se deschide o uşă. Îşi face apariţia o femeie cu ochii cârpiţi de somn, desculţă, cu un maiou care-i atârnă peste abdomen. Are părul vraişte; şuviţe lungi, vopsite în roşu şi galben, care îi cad pe faţă.

Şi ea priveşte pe lângă mine, înspre uşă, dezamăgită. Bărbatul o măsoară din priviri.

— Wendy, se pare că băiatul tău cu chitara a trimis o prietenă în

locul lui. Ce zici, s-avem încredere în ea?

Wendy aruncă un săculeţ maro pe măsuţa de cafea. Mă priveşte din cap până-n picioare şi pe buze îi apare un zâmbet.

— Pare destul de inofensivă. Şi eu sunt una dintre prietenele lui Riley, o prietenă foarte apropiată, îmi zice ea cu răceală.

Bărbatul îi spune să plece şi o urmăresc lipăind înapoi pe coridor. Scrumul de la ţigara bărbatului se adună. Împinge încetişor săculeţul de-a lungul mesei, cu degetele de la picior, până când cade pe covor. În timp ce mă aplec să-l ridic, simt cuţitul înţepându-mă în coapsă.

— Dacă vrei şi tu ceva, ştii unde mă găseşti.

Nu-i răspund; mă întorc şi plec. Merg fără să mă opresc şi fără să privesc înapoi, până în momentul în care ajung la True Grit şi deschid uşa cu plasă.

Riley mă trage în bucătărie şi întinde mâinile. Îşi vâră săculeţul sub tricou. Îmi şopteşte să mă ocup de grătar în locul lui.

În timp ce se îndreaptă spre baie, îmi face un semn înspre frigider. Îl deschid şi găsesc răsplata: o altă pungă plină cu de-ale gurii. O apuc cu mişcări de robot, fără să simt sau să exprim ceva, şi o îndes pe fundul rucsacului. Riley se întoarce mai vioi, lingându-şi buzele. Îmi face cu ochiul şi se apucă imediat să întoarcă pe grătar feliile de cartofi.

Nu prea ştiu ce să cred despre lucrul pe care l-am făcut sau despre motivul pentru care l-am făcut. Am pus stop, am uitat de mine. Tot restul turei sunt în ceaţă.

După ce ajung în camera mea, blochez uşa cu scaunul verde. Pun pe masă punga cu mâncare. Scot cuţitul din buzunar. Nici nu ştiu cum am uitat de el.

Şi-n acel moment, toată starea aia de amorţeală dispare dintr-odată şi inima începe să-mi bată nebuneşte, ca o pasăre disperată, care se zbate în colivie. Mă simt *bine* că am făcut aşa ceva pentru Riley. E un lucru greşit, dar n-am spus „nu” şi asta m-a făcut să mă simt cum mă simţeam uneori cu Evan şi Dump după ce făceam ce făceam: adică, da, era un lucru *rău,* aşa e, era *greşit,* dar mai era şi o doză de pericol, care era ispititoare. Ceva de genu’: cât de mult poţi întinde coarda până să se rupă? Poţi şti momentul în care lucrurile urmează să ia o întorsătură foarte, foarte nasoală?

Dar îmi dau seama şi că asta înseamnă să cobor multe trepte pe scara regulilor lui Casper şi, din senin, mă apucă disperarea. Mă ridic şi încep să mă plimb în jurul camerei. Încerc să fac exerciţiile de respiraţie, dar nu reuşesc decât să gâfâi, nu mă pot linişti. Sunt prea surescitată. Mikey zicea să *merg înainte,* iar eu m-am dus mult de tot înapoi şi-acum o să se dezlănţuie dracului furtuna.

Trusa mea e vârâtă în continuare sub cada de la baie, ascunsă în valiza Louisei. Nu vrea să fac asta, nu vreau. Îmi trec uşor lama

cuţitului pe antebraţ; aşa, de probă. Pielea mă furnică şi mi se face un dor nebun; ochii mi se umezesc.

Sunt la un pas să mă simt mai bine, să mă simt uşurată, aici, pe loc, folosind lama asta mică şi boantă. Dar îmi întorc braţele şi mă forţez să privesc dungile roşii, zgrunţuroase, care-mi brăzdează pielea catifelată.

Orice, numai aşa ceva nu.

Las cuţitul să cadă cu zgomot în chiuvetă. Acum sunt pe cale să mă prăbuşesc. Acum nu mă simt bine deloc. Am fost cât pe ce astăzi, după faza cu Riley şi cu bărbatul ăla. Cât pe ce să fac ce făceam înainte şi o parte din mine ar fi vrut să vadă cum ar fi fost s-o fac din nou, dar îmi doream şi să-l ajut pe Riley să nu mai clipească, să nu mai tremure, îmi doream să fiu de încredere, o prietenă de nădejde, aşa cum am fost pentru Louisa. Aşa aş face pentru Ellis.

Şi o dată, o singură dată s-a întâmplat să nu o ajut când a avut nevoie de ajutor mai mult ca oricând, şi am pierdut-o.

Pereţii camerei se strâng în jurul meu. Deschid uşa cu o smucitură. Aş putea să cobor să-i dau bani unuia dintre bărbaţii de pe verandă să meargă până la magazinul de băuturi alcoolice. N-apuc să-mi termin gândul că se deschide o uşă aflată de cealaltă parte a coridorului şi iese o femeie mărunţică, cu faţa jegoasă. Nu ştiu cum o cheamă, e aici de doar câteva zile; ne-am mai intersectat pe coridor şi de fiecare dată s-a lipit de perete dacă m-am apropiat prea mult. Noaptea vorbeşte întruna singură, mormăie încontinuu în camera ei.

— Salut! zic eu înainte să-mi piară curajul. N-ai cumva ceva de băut? Îţi plătesc.

Scot o bancnotă de cinci dolari din buzunar.

Are ochii mici, ca nişte stafide. Poartă un maiou plin de pete. Are pieptul acoperit de nişte tatuaje decolorate. Majoritatea sunt nume, dar nu le pot distinge. Se uită la bani. Îmi tremură mâna. Când întinde mâna să înşface bancnota, văd că şi a ei tremură. Se întoarce în camera ei şi trânteşte uşa.

Vine înapoi cu o sticlă de vin ieftin, pe care mi-o îndeasă în mână, după care o ia spre scări. Şlapii îi lipăie pe cele şaisprezece trepte până la parter.

Nu am răbdare să mănânc ceva înainte. Deşurubez dopul şi beau cu sete până când vinul începe să-mi vină înapoi pe gât şi atunci torn ce a mai rămas în chiuvetă, ca să nu apuc să beau mai mult. Mă ia repede ameţeala, senzaţia de căldură, urmate de nişte fluturaşi în stomac. Nu-mi trebuie mai mult ca să-mi domolesc anxietatea. Mă simt rău, dar a fost alegerea mea. Am avut de ales: să mă tai sau să beau, şi eu am ales să beau.

În punga pe care mi-a dat-o Riley, găsesc un burrito mic, înfăşurat în folie. E umplut cu carne de pui, brânză rasă, ardei iute şi smântână.

Lângă el e şi o grămăjoară de cartofi prăjiţi. Sunt calde încă şi au gust bun şi sunt pline de grăsime. Mănânc totul până la ultima îmbucătură, ba mai culeg şi firimiturile umede care mi-au căzut în poală. Scot din pungă şerveţelul alb ca să mă şterg la gură şi din el cade o bancnotă de 20 de dolari. Mai mult ca sigur că e încă un semn de recunoştinţă din partea lui Riley.

Iau cartea împrumutată acum câteva zile de la bibliotecă. Mă apuc să citesc: *Desenul e o stare. O interacţiune între ochi, mână, model, memorie şi percepţie. Metoda figurativă…*

Închid cartea cu un oftat şi o împing spre marginea mesei. Îmi vine în minte femeia cu casa cu pereţii desenaţi şi cu grădina ca un castel. În curând, în camera 3C, Lacey o să înceapă să plângă aşa cum face în fiecare noapte, un fel de combinaţie de fonfăit şi sughiţ. Profesoru' de la parter o să se uite toată noaptea la reluări cu *Preţul corect,* iar clopoţeii şi fluierăturile şi sporovăială publicului or să se audă prin scândurile duşumelei. Bărbaţii de pe acelaşi etaj cu mine se vor împletici pe coridor înspre baia comună, să mormăie şi să urineze.

Desenez ca o apucată, dar de data asta pe peretele de lângă patul meu, încercând să umplu tot acel gol care mă înconjoară cu un fel de pictură murală proprie, cu care să mă înfăşor ca să mă protejeze, asta până când vinul mă împinge în braţele somnului.

A DOUA OARĂ, OMUL DE PE CANAPEA NU MAI E atât de vorbăreţ. De data asta, femeia cu părul vopsit în roşu şi galben aşteaptă să culeg săculeţul de pe jos şi să-l îndes în buzunar, iar când plec, zice:

— Spune-i lui Riley că Wendy îi transmite salutări. Spune-i lui Riley că lui Wendy îi e foarte dor de el.

Asta mă face să tresar. Or fi fost cândva împreună? Încerc să-mi alung gândul ăsta din minte.

Ajunsă la cafenea, îi înmânez săculeţul lui Riley şi îl privesc cum se precipită înspre baie. Tanner răsfoieşte o carte cu fotografii lucioase, cu aspect vechi. O ridică s-o pot vedea.

— Ochi ieşit din orbită, zice el. O să mă fac paramedic.

Fotografia înfăţişează profilul unui bărbat care pare în stare de şoc şi are un glob ocular scos din orbită; ochiul stă agăţat de o serie de vase de sânge, ca în desene animate. E scârbos, aşa că mă strâmb.

— Se mai întâmplă şi căcaturi, şopteşte Tanner. Dincolo de toate porcăriile care ţin de el, corpul omenesc e un lucru minunat.

Linus intră prin uşa dublă, ştergându-şi mâinile de şorţ. Icneşte la vederea pozei, iar Tanner izbucneşte în râs. Ridic privirea, o surprind zâmbindu-mi, dar mă întorc la farfuriile albe, la feliile de pâine integrală şi la brânză friptă de pe grătar, de care mă ocup cât timp Riley e la baie.

Linus zice:

— E-n regulă, poţi să vorbeşti cu noi, să ştii. Nu muşcăm.

Tanner intervine:

— Ba eu *muşc* uneori.

Râd amândoi, dar nu *de* mine, îmi dau seama de asta, aşa că râd şi eu. Îmi face bine să fiu în preajma lor, să vorbesc un pic mai mult.

Riley se întoarce. Îmi dau seama că evită intenţionat să o privească pe Linus, pentru că se apucă imediat să-şi facă de lucru cu pregătirea farfuriilor.

Pielea lui emană miros de apă rece. I-a revenit culoarea în obraji, iar ochii îi sunt scăldaţi în lumină. Ia spatula din mâna mea fluierând, întoarce chiftelele din piure repede-repejor, aranjează o farfurie, unge cu ulei o porţiune uscată a grătarului. Nu zice nimic înainte ca Linus şi Tanner să se ducă în faţă, ca să verifice recipientele de cafea. După ce pleacă ei, se apleacă înspre mine, atât de aproape că îi simt răsuflarea caldă pe obraz, şi şopteşte:

— Chiar că eşti o fată de treabă.

PLOAIA ÎNCEPE DIMINEAŢA DEVREME, în timp ce mă îndrept pe bicicletă înspre casa lui Riley, ca să-l trezesc să meargă la muncă. Umiditatea a fost mare în timpul nopţii, aşa că am dormit cu ventilatorul îndreptat direct înspre mine, dar n-a fost de niciun ajutor. M-am clătit cu apă rece în cadă, dar hainele mi s-au lipit de corp în momentul în care am ieşit din casă.

Pe la jumătatea drumului înspre casa lui, pare că cineva a acoperit cerul cu o draperie cernită şi, dintr-odată, se dezlănţuie o ploaie torenţială cum n-am mai văzut în viaţa mea. Ca şi cum o mie de robinete s-ar fi deschis simultan în cer. Strada se umple imediat de apă şi maşinile care trec în goană pe lângă mine mă împroaşcă şi mai rău cu apă. Cât pe ce să cad când una dintre ele calcă într-o baltă şi-mi aruncă apa direct în faţă. E o ploaie caldă şi zdravănă.

Ajung acasă la Riley udă leoarcă. Urc repede pe verandă şi-mi scot încălţările. Îl strig prin uşă, dar nu primesc niciun răspuns. Nu vreau să împrăştii apă pe podea, dar apoi mă gândesc că oricum nu i-ar păsa, aşa că străbat în fugă casa până la baie. Singurele prosoape zac pe podea. Încep să mă şterg şi să-mi scutur apa din păr.

Riley îşi face apariţia în uşă, cu părul ciufulit. N-are tricou pe el, ceea ce mă face să roşesc.

— Ia te uită ce-avem noi aici. E primul tău sezon ploios?

— Ce?

Încep să tremur pentru că salopeta e îmbibată cu apă, iar tricoul mi se lipeşte de corp.

— Ăsta-i cel mai bun lucru din Tucson. Sezoanele ploioase. Nişte furtuni monstruoase. În câteva minute, unele zone din oraş pot deveni izolate, iar drumurile, inundate. Stai să verific.

Se întoarce fluierând.

— Asta e una destul de violentă. Nu putem pleca în condiţiile astea. Trebuie să mai aşteptăm. Mai bine ţi-ai scoate hainele.

Mă uit la el.

— Poftim?

Îi sclipesc ochii.

— Eşti udă leoarcă, Charlie. Nu poţi sta cu hainele astea. Nu am nici maşină de spălat, nici uscător. Când am nevoie de aşa ceva, mă duc la Julie acasă. O să trebuiască să stai goală.

Râde.

Îmi înfăşor prosopul în jurul corpului.

— Glumesc, stai liniştită. Aşteaptă puţin.

Îmi clănţănesc dinţii. Se aude zgomotul ploii care loveşte în acoperiş şi în pereţii casei.

Riley se întoarce cu un tricou şi o pereche de jeanşi.

— Ia astea, zice el şi mi le întinde. Le-a lăsat cineva care mi-a fost cândva oaspete.

Oaspete? Când? Cine? Mă uit la haine. Riley închide uşa. Îmi scot hainele ude şi le agăţ cu grijă de bara de la perdeaua duşului. Mă simt ciudat în haine străine. Jeanşii îmi sunt un pic largi în talie. Trebuie să-i las puţin în jos şi să-i rulez. Riley nu mi-a adus şosete, aşa că trebuie să merg desculţă.

Mă simt despuiată în tricoul cu mâneci scurte. Şi mi-e frig. Iau alt prosop şi mi-l pun peste umeri.

Uşa de la intrare e deschisă. Riley stă pe verandă picior peste picior şi fumează. Mă aşez lângă el.

— Îmi place la nebunie vremea asta, zice el cu glas scăzut, îmi place ploaia.

Mă uit la perdeaua vijelioasă de apă. Totul pare acoperit de un văl cenuşiu-maroniu, luminos.

— Mie nu, zic eu. Nu-mi place deloc. Nici după zăpadă nu prea mă dau în vânt.

— Nu te împaci prea bine cu mama natură, nu-i aşa?

Mă gândesc la vremurile când rămâneam afară, în ploaie, împreună cu Evan şi cu Dump, când nu reuşeam să ne găsim un adăpost. La cum stăteam zgribuliţi în ploaie, tot mai uzi, ştiind prea bine că, din cauza umezelii, avea să se dezvolte o ciupercă în şosetele murdare şi ude şi că, probabil, aveam să bolim câteva zile şi la cum ni se părea că nu aveam să ne mai uscăm vreodată.

— Am trăit pe străzi o vreme, spun eu, spre propria surprindere. Înainte să vin aici. Nu-i deloc amuzant când plouă şi n-ai unde să te usuci.

Simt ochii lui Riley aţintiţi asupra mea. După o scurtă tăcere, zice:

— Îmi pare rău să aud asta, Charlie. Nu-i bine. Nu-i bine deloc.

— Nu, nu a fost bine.

Simt că mi se pune un nod în gât. Mă ciupesc de coapse, ca să nu încep să plâng. Într-un fel, mă simt bine să pot spune cuiva, să-i pot spune *lui*. Dintre toate persoanele cu care am avut de-a face până acum, simt că el poate înţelege cum e s-o dai în bară şi să te simţi pierdut.

Pune ţigara în scrumieră şi-şi pune mâna pe mâna mea.

— Eşti încă rece.

Îmi masează pielea cu degetele şi apoi se ridică, întinzându-mi mâna.

— Hai să intrăm. Pătura de pe canapea e numai bună, crede-mă. Te înveleşti în ea, iar eu o să pun de ceai.

Zâmbeşte.

— Bine?

Mă uit o clipă la mâna lui, înainte să o apuc.

— Bine.

LA ÎNCEPUT, MI SE PARE CĂ CIOCĂNITUL SE AUDE la uşa altcuiva, poate la Manny din capătul coridorului, a cărui mamă, Karen, se înfiinţează deseori la el la cele mai ciudate ore şi aduce cutii de bere şi DVD-uri cu episoade din serialul *Lost,* la care se uită împreună încontinuu, în timp ce beau bere şi mănâncă popcorn făcut la microunde. Karen ciocăne întotdeauna tare şi insistent, pentru că, la ora la care iese ea din schimb, de la restaurantul Village Inn, şi coboară din taxi în faţa blocului, de obicei Manny e gata să tragă pe dreapta. E o clientă fidelă a magazinului de băuturi de alături şi mereu îşi face apariţia ultima, exact în momentul în care angajaţii încuie şi trag grilajul. O pot auzi prin fereastră cum încearcă să-i linguşească şi se lamentează şi le oferă bani în plus, bani pentru care şi-a petrecut toată noaptea adunând bancnote jilave din pahare de lichior sau de sub resturi de brânză la grătar. Ştiu treaba asta pentru că, uneori, Karen i se plânge pe tema asta lui Manny, anume că trebuie să lucreze în ture atât de târzii, că e obligată să aibă de-a face cu studenţi obraznici şi cu clubberi beţi. Manny încearcă să-şi consoleze mama în timp ce îşi încălzeşte la microunde o cană de cafea, ca să fie în stare să o ia de la capăt cu băutura. E posibil ca Manny şi mama lui să fie cele mai gălăgioase persoane din întreaga clădire.

Mă încrunt şi ridic ochii din blocul de desen. În camera mea au intrat doar Mikey şi Leonard, acesta din urmă doar o dată, ca să desfunde chiuveta. Sunt doar în tricou şi chiloţi, pentru că e groaznic de cald în cameră, chiar dacă am pornit ventilatorul cumpărat de la magazinul second-hand. Trag salopeta pe mine.

Când deschid uşa şi-l văd pe Riley, inima începe să-mi bată mai repede. Stă sprijinit de cadrul uşii; în spatele lui, coridorul e cufundat în întuneric. În mână are o pungă de plastic pe care o tot agită în aer.

— E adorabil cum te îmbujorezi de fiecare dată când eşti în preajma mea, îmi zice.

— Ce cauţi aici?

Nu fac nici cel mai mic efort să-mi ascund iritarea din voce, chiar dacă nu ştiu sigur pe cine sunt supărată: pe el că a observat şi a zis o grosolănie sau pe mine pentru că mă înroşesc ca racul în prezenţa lui.

— Văd că acasă porţi mâneci scurte, o dă el înainte, de parcă n-aş fi zis nimic. Nu mă inviţi înăuntru?

În ultimele zile a fost tăcut la muncă, ciudat de liniştit.

Adulmec mirosul din jurul lui, ca să trag de timp.

— Eşti beat?

— Ţi-am adus un cadou.

Ridică punga într-un deget.

Mi s-a uscat gura. Ochii îi strălucesc şi pare foarte bucuros, îmi zic în gând: *Totul ar fi mult mai uşor dacă n-ai intra în cameră.* Pentru că

deja mă pierd în ochii lui veseli şi îmi amintesc cât de drăguţ a fost în ziua în care a plouat şi cât de bine m-am simţit să stau de vorbă cu el pe verandă şi cum m-a pătruns căldura mâinii lui.

Dar îşi face uşor loc pe lângă mine şi aruncă punga de plastic în fotoliul jerpelit.

— Tu stai tot timpul pe întuneric, fată ciudată? mă întreabă încercând să aprindă lampa care face un clic şi atât.

— Am rămas fără becuri şi nu câştig destui bani ca să-mi cumpăr altele, răspund eu ţâfnoasă. Mă descurc cu lumina care vine din stradă şi de la magazinul de colo.

Se trânteşte pe canapea, îşi scoate ghetele şi-şi împreunează mâinile la ceafă.

— Deschide-ţi cadoul.

Arată înspre fotoliu, iar în ochi îi strălucesc luminiţe.

— Uite-l acolo.

În loc să fac ce-mi zice, arunc cu punga în el. Râde şi scotoceşte prin ea. Scoate un tricou verde deschis, pe care scrie M*A*S*H.

— Ştiu că voi, puştanii, sunteţi înnebuniţi după fazele ironice şi chestii de-astea.

Întinde tricoul pe canapea şi aşază punga deoparte.

— În fine, am fost la o băută la Tap Room şi cred că mi-am pierdut cheile când am plecat spre casă. Nu pot să intru. Şi nici nu pot să sparg un geam, pentru că sunt scumpe ca dracu'.

Tace câteva clipe.

— M-am uitat peste tot pe nenorocita aia de stradă, dar e întuneric ca dracu'. Nu văd prea bine pe întuneric.

Se întoarce pe o parte.

Îngenunchez şi despăturesc tricoul.

— E prea mic, mint eu.

— Aiurea, zice el. Îţi place şi îţi vine perfect. Am avut timp berechet să-mi dau seama ce măsură porţi, tot holbându-mă la spatele tău patru zile pe săptămână, patru săptămâni la rând.

Face o pauză.

— Să ştii că nu suntem aşa de diferiţi. Ţi-am mai luat ceva.

Mai sunt şi alte tricouri în pungă şi, sub ele, dau de marginile netede ale unei cărţi poştale. E semiîntuneric, aşa că îmi apropii cartea poştală de faţă. O femeie roşcată, cu obrajii acoperiţi de pete roz. Chipul îi e pe jumătate întunecat, iar un ochi negru neobişnuit de mare se uită direct la mine. *Soţia artistului, 1634.*

— Am văzut cum te uitai la toate cărţile alea din bibliotecă. Acum ceva vreme. Am găsit cartea asta poştală într-un magazin de vechituri tocmai pe Twenty-Second. Mi s-a părut că şi tu ai ochii la fel. Oarecum zbuciumaţi. Trişti.

O rază de la felinarul din stradă îi cade pe obraz. M-a văzut la

bibliotecă? Mi se strânge stomacul.

— Şi ce… căutai la bibliotecă? De ce n-ai venit să mă saluţi?

— Citesc, dacă vrei să ştii. Şi am dat acolo peste tine, te uitai la nişte cărţoaie vechi de artă, erai total absorbită. Păreai fericită.

Îşi pune un deget pe piciorul meu şi trasează cerculeţe pe materialul jeanşilor. Cerculeţ, cerculeţ, tot mai sus, până când degetul lui ajunge pe breteaua salopetei. Îmi ţin răsuflarea.

Îmi muşc obrazul pe interior, mulţumită că suntem în semiîntuneric şi că lumina felinarului e îndeajuns de puternică să-l pot vedea.

Louisa zice că nimeni nu ne-ar iubi în mod normal, dar una peste alta sunt om şi tânjesc să fiu atinsă.

— Probabil că porţi un milion de poveşti înlăuntrul tău, zice el încet.

Se ridică în capul oaselor. Colţurile ochilor îi sunt brăzdate de linii subţiri. Încă miroase a alcool tare – Burbon, poate? –, respiraţia lui are un iz pătrunzător şi intens. Curentul electric mi se răspândeşte în picioare, în stomac.

— Nu-s deloc original, zice el şi-mi desface bretelele salopetei, care de desprind cu un clic surd.

Îmi cuprinde braţele şi le întoarce pe toate părţile, iar degetele i se plimbă în sus şi-n jos, de-a lungul albiilor de râu şi ravenelor de pe pielea mea. Mă scufund şi nu fac nici cel mai mic efort să rămân la suprafaţă, pentru că vreau, chiar vreau să mă scufund până la capăt.

— N-o să-ţi fac niciun rău, zice el şi îşi lipeşte uşor buzele de gâtul meu. Noi doi ne înţelegem unul pe altul, nu-i aşa?

Mă împinge pe canapea şi-mi scoate uşor salopeta, iar mâinile îi coboară uşor pe coapsele mele, scoţând la iveală liniile ca o scară care le brăzdează. Îşi trece degetele mari peste ele, de parcă ar încerca nişte corzi de chitară, uşor, fără nicio reţinere.

Se întâmplă şi eu nu mă opun. Încă un lucru care s-a dus, încă un punct de pe lista lui Casper, şi în curând tot ce e legat de Casper se va fi dus. Îmi ascund faţa în mâini şi-mi ascult respiraţia înăbuşită în palme.

Şi atunci mâna lui începe să urce tot mai mult, zăboveşte o clipită pe stomacul meu, peste tricou, după care se strecoară pe dedesubt; totul e atât de neaşteptat, încât respiraţia mi se accelerează. Degetul lui mare îmi mângâie pieptul.

Îi trag faţa spre mine cu putere, disperată să-i simt buzele lipite de ale mele. Nu mă sinchisesc de gustul pe care îl are în gură, de mirosul înţepător şi persistent de ţigară din păr şi de pe pielea lui. În spatele pleoapelor, văd pete *albastre* şi *portocalii*. Mâinile lui îmi înlănţuie mijlocul, apoi coboară pe picioare, pe interiorul coapselor. Abia dacă-i mai simt greutatea corpului, mi se pare uşor, mi se pare că se potriveşte cumva cu configuraţia oaselor mele. Îmi plimb mâinile

peste pantalonii lui şi încerc să strecor câteva degete între talia pantalonilor şi piele. Îmi dă mâna la o parte, îşi lipeşte faţa de gâtul meu, îşi vârâ degetele sub chiloţii mei, între picioare, în mine.

Zic: *Nu, nu* şi Riley se retrage şi mă întreabă: *Vrei să mă opresc?,* iar eu zic *Nu, nu* şi respir greu, pentru că *vreau* şi *nu vreau* să se oprească şi-n mintea mea totul e o învălmăşeală. Când încerc să-i desfac nasturii de la pantaloni, mă opreşte: *Nu, doar asta, lasă-mă să fac asta,* şi atunci mă prind că e beat, mult prea beat, dar în spatele pleoapelor mele pâlpâie flăcări negre şi roşii şi nu mai pot opri ceea ce mi se întâmplă. Riley râde uşor, cu faţa înfundată în gâtul meu, în timp ce eu tremur de plăcere. Ceva mai încolo, pe coridor, o auzim amândoi pe Kate strigând: „Jack! Jack!”.

Dimineaţa, când mă trezesc, îl găsesc uitându-se peste chipurile de oameni din blocul meu de desen. Nu zice nimic despre ele, dar zâmbeşte, iar zâmbetul lui îmi pătrunde în sânge şi face să mă doară. Se rostogoleşte şi ajunge peste mine şi-mi zice:

— Aseară eram beat, dar acum nu mai sunt, iar eu sunt cam ruşinoasă la început, pentru că acum suntem la lumina zilei, nu mai e întuneric, şi sunt cu totul la vedere, expusă, dar ruşinea dispare treptat.

Ne ridicăm şi ne îmbrăcăm fără să vorbim. Îmi simt corpul murdar, iar creierul îmi e înceţoşat, confuz. Asemenea unui cuplu, ne luăm cafea dintr-o cafenea de pe Congress Street, una aglomerată, curată, cu multe ferigi, foarte diferită de True Grit, unde pereţii sunt murdari şi vitrina cu produse de patiserie e plină de urme de degete. Aşa cum ar face un iubit, îmi cumpără o ciocolată caldă, cu frişcă şi fulgi de ciocolată.

N-am avut niciodată un iubit. Mi-am tras-o cu nişte băieţi prin garaje, dar asta nu a însemnat nimic. Am aproape optsprezece ani şi niciun băiat nu mi-a cumpărat până acum ceva cu ciocolată.

Ne întoarcem pe drumul de la casa lui la Hotelul Congress, unde se află barul Tap Room, în căutarea cheilor. Holul hotelului e strălucitor şi luminos, cu canapele din piele, şi are un aer de western, uşor extravagant. Un întreg perete al holului e împodobit cu un tablou imens, care înfăţişează o tipă frumoasă, cu părul blond-deschis, care poartă pantaloni scurţi de blugi şi care plesneşte dintr-un bici. Îmi arată sala principală a Clubului Congress de lângă hol, apoi scena joasă, neagră, cu cortine de un roşu-argilă, şi, în fundul sălii, barul lung, demodat. Se uită la scenă câteva secunde şi murmură:

— Odată am cântat aici în deschiderea unui concert John Doe{9}.

Habar n-am despre cine e vorba. Riley pare pierdut în lumea lui şi mă văd nevoită să-i aduc aminte că, în curând, trebuie să ajungem la muncă.

Lângă club e uşa care dă în Tap Room şi pot vedea prin geam un bar

simplu, gol, cu scaune înalte, un tonomat şi, pe pereţii acoperiţi cu un tapet demodat, bine cunoscutele desene cu cowboy şi cizme roşii simple, uzate.

Găsim cheile scăldate în soarele dimineţii, în cel mai banal loc cu putinţă: la piciorul unui semafor. Are un breloc pe care scrie ISLANDA.

— Am fost cu trupa pe acolo o dată, am făcut o oprire. E cel mai drăguţ loc pe care l-am văzut în viaţa mea, îmi spune el. Ai fost vreodată undeva?

Islanda. A fost în Islanda. Mă întreb ce i-ar zice Ellis despre asta. *Paris, Londra, Islanda,* oriunde.

— Aici, îi răspund. E singurul loc în care am fost vreodată.

Asta îl face să zâmbească.

Pe drum înspre muncă, fumează şi îmi dă şi mie să trag din ţigară, lucru pe care îl fac fără să stau pe gânduri. Ca de obicei, ne despărţim, cu câteva zeci de metri înainte să ajungem: eu o iau prima şi am grijă să-i zâmbesc lui Linus. Golesc recipientele de conţinutul rămas din seara trecută şi le clătesc repede în maşina de spălat, înainte să le duc înapoi la tejghea. Uşa cu plasă se închide cu zgomot şi apoi se aude salutul dezinvolt al lui Riley care se îndreaptă cu un mers târşâit către telefon, să asculte mesajele din seara trecută, notându-şi unele lucruri pentru Julie. Porneşte grătarul, pe care răstoarnă cartofii tăiaţi felii dintr-un vas, îi stropeşte cu ulei şi unt şi îi împrăştie cu o spatulă. Îşi face un espresso, îmi aduce şi mie o ceaşcă de cafea, o întreabă ceva pe Linus.

Îmi pun un şorţ şi ascult clinchetul clopoţelului care se aude în momentul în care deschide uşa primul client. Din maşina de spălat vase ies aburi, dar nu mi-e la fel de cald ca de obicei, nici pe departe, pentru că m-am îmbrăcat cu tricoul verde spălăcit cu mâneci scurte, pe care scrie M*A*S*H.

Când mă întorc cu un teanc de farfurioare, Riley soarbe din espresso şi mă priveşte. Sunt din nou străbătută de un curent electric intens. Îmi revin în minte frânturi din noaptea trecută, gura şi mâinile lui; încă îi simt răsuflarea pe gât.

Reuşesc să prind farfurioarele înainte să-mi alunece printre degete. Riley rânjeşte.

Pe parcursul zilei, simt cum ceilalţi îmi privesc pe furiş braţele, cum şuşotesc chelnerii între ei, dar sunt conştientă şi de felul în care Riley supraveghează totul, aruncându-le în tăcere priviri severe şi încruntând din sprâncene. Are grijă să intre în vorbă cu mine, să facă glume uşoare şi să mă antreneze în pălăvrăgeala lui cu ceilalţi angajaţi. E ca şi cum m-ar acoperi cu un văl protector, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare.

FAC BAIE ŞI ÎL AŞTEPT ÎN CAMERA MEA, pe întuneric; pielea mea încă păstrează căldura apei, dar el nu vine. Aud zgomotul făcut de bărbaţii care beau pe verandă, sunetele îndepărtate, vagi, ale unei trupe care îşi termină recitalul la Clubul Congress, în josul străzii, dar niciun ciocănit în uşa mea. Aştept până când simt că o să explodez, până când mă simt ca un corp în flăcări, eman căldură prin toţi porii, şi atunci mă îmbrac, mă sui pe bicicleta mea galbenă ca lămâia şi pornesc spre casa lui.

Când deschide uşa şi dă cu ochii de mine, îşi sprijină cotul în mână, în timp ce fumul de la ţigară se ridică străveziu în aer.

— Pe unde umbli? mă întreabă.

Are vocea răguşită şi privirea distrată. Mă ia de mână şi mă conduce înăuntru.

NORMAL CĂ ÎNCEPE DIN NOU. A încetat doar puţin, şi m-am gândit că acum, din moment ce suntem împreună, n-o să mai trebuiască să fac asta, pentru că *acum* n-o să-mi mai ceară să o fac, nu-i aşa? Totul e *greşit. Văd* asta cât se poate de bine. Înţeleg. Am văzut *în filme.* Ştiu că băieţii ar trebui să vină să te ia de acasă cu *maşina,* să te scoată la *cină,* să-ţi cumpere *flori,* căcaturi de genul ăsta, şi nu să te facă să aştepţi şi să tot aştepţi în apartamentul tău amărât, până când corpul tău nu mai poate suporta şi, în consecinţă, te sui pe bicicletă şi mergi la el acasă, peste măsură de *recunoscătoare* că măcar ţi-a deschis uşa şi zâmbeşte.

— Am pierdut noţiunea timpului.

— Hei, tu eşti, chiar mă gândeam la tine.

Dar îmi cere să o fac.

— N-ai vrea, n-ai putea, crezi că ar fi posibil să te duci să-mi aduci nişte „bomboane”? După aia ne-am putea uita la televizor sau ştii tu.

Îmi spune „oaspetele lui din timpul nopţii”. E asemenea deşertului: e atât de *frumos,* e atât de *cald,* dar peste tot sunt *dune periculoase,* de care trebuie să te fereşti. Trebuie doar să ştii unde sunt. AŞADAR: ştiu că nu e bine deloc. Dar poate că, fiind aşa cum sunt, nu se poate mai bine de atât. Oricum, vezi tu, e prea târziu: deja m-am băgat în asta.

MĂ LAS PE SPATE ÎN ŞAUA BICICLETEI ŞI ASCULT, cu punga de la Wendy în mână. În fiecare seară mă opresc în aceeaşi intersecţie, la acelaşi semafor cu stâlpul zimţat şi ascult sunetul chitarei lui Riley, care se revarsă de-a lungul străzii. Ştiu că mai târziu, când îmi va deschide uşa, o să găsesc chitara pe podea, alături de un carnet cu foile desprinse, cu paginile pline de însemnările lui Riley, mâzgălite alandala, şi de o scrumieră cu un morman de mucuri de ţigară în ea. În unele seri, plutesc în aer doar acordurile delicate, calde ale chitarei Gibson Hummingbird. Riley nu cântă întotdeauna. Odată, la bibliotecă, am căutat pe net Long Home. Tiger Dean s-a ocupat în continuare de site-ul trupei. Am dat clic pe cântece precum „Stitcher" sau „Charity Case", cu marele solo al lui Riley. La început, te fascina vocea lui Tiger, un amestec de personalitate şi de intonaţie, dar, de fapt, versurile erau cele care dădeau coerenţă întregului, cele care mă făceau să ascult atent, căutând instinctiv anumite expresii şi cuvinte. Mai era o piesă în care Riley cânta solo, o baladă cu titlul „Cannon"{10}, despre un bărbat cu inima atât de frântă, încât îi sare din piept şi se rostogoleşte, iar el se ţine după ea („Şi inima mea a ţâşnit din mine/ ca o ghiulea dintr-un tun/ Şi s-a rostogolit până pe fundul canionului/ Şi acolo voi rămâne/ Gol pe dinăuntru, în zilele astea goale/ Până când o să te întorci/ Şi-o să te măriţi cu mine, iubito."), şi-mi zic că a avut priză la public tocmai pentru că nu era un cântăreţ înnăscut. Cântecul era cu atât mai trist cu cât vocea i se frângea pe alocuri, fiind ezitantă uneori şi pierzându-se cu totul la final.

Pe strada lui Riley, oamenii stau pe verandă, cu pahare de bere sau vin în mână, şi îl ascultă şi ei cântând, cu feţele spre locul din care vine muzica lui. Când îi iese, când nu face greşeli, când reuşeşte să ducă un cântec cap-coadă, e electrizant şi emoţia îmi străpunge inima. Chipurile vecinilor lui se luminează. Când termină, doar se prefac că aplaudă, pentru că nimeni nu vrea ca el să afle că este ascultat şi să se oprească din cântat. Toată lumea are mare grijă în preajma lui, de parcă ar fi un ou pe care trebuie să îl cocoloşească.

Se opreşte din cântat când mă aude bocănind pe verandă. Pune chitara pe canapea, foşneşte prin hârtii, trage o duşcă sănătoasă de bere, îşi aprinde încă o ţigară, ia punga pe care i-am adus-o şi se face nevăzut în baie.

Când suntem împreună în casa lui, cu toate obiectele marca Riley în jurul nostru – cărţile lui din biblioteca din lemn masiv, vechi şi frunzărite la greu, discurile ordonate alfabetic pe rafturile din toată încăperea, canapeaua boţită, tapiţată cu catifea, confortabilă şi elegantă, scrumierele pe care nu se sinchiseşte să le golească –, simt că e un loc în care aş putea sta: o viaţă deja trăită, dar reală.

LA ÎNCEPUT, CEI DOI RÂD UN PIC CAM MULT, râd forţat, aşa că trebuie să aştept să se potolească înainte să încep; îi las să mai bea puţin.

Lumina soarelui e tot mai slabă, dar veranda e suficient de iluminată ca să-i pot desena. E vorba despre Hector, de la 1D, şi despre Manny şi maică-sa, Karen. Bănuiesc că sunt obişnuiţi să se holbeze lumea la ei, în loc să-i *privească*. Karen se foieşte în scaunul metalic ruginit şi îşi face de lucru cu unghiile. Manny stă pe trepte, cu spatele sprijinit de balustradă.

— Bine, zice el în cele din urmă. Poţi s-o faci, nu, mami?

Le studiez cutele şi ridurile de pe faţă şi lucrez în grabă, estompez cu degetul şi suflu praful cenuşiu de cărbune.

— Spune-mi despre marea ta poveste de dragoste, îmi zice Karen. Vreau să aflu tot.

Îmi rezum răspunsul la:

— Mmmm, nu-s prea multe de spus.

Karen clatină din cap şi zice:

— Bărbaţii pot fi foarte *dificili*.

Manny e crispat, mă fixează cu ochii lui căprui-închis. Împroaşcă cu bere printre dinţi în timp ce-mi spune că jobul lui constă, în principal, din a le ţine locul celor care lipsesc de la muncă.

În fiecare zi, el şi Hector şi alţi tipi din bloc aşteaptă în centru, la colţul unei străzi, în căldura înăbuşitoare, alături de alte zeci de bărbaţi, în timp ce nişte camionete înaintează încet, în căutare de zilieri care să ude grădinile celor care locuiesc sus, pe colinele din partea de nord, să le tundă gardurile vii, să-i ajute să sape pământul pentru noile piscine sau jacuzzi cu faianţă, meşteşugit lucrate.

— E un loc, zice Hector bâlbâindu-se şi aplecându-se în faţă şi pierzând astfel poziţia pe care o păstrase atât de bine până acum câteva clipe. Faianţa piscinei avea pe ea chipul nevesti-sii, înţelegi? Cum ar veni, poza ei sub apă. O să fie obligată să înoate pe propria *faţă*.

Scuipă pe verandă şi-i aruncă o privire lui Karen, care se încruntă.

Manny zice:

— Datorită nouă merge treaba în scârba asta de oraş, şi ei vor să ne ia la goană. Să construiască nu ştiu ce tâmpenie de zid.

Când termin, cei doi iau în mână blocul de desen, plini de respect. Sunt încântaţi că îşi pot vedea chipurile în sfârşit, la fel ca Evan când s-a văzut în benzile mele desenate. Bucuria lor îmi umple inima.

LA CAFENEA, TOCMAI CURĂŢ MESELE când un bărbat de la tejghea mă cheamă pocnind din degete.

— M-ai putea ajuta, te rog?

Loveşte insistent în tejghea.

Toţi sunt plecaţi, aşa că îi pregătesc un cappuccino, turnând cu grijă spuma catifelată peste cafeaua tare, într-un pahar de carton. De obicei nu fac asta, dar am tot urmărit-o pe Linus şi e incitant să încerc. Bărbatul îmi plăteşte şi încasez banii, lucru pe care îl fac tot pentru prima dată. Am lucrat o scurtă perioadă la magazinul de delicatese al uneia dintre cunoştinţele mamei, aşa că ţin minte cât de cât cum se procedează cu casa de marcat. Când iese tipul din cafenea, se aude clinchetul clopoţelului de la uşă.

— Ce faci aici, Charlie?

Julie îşi face apariţia, cu o expresie încruntată.

Mă uit la sertarul încă deschis al casei de marcat, la compartimentele pentru bancnote şi mărunţiş.

— Nimic. Tipul ăla a cumpărat o cafea.

Arăt înspre uşă, dar bărbatul a ieşit deja. Cafeneaua e goală.

Julie vine lângă mine şi împinge sertarul casei de marcat, care se închide cu zgomot; cât pe ce să-mi prindă degetele. Tresar, surprinsă că e atât de mânioasă.

— Unde-au plecat cu toţii? Nu e treaba ta să serveşti clienţii.

Apare şi Riley, care îşi pune o cană de cafea şi zâmbeşte larg.

— Care-i treaba, Jules?

Vocea lui Julie e încordată şi ascuţită.

— Riley. Pentru ce te plătesc, să bei cafea şi să te îmbeţi în timpul serviciului? Nu. N-ai decât să faci căcaturile astea după ce ieşi din tură. M-am săturat până peste cap să profiţi de mine. Am *nevoie* de tine ca să supraveghezi totul. Charlie n-are ce căuta la casa de marcat. De zile întregi îmi ies bani lipsă la socoteală.

Îngaim cuprinsă de panică:

— N-am luat niciun ban. N-aş face aşa ceva.

Mă deranjează când simt că mă aprind la faţă în timp ce vorbesc. Asta mă face să par vinovată, dar nu i-aş face aşa ceva lui Riley. Sau lui Julie.

— Îmi pare rău. Lipseau toţi. Nu m-am gândit că ar fi o problemă.

— Nu te acuză nimeni că ai luat bani, Charlie. Nu asta ai vrut să zici, nu-i aşa, Julie?

Riley îşi soarbe cafeaua imperturbabil, urmărind cu atenţie faţa soră-sii. Nu-şi întoarce deloc privirea către mine.

Julie clatină din cap.

— De ce faci asta? De ce îmi subminezi întotdeauna…

Se opreşte brusc şi pe faţă i se citeşte tulburarea. Se apropie de mine şi se uită la braţele mele.

— Ce-i asta? Ce-ai făcut… N-am ştiut că a fost aşa de… Doamne Sfinte, nu poţi apărea aici aşa.

Arată cu mâna înspre cicatricile de pe braţele mele, holbându-se la pielea mea. Mă dau înapoi, ascunzându-mi instinctiv mâinile la spate. Mă lovesc de vitrina cu produse de patiserie.

— Charlie, la noi vin oameni care încearcă să se vindece. *Surorile,* Charlie.

În voce lui Julie se simte disperarea. N-am mai văzut-o niciodată în halul ăsta. Nu poate fi vorba doar despre mine şi braţele mele, nu?

Surorile vin marţea şi vinerea, trag mai multe mese una lângă alta, îşi deschid jurnalele şi se pun pe scris în voie. Plâng încetişor, mângâindu-şi empatic spatele unele altora. Beau ceai de fructe şi poartă haine lălăi, cusute de mână. Poartă părul liber şi drept şi mănâncă prea multe negrese cu roşcove şi brioşe cu lămâie şi mac. Linus zice că au făcut parte dintr-o sectă de undeva de la graniţa dintre Arizona şi New Mexico.

— Iisuse, tu auzi ce zici, Jules? o întreabă Riley, cu o voce devenită brusc aspră. Împinge tava de servire înspre mine şi îmi spune să mă duc să-mi termin treaba. Nu mă mişc din loc. Rămân înlemnită, sprijinită de vitrina pentru patiserie.

Julie se întoarce val-vârtej înspre mine.

— Nu vreau să porţi mâneci scurte, bine, Charlie? Ştiu că e cald aici înăuntru, o să reparăm ventilatoarele, dar dacă laşi astea la vedere, lumea o să vorbească, înţelegi.

Vocea i se frânge.

— Nu-i nici picior de client în toată nenorocita asta de cafenea, Riley. Unde-i aglomeraţia de la ora prânzului?

Îşi îngroapă faţa în palme.

Trec pe lângă ei în timp ce Riley o bate uşor pe umăr şi mă întorc la maşina de spălat vase. Îi aud cum vorbesc în şoaptă, dar nu înţeleg ce zic. Când vine înapoi în bucătărie, Riley se fereşte să-mi întâlnească privirea.

— I-am spus că toţi or să se uite doar la faţa ta drăguţă, dar acum e într-o dispoziţie ciudată, înţelegi? Poate ar fi mai bine ca de mâine să vii cu mâneci lungi. Numai câteva zile, OK?

Sunt cuprinsă de dezamăgire. Am crezut că, poate, o să-mi ia apărarea ceva mai hotărât. Mă uit la el. Îşi fereşte privirea.

Am o senzaţie neplăcută în stomac.

— Riley, zic eu în şoaptă. Ce bani lipsesc? La ce se referă, Riley?

Tresare şi văd că degetele îi tremură în timp ce pune o ceapă pe tocător.

— Nu-ţi face probleme în legătură asta, OK?

— Eu nu m-am atins de bani. Nu vreau să creadă că am luat eu vreun ban.

— O să fie totul în regulă, bine? Mă ocup eu de asta.

Se întoarce către grătar şi se apucă să râcâie grăsimea, care se adună în grămăjoare lunguieţe, de culoarea caramelului.

Te-a trădat, scumpo, îmi răsună în urechi vocea linguşitoare a lui Evan. Dar o alung, pentru că nu vreau să-i dau crezare.

DIMINEAŢA, CINEVA STRIGĂ NUMELE LUI RILEY şi mă întorc către el, mă uit la el, la faţa lui căzută şi palidă. Îl ating uşor pe umăr, în timp ce ascult zgomotul de paşi care dau ocol casei şi apoi ciocănitul degetelor în fereastra pe jumătate deschisă. Riley tresare şi deschide ochii. Observ că are faţa pământie, iar ochii, înroşiţi. Aseară, când am ajuns la el, zăcea în baie, cu faţa în jos. M-am speriat la început, dar apoi mi-am dat seamă că leşinase, nimic mai mult. Mi-a luat ceva să-l târăsc pe coridor, până în dormitor, şi mi-a trebuit şi mai mult timp să-l salt în pat.

Îşi duce un deget la buze şi mă acoperă cu cearşaful. Salteaua scârţâie când se târăşte pe pat până la fereastră, ca să o deschidă.

— Hei, salut! Tu erai.

Are glasul plat, circumspect.

Vocea care răspunde sună amuzată:

— Ia te uită. Te-ai întors la vechile metehne. Cine-i sub cearşaf?

Riley răspunde:

— Nu te priveşte pe tine.

— Hai, lasă-mă să văd. Mi-a plăcut ultima de care te-ai descotorosit. Mi-a plăcut atât de mult, că m-am însurat şi eu cu ea.

Râde pe înfundate.

Îmi sare inima. Riley a fost însurat? Răsuflarea mi se opreşte în gât.

— Ce vrei? întreabă Riley şi tuşeşte.

E nervos; îmi pot da seama. Lumina soarelui se strecoară prin cearşaful decolorat. Îmi e tot mai greu să respir cu el tras peste mine. Încep să mă gândesc că poate lui Riley îi e ruşine cu mine, din moment ce nu vrea ca amicul lui să mă vadă.

— Luis Alvarez are cancer la pancreas.

Corpul lui Riley se crispează.

— Faci mişto de mine?

Trage aer în piept.

— Mi-a împrumutat maşina acum câteva săptămâni. În ziua aia, mi-a zis doar că nu se simte bine şi că nu merge la muncă.

— Nţ, nu glumesc.

Vocea celuilalt a devenit ceva mai blajină.

— E prea târziu, omule. Deja e prea avansat. Ascultă, pun la cale un concert la Clubul Congress, pentru nevastă-sa şi pentru copii. O să aibă nevoie de bani. M-am gândit şi la Rialto, dar cred că Clubul Congress e mai potrivit. Oricum, n-o să se întâmple decât prin toamnă. O zi întreagă, pentru toate vârstele, băutură doar pe baza unui act de identitate, poate şi vreo două scene în aer liber. Probabil că trebuie să apelăm la nişte distribuitori locali, care să ne ajute cu cheltuielile, dar mai toţi îl cunosc pe Luis, aşa că n-ar trebui să fie o problemă.

— La naiba, ce porcărie!

Riley rămâne tăcut câteva clipe.

— Chiar e un tip de treabă.

— Mda.

Pauză.

— Hai, lasă-mă să arunc doar o privire.

Cearşaful se mişcă uşor.

— Las-o baltă. Ce vrei de la mine, până la urmă?

— Umblă vorba că dai concerte seara pentru vecini şi că nu ţi-ai pierdut deloc talentul muzical. Aşa că ce mi-am zis eu? Riley West a reintrat în joc? Asta ar putea vinde ceva bilete. Mai ales pentru inevitabila implozie de pe scenă.

— Du-te dracu'!

— Hai, pe bune, e pentru Luis. El ne-a ajutat mult în trecut.

Vocea celuilalt e calmă, aproape că imploră.

— Poţi să faci asta, Riley. Ştiu că poţi.

— Tiger, răspunde Riley oftând. N-am mai cântat de aproape doi ani.

Stau cât pot de nemişcată, încercând să nu pierd niciun cuvânt.

— E pentru *Luis*. E bolnav rău de tot, omule. O groază de alţi oameni participă. Îi am deja pe Hold-Outs, Slow Thump, Cat Foley, California Widows, Hitler's Niece, Swing Train, Eight- Men-On şi o să fie şi mai mulţi, poţi fi sigur.

Urmează un moment de tăcere. În cele din urmă, Riley acceptă.

— Bine atunci, omule. Ia zi, ai înregistrat deja ceva nou? E musai să ascult ce-a mai făcut Riley West.

Riley se dă jos din pat. Îl aud traversând camera şi trăgând pe el o pereche de jeanşi. Spune mormăit că se întoarce imediat.

Cearşaful e dat la o parte încetişor. Tiger Dean are părul tot negru, la fel ca pe copertele albumelor, dar nu mai e răsucit cu grijă pe frunte. E tuns scurt, pieptănat cu grijă şi mai rar. Când i-am căutat pe net pe Riley şi Long Home pe computerul de la bibliotecă, am găsit site-ul lui Tiger Dean. Am aflat de acolo că Tiger Dean cântă şi acum cu diverse trupe locale, la petreceri private, şi că oferă totodată servicii de design grafic. Era acolo o fotografie care îl înfăţişa la birou, cu o mână pe tastatura unui computer şi cu cealaltă pe gâtul unei chitare Stratocaster roşu-vişiniu.

— Salutare.

Pe faţa lui Tiger flutură un zâmbet. N-am încredere în el. Îmi aminteşte de tipii ăia mult prea cool din liceu, care se plimbau tot timpul pe holuri şi îi loveau cu nonşalanţă peste cap pe tocilari, când treceau pe lângă ei. Tiger Dean se apleacă un pic mai mult pe fereastră. Poartă o jachetă roşie de bumbac.

Mă ridic în capul oaselor şi trag cearşaful de pe mine. Sunt îmbrăcată cu o bluză murdară, sunt încă jegoasă după tura de ieri şi port nişte pantaloni vechi de pijama, în dungi, de-ai lui Riley, rulaţi

mult în talie. Am gust de scrum de ţigară în gură. Aseară, după ce l-am cărat în pat pe Riley, m-am întors la baie, mi-am aprins o ţigară de-ale lui şi am dat scrumul în chiuvetă. Am terminat şi berea pe care pesemne că tocmai o deschisese înainte să leşine. O aşezase cu grijă pe marginea căzii.

— Ce cauţi tu cu punkista asta mică? îl întreabă Tiger pe Riley, sprijinindu-se de pervazul ferestrei. De ce-ţi pierzi vremea cu ea?

Aseară, am băut şi am fumat aşezată pe toaletă, gândindu-mă la cum tocmai fusesem nevoită să-mi car până în pat iubitul, care nu ştiu dacă mă consideră sau nu iubita lui, la cum m-am dus de mai multe ori să-i aduc droguri şi la cum am făcut toate astea degeaba – doar ca să-i simt mâna pe obraz, când e treaz. Şi după aceea am terminat berea şi m-am întors în dormitor şi am mers direct lângă pat, căutând crăpătura pe care o observasem în podea, şi apoi am lovit cu călcâiul în ea. A sărit o bucată de scândură, şi iat-o: trusa lui Riley, o cutiuţă pătrăţoasă din lemn de cireş, în care se găsea tot ce avea nevoie. Tot ce îi trebuia în locul meu.

Dar nu am de gând să îl las pe Tiger Dean să afle.

Îmi aţintesc privirea asupra lui Tiger Dean şi încet, încetişor, ridic degetul mijlociu.

Tipul ridică din sprâncene, surprins.

— Pentru Dumnezeu!

Ochii i se fixează pe cicatricile de pe braţele mele; nu încerc să le ascund.

— Cine se aseamănă se adună, murmură el. Amândoi cu aceleaşi jocuri tâmpite.

Riley intră pe uşă cu o bere în mână şi tresar. Dacă o ia aşa de dimineaţă, o să fie o zi lungă şi dură. Îi aruncă CD-ul lui Tiger Dean prin fereastră, iar acesta îl prinde uşor şi îl bagă în buzunarul jachetei. Riley se urcă înapoi în pat şi aşază berea între genunchi. Îşi mută privirea de la Tiger la mine.

— Nu te-ai putut abţine, aşa-i?

Cu un gest degajat, Tiger atinge ochelarii de soare ridicaţi pe creştet, iar aceştia cad încet peste ochi.

— Întotdeauna ai avut gusturi interesante. Voiam doar să mă asigur că n-ai renunţat la vechile obiceiuri.

— *Adios.*

— Asta pare însă un pic cam tânără. Cam prea necizelată pentru gustul meu.

— *Vete a la chingada*[{11}].

— Of!

Tiger îşi ridică bărbia înspre mine.

— Pun pariu că, dacă i-ai şti numele adevărat, ai şterge-o de aici cât ai clipi. E…

Riley închide fereastra peste degetele lui Tiger, care râde.

— Mai vorbim. Şi, Riley, zice el prin geam, ridicându-şi ochelarii de soare. Încearcă, te rog, să amâni inevitabila prăbuşire marca Riley West până la concertul propriu-zis. Asta o să umple locurile, ca în zilele bune.

Riley închide de tot fereastra. Înainte să apuce să se aşeze la loc în pat, izbucnesc:

— Căsătorit?

Mă întreb dacă o să mă mintă.

— Ai fost *căsătorit?*

Mă priveşte fix, fără să clipească.

— Dap.

— Gen până când moartea ne va despărţi, inel pe deget, biserică şi tot tacâmul?

— Se întâmplă tot timpul. Un băiat găseşte o fată, se sărută, el cumpără un inel, sunt cununaţi de Elvis în Las Vegas, unde fac o oprire în cadrul unui turneu. Şi apoi, bum! Totul se duce de râpă, fata îl părăseşte pe băiat pentru solistul trupei din care face parte băiatul. Sfârşit.

Trage o duşcă sănătoasă de bere.

— Din ce cauză se duce totul de râpă?

Riley îşi trece degetul pe gâtul sticlei de bere. Are unghiile murdare.

— Din cauza mea. Eu sunt de vină. Cu toate rahaturile mele.

— Şi… te mai vezi cu ea?

Inima îmi bubuie în piept. Simt că mi se face rău.

— Cum o cheamă?

Nici măcar nu ştiu de ce vreau să-i aflu numele, cert este că vreau. Mă simt ca şi cum puzzle-ul pe care l-am asamblat pentru Riley s-a dezmembrat şi piese noi mi-au căzut în mână.

Pe faţă i se lăţeşte un rânjet.

— Eşti geloasă, fată ciudată? N-ai de ce. Nu, nu mă mai văd cu ea. Ei doi locuiesc într-o casă frumoasă, la poalele munţilor. Au un copil şi toate alea.

— Cum o *cheamă?*

— Pe bune, Charlie…

— *Spune-mi.*

— O cheamă Marisa.

Marisa. Simt cum îmi zbârnâie mintea. Ma-ri-sa. Nume de fată drăguţă. Pun pariu că are trăsături delicate. Parcă o şi văd. Mi-l şi imaginez pe Riley îndrăgostindu-se de o persoană a cărei întreagă făptură denotă *delicateţe.*

Închid ochii ca să nu vadă că-mi dau lacrimile.

— O, nu, nu începe cu asta.

Mă înghionteşte cu cotul, în joacă.

— Am trăit şi până să te cunosc, Charlie. Sunt mai mare decât tine, fată. Am făcut tot felul de tâmpenii. Ba chiar m-am îndrăgostit şi m-am însurat. Nu trebuie să-ţi faci acum griji pentru asta.

Îi dau cotul la o parte şi sughiţ.

— Cum ar fi să-ţi schimbi numele?

Râde.

— Dap. Nu ştiai asta? Toţi cei din trupă aveam acelaşi nume de familie: West. Tiger credea că e cel mai cool aşa. Acum el îşi foloseşte adevăratul nume de familie.

— Şi care-i faza cu rolul de Riley pe care-l joci?

— O, pe ăsta l-am avut dintotdeauna. Încă de mic. Întotdeauna o dădeam cu bâta-n baltă, într-un fel sau altul. Taică-meu îmi zicea: „Cine te crezi, să trăieşti viaţa lui Riley ori ceva?”. O tâmpenie. Dar aşa mi-a rămas numele.

— Păi şi-atunci, zic eu încet, care-i numele tău adevărat?

— Numele meu adevărat e Riley West, pentru că ăsta sunt eu acum.

Închide ochii şi cască.

— Gata cu întrebările, de acord? Gata cu testul. Pune jos creionul şi lasă foaia de hârtie pe bancă, te rog.

Îi răspund nemulţumită:

— Pot s-o întreb pe Julie.

Încă o piesă din puzzle.

Îşi termină berea şi pune sticla pe podea, lângă pat.

Mă cuprinde cu braţele şi îşi îngroapă faţa sub tricoul meu.

— N-o să-ţi spună. N-o să spună niciodată.

Îmi linge buricul.

— Ce-mi place la tine, fată ciudată, e că nu ceri prea mult. Nu ceri mai mult decât ai nevoie. Ştii cât de uşurat mă simt că nu mă baţi la cap?

Şi apoi îmi abate atenţia de la toate astea, aşa că uit de intenţia de a o întreba pe Julie care e numele lui adevărat sau de a afla mai multe despre fosta lui soţie sau chiar şi de cutia de sub podea sau de puţinul de care am nevoie.

LUNA AUGUST E DIN CE ÎN CE MAI DURĂ. În fiecare zi sunt aproape 40 de grade, uneori chiar peste 40, iar căldura mă înfăşoară ca o pătură care arde. În camera mea e insuportabil în timpul nopţii, aşa că stau cu Riley cât mai mult cu putinţă, sperând în fiecare seară să fie acasă, pentru că are un ventilator cu apă. În nopţile în care nu e acasă, tot adorm şi mă trezesc din somn în aerul înăbuşitor, cu ventilatorul aşezat exact pe direcţia canapelei.

În dimineaţa asta, eu şi Riley am ajuns devreme la muncă. Mâncăm împreună quesadilla cu ouă moi şi ardei iute, când sună telefonul.

Riley se întoarce de după colţ şi mă trage pe coridorul întunecat, cu pardoseală unsuroasă, înspre biroul lui Julie.

— Linus se simte rău; nu vine azi, îmi spune şi trage uşa după el.

Mă sărută apăsat şi îşi strecoară mâna pe sub tricoul meu.

— Riley.

Nu mă simt în largul meu.

— Şşşt. Tanner nu ajunge înainte de şapte şi jumătate, iar Julie e în Scottsdale, pentru o sesiune de meditaţie. Se întoarce abia după-amiază.

Se aşază pe canapea şi întinde mâna spre bretelele salopetei mele. Buzele ne înţeapă de la iuţeala ardeiului.

Nu vreau să fac aşa ceva aici, nu mi se pare OK să fac asta în biroul lui Julie, dar e insistent, şi terminăm repede. Înainte de a ieşi din birou, netezesc cu mâna perna de pe canapea, ca să nu rămână denivelări.

Riley deschide uşa cu o mână şi cu cealaltă îşi îndeasă tricoul în pantalonii maro, după care se opreşte brusc, iar eu intru cu faţa în spatele lui.

Tanner stă pe coridor, stingherit. Are o expresie ciudată pe chip, de parcă nu ar şti ce să creadă, şi în clipa aia îmi dau seama că ne-a auzit şi mă înroşesc la faţă de ruşine.

Tanner strânge din ochi de parcă ar fi sub apă. Şopteşte:

— Îmi pare rău pentru ce o să urmeze.

Se dă la o parte.

În spatele lui, lângă maşina de spălat vase, stă Julie.

— Ultima şedinţă de meditaţie s-a anulat. M-am întors aseară.

Are vocea de gheaţă.

— Scuze, Jules, zice Riley calm, trecând pe lângă ea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Mă îndrept încet înspre maşina de spălat, strecurându-mă pe lângă ea atât de speriată şi de stânjenită, încât mi se face rău. De abia îmi pot auzi propriile gânduri, atât de tare îmi bate inima.

Julie se uită la Riley, care e acum în siguranţă, în spatele insulei pentru gătit. Se uită apoi la farfuria cu quasadilla cu ardei iute pe jumătate mâncate şi la cele două furculiţe. Îşi întoarce privirea către

mine, apoi se uită de-a lungul coridorului, spre uşa deschisă a biroului.

— Spălaţi-vă imediat pe mâini, amândoi. Nu pot să mă ocup de asta acum. Se apropie nenorocita de aglomeraţie de la micul dejun, dacă *avem* aşa ceva. Unde-i Linus? strigă ea.

— E bolnavă, zice Tanner.

— Lua-o-ar dracu' de treabă!

Julie păşeşte apăsat către tejgheaua din faţă, fără să mai zică nimic.

Riley îşi săpuneşte mâinile lângă mine, la chiuvetă. Îşi întoarce capul să verifice cum stă treaba în cafenea şi apoi mă sărută repede pe obraz. Ridică din umeri, ceea ce mă face să cred că s-ar putea să fie totul OK.

Chiar *este* aglomeraţie la micul dejun şi la prânz. După aceea, când cafeneaua se goleşte, îl ajut pe Tanner să debaraseze mesele, în timp ce Julie verifică încasările. Tanner a servit la mese, iar ea a stat toată dimineaţa la tejghea, venind în spate ursuză şi trântindu-i lui Riley comenzile fără o vorbă. Mie nu mi-a aruncat nicio privire, aşa că am inima grea.

Când mă întorc cu Tanner în bucătărie, cu tăvile de servire pline ochi, o aud pe Julie urlând din spatele uşii închise a biroului.

— La dracu', o să fie marfă.

Tanner deschide puţin frigiderul şi ia una dintre berile lui Riley.

— Dar nu pentru *tine*.

— *Taci* din gură! îi arunc eu albindu-mă la faţă pe măsură ce vocea lui Julie e tot mai ridicată. Nu-i deloc amuzant.

Din când în când, auzim: „De ce iei întotdeauna cele mai *proaste* decizii?", „De când dracu' durează chestia asta?", „Nu te-ai *gândit* deloc la ce a zis ea în biroul ăsta? A împlinit măcar optsprezece ani, Riley? Ai idee ce înseamnă asta? E *corupere de minori"*.

Simt cum toată urâţenia cuvintelor ei mă loveşte în plin. Încep să-mi ciupesc coapsele prin buzunare.

Tanner se uită la mine.

— Chiar aşa, ai optsprezece ani?

Afişează un rânjet amuzat.

— Da, îi şoptesc. Fac în curând. Peste unsprezece zile.

Mi-e atât de ruşine, încât cred că o să vomit. Mi se întoarce stomacul pe dos.

„Chiar îţi închipui că poţi să ţi-o *tragi* în *biroul* meu?", ţipă Julie. „Şi-ai mai lăsat şi un nenorocit de prezervativ în nenorocitul meu de coş de gunoi!"

Mă albesc la faţă. O, Doamne! Cum de nu m-am gândit la ce o fi făcut cu el atunci? Tanner se prăpădeşte de râs, iar hohotele lui îmi străpung inima – picătura care umple paharul.

Îmi dau jos şorţul, îl îndes în tava maşinii de spălat vase şi o pun în

funcţiune. Zgomotul brusc al apei acoperă bâzâitul din urechile mele. Îmi iau rucsacul şi plec.

Mă îndrept înspre magazinul second-hand cu ochii împăienjeniţi; nu că aş căuta ceva, dar nu vreau să stau pe afară sau să merg deocamdată acasă. Îmi trec degetele peste grămezi bizare de aparate electronice despre care nu ştiu nimic: cutii de plastic de un albastru care îţi ia ochii, cu sârme şi cabluri şi roţi zimţate şi arcuri. Trec printre rafturi nesfârşite cu discuri zgâriate şi ciobite. Încerc să-mi ţin ochii deschişi şi să-mi reglez respiraţia. Mă ciupesc de antebraţ. Chiar dacă îmi fac vânătăi, Riley n-o să zică nimic despre ele, sunt sigură de asta. În cele din urmă, mă întorc în camera mea, să-l aştept.

Am uitat să încui uşa. Nu răspund când îl aud ciocănind, astfel că o deschide singur şi străbate camera, înspre frigider, îl deschide, deşi nu cred că vrea să vadă pe bune ce am de mâncare.

Închide uşa frigiderului şi se reazemă de el, uitându-se la mine cum stau întinsă pe podea.

— Tu chiar nu mănânci decât la Grit, aşa-i?

Ţine strâns în mână o pungă de hârtie pe care o duce la gură şi bea din ea. În timp ce îl urmăresc, îmi amintesc episodul de pe aleea dosnică din spatele supermarketului Food Conspiracy, de acum câteva luni. Stătea în acelaşi fel, cu umerii căzuţi şi cu o pungă de hârtie în mână.

Stau între cadă şi perete – acelaşi loc în care am stat vârâtă în ultimele câteva ore, aşteptând. Aşa e: nu cumpăr mâncare decât dacă sunt nevoită. În fiecare dimineaţă sper că, la un moment dat, în cursul zilei, Riley o să greşească o comandă şi o să mi-o dea mie: o chiflă cu humus în loc de cremă de brânză, o omletă cu măsline negre în loc de ardei. Sau iau orice îmi dă după ce mă duc după droguri. Nu ieşim niciodată în oraş să mâncăm. Câteodată aştept să adoarmă şi aleg cu grijă din lucrurile din bucătăria lui, aprovizionată la întâmplare: o portocală, o tortilla unsă cu unt, un pahar cu lapte care miroase dubios.

Când nu e dus prea rău, facem lucruri incredibile pe întuneric, în patul lui mototolit, dar mi-e teamă să îi cer mâncare şi, exceptând acea singură dată când am stat de vorbă pe verandă, nu i-am povestit despre traiul pe străzi şi despre ce înseamnă asta. Şi nici el nu m-a întrebat vreodată, ceea ce acum mă întristează şi mai mult decât înainte. Eu îl întreb mereu despre el, atât cât îmi permite, dar el nu-mi pune niciodată întrebări despre mine.

Încerc din răsputeri ca vocea să îmi sune normal:

— Ne-a dat afară?

Riley pune dopul la sticlă.

— Pe mine? N-o să mă concedieze niciodată. Cu toate astea, o cam băgasem pe mânecă azi, când a urlat la mine din cauza prezervativului. Cred că e furioasă din mai multe motive, nu doar pentru că ne-am tras-o în biroul ei.

Se aşază oftând lângă mine, pe podea, şi îşi întinde picioarele pe linoleumul plin de zgârieturi.

— E neagră de supărare, Charlie. N-ai auzit şi continuarea, pentru că ai plecat – ştia despre noi de ceva vreme. Ca doi porumbei îndrăgostiţi ce suntem, mergem şi plecăm împreună de la muncă, lucru pe care ea îl poate vedea de la fereastra ei de deasupra localului, dar a hotărât să nu zică nimic deocamdată. Apartamentul ei e sus. Nu ştiu dacă aveai habar de asta ori ba. S-a făcut că nu ştie nimic. Dar ce-am făcut azi în biroul ei, cred că asta a cam şocat-o.

— Şi?

— Şi… te mută pe tura de seară. De fapt, mi-a zis ceva de genul: „N-o să ţi-o ofer pe tavă”.

Asta pare să-l amuze.

— A zis: „Nu-i o prăjitură sau o carte sau un disc pe un raft. Nu te poţi juca cu ea şi după aia să o pui la loc”.

Nu te poţi juca cu ea şi după aia să o pui la loc.

— E cât se poate de jenant, zic eu supărată. Să ne găsească în felul ăla. Eu nici măcar n-am vrut s-o fac. Tu m-ai obligat.

Îmi aruncă o privire tăioasă. Îmi spune pe un ton iritat:

— Nu te-am obligat să faci nimic, fata mea. Cred că ţi-a ieşit şi ţie ceva din asta.

Nu, îmi vine să îi spun, *nu mi-a ieşit.* Dar nu o fac, pentru că oricum a fost, în parte, şi vina mea pentru ce s-a întâmplat, nu? Nu am vrut s-o fac, dar i-am dat voie.

Îşi înclină capul într-o parte. Ceva îi atrage atenţia şi se apleacă în faţă.

— De ce ai o valiză băgată sub cadă, fată ciudată?

Înainte să apuc să-l opresc, se duce şi o trage afară. Îşi aţinteşte asupra mea ochii, care îi sclipesc, iar gura i se curbează într-un zâmbet.

Vorbeşte cu o voce ciudat de joasă:

— Asta e? Valiza magică care ascunde secretul micuţei mele străine?

Desface clapele şi scotoceşte printre tricouri până ce dă de trusa metalică. Numai că îşi imaginează că va găsi în ea ceva interesant, pentru că zice:

— Super!

Dar apoi o deschide. Trece cu privirea peste obiectele dinăuntru, alifii, leucoplast, bandaje, tot ce am cumpărat de la prăvălie, imediat ce am ajuns aici. Îl urmăresc cu inima în gât.

E o mică răzbunare, un pic cam meschină, pentru ziua de azi, pentru faptul că nu mă întreabă niciodată nimic despre mine. Fiindcă asta o să îl sperie şi o să-i provoace greaţă, faptul că o să se trezească faţă în faţă, pentru prima dată, cu piesele de puzzle care mă alcătuiesc.

Riley ridică şovăielnic sulul de pânză şi îl lasă să se desfacă; cioburile de sticlă cad pe podea, cu bine cunoscutul lor clinchet.

Răsuflă adânc de două ori, cu un sunet ciudat, ca şi cum l-a fi lovit cineva în piept.

— Ce mama dracului e asta?

Nu mă pot abţine şi izbucnesc:

— Asta-s eu. Asta-i ce fac eu. Adică ce făceam. Încerc să nu mai fac.

Aştept ţinându-mi răsuflarea.

Pare că nici nu m-a auzit. Ridică trusa furios şi se răsteşte la mine:

— Ce-i porcăria asta?

Ia în mână cioburile unul câte unul, micul recipient din plastic cu apă oxigenată, tubul de alifie, sulul de tifon.

— Asta folosesc. Ca să mă tai. Astea sunt lucrurile mele.

Riley le aruncă înapoi în cutie, de parcă i-ar frige degetele. Loveşte tare cu piciorul trusa care alunecă pe podea şi se ridică trăgându-şi pe cap gluga jachetei. Închid ochii. Uşa se trânteşte.

Mă târăsc pe podea, iau trusa şi o strâng la piept. Adun cu grijă toate lucrurile şi le pun pe fiecare la locul lor, pentru că toate sunt foarte preţioase pentru mine. Cioburile zornăie şi îmi înţeapă degetele, provocându-mi o senzaţie pe care trebuie să fac eforturi să nu o bag în seamă. Ţin un pic mai mult bucata de pânză în palmă. Pun trusa în valiză şi o împing sub cadă.

Uşa apartamentului meu se deschide şi apoi se închide cu zgomot. Riley se duce direct la chiuvetă, deschide fereastra de deasupra ei şi îşi aprinde o ţigară.

— Spune-mi, mă somează el. Ce-i cu toate astea? Ce faci cu cutia aia? Ce înseamnă?

— De unde dracu' credeai că am toate cicatricile astea?

Vocea mi se frânge.

— Credeai că… au apărut aşa, pur şi simplu?

Bâiguie:

— Nu ştiu… Eu… Nu m-am gândit la asta.

Suflă fumul pe fereastră.

— Mi-am imaginat că ai terminat cu asta. Nu mi-a dat prin cap că ai păstrat o nenorocită de cutie cu tot felul de căcaturi *ca să te tai dacă îţi vine dracului cheful.*

— Şi *tu* ai o cutie cu căcaturi.

Cuvintele ţâşnesc din mine ca un jet de apă. Riley rămâne cu gura deschisă. Habar nu avea că ştiu. Pun pariu că nu s-a gândit că m-aş

putea uita sau că mi-aş putea da seama.

— Ce, eşti singurul de pe lumea asta care a dat-o în bară rău de tot? Acum că mi-ai văzut lucrurile, sunt *compromisă* în ochii tăi? Am devenit o persoană reală? Nu mai sunt doar un fursec sau o prăjitură sau un disc?

Corpul meu se ambalează primejdios de tare şi încep să gâfâi.

— Nu face asta.

Vocea lui sună ca o avertizare.

— Să nu îndrăzneşti să începi aşa. Nu e… acceptabil.

— Sunt singura care încearcă să nu facă ce nu trebuie, care se străduieşte să îşi revină şi tu te porţi oribil cu mine din cauza asta.

Îmi ţin palmele pe linoleumul rece şi lipicios. Simt mirosul de la podeaua nespălată, de la jegul din crăpăturile din perete, de la mizeria care domneşte în întreaga clădire, dar şi mirosul lui, al lui Riley: duhoarea de alcool, mirosul stătut de fum de ţigară imprimat în hainele lui.

I-am adus droguri. Mi-am tras-o cu el în biroul soră-sii. I-am permis să mă vadă în întregime, fiecare bucăţică din mine, iar acum stau aici, la picioarele lui, pe podeaua asta mizerabilă, ca un câine. Îl aştept seară de seară ca un *câine*. Şi acum, prosteşte, tot ca un câine, nu-mi doresc decât să mă mângâie, să mă iubească, să nu plece, ceea ce mă face dintr-odată să mă aprind de mânie şi mă întristează deopotrivă şi mi se pare că iau foc pe dinăuntru.

Îi atac picioarele şi le zgârii cu unghiile. E luat pe nepregătite şi sare şi scapă din mână sticla, care se face fărâme în chiuvetă. Mă prinde de braţe, eu mă zbat şi-l fac să înjure şi atunci, pentru o clipă, peste faţă îi trece o umbră întunecată şi strânge din buze; încheieturile i se crispează. Degetele i se încleştează pe pielea mea, ca într-o strânsoare metalică. Începe să strige cum făcea şi mama: *Ce te-a apucat?* Şi, în secunda următoare, ridică o mână în aer, cu degetele lipite şi palma întinsă.

În faţa ochilor îmi apare imaginea mamei cu pumnul ridicat. Mă îndepărtez de Riley şi amuţesc, gata pentru ce o să urmeze.

Există o persoană pe care oamenii o văd la exterior şi mai există o altă persoană în interior şi, la un nivel şi mai profund, stă ascunsă o a treia persoană, o creatură golaşă şi tăcută, neobişnuită cu lumina. Există şi-n mine aşa ceva şi acum o văd şi în faţa ochilor: faţa nevăzută a lui Riley.

Simt că îmi plesneşte capul. Mă dor încheieturile.

— Termină cu zgomotul ăla, zice el pe un ton dur.

Ridic privirea; stinge ţigara la robinet. Hârtia fierbinte sfârâie şi apoi se aşterne liniştea.

— Ai vrut să mă loveşti.

Vocea mea e plată, parcă vine de departe.

— Băga-mi-aş, ce porcărie. Încă eşti doar un rahat de copil. Eu am 27 de ani, ce mama dracului. Ce naiba fac? Habar nu am ce mama dracului fac.

Se îndreaptă spre uşă, cu faţa albă ca hârtia din cauza epuizării.

Când se închide uşa în urma lui, sting toate luminile şi mă ghemuiesc în cadă, chircită de parcă aş fi o minge. Îmi imaginez că mă aflu înăuntrul unui ou de metal, impenetrabil, zăvorât pe dinafară, orice numai să nu mă târăsc până la trusa mea sau până afară, la bicicletă, ca să aştept la semaforul de pe strada lui şi să-i zic: *Îmi pare rău,* pentru că nu aş înţelege de ce, de ce, de ce.

ÎN DUPĂ-AMIAZA URMĂTOARE, înainte de prima mea tură de seară, mă aşteaptă în cafenea, la intrarea angajaţilor, ghemuit într-un scaun gri de plastic şi citind *Tucson Weekly*. Se ridică şi-mi blochează trecerea.

— Eşti bine. Suntem bine?

Îmi şopteşte la ureche ultimele două cuvinte şi-mi întorc capul, ca să mă feresc de respiraţia lui hârâită.

— Hai, nu fi aşa, zice el de parcă ar vorbi cu un răzgâiat.

— A fost cât pe ce să mă loveşti, zic eu cu jumătate de gură, încercând să păşesc pe lângă el.

Pot vedea din uşă mormanele de farfurii adunate în chiuvete.

— Îmi pare rău, zice el. Te rog să mă ierţi. N-aş face niciodată aşa ceva, jur, jur că n-aş face asta, Charlie. Lucrurile au cam scăpat de sub control. Adică, *pe bune*. Ce credeai, că o să sar în sus de bucurie la vederea cutiuţei tale?

Bagă ziarul în buzunarul jachetei.

Mă ia de mână, dar mă trag înapoi. Jucătorii de Go ridică privirea înspre noi mânaţi de curiozitate, cu cănile de cafea în aer.

— Te rog, Charlie, iartă-mă.

Vocea îi devine mai blândă, croindu-şi drum înlăuntrul meu. Simt că cedez. Nu se aştepta să dea peste trusa mea. Oricine ar fi fost tulburat, bănuiesc. Să vadă aşa ceva. Dar…

Linus îşi scoate capul pe uşa cu plasă.

— Charlie, puştoaico, te aşteaptă Julie la ea în birou.

Dau la o parte mâna lui Riley, uşurată, şi mă îndepărtez de căldura primejdioasă a corpului lui. Inima îmi bate nebuneşte în timp ce străbat coridorul, înspre birou.

Din scaunul ei rotativ, Julie ridică privirea înspre mine, oftând din rărunchi.

— Nu mi-e deloc uşor, să ştii. Să nu cumva să crezi că-mi face vreo plăcere să fac vreunul din lucrurile care urmează, Charlie.

Îşi freacă tâmplele.

— Să nu-ţi închipui că nu-mi place de tine, pentru nu-i adevărat. Numai că îmi cunosc fratele mai bine decât tine, înţelegi? Nu am de gând să…

Se opreşte şi priveşte în altă parte, parcă dusă pe gânduri.

— Mă oferi lui pe o tavă? termin eu fraza, fixând-o cu privirea.

Mă simt dezgolită azi, ca şi cum ar fi căzut o folie protectoare de pe corpul meu. Mi-am petrecut toată noaptea în cadă, fără să închid ochii, cu gândul la umbra întunecată care s-a aşternut peste faţa lui Riley, la lupta care i se citea în ochi. Dimineaţă m-am uitat la cărbuni şi la foile de desen, dar nu le-am dat atenţie, am preferat să merg la bibliotecă. Mi-am verificat mesajele (nimic de la Casper; Mikey e în Seattle; Blue îmi spune că doctorii reconsideră posibila ei externare);

am furat 20 de dolari din poşeta unei femei, când eram la baie. Bancnota era băgată neglijent în buzunarul exterior. Îmi spălam mâinile, gândindu-mă la ce prostie e să-ţi laşi poşeta pe policioara de deasupra chiuvetei, cu bani iţindu-se din ea. N-am stat prea mult pe gânduri. Faptul că i-am furat mi-a dat o senzaţie super.

Colţurile gurii lui Julie se lasă în jos. Pe faţă i se citeşte o oarecare descumpănire.

— Riley obţine anumite lucruri fără să depună niciun efort pentru ele. E dependent de droguri. E un mincinos. E fermecător. Nu e fermecător.

Îşi aţinteşte privirea asupra mea.

— Per ansamblu, nu că ar fi *bătrân,* dar are un trecut, ceea ce nu este şi cazul tău.

Izbucnesc într-un râs indignat.

— Fără supărare, dar nu ştii nimic despre mine. Absolut nimic. *Habar nu ai* prin ce-am trecut şi ce am văzut.

— O, Charlie!

Julie îşi sprijină bărbia în mâini şi mă priveşte atât de intens, că încep să mă simt aiurea. Tonul ei trist mă irită. Pipăi piatra de lapis lazuli din buzunar, îmi trec un deget pe suprafaţa ei.

— Nici într-un milion de ani n-o să meargă o relaţie între un dependent de alcool şi droguri şi o fată speriată.

Înainte să apuc să mai spun ceva, se ridică şi îşi strânge părul în coadă cu o mişcare bruscă.

— În copilărie, noi doi am avut un tată îngrozitor de violent. Fratele meu a avut cel mai mult de suferit. O să am grijă de el până în ziua în care voi închide ochii, indiferent de cât de mulţi bani ar fura de la mine şi de cât de rău mi-ar mânca sufletul. Dar nu o să fiu răspunzătoare pentru pagubele colaterale, înţelegi? Asta pot controla. Să nu mai faci niciodată sex cu fratele meu sau cu altcineva în acest birou. Şi dacă se mai întâmplă să vă suprapuneţi cu turele şi tu să fii aici când este şi el, nu vreau să văd nicio urmă, nici cea mai mică urmă de afecţiune între voi doi. Altfel, o *să te concediez.*

Nu uităm una la alta. Eu sunt prima care îşi întoarce privirea, pentru că, normal, mă are la mână. Am nevoie de jobul ăsta şi am nevoie de fratele ei. Încuviinţez din cap, cu privirea în podea.

— Acum du-te şi caut-o pe Temple, îmi zice ea.

Temple Dancer e o fată înaltă, înfăşurată într-o fustă din batic cu ciucurei în talie, cu un tricou cu Metallica şi două codiţe blonde, strânse într-un coc de fiecare parte a capului. Îşi încrucişează braţele la piept.

— Pe bune? O fată care spală vasele? În tura de seară?

— Ai vreo problemă cu asta?

Sunt furioasă, cuvintele lui Julie mă înţeapă încă în urechi.

Faţa tipei se destinde şi izbucneşte în râs, un râs adânc, ca şi cum nişte bufniţe ar bate din aripi în gâtul ei.

— Verificam doar. E super! M-am săturat de tipi până peste cap.

Apare şi Julie; s-a schimbat în nişte pantaloni largi şi maiou, ca să meargă la yoga.

— Să fiţi cuminţi, fetelor. Linus!

Linus apare de după grătar, grătarul lui *Riley,* cu faţa leoarcă de sudoare.

— Bun venit în tura de seară, Charlie. Ştiu, ştiu, muncesc prea mult, aşa e, chiar şi seara. Nu plec niciodată!

— Fetelor, hai să încercăm să ţinem lucrurile sub control în seara asta, bine? Ne oprim cu băutul, OK? ne roagă ea.

— Nicio problemă, J., spune Linus rotind un prosop de vase pe degetul arătător.

Imediat ce pleacă Julie, două chelneriţe năvălesc pe uşa dublă care dă în faţă şi se plantează în faţa mea. Temple Dancer li se alătură. Cum n-am mai lucrat noaptea în cafenea, nu le-am mai văzut până acum.

— Tu eşti aia care şi-a tras-o cu Riley West în biroul lui Julie? Oh my God!

— Mamă! Ţi-ai tras-o pe bune cu Riley în biroul lui Julie. Cum a fost?

— Credeam că Riley şi-o trage cu tipa aia, Daria, de la Swoon. Ea ştie? Dacă află, moare. E o mare miorlăită.

— Credeam că eşti cu Mike Gustafson. V-aţi despărţit? Eraţi o pereche adorabilă. V-am văzut o dată mâncând cartofi prăjiţi la Gentle Ben's.

Remarca despre Mikey mă doare puţin. Comentariile despre Riley mă oripilează. Daria de la Swoon? Chiar s-a întâmplat asta?

Linus agită prosopul de vase în aer.

— Ajunge. Am încheiat subiectul. Gata cu întrebările şi răspunsurile. Temple, fă-ţi treaba: instruieşte-o pe Charlie.

Una dintre celelalte fete zice:

— Eu sunt Frances. Serile sunt un coşmar aici.

Îşi dă părul portocaliu după urechi.

— Dar în sens bun, adaugă înainte să pornească înspre partea din faţă a cafenelei, cu carneţelul verde pentru comenzi în mână.

Temple zice pe un ton grav:

— Lucrul cel mai bun, dar şi cel mai rău în legătură cu serile, este când avem muzică live. Poate să fie naşpa sau se poate să meargă. În seara asta avem plăcerea să ascultăm…

Scotoceşte pe sub tejghea, după o foaie de hârtie.

— Modern Wolf. Deci în seara asta o să fie naşpa.

Îşi îndeasă un deget în gură şi se face că vomită.

Cealaltă fată zice:

— Eu sunt Randy.

Schiţează câţiva paşi de dans. Poartă o fustă mini neagră şi un tricou alb, cu o ţintă roşie desenată cu spray. Pantofii ei în două culori bocănesc pe lemnul taxe al podelei.

Îşi dă ochii peste cap. Zulufii ei blonzi şi ondulaţi se lovesc de obraz.

— Modern Wolf sunt de tot căcatul. Asta înseamnă că o să fie plin de golani şi de câţiva tipi interesaţi de artă, care-şi închipuie că ăsta e rock progresiv, ceea ce *nu este* nici pe departe. O să fie gălăgie mare, naşpa de tot şi ca dracu' de greu să scăpăm de ei la închidere.

Temple înfige bonurile în suport.

— E nasol de tine, pentru că o să trebuiască să cureţi şi closetele, şi podeaua la sfârşitul serii.

Randy încuviinţează din cap.

— Şi o să trebuiască să te aşteptăm să termini, fiindcă Julie zice că trebuie să plecăm toate odată. Dar nu te putem ajuta.

— Pentru că nimeni nu ajută la spălatul vaselor.

Temple face o faţă de clovn trist.

— Aşa că o să devenim tot mai supărate în timp ce aşteptăm după tine, zice Randy.

— Din ce în ce mai supărate, spune şi Temple încruntându-se. Măiculiţă, o să iei foc în bluza aia.

Randy îşi înclină capul către mine.

— Ştim despre tine. Ne-a zis Julie. Am în geantă un tricou cu mâneci scurte, dacă vrei, ţi-l dau.

Ajunsă la disperare din cauza tirului vorbăriei lor, care m-a ameţit de cap, zic:

— Voi mai şi tăceţi vreodată?

În spatele grătarului, Linus izbucneşte în râs.

Temple rânjeşte:

— Niciodată.

— Pe mine nu mă deranjează, să ştii, îmi spune Randy aplecându-se atât de aproape de mine, că pot vedea cum îi luceşte piercingul din nas. Oricum, Julie nu prea vine noaptea. Vară-mea, şi ea se tăia. Acuma studiază dreptul. Se întâmplă tot felul de faze, dar trebuie să-ţi vezi de drum, zic bine?

Să mergi mai departe. Să-ţi vezi de drum. M-am cam săturat de toţi ăştia care îşi închipuie că e uşor să trăieşti. Pentru că nu e uşor. Deloc.

Randy îmi dă prieteneşte un ghiont cu cotul, iar eu mă străduiesc să zâmbesc doar de complezenţă, *să nu scot ţepii ca un arici,* dar încep să mă simt rău, să simt o apăsare. Mă uit pe fereastră, la cerul întunecat. O să fie cu totul altfel să lucrez seara.

Pe la opt şi jumătate, sosesc cei de la Modern Wolf. Sunt beţi şi le ia o groază de timp să-şi instaleze echipamentele şi fac multă gălăgie. Unul dintre ei cade de pe scenă şi leşină. Temple îi aruncă pe faţă o cană cu apă. Trupa e însoţită de un grup de prieteni fideli, care se prăvălesc pe scaunele vechi de lemn şi fumează înăuntru, deşi nu ar trebui, şi care beau cantităţi uriaşe de bere pe care au adus-o pe furiş, în pungi de hârtie. Lovesc atât de tare cu ghetele în podea, încât Linus clatină din cap către mine şi zice:

— Copii supertâmpiţi ce sunteţi. Chiar credeţi că asta e muzică?

Trupa îmi aminteşte de puştanii jerpeliţi pe care Mikey şi DannyBoy mă duceau să-i văd în St. Paul: slăbănogi, îmbrăcaţi cu jeanşi lălâi, fete şi băieţi cu pielea urâtă şi părul aspru, care zdrăngăneau la instrumente prin subsoluri pline de mucegai, rupând coardele şi spărgând tobele. Pentru mine era ceva entuziasmant să te poţi dedica trup şi suflet unei activităţi doar pentru că îţi place şi te absoarbe complet. Nu părea să conteze dacă erai bun ori ba. Tot ce conta era să faci lucrul respectiv.

Modern Wolf cântă: *Inima mea e un coşmar politic/ Guantanamo Bay în fiecare zi/ M-ai căutat şi ai pus mâna pe mine şi m-ai spânzurat/ Nu mi-a mai rămas nimic de spus/N-am nimic de spus!*

O fată cu bluză din plasă şi pantaloni scurţi intră împleticindu-se pe uşa care dă înspre zona bucătăriei, ne aruncă o privire mie şi lui Linus, borăşte resturi de cartofi prăjiţi şi bere, care i se lipesc instantaneu de bărbie, şi şopteşte: „Patul meu”, dar în clipa următoare Randy o împinge afară. În timp ce curăţ mizeria, îmi ţin respiraţia. Aveau dreptate, noaptea e mult mai rău decât ziua. Ziua nu vomită nimeni; singura excepţie a fost Riley. Sunt sleită de puteri şi mă doare capul de la toată muzica aia gălăgioasă şi mai sunt încă două ore până la închidere şi după aceea o să îmi ia mult să fac curăţenie. Inima îmi e din ce în ce mai grea.

La închidere, Temple vine cu o ditamai sticla de whisky şi toarnă câte un pahar pentru fiecare dintre noi, cu excepţia lui Linus, care face o grimasă. Temple îşi ridică paharul şi strigă:

— *Salud!*

Eu îl las pe al meu lângă maşina de spălat vase. Cu excepţia câtorva pahare băute la Riley, mai ales când dormea el, şi a jumătăţii aceleia de sticlă de vin, altceva nu am mai băut.

În toaleta felelor, o tipă la ciclu a murdărit rău de tot colacul veceului şi îmi ia ceva timp să îl curăţ. În toaleta băieţilor, pereţii sunt plini de graffiti, pe jos e urină şi pe faianţă, deasupra chiuvetei, sunt lipite prosoape de hârtie. Torn valuri de detergent în vasul de toaletă, dar persistă o pojghiţă gălbuie, sfidătoare. Când termin, mâinile îmi ard din cauza substanţelor chimice.

În timp ce restul fetelor se fâţâie şi se hăhăie după tejghea şi în

spate, eu atac mesele: le şterg şi apoi ridic scaunele pe mese, ca să pot da cu mopul. E mult mai mult de lucru seara. Sunt roşie ca focul la faţă de la efort şi leoarcă de sudoare. Cei de la Modern Wolf mai zăbovesc o vreme prin cafenea, iar ultimul care pleacă are privirea înceţoşată şi nu e prea sigur de direcţia către uşă. E vineri; pe Fourth Avenue o să fie plin de lume care merge să asculte muzică la Plush, la O'Malley's, la Hut, localul cu un cap uriaş, strălucitor, de maori, şi la Hotelul Congress, cu umbrarele lui drăguţe, de modă veche. Probabil că Mikey o sună pe Bunny în fiecare seară. Poate că îi cumpără câte ceva din fiecare benzinărie, tot felul de prostii, cum ar fi creioane cu muţunachi în capăt.

Mă întreb ce o face Riley, pentru că ar trebui să fim împreună la ora asta, dacă ar fi o seară bună, poate am asculta nişte discuri la el în living, ceva liniştit, aşa cum îmi place mie. Oare se gândeşte vreun pic la mine?

Şi atunci, în timp ce dau cu mopul pe podeaua denivelată de lemn şi le urmăresc pe celelalte fete cum râd şi beau şi fumează, mă simt dintr-odată cu adevărat singură. Sunt o gaşcă de fete, sunt fericite împreună, sunt fete normale care fac lucruri normale. După ce pleacă de aici, toate vor ieşi în oraş, se vor întâlni cu prieteni şi cu băieţi, poate vor merge prin baruri. Iar eu curăţ mizeria şi put a mâncare stricată.

Clopoţelul de la intrare sună, iar din spatele tejghelei izbucnesc strigătele vesele ale fetelor: *Bună, Riley, salut, Riley, nu ne scoţi în oraş să bem ceva, Riley?* Îmi simt inima şi grea, şi uşoară când el le răspunde: Îmi pare rău, doamnelor, am venit doar să-mi iau fata, şi urmează un scurt moment de tăcere stânjenitoare, până când Temple zice: *A, ok,* pentru că sunt sigură că şi ea, şi celelalte îşi zic: *Dar credeam că doar i-ai tras-o.*

Riley a zis *fata mea.*

Inima îmi tresaltă, dar nu vreau ca el sau fetele să vadă asta. Pot simţi privirile tuturor aţintite asupra mea de după tejghea, aşa că nu-i bag în seamă şi intru în bucătărie pe uşa dublă. Arunc în chiuvetă apa murdară, uleioasă, şi îmi trec şorţul prin maşina de spălat. Pe blatul de lângă aceasta se află două căni mici şi albe, pline de whisky, dar neatinse. Sunt ceşcuţe pentru espresso scurt. Linus m-a învăţat tipurile de căni de cafea. Îmi plac la nebunie pentru că sunt perfecte şi compacte şi fără defecte.

Când mă întorc în cele din urmă, dau cu ochii de fete, care îmi zâmbesc cam strâmb, şi de Riley, care e în mijlocul lor şi deja a luat ceva la bord. Se clatină uşor pe picioare.

N-o să ascultăm muzică. O fi spus el „fata mea", dar o să-şi mai aducă aminte mâine-dimineaţă? Mă uit la ceşcuţe. Ce contează dacă beau şi eu acum? Oare o să bage măcar de seamă?

O mică părticică din mine şopteşte: O fi măcar vreun locşor şi pentru mine în chestia asta? *O prăjiturică, o carte, un disc de pe raft.*

— Termin imediat, zic eu şi mă întorc la chiuvetă.

Mă străbate o undă de resemnare. Dau pe gât whisky-ul şi clătesc ceştile. Gâtlejul şi stomacul îmi iau foc, dar căldura care mi se răspândeşte prin vene mă face să nu ţin seama de asta. Mă şterg la gură şi mă întorc cu faţa la ei.

— Mergem? îl întreb pe Riley. Eu sunt gata.

Ca să ajung la bicicleta mea galbenă, sunt nevoită să-mi croiesc drum printr-o masă de trupuri. În timp ce încerc să deschid lacătul, cineva strigă:

— Să trăieşti, Riley, omule, asta-i pretena ta?

Din gloata celor de la Modern Wolf izbucnesc râsete groase. În momentul acela, privind mulţimea de băieţi beţi, cu tricouri negre, părul negru, slinos, şi ghete cu talpă groasă, îmi dau seama că Mikey a aflat deja sau o să afle în curând despre ce fac eu. Şi nu cred că-mi mai pasă. Mă simt greoaie, ameţită.

Din mulţime se ridică un val de *oooooo,* iar Riley îmi ia bicicleta, îşi pune rucsacul meu pe umeri şi se aşază în şa.

— Nu fi supărată, îmi spune el încet la ureche. Am venit să te iau acasă. Jur că nu ţi-aş face niciodată rău, Charlie, niciodată. Trebuie să-mi dai voie să-ţi demonstrez.

Mă aşază la el în poală, cu faţa înainte, cu mâinile încleştate pe coapsele lui şi cu picioarele ridicate pe bara bicicletei.

Îmi spune să mă ţin bine ca să nu murim amândoi şi pornim spre casa lui.

MĂ GÂNDESC *CĂ pantele sunt de felul lor alunecoase.* Nu ştiu *de ce.* Nici măcar nu ştiu *cine* a inventat conceptul *tâmpit* de pantă. Şi nici nu ştiu ce *importanţă* are. Cui îi pasă? Cui îi pasă de o fată speriată, care nu poate să fie singură? Cui îi pasă de o fată speriată care spală pe jos şi care face pe cărăuşul de droguri pentru iubitul ei? *Fetei speriate* ar trebui să-i pese. Dar ea nu ştie *cum* să facă asta şi, odată ce te dai la whisky, odată ce te dai la *orice lucru* de genul ăsta, cum ar fi *sărutatul, sexul, alcoolul, drogurile* sau *orice* lucru care îţi umple *timpul* şi te face să te simţi *mai bine,* chiar dacă pentru scurtă vreme, ei bine, atunci eşti *pierdut.* Şi uneori, o dată, poate *de două ori,* fata se apucă să spună că se gândeşte să ia nişte lecţii de la doamna aia artistă şi *se opreşte,* pentru că un şoricel îi sfredeleşte creierul şi inima şi şopteşte: *Dar atunci n-o să mai poţi petrece atât de mult timp cu Riley,* iar cuvintele se transformă iar în piatră, i se umflă în gât, şi fata poate simţi cum părticele din ea însăşi dispar în acel lucru vast care e *Riley şi cu mine* şi, şi, şi…

Alunecarea pe pantă nu se va opri niciodată, niciodată.

E CÂT SE POATE DE PROSTESC felul în care se petrece. La fel cum intră aţa în ac: în tăcere, uşor, până ajunge la micul nod de la capăt, care opreşte totul să meargă mai departe.

Temple butonează telefonul mobil, aşezată pe scaunul din spatele tejghelei, iar eu aranjez în tăvi cănile de cafea şi paharele de apă, din plastic. Trupa din seara asta n-a mai apărut, aşa că Julie le-a lăsat pe Frances şi pe Randy să plece devreme, pentru că e linişte. Linus e în spate, citeşte o carte.

Temple zice:

— Nu ieşeai cu Mike Gustafson? Sau ceva de genu'? Sunt sigură că v-am văzut la Gentle Ben's de câteva ori.

— Nu, îi răspund. Suntem doar amici. De ce?

Clatină din cap şi scoate un soi de croncănit dezamăgit.

— Toţi ăia buni sunt deja luaţi, nu?

Îmi arată mobilul.

— Uită-te şi tu. Banditul ăsta sexy s-a dus în Seattle să se însoare.

În timp ce-mi croiesc drum spre ea, ca să mă uit la poza de pe telefon, mi se pare că mă deplasez prin noroi. Pagina de Facebook a cuiva necunoscut mie, poate un membru al trupei, şi iată, iată-l pe *el* şi pe *ea* şi amândoi zâmbesc ca nebunii şi feţele le radiază. El poartă cămaşă şi cravată roşie, jeanşi şi tenişi. Bunny e îmbrăcată într-o rochie drăguţă, cu imprimeu floral, fără bretele şi are în păr o cununiţă de trandafiraşi delicaţi. Trandafirii se asortează cu cravata lui Mikey.

Într-o clipă îmi îngheaţă tot sângele în vene. Îmi dau seama ce sunete scot abia când Temple începe să strige la Linus:

— Cre' că Charlie o să borască, Linus! Ajută-mă!

Icnesc, dar nu iese nimic. Stau aplecată deasupra coşului de gunoi şi-mi cer scuze:

— Cred că am mâncat ceva stricat la prânz. Trebuie să plec, aş putea să plec? iar Linus zice că mă duce ea, că oricum e aproape ora închiderii, dar eu mă ridic cu greu şi mă îndepărtez de ea împleticindu-mă, îmi înhaţ rucsacul şi ies din cafenea ca prin ceaţă.

Uit de bicicletă.

Păşesc atât de încordat, încât simt o arsură în fluierul piciorului şi încep să şchiopătez. O iau la goană în pasajul subteran şi nu mă opresc decât la uşa lui, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

Mi-e jenă că încă simt nevoia să-i cer permisiunea să intru în casa lui.

Deschide uşa şi mă trage înăuntru. *Mi-e rău!* îi spun cu lacrimile curgându-mi pe obraji. *Mi-e rău, mi-e foarte rău.* Şi în acel moment, ca şi cum cineva m-ar fi scos din priză, dau totul afară din mine şi mă prăbuşesc pe podea.

Îl aud pe Riley cum înjură şi spune de câteva ori *Oh, Iisuse* şi *Oh,*

scumpa mea, în timp ce îmi dezleagă şireturile şi îmi scoate şosetele. Mă ridică cu grijă, strecurând o mână sub mine. Sunt ameţită. Îl văd înceţoşat.

Mă duce în pat. După o vreme, cearşafurile devin jilave de la cât de mult transpir şi îmi dă jos salopeta şi-mi pune dosul palmei pe frunte. Pune apă lângă pat şi un recipient mic, cu o pungă de plastic înăuntru. Vomit de trei ori şi el goleşte punga de fiecare dată. Mă întreabă: *Ai luat ceva*? Îi spun că nu şi mă întorc cu faţa la perete. *Am pierdut ceva. Am pierdut nişte lucruri,* adaug. *Pierd mereu lucruri. Sunt obosită.*

Riley îmi spune: *Îmi pare rău să aud asta, iubito.* Dar nu îmi pune alte întrebări. Îmi spune că o să-mi ţină locul la True Grit. Trage din ţigară, iar ochii lui au o nuanţă întunecată, ca pietrele de sub apă. În următoarele trei zile, lucrează ziua şi îmi ţine şi mie locul la spălat vasele, seara. Îmi încălzeşte castroane cu supă. Îmi pune comprese reci pe frunte. Când doarme lângă mine, îi simt răsuflarea pe gât, ca o pânză umflată de vânt. În cea de a patra zi, mă ridic din pat clătinându-mă şi aud o bătaie în uşa de la intrare. E Wendy, cea din casa unde merg după droguri; are părul roşu-şi-galben vârât sub gluga jachetei şi se scarpină pe obraz. Zice: *Îl caut pe Riley, p-unde e? E p-aci?* Pielea ei e ca suprafaţa lunii. Nu răspund, astfel că îmi zice zâmbind: *Nu l-am mai văzut de ceva vreme, atâta tot. Ne-am făcut griji.*

Nu prea arăţi bine, puştoaico, mai zice ea. *Zi-i că l-a căutat Wendy.*

Toată ziua Wendy îmi apare în vise, cu picioarele ei lungi şi faţa pătată, cu vocea răguşită de la fumat şi rânjetul pe buze. Când vine acasă Riley, târziu, târziu de tot, nu-i luat atât de rău, aşa că mă pot lipi de el pe întuneric, îl stârnesc cu ajutorul degetelor, îl fac să se manifeste zgomotos, îl determin să îmi facă lucruri care nu ştie că mă rănesc, numai să mi-i şterg din minte pe Mikey şi Bunny şi pe Wendy stând la uşă, să elimin cenuşiul care redevine negru în corpul meu. Acum suntem amândoi vraişte.

MĂ RIDIC ŞI MĂ DAU JOS DIN PATUL LUI RILEY, la patru zile de când l-am văzut pe Mikey pe Facebook. Merg ca un zombi până la apartamentul meu, îmi schimb hainele şi mă duc la bibliotecă.

Niciun mesaj de la Casper, nimic de la Blue.

Am unsprezece mesaje de la Mikey. Le şterg pe toate fără să le citesc.

Uşa, închisă. Lumea, delete.

DIN CÂND ÎN CÂND, ÎN TIMP CE AŞEZ CĂNILE de cafea pe raftul din spatele tejghelei, arunc câte o privire afară, pe fereastră, la Riley. Şi-a terminat tura de câteva ore, dar încă nu a plecat. S-a instalat la o masă, lângă fereastra din faţă, cu o carte groasă în mână. Din cana de cafea aşezată pe pervazul ferestrei, lângă el, se ridică aburi. Glumeşte cu jucătorii de Go de la masa alăturată. Îi face complimente unei hippioate în vârstă, aflate în trecere, pentru pălăria tricotată pe care o poartă. La cafenea nu vorbim unul cu altul; respectăm regula stabilită de Julie. Aşa că stă afară, până vine ora când începe muzica live şi are voie să intre ca să pregătească scena pentru interpreţi şi să îndeplinească rolul de animator.

La cafenea, e prima seară de muzică live la care sunt prezentă şi eu. Când intră, Riley e întâmpinat călduros de toţi cei de la mese şi umblă încoace şi încolo, ca şi cum ar fi proprietarul locului, ceea ce, într-un fel, cred că şi e. Îl urmăresc din spatele tejghelei cum verifică amplificatoarele şi reglează microfonul, lucruri pe care le-a făcut de mii de ori în viaţa lui. Pare în largul lui pe scena şubredă, iar la un moment dat îşi lipeşte buzele de microfon şi murmură *probă de microfon, probă de microfon* şi atunci inima mea începe să tresalte în ritmul în care vocea lui răguşită străbate încăperea. Fredonează câteva versuri din piesa lui Bob Dylan „Tangled Up in Blue” şi în rândul publicului se aşterne o tăcere desăvârşită. Dar el se opreşte şi se lasă pe vine lângă amplificator, ca să regleze nivelurile.

Riley prezintă primul număr, al unui poet hip-hop care străbate de colo-colo scena înclinată, cu braţele încrucişate şi cu umerii lăsaţi.

— Parc-ar fi un nenorocit de ghepard turbat, zice Temple.

Se scarpină încontinuu pe burtă şi pe piept şi scapă de atât de multe ori cuvântul *târfă,* încât o femeie care încearcă să bea o caffe latte şi să citească ziarul strigă: „Vă rog, opriţi-l odată!”.

E urmat de o zvârlugă de fată cu părul scurt, care citeşte nişte poezii groaznice despre foamete şi război cu o voce subţire, de copil. O femeie mai în vârstă, cu părul până la genunchi şi glezne groase, care se iţesc de sub o fustă vopsită neuniform, îşi târăşte tobele pe scenă; de fapt, e chiar bunicică. Bate în tobe cu putere, iar părul ei cenuşiu îi flutură la spate. Sunetul tobelor e atât de fascinant, că până şi Linus iese de după tejghea să asculte.

Riley stă pe un scaun, chiar lângă scenă. Ajunge dintr-un salt la microfon şi cere publicului să-l primească cu aplauze pe un licean agitat, care cântă la trompetă; fruntea îi sclipeşte în luminile strălucitoare de pe tavan. Riley le reduce intensitatea şi interiorul cafenelei e inundat de o lumină cu nuanţe de chihlimbar. Cântăreţului la trompetă îi tremură mâinile; cântă cu pasiune, ceea ce mă face să cred că el şi cântăreaţa la tobe ar trebui să facă echipă. La pauză, adun cănile şi paharele goale. Recipientul e aproape plin când îl observ pe

Riley ajutând o tânără cu pantofi Dr. Martens şi tricou negru, fără mâneci, să regleze microfonul. Fusta ei neagră arată ca şi cum ar fi fost tăiată cu foarfeca; tivul atârnă inegal. Are părul negru şi ţepos şi pe faţă i se citeşte aroganţa. Pare să fie de vârsta mea. Ochii ei negri se plimbă peste încăpere. Duc recipientul la maşina de spălat vase şi după aceea mă întorc să stau lângă tejghea. Riley se apleacă şi îi şopteşte ceva fetei la ureche. Ea râde şi îşi întoarce puţin capul, ca să se îndepărteze de el. Mi se opreşte inima. Ce a fost *asta*?

Temple şi Randy surprind expresia de pe faţa mea.

— Oho, zice Randy uşor. Cineva e pe cale să devină geloasă.

— Nu-ţi face probleme, Charlie, îmi spune Temple, bătându-mă pe umăr.

Azi şi-a făcut tatuaje cu henna pe ambele mâini, nişte desene răsucite, care îi înconjoară încheieturile degetelor. Clopoţeii minusculi care îi atârnă în urechi scot un clinchet de fiecare dată când mişcă din cap.

— Nu se întâmplă nimic între ei. Fata asta cântă aici de pe la unsprezece ani.

Linus vine din spate, ştergându-şi mâinile cu un prosop de bucătărie. Faţa i se luminează când priveşte către scenă.

— Mamă! Super! Ai ascultat-o vreodată pe Regan? O să te dea pe spate. Riley e înnebunit după ea.

Temple mă bate în continuare pe umăr. Riley nu mi-a zis nimic despre fata asta.

— Doamnelor şi dom'lor, zice el încet în microfon. Haideţi, vă rog, să-i spunem din nou bun venit trubadurului preferat de la True Grit, a noastră „doamna cu ochi trişti de la Lowlands”{12}, Regan Connor.

Aplauzele umplu cafeneaua. Pe măsură ce liniştea se aşterne treptat în încăpere şi publicul intră în rezonanţă cu ea, se produce o relaxare bizară. Când toţi amuţesc, tipa atacă chitara acustică aurie cu un scop precis, iar degetele îi zboară pe coarde. Are o postură de parcă ar înfrunta cu privirea un buldozer, cu picioarele bine înfipte în scenă şi un genunchi îndoit. Are o voce ascuţită, stridentă, dumnezeiască; e capabilă să o controleze suficient cât să poată trece brusc de la o şoaptă la un răcnet ameninţător.

Nu mă poţi doborî, cântă ea. *Nu mă poţi culca la pământ.*

Pe scena în dezordine, în lumina palidă, arată exagerat de sfidătoare, iar cuvintele ei emană o speranţă brută, copilăroasă. Publicul e captivat. Câţiva îşi ţin ochii închişi. Îmi întorc iar privirea către ea, cuprinsă de invidie. E de vârsta mea şi atât de sigură pe ea. Nu pare să-i pese de părerea celorlalţi. Vocea ei e ameninţătoare şi catifelată şi pluteşte peste toţi cei din cafenea.

Regan îi fascinează pe toţi cei prezenţi; mă uit la ei pe rând, toţi sunt îndrăgostiţi de ea.

Nu-mi poţi frânge inima, se lamentează ea, şoptit şi cu furie. *Nu poţi fi stăpân pe sufletul meu. Ceea ce am e făcut de mine, ceea ce am e al meu. Ceea ce am e făcut de mine, ceea ce am e al meu.*

Când termină, publicul izbucneşte în urale; până şi poetul hip-hop strigă: *Super!* Riley foloseşte două degete ca să fluiere; ochii lui au o strălucire sălbatică. Îmi mut privirea de la Riley, la fată şi înapoi la el, iar înlăuntrul meu neliniştea începe să dea alarma.

Pierd mereu lucruri.

DEPOZITUL PĂTRĂŢOS E BINE AŞEZAT, la marginea zonei centrale a oraşului, îndărătul clădirilor strălucitoare care se înalţă dominând orizontul. Parcarea lată, acoperită cu pietriş, e complet ocupată de camionete şi biciclete. Un anunţ scris de mână, pus pe uşa dublă de la intrare, conţine o listă de ateliere de artişti şi trei galerii. Mă mai uit o dată la anunţul din ziarul *Tucson Weekly*.

Linus a mers cu mine să cumpăr mapa, un dosar mare, superb, din piele. Am dat pe el ultimii bani din cei strânşi împreună cu Ellis. Linus a fluierat când am scos bancnotele, dar nu i-am zis de unde proveneau banii.

Nici lui Riley nu i-am spus că vin aici. Când am văzut cât de entuziasmat era de fata aia care a cântat în seara cu muzică live şi cum mi-a vorbit despre ea în drum spre casă şi despre ce voce frumoasă avea şi când mă gândesc că eu nu m-am dus la cursul lui Ariel pentru că nu am vrut să-mi petrec timpul departe de el, ceva se trezeşte înlăuntrul meu, un sentiment maliţios, de supărare.

Fata aia, încrederea ei. Îmi doream şi eu aşa ceva. Îmi doream să fiu şi *eu* aşa.

Trag adânc aer în piept şi intru în clădire.

Pe coridor domnesc praful şi dezordinea. Uşile câtorva ateliere sunt deschise. Într-unul dintre ele, un bărbat mărunţel împroaşcă în mod repetat cu vopsea galbenă o pânză albă, goală. Încăperea e plină de cutii de vopsea, pânze făcute sul, borcane cu un lichid tulbure şi cărţi, toate de-a valma. În încăperea alăturată, o femeie stă aplecată deasupra unei mese înalte, cu faţa foarte aproape de hârtia pe care desenează. Din vârful rafturilor de cărţi atârnă frunzele lunguieţe ale plantelor păianjen. Dintr-o boxă aflată pe jos se revarsă acorduri de salsa. Alte uşi sunt închise; dindărătul lor răzbat bufnituri surde, zumzete, pocnituri. În aer domneşte un miros de motor, de plastic şi de ulei deopotrivă.

Galeria de la capătul coridorului e spaţioasă şi goală, astfel că reverberează zgomotul paşilor mei pe podeaua lucioasă de lemn. Nu există ferestre; pereţii sunt de un alb strălucitor şi complet goi. Un băiat, nu cu mult mai mare decât mine, e aşezat la o masă lungă de lângă perete. Când mă apropii, masa se dovedeşte a fi o uşă veche, bătută în cuie pe nişte scânduri. Îşi vede mai departe de tastatura la care scrie. E îmbrăcat ca Beaver Cleaver{13} din serialul ăla vechi.

— Ce doreşti? mă întreabă el simplu.

Nu e deranjat, ci oarecum indiferent.

Aruncă o privire către mapa mea.

— Ai lucrări pe care vrei să le propui pentru evaluare?

— Da.

— Nop. Nu acceptăm lucrări pe hârtie. Preferăm să fie în format digital. Adică imagini trimise prin e-mail sau publicate pe un website.

N-ar putea să ţi le fotografieze cineva sau să o faci chiar tu şi după aia să le scanezi şi să ni le trimiţi?

Începe din nou să tasteze, dar continuă să mă privească, în timp ce degetele îi zboară pe tastatură.

Clatin din cap.

— Nu, mă gândeam că…

— Nu, îmi pare rău. Trebuie să urmezi instrucţiunile de înscriere.

Se întoarce cu faţa spre monitor.

Mă întorc dezamăgită şi dau să plec, cu gândul să nu merg cu bicicleta până acasă, ci să o iau pe jos. Ar fi fost greu să ţin şi ghidonul, şi mapa în acelaşi timp. Îmi transpirase mâna din cauză că ţineam mapa pe lângă coapsă şi se tot mişca.

— Ia te uită, ce-avem noi aici?

Prietenul lui Ariel, pictorul, îşi face apariţia cu răsuflarea tăiată, ţinând în mână un teanc de hârtii şi o geantă sport. Tony Padilla, cel cu expoziţia.

— Te ştiu. Ariel m-a făcut atent atunci, la expoziţie. Fata îmbrăcată ca un fermier. Ţi-au plăcut? Lucrările mele?

Aşteaptă răspunsul meu zâmbind.

Înghit în sec, gândindu-mă la ce să zic. Fire cârlionţate de păr negru i se iţesc din nări.

— Nu prea.

Râde şi lasă din mână hârtiile şi geanta.

— Nu ţi-au plăcut. Perfect! Nu ne place întotdeauna ceea ce vedem, nu? Ar trebui să spunem întotdeauna ce credem. Lasă-mă să mă uit, bine? Văd că eşti de modă veche. Îmi e dor de zilele în care se venea cu mapa, spune tipul luându-mi portofoliul de lucrări din mână.

Întinde desenele pe jos şi se pune în genunchi, ca să se uite la ele. Azi nu e îmbrăcat într-un costum elegant. Poartă pantaloni scurţi kaki şi sandale şi şosete şi un tricou cu un iepure, pătat de transpiraţie. Nu şi-a mai prins părul în coadă; pletele i se revarsă pe umeri, ca un evantai negru smălţat cu dungi albe.

— Te înscrii pentru expoziţie?

— Aşa voiam, dar tipul ăla…

— E Aaron, stagiarul meu. Asta e micuţa mea galerie. De data asta, mi-ar plăcea să am şi nişte lucrări noi, făcute de artişti tineri. Pot fi interesanţi în feluri diferite, ştii?

Se uită la un portret al lui Manny.

— Ai acordul modelului?

— Ce?

— Un formular de acord. Cei care pozează pentru tine trebuie să semneze un formular prin care îşi dau acordul ca imaginea lor să fie expusă în public. Aaron, printează câteva exemplare de formular. Ai un CV?

Dau din cap că nu şi râde.

— Nu ai fost la niciunul dintre cursurile mele, aşa-i? Desenele astea vădesc mult talent, iar unele sunt ciudate. Dar îmi plac.

Se uită mai de aproape la desene şi îşi dă jos ochelarii.

— Eşti acceptată. Lasă-le aici. Am ore întregi de înregistrări video şi de filme şi chiar o instalaţie cu un dormitor de copil. Şi un nudist. Dar pe nimeni care să deseneze. Sau care să picteze. Voi, copiii din ziua de azi. Dacă nu poţi să te uiţi la el, să calci pe el sau să te aşezi pe el, nu vrei să-l faci.

Închide mapa cu grijă şi i-o dă lui Aaron, care îmi aruncă o privire încurcată când îmi dă formularele.

— Antonio Padilla. Tony.

— Charlie.

Îmi întinde mâna; e moale şi lipsită de păr, are unghii delicate, înguste, şi o singură brăţară de argint, care i se loveşte de osul încheieturii.

— Oamenii din desenele tale sunt… interesanţi, îmi spune Tony Padilla privindu-mă curios.

— Locuiesc în bloc cu mine.

— Aşa deci, zice el cu bărbia sprijinită într-o mână. Aaron, aduci, te rog, şi o carte de vizită de-ale mele?

Oftează.

— Aşadar, ne aşteaptă o groază de treabă, să organizăm expoziţia asta. Un lucru pe care îl spun tot timpul studenţilor mei şi care, invariabil, îi miră, Dumnezeu ştie de ce, e că viaţa unui artist este muncă şi numai muncă. N-o s-o facă nimeni în locul tău. Să apari într-un catalog sau pe peretele unei galerii, asta nu vine de la sine. E nevoie de răbdare şi implică multe frustrări.

Priveşte la pereţii goi. Râde uşor.

— Implică chit, cuie, proiectoare, lumini, tot felul de tâmpenii şi zile lungi. Aştept ca toţi cei care au de-a face cu expoziţia să pună osul la treabă. Sper că nu dai înapoi de la muncă, Charlie.

Simt cum un rânjet larg mi se întinde pe faţă. Practic, obrajii mi se ridică la maximum. Dau cu mopul cât e seara de lungă şi car tăvi pline de vase murdare şi curăţ pişatul şi căcatul din toaletă şi acum urmează să-mi văd lucrările expuse, ca să le privească oamenii. *Eu.*

— Nu, îi răspund. Nu mă dau deloc înapoi de la treabă.

LINUS ZICE CĂ E GROZAV ŞI BATE DIN PALME.

Face o pauză şi apoi continuă:

— Cred că Riley e încântat la culme.

Îmi fac de lucru cu găleata, storcând apa murdară din mop.

— Mda, e superîncântat.

Îmi ţin capul în jos, ca să nu mi se citească pe toată faţa că mint.

— Mmm…

Linus tace. Râcâie uşor grătarul.

— Înţeleg. Deci cât de treaz e zilele astea?

— Poftim?

— Cât de mult bea? Unele dintre meniurile lui sunt, îh, ceva mai neglijente decât de obicei.

Împinge înspre mine o găletuşă cu omletă cu tofu şi mă uit înăuntru. Marginile grămăjoarelor galbene şi pufoase au punctişoare de arsură. Mi-e ruşine pentru el, cu toate că ştiu că nu ar trebui. Şi mi-e ruşine pentru mine.

De obicei, când ajung la el acasă, Riley doarme – asta dacă e acolo –, stă întins pe canapeaua de catifea cu o carte aşezată în braţe şi o ţigară aprinsă între degete. Sticlele de sub chiuvetă dispar rapid şi sunt înlocuite la fel de rapid. Se pare că a renunţat să mai repete pentru concertul de binefacere pentru Luis Alvarez; chitara zace într-un colţ, băgată în tocul ei. Caietul cu versuri şi partituri e vârât sub canapea. Câteodată se uită la mine ca şi cum nu ar şti de unde să mă ia. Am început să mă duc la el acasă ca să îl veghez şi să îi fumez ţigările până ce îmi simt pieptul plin de funingine şi încărcat. Odată, când mă pregăteam să plec la muncă, s-a uitat la mine a bâiguit punând mâna pe uşa cu plasă:

— Îmi lipsesc nopţile petrecute împreună aici. E greu fără tine.

Şi m-am simţit bine, dar m-am şi întristat, iar cele două sentimente se înfruntă înlăuntrul meu până când simt că vreau să-mi îngrop capul în nisip.

Îmi feresc privirea de Linus.

— Charlie, cândva am fost şi eu dependentă de alcool, dar acum m-am lăsat. Îl cunosc pe Riley de şase ani deja şi îi ştiu metehnele.

Trage adânc aer în piept.

— E în plină cădere şi când suntem în cădere, noi, alcoolicii, tragem după noi pe oricine reuşim. Pentru că, dacă aterizăm în căcat, nu vrem să ne trezim singuri acolo.

Mă holbez la ea. Linus, cea mereu gata să ajute oamenii, cea mereu veselă, e alcoolică? Acum, dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că ăsta-i motivul pentru care Temple nu-i toarnă niciodată şi ei seara ceva de băut. Încerc să mi-o imaginez aşa cum e Riley, dar nu reuşesc. Şi lucrul pe care mi-l spune, că Riley mă trage în jos odată cu el, mă cam dă peste cap. Strâng şi mai tare mopul în mână, cu privirea la apa

murdară din găleată, de parcă aş putea găsi acolo un răspuns.

Linus spune cu tristeţe:

— Ascultă, nu ştiu prea multe despre tine şi nu vreau să-mi bag nasul şi nici nu vreau să judec, dar dacă rămâi cu el n-o să ai decât de suferit. Trebuie să ţi-o spun. Înţelegi, scumpo? Înţelegi pe bune?

Bag mopul în găleată şi pun mâna pe mătură străduindu-mă să nu plâng, pentru că ştiu că are dreptate, normal că are dreptate, dar încerc să mă concentrez pe ceea ce am de făcut, ca să alung anxietatea. Trupa din seara asta a fost un fel de trio polka-punk care a aruncat cu confetti, iar bucăţelele sunt împrăştiate acum peste tot. Mesele din cafenea sunt şchioape de atât amar de vreme, că ziarele împăturite şi băgate sub picioarele lor sunt roase şi negre de slinoase. Ar trebui să le înlocuiesc în curând.

— O să îşi revină. Sunt sigură.

Mă feresc s-o privesc şi-mi şterg ochii de parcă ar fi uzi de transpiraţie, nu de lacrimi.

— Pot să îl ajut. Nu e OK să laşi oamenii baltă.

— Charlie, zice Linus cu amărăciune. Recuperarea mea a durat ani întregi. Dacă aş fi primit un dolar de fiecare dată când am auzit asta, acum aş fi o femeie bogată şi nu ar mai trebui să lucrez într-o cafenea de doi bani.

ÎN ORAŞUL ĂSTA DOMINĂ SECETA ŞI CĂLDURA. Toţi îmi spun că o să mă obişnuiesc, că o să ajung să-mi placă, că la iarnă o să fie puţin mai răcoare, dar soarele, o minge uriaşă de foc, nu se dă bătut. Şi doar dacă merg cu bicicleta de la mine până la biblioteca din centru, sunt leoarcă de transpiraţie şi am bluza udă la subraţ, iar şaua bicicletei e jilavă.

Găsesc nouă mesaje noi, necitite, de la Mikey. Zici că-i hămesit din pricina mea şi nu înţeleg motivul. Nu am niciun semn de la Blue, dar îi scriu oricum, doar un cuvânt: *Salut!*. Ca atunci când întinzi mâna ca să te prindă chiar înainte să aluneci de pe stâncă, dar nu are cine.

Mesajul de la Mikey care îmi atrage atenţia este cel mai nou. Are titlul *zi de naştere/absenţă mai lungă.* Îl deschid şi citesc:

> *Probabil că ai aflat despre mine şi Bunny. E o nebunie, îmi dau seama. O să fim pe drumuri ceva mai multă vreme – cel puţin până în noiembrie. Mă învoiesc de la şcoală. O să înregistrăm albumul ăla în California de N. Avem un contract cu o casă de discuri, Charlie. Nu mai voiam să stau fără Bunny şi mi s-a părut că aşa e corect. Când mă întorc, trebuie să discutăm despre ceva foarte important. Şi hei, să ştii că nu-i nimic că nu mi-ai răspuns la mesaje. Înţeleg. Sper că eşti bine. Şi, apropo: la mulţi ani, Charlie.*

Mă holbez o vreme la cuvintele „la mulţi ani”. Apoi ies din contul de e-mail şi plec din bibliotecă.

Îmi ia nu mai puţin de 40 de minute de mers pe bicicletă ca să găsesc locul potrivit. Trebuie să mă duc tocmai până în South Tucson ca să găsesc ce caut. Odată ce am găsit acea mică *panadería*{14} ponosită, dar în care miroase absolut dumnezeieşte, aleg produsul cu cea mai multă cremă şi cu glazură din spatele vitrinei murdare cu produse de patiserie. După ce studiez meniul pentru cafea, cer o *café de olla*{15}. Mă aşez lângă fereastră pe un scaun lipicios, iar gustul dulce al foietajului îmi inundă gura şi cafeaua cu frişcă şi caramel îmi încălzeşte mâinile. Mă întreb ce o avea Mikey să-mi spună atât de important, încât să nu poată să-mi scrie într-un mesaj. Poate că Bunny e însărcinată. Poate că Mikey e pe cale să-şi clădească o viaţă perfectă, cu copii şi soţie şi o trupă rock şi tot ce şi-a dorit vreodată, în vreme ce eu sunt deshidratată şi mă simt obosită şi ar trebui să beau apă, dar nu o fac, ci beau cafea şi cheltuiesc 7,68 de dolari ca să-mi urez singură un nenorocit de *La mulţi ani* cu ocazia aniversării de optsprezece ani, de care am uitat complet.

ÎN FIECARE DIMINEAŢĂ MĂ DUC CU BICICLETA la galerie şi îi ajut pe Tony şi pe Aaron cu expoziţia. Ceilalţi artişti sunt mai mari decât mine, au în jur de 30 de ani. Tony îi pune să încerce poziţii diferite pentru lucrări, în timp ce el se plimbă încoace şi încolo, frecându-şi bărbia, adâncit în gânduri. S-a hotărât să nu-mi înrămeze desenele, ci să le expună pur şi simplu. Tony avea dreptate: sunt o mulţime de instalaţii, inclusiv un dormitor de fetiţă, care are până şi un set complet de figurine My Little Pony şi primii pantofi de balet alături de botinele şi dresurile de plasă din adolescenţă. Altcineva a îmbinat înregistrări video găsite pe te miri unde: pe un perete se derulează la nesfârşit aceleaşi imagini cu oameni şi câini care sar în apă de pe nişte trambuline. Culorile sunt palide şi extrem de plăcute; personajele din imagini par să ţopăie printre nişte tufişuri scăldate de lumina translucidă a soarelui de pe cerul în culori pastelate. Un bărbat ras pe o jumătate de cap şi cu o creastă înaltă pe cealaltă a lipit sub formă de piramidă optsprezece mingi de plajă pe care a scris cu vopsea vorbe grosolane. O femeie are ceva ce par a fi tablouri, atâta doar că pe pânză nu există vopsea, ci blană de veveriţă, pene de cioară şi smocuri din propriul păr.

O femeie slabă pe nume Holly, care pare tot timpul furioasă, are de gând să stea întinsă pe podea, goală.

— Mă expun pe mine însămi, îmi explică ea în timp ce îşi roade cu dinţii unghia murdară de la degetul mare. Pentru majoritatea vizitatorilor va fi copleşitor să dea ochii cu mine expusă în acest fel.

Nu prea înţeleg ce se va întâmpla exact cu lucrarea femeii ăsteia (Dacă o atinge cineva? Dacă are nevoie să meargă la baie?), dar când mă uit la Tony, acesta îmi face cu ochiul şi îmi şopteşte, după ce femeia se îndepărtează cu pas apăsat:

— Expunerea teoriei lui Holly o să fie spectaculoasă. Din motive absolut greşite, dar oricum spectaculoasă.

Cei de aici folosesc termeni şi expresii de genul *teorie* şi *percepţie de sine realistă* şi *identitate construită şi fragmentare de bază.* Când m-a văzut cu mânecile suflecate, Holly mi-a zis în faţă, cu năduf:

— Trebuie să înţelegi şi să analizezi propriile modalităţile de încălcare a normelor sociale.

M-a prins de încheietură.

— Eşti conştientă că actul pe care l-ai comis împotriva propriei persoane este al dracului de revoluţionar? În seara asta o să îţi întocmesc o listă de lecturi. Ai foarte multe de învăţat.

Încerc să memorez lucrurile pe care le spun oamenii ăştia în timp ce merg de colo-colo prin galerie; urmez instrucţiunile lui Tony – mut diferite lucruri dintr-un loc în altul, cu nişte mănuşi mici şi albe, ca ale lui Mikey Mouse. Cred că, ba nu, ştiu că unii dintre ei râd de desenele mele şi de mine. Fac mişto de feţele grosolane ale lui Hector şi Manny

şi de dinţii lor stricaţi şi de zâmbetul optimist al lui Karen. Când plec de acolo, mă duc la bibliotecă şi caut toţi termenii şi toate cuvintele şi expresiile pe care le-am auzit, încercând să le înţeleg.

Nu vreau să mă socotească proastă, dar nici nu vreau *să fiu* proastă şi din acest motiv mă străduiesc să le învăţ limbajul.

Şi când îmi privesc braţele, nu văd ceva *revoluţionar*. Văd *tristeţe* şi *durere,* dar nu *revoluţionar*.

Însă următoarea dată când o întâlnesc pe Holly, îmi vin în minte cuvintele *proasta naibii,* ceea ce mă face să zâmbesc toată ziua.

TEMPLE ÎMI ÎNTINDE TELEFONUL.

— Grăbeşte-te, bine? îmi şopteşte ea. Vrem să ajungem la Tap înainte de ultima comandă.

Mă uit la ele cu invidie; toate fetele de aici ies împreună seara, după muncă, şi se duc prin baruri sau la petreceri; nu mă invită niciodată şi pe mine. Am încercat să vorbesc mai mult cu ele, dar au format o bisericuţă inaccesibilă mie. Oricum, sunt prea tânără să merg prin baruri. Numai Linus pare să îmi acorde atenţie şi este aşa mămoasă cu mine şi îmi împinge de-a latul insulei grătarului farfurii cu cartofi şi castroane cu linte. Linus nu iese în oraş cu fetele. Câteodată îmi spune că merge după muncă la o întrunire.

— Adicţia nu ţine de program, îmi strigă ea veselă. Te poţi simţi ca naiba douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile din şapte. În parte, de asta fac atâtea ture. Trebuie să fiu tot timpul ocupată, ca să pot ţine demonii la distanţă.

— Charlie. Scumpa de Charlie.

Este o voce de femeie; o voce răguşită, care vădeşte siguranţă de sine.

Răsucesc cablul telefonului între degete.

— Cu cine vorbesc?

— Charlie Davis, sora mea de suflet, după atât amar de timp petrecut împreună, după atâta vreme în care ne-am împărtăşit poveştile sângeroase, nu-mi recunoşti vocea?

Inima mi se face grea; îmi simt tot corpul cuprins parcă de flăcări.

— Salut, Blue.

TREI

Nu pot fi eu însumi
Nu pot fi eu însumi

Elliot Smith,
„Needle in the Hay”

CÂND AM VORBIT LA TELEFON, Blue mi-a spus că ieşise de trei luni şi că locuia la Madison, cu mama ei. Mi-a zis că nu se înţelegeau, aşa că s-a gândit să se ducă până în Kansas, să o vadă pe Isis, până se mai liniştea lucrurile. Isis plecase din Minnesota în Kansas cu un bărbat; acum vindea pungi cu pastramă şi reviste cu femei despuiate, într-o parcare pentru camioane. Isis şi Blue se aflau într-un bar, la un pahar de gin cu ghimbir, şi s-au gândit la mine, la locul călduros în care mă dusesem şi la maică-mea.

— Am sunat la Creeley şi am vorbit cu Bruce. Mi-a dat numele ei – foarte amabil Bruce ăsta, nici n-a pomenit de datele cu caracter confidenţial ale pacientului. Ştiu că voi doi aţi avut şi oareşce neînţelegeri, dar Bruce e un tip de treabă, pe sub toată aroganţa aia pe care o afişează.

Blue i-a telefonat maică-mii.

— Să ştii că a fost chiar foarte politicoasă. Îmi închipuiam că trebuie să fie un fel de Muma-Pădurii, la cum tăceai mâlc la grup. O ţine la curent despre soarta ta tipul care e iubitul tău. Sau poate că ar trebui să zic tipul care nu e iubitul tău.

Se face linişte la celălalt capăt al firului şi aud păcănitul unei brichete şi pe Isis mârâind către cineva de acolo: *Of, ţine-ţi gura!*

— El i-a spus unde lucrezi şi, în fine, am găsit numărul ăsta. Nu-i aşa că internetul e o chestie fantastică? E ca un pietroi vechi. Când îi tragi una, ies la iveală tot felul de rahaturi.

Expiră prelung, parcă uşurată.

— Mi-e dor de tine, continuă ea începând să se smiorcăie. E foarte greu, Charlie. E efectiv foarte *greu.* Am naibii nevoie de o pauză.

Şi uite-mă acum aşteptând-o la autogara Greyhound, fără să bag în seamă privirile suspicioase pe care mi le aruncă nişte bărbaţi cu părul prins în coadă şi dinţi galbeni. Lovesc cu vârful ghetei în pământ. Riley nu era acasă aseară, când am ajuns eu. Nu era acasă nici de dimineaţă, când m-am trezit în patul lui, ceea ce mă cam îngrijorează. Afară e cald; mai răcoare decât până acum, dar oricum o zi senină şi plăcută. E începutul lui noiembrie, ceea ce înseamnă că în Minnesota oamenii şi-au pus deja jachetele şi ghetele de iarnă, zgribuliţi din pricina vântului.

Trebuie să ajung la muncă într-o oră. Îmi iau o Cola de la dozator şi mă uit la şirul de autocare cenuşii care se perindă prin parcare. Cola mă face să îmi simt gura lipicioasă, e prea dulce.

Coboară ultima şi se împiedică pe ultima treaptă. Reuşeşte să îşi restabilească echilibrul şi clipeşte des din pricina luminii puternice, aşa că face mâna streaşină la ochi.

Deşi are aproape 30 de ani, Blue pare o adolescentă; e îmbrăcată cu pantaloni cargo mulaţi şi un tricou cu Lady Gaga. Numai când mă apropii foarte mult de ea, ca acum, se pot observa urmele pe care i le-a lăsat pe faţă, pe la colţurile ochilor, viaţa grea pe care a dus-o.

Blue aruncă raniţa şi mă îmbrăţişează strâns.

— Charlie! Prăjiturică mea însângerată preferată!

Se dă un pas în spate şi mă analizează cu privirea, centimetru cu centimetru.

— Să mor io' dacă nu arăţi bine, Sue cea tăcută! Ce lung ţi-a crescut părul! Spune-mi cum îl cheamă.

Îşi aprinde o ţigară.

— Dinţii tăi, spun eu mirată. Ţi-ai reparat dantura.

— M-a sponsorizat Regele Lemnului din Madison. Bănuiesc că s-a simţit vinovat pentru toţi anii ăia în care mi-a tras-o. Şi a naibii să fiu dacă n-a fost al dracu' de dureros să mă aleg cu dinţii ăştia. În fine.

Scotoceşte din nou prin geantă.

— Căcat! Mi s-au terminat ţigările. Unde ţi-e maşina? Ne putem opri să-mi iau nişte ţigări în drum spre casa ta?

Dinţii lui Blue erau ca nişte cioturi mici şi tocite. Metamfetamina le distrusese complet smalţul şi îi acoperise cu o pojghiţă care îi făcuse moi ca jeleul. Acum are un set complet de dinţi strălucitori, pătrăţoşi şi albi. Nu mai are faţa plină de pete şi buhăită din cauza medicamentelor; acum e netedă şi catifelată datorită produselor pentru îngrijirea feţei şi a fondului de ten şi a pudrei. Părul are o culoare aurie pregnantă.

— N-am maşină, dar nu stau prea departe, la doar câteva străzi de aici. Dă-mi să-ţi duc eu bagajul.

Blue se holbează la mine.

— Vorbeşti serios? N-ai maşină? Pe căldura asta? O să-mi dau naibii duhul, Charlie.

Îşi pune ochelarii de soare, unii mari şi negri. Eu ridic din umeri.

— De ce n-ai venit cu avionul? o întreb. Sunt sigură că Regele Lemnului şi-ar fi permis.

Blue pufneşte.

— A, nu! Nu vreau să aud de avioane. Mă sperie al dracu' de tare. Nici gând. Zborul nu e de noi. Asta e părerea mea.

Păşeşte cu grijă alături de mine, bocănind cu tocurile. Arunc o privire în jos: mai are inelele pe degetele de la picioare. Nu ştiu de ce,

dar asta mă face să mă simt mai bine. Îi arăt diverse lucruri, cum ar fi Hotelul Congress şi micul cinematograf de unde poţi cumpăra popcorn cu parmezan şi ardei iute şi unde rulează filme alb-negru, cu personaje cu trăsături puternice, posomorâte.

— Şi unde locuieşte vedeta asta rock? O să-l cunosc?

Suntem la intersecţia cu Twelfth Avenue; cu un gest vag, arăt în josul străzii, înspre casa lui.

— Acum nu-i acasă.

Cel puţin aşa cred. Poate că s-o fi întors între timp şi o dormi sau altceva.

— O să ne întâlnim mai târziu cu el?

— Poate, îi răspund eu evaziv.

Nu prea ştiu de ce, dar nu mă încântă deloc ideea ca Blue şi Riley să se întâlnească. Îi salut cu un gest anemic pe Hector şi pe Manny, aflaţi pe verandă. Hector se îndreaptă de spate când o vede pe Blue şi îşi şterge transpiraţia care îi bălteşte pe piept.

— Sunt un pic agitată. Aş avea nevoie de ceva de *beut,* îmi zice Blue iar eu îi arăt magazinul de băuturi de alături, chiar dacă ideea că Blue bea mă umple de spaimă şi de dezamăgire. Speram să se fi lăsat. Cu rezultate mai bune decât mine, oricum.

— Bună ziua, domnilor, zice Blue cu amabilitate.

O porneşte spre magazinul de băuturi, făcând în continuare zgomot cu tocurile pe asfalt.

Lui Leonard îi tremură degetele când îşi umple pipa, aşa că îi aterizează nişte tutun pe jeanşi. Hector îl ajută.

Leonard îmi spune cu vocea lui răguşită:

— Nu vreau probleme, Charlie! Sper că n-ai uitat. Nu mă deranjează prietena ta, dar nu vreau probleme.

O, Leonard, îmi zic eu în gând. *Sunt în probleme până-n gât.*

BLUE FRUNZĂREŞTE BLOCUL MEU CU SCHIŢE şi desene.

— Să mor io', Charlie!

Îşi trece degetele peste feţele desenate.

— E extraordinar! Habar nu aveam că poţi desena în felul ăsta. Sfinte Sisoe! Ce să mai zic de peretele ăsta, e o nebunie!

Priveşte către toaletă.

— Nu există uşă?!

— Îmi câştig traiul spălând *vase,* Blue. Asta nu-ţi permite să ai uşi. Există pe hol o toaletă care se încuie, dar o folosesc bărbaţii. Nu uita să-ţi iei hârtie igienică dacă dai pe afară de pudoare.

Blue îşi aprinde o ţigară şi scotoceşte prin punga de hârtie de la magazinul de băuturi, după care scoate o sticlă. Îi scoate dopul, se uită în chiuvetă după două pahare, toarnă trei degete de votcă în fiecare şi îmi întinde unul.

Ridică paharul.

— Te bagi? Locul ăsta e o demenţă, Charlie. Toţi cei de aici sunt ca tipii ăia de pe verandă?

Iau paharul cu cea mai mare lejeritate şi îl beau până la fund, fără să-mi pese că trebuie să fiu la muncă într-o jumătate de oră. Atât de simplu este acum.

— Speram oarecum, zic eu încet, să te fi lăsat de băutură.

Blue îşi ţuguiază buzele.

— Nu mi-a luat mult să mă apuc din nou după ce am ieşit. De băut, vreau să zic. Nu de celelalte…

Ridică din umeri, dar îşi fereşte privirea.

— Ai fost… cuminte? o întreb precaută.

Blue stă în genunchi pe podea şi răsfoieşte încet alt caiet de schiţe. Tricoul i se ridică pe spate. Lasă la vedere o porţiune de piele roşcată, cu aspect sensibil.

O văd tresărind prin norul de fum.

— Nu făceam porcăria aia decât când luam droguri. Îmi pierdeam de tot controlul. Dacă nu sunt drogată, nu sunt în stare să mă tai şi să mă ard, sunt o căcăcioasă.

Mă priveşte pieziş.

— Dar tu? Te tai iar?

Ochii i se plimbă de-a lungul mânecilor mele.

— Nu, îi răspund. Nu-i vorba de asta. Atâta doar că…

Oare ce ar zice despre faptul că mă duceam după droguri?

Îmi cobor privirea.

Blue îşi lasă capul într-o parte.

— Eşti în regulă, Charlie?

Aş vrea să-i spun: *Sunt într-un fel de încurcătură din care nu pot ieşi,* dar cuvintele mi se blochează în gât. Înghit cu greu; alunecă pe gât în jos.

Blue mă priveşte o clipă, cât o bătaie de inimă.

— Şi cu vedeta rock cum stă treaba? Se poartă bine cu tine? Unii tipi, *mai ales muzicienii,* se pricep de minune să se poarte de tot rahatul cu femeile.

Îmi fac de lucru; spăl paharul, caut un tricou curat pentru muncă.

— E bine. E OK. Ştii tu.

— E cam bătrâior, nu?

— Mda. Douăzeci şi şapte de ani.

Mă întorc cu spatele ca să-mi schimb tricoul. Simt privirea lui Blue aţintită asupra mea.

— Charlie, ai mai avut vreun iubit până acum?

Îmi trag repede tricoul peste cap, astfel că gura îmi e acoperită.

— Nu chiar. Nu.

Spune ceva printre dinţi, atât de încet că nu pot stinge.

— Ce-ai zis? întreb întorcându-mă înspre ea.

— Nimic, se grăbeşte ea să răspundă, ridicându-se să-şi stângă ţigara în chiuvetă. Nu-ţi face probleme.

Şi continuă, veselă:

— Păi atunci, arată-mi unde-s televizorul şi calculatorul şi cred că mă descurc până te întorci de la muncă.

Mă prefac că zâmbesc, deşi mă tot întreb ce o fi zis şi n-am auzit.

— Ei bine, Blue, zic eu. Am veşti rele pentru tine.

Cât e seara de lungă, fetele de la Grit vorbesc despre o chestie numită All Souls şi despre arderea unei urne. E vorba despre o mare paradă pe Fourth Avenue în amintirea celor morţi, cu oameni deghizaţi şi cu feţele pictate ca nişte cranii şi o groază de alte ciudăţenii.

Temple zice:

— E cea mai tare seară. O să fim superaglomeraţi oricum ar fi şi toţi cei care intră sunt peste măsură de fericiţi că sunt vii şi sunt dispuşi să pună la treabă energia pozitivă. Şi costumele! Sunt date naibii de fabuloase!

Cafeneaua e goală; nimeni nu are nimic de făcut. La un moment dat, sună Julie ca să întrebe cât de ocupaţi suntem şi, după ce închide Temple, Randy dă din cap cu subînţeles, îşi strânge lucrurile şi pleacă acasă. Tanner a fost trecut din tura de zi în cea de seară o zi pe săptămână, iar Julie tot spală vasele. Vitrina pentru produsele de patiserie e goală de mai bine de două săptămâni şi acoperită de praf. Bianca s-a săturat să nu-şi primească niciodată banii.

Temple îşi face de lucru cu espressorul.

— Anul trecut am făcut aripi din instalaţii de Crăciun şi un dobitoc a dat peste mine şi le-a smuls. Iar o prietenă a dat peste un dansator cu focul, aşa că a fost o adevărată nebunie.

Trage de filtru, iar acesta porneşte brusc, împroşcând zaţ de cafea pe fusta ei albastră, largă, cea pe care o admir în secret, pentru că are clopoţei prinşi de tiv. Temple scapă o înjurătură. Iau o cârpă şi mă aplec să curăţ petele întunecate de pe fustă.

Linus vine de la grătar, ştergându-şi mâinile cu un prosop.

— E Ziua Morţilor, Charlie. *Día de los Muertos!* Douăzeci de mii de nenorocite de persoane formează un lanţ uman şi merg aşa în centru şi ard bileţele cu rugăciuni pentru cei morţi. Ai zice că toată porcăria asta o să aibă un efect, nu? Energia comunităţii şi tot tacâmul. Dar lumea tot de rahat rămâne, nu-i aşa, Temple?

— Nu face mişto de asta, zice Temple. Părinţii mei obişnuiau să ne muncească tot timpul din greu. Energia pozitivă are o mare forţă.

— La tine acasă există ceva de genul ăsta, Charlie? mă întreabă Linus, uitându-se prin cafeneaua goală.

Când vorbeşte cu mine despre Minnesota, Linus foloseşte tot timpul cuvintele „la tine acasă”. *La tine acasă aveţi tortilla? Probabil că ţi-e dor de zăpada de la tine de-acasă. Ai de gând să mergi la tine acasă în viitorul apropiat, Charlie*?

Le arunc o privire.

— Noi nu prea le avem cu moartea. Odată ce-ai murit, ai murit şi basta. Viii cu viii şi morţii cu morţii.

Le răspund mai mult în glumă, pentru că nu vreau să mă gândesc la tata în momentul ăsta.

Fetele se holbează la mine.

— Glumesc, mormăi eu.

Temple scoate aerul din oala sub presiune.

— E o adevărată aventură, Charlie. S-ar putea să-ţi placă. E o manifestare artistică colosală, în onoarea sufletului omenesc.

Şterg ultimele pete de pe fusta lui Temple şi dau un bobârnac unuia dintre clopoţei, care face *cling-cling*. Sufletul omenesc. Tata. Oare sufletul lui unde s-o fi dus? Oare mă poate vedea? Dar Ellis, cum e cu partea aia din ea care a dispărut? A mai rămas pe undeva ceva din ea? Gândurile astea mă sperie.

Cred că Temple se înşală. Nu cred că mi-ar plăcea deloc genul ăsta de manifestare artistică.

Blue îşi face apariţia la True Grit la ora închiderii. S-a schimbat în pantaloni scurţi, tenişi şi hanorac. Are ochii împăienjeniţi. Oare câtă votcă o fi băut? Dau furioasă cu mopul pe podeaua cafenelei, întrebându-mă despre ce or fi vorbind Linus şi Temple. Blue are braţele acoperite, dar oare îi zăresc liniile de pe gambe? Pe frunte îmi apar broboane de sudoare. Odată, la sala de sport, o fată a dat în lături uşa cabinei de toaletă şi m-a surprins numai în sutien, cu bluza de sport în mână. Mă schimbam la toaletă, pentru că voiam să mă

feresc de celelalte fete, şi purtam întotdeauna un tricou cu mâneci lungi pe sub bluza alb cu roşu, de sport. A râs şi apoi şi-a acoperit gura cu mâinile. De atunci, toate au început să se îndepărteze de mine când intram în vestiar şi mă duceam la dulapul meu, să-mi iau echipamentul pentru sport. Scoteau sâsâieli ascuţite în timp ce îmi luam lucrurile şi mă îndreptam înspre cabinele de toaletă. Temple sporovăieşte amical cu Blue. Oare din ce tabără o fi făcut parte Temple în liceu? Din cea a fetelor care sâsâiau sau a celor retrase? Linus o fi împins vreodată o fată cu capul în toaletă sau o fi fost nevoită să şi-l ţină pe-al ei plecat, încercând să reziste până la trei după-amiaza? Oamenii au o groază de secrete. Niciodată nu sunt întocmai ceea ce par.

În drum spre casă, Blue îmi zice ameţită:

— Leonard mi-a zis cum să ajung aici, aşa că m-am gândit să vin după tine. Sper că nu te deranjează sau ceva de genu'. Nu vreau să-ţi invadez spaţiul, să ştii.

Îşi dă capul pe spate, ca să se uite la palmieri.

— Locul ăsta e tare ciudat. Toată vegetaţia pare decupată din nenorocitele de cărţi ale lui Dr. Seuss{16}, eşti conştientă, nu?

Ne continuăm drumul în tăcere şi, în cele din urmă, mă întreabă:

— Ce-ai zice de-un bar?

Pe faţă i se citeşte o urmă de speranţă în timp ce priveşte pe Fourth Avenue, într-o parte şi-n alta.

Ridic mâinile.

— Am doar optsprezece ani. Dacă vrei să mergi într-un bar, eşti pe cont propriu.

Blue se răzgândeşte.

— Hai să mergem să vedem dacă vedeta rock e acasă, îmi zice zâmbind larg.

Cred că nu mai pot evita lucrul ăsta, aşa că accept. Mă întreb dacă s-o fi întors acasă de noaptea trecută până acum. Sper că s-a întors acasă de noaptea trecută până acum.

Îl putem auzi de la o stradă distanţă zdrăngănind la chitară şi, în timp ce cântă, vocea e când mai înaltă, când mai joasă. Sunt surprinsă; n-a mai pus mâna pe chitară de câteva săptămâni. Pe faţa lui Blue se aşterne un aer visător.

— El e? Doamne, cântă absolut minunat.

Când ne apropiem, îl vedem pe verandă; fumul de ţigară se ridică uşor, în cercuri, din scrumiera de la picioarele lui.

— Charlie!

E ciudat de vesel.

— Şi Charlie are… o prietenă.

— Blue, zice ea întinzând mâna şi trăgând un fum din ţigara lui.

Gestul ei declanşează o nelinişte urâtă înlăuntrul meu – cât ai clipi, Blue e de o mie de ori mai în largul ei şi mai familiară cu Riley decât am fost eu vreodată. Nu înţeleg cum poate fi aşa. Ce e cu mine, eu de ce *nu pot?* Şi nu cumva… flirtează?

— *Blue.* Ce să zic, Blue e un nume frumos. Eu sunt Riley West.

Sprijină chitara de balustrada verandei.

Nu cumva flirtează şi el? Nu reuşesc să-i interpretez reacţiile.

— Mulţam', zice Blue. Adică, nu e numele meu adevărat, dar îmi place mai mult.

O privesc surprinsă, uitând de supărare.

— Cum? Pe bune? Şi care-i numele tău adevărat?

Blue mai trage un fum din ţigară şi îl suflă afară încet.

— Patsy. Patricia. Ţi se pare că arăt chiar şi numai puţin ca una pe care o cheamă Patsy?

— Nu, îi răspund eu, clătinând din cap şi zâmbind. Nu arăţi nici pe departe ca una pe care o cheamă Patsy.

Riley râde din toată inima. Pesemne că e deja puţin luat, pentru că pare binedispus. Aş vrea ca Blue să nu fie prin preajmă. Dacă Riley e binedispus, îl vreau doar pentru mine. În ultima vreme, are nevoie de trei sau patru zile doar ca să zâmbească. Se înclină către Blue.

— Ceva răcoritor, doamnelor?

Intră în casă. Blue chicoteşte.

— E drăguţ, îmi şopteşte ea.

Priveşte către vecinii lui Riley, care beau vin pe verandele lor şi se leagănă în scaune de răchită, făcându-şi vânt cu ziarele.

— Probabil că îi place să aibă spectatori. Pe lângă tine, vreau să zic, spune Blue zdrăngănind uşor corzile chitarei.

Îi dau degetele la o parte, enervată de familiaritatea ei cu lucrurile lui. Mă săgetează cu privirea.

Riley se întoarce cu nişte sticle reci. Îmi atinge pentru o clipă obrazul cu nasul, apoi ridică sticla de bere. Ezit puţin, apoi ciocnesc cu ei.

Din două înghiţituri, Blue dă pe gât jumătate de sticlă şi se şterge la gură, după care începe să-şi mute întruna privirea, de la Riley la mine şi invers. Chicoteşte.

— Voi doi sunteţi amuzanţi.

— De ce?

Trag o duşcă de bere.

— Nu ştiu. Sunteţi, pur şi simplu.

Faţa îi străluceşte.

— Să ştiţi că puteţi să vă sărutaţi sau ceva de genu'. Nu mă deranjează.

Simt cum mi se aprind obrajii.

Riley îşi încrucişează picioarele şi o serveşte cu o ţigară.

— Trebuie să fie o poveste la mijloc. Bănuiesc că e ceva tragic în felul în care v-aţi cunoscut voi două.

Blue trage din ţigară şi scoate un şir de inele de fum, perfect rotunde.

— Doamne, ce-mi plac ţigările fără filtru! zice ea dintr-o suflare. Le *ador!*

Mai trage o duşcă sănătoasă de bere.

— Ne-am întâlnit la clinica pentru cei care se taie. Eu am stat cel mai mult acolo.

O spune ca şi cum ar fi mândră de asta.

— După mine a venit Isis, apoi, Jen şi, după ea, Charlie. Însă Louisa era acolo *dintotdeauna.* Ia stai aşa! Ţi-e bine, omule?

Faţa lui Riley e încremenită, ca şi cum şi-ar ţine respiraţia. Blue se uită la mine.

— *Charlie.* Nu i-ai zis despre Creeley?

Mă priveşte cu precauţie.

Riley îşi drege vocea.

— Charlie a fost cam reţinută în ceea ce priveşte viaţa ei. Dar nu-i nicio problemă. Cu toţii avem secrete.

Vocea lui e calmă. Întinde mâna şi mă trage mai aproape de el. Gestul lui mă face să mă simt mai bine. Uşurată.

Blue dă din cap.

— Eu îi ziceam Sue cea tăcută, pentru că o vreme nu a vorbit mai deloc. Cum ziceau că se cheamă asta, Charlie?

Scrâşnesc din dinţi, cumpănind dacă să răspund ori ba.

— Mutism selectiv, îşi aminteşte brusc Blue, căţărându-se pe balustradă cu picioarele ei netede şi sclipitoare. În anumite împrejurări, taci mâlc cum ar veni sau ceva de genu'. Şi eu am un pic din toate. Sunt un soi de corcitură psihică, dacă vrei.

— Interesant, zice Riley. Spitalele sunt interesante, nu-i aşa? Toţi cei pe care-i întâlneşti par să fie imagini ale tale în oglindă. Am petrecut şi eu ceva timp prin spitale, aşa că ştiu ce zic. Cât se poate de tulburător.

Colţurile gurii îmi tremură uşor. Încep să intru în panică; simt că nu ţin pasul cu felul în care vorbesc despre mine şi cu uşurinţa cu care se înţeleg. Scrâşnesc din dinţi şi o săgetez pe Blue cu privirea.

— Ea desena tot timpul.

Îşi stinge ţigara.

— După ce s-a adaptat, în fiecare zi era nevoie să fie dată afară cu forţa din sala de lucru manual. Numai ei îi plăcea. Eu nu-s în stare să fac niciun rahat d-ăla, cu pretenţii artistice.

— Are un ochi excelent pentru linii, zice Riley aruncându-mi o privire fără să zâmbească. Ai aflat despre mica ei expoziţie?

Blue îşi continuă vorba ca şi cum nu l-ar fi auzit pe Riley.

— Doamne, cât am urât locul ăla! De-abia aşteptam să ies. Ne ţineau ca pe vite şi ne tăiau felii din creier, nu-i aşa, Charlie?

— Dar tu, Charlie? mă întreabă Riley terminându-şi berea. Tu ardeai de nerăbdare să ţi se dea drumul?

Faţa lui Riley e obosită, dar frumoasă, şi mi-e atât de familiară încât simt cum dorul de el creşte uşor, dar îl înăbuş când văd cum se tachinează unul pe altul cu brichetele şi ţigările.

— Nu, răspund încet. Mi-a plăcut al dracului de mult. Nu mi-am dorit niciodată să plec de acolo.

Blue izbucneşte în hohote de râs.

— Păi da! Înainte să ajungi acolo, dormeai pe un capac de canal din care ieşeau aburi. Cum să nu-ţi placă?!

Riley mijeşte ochii.

— Capac de canal? zice el încet.

Mă uit la el. Îmi dau seama dintr-odată că nu-şi aminteşte că, acum câtva timp, când am stat pe verandă, în timpul sezonului ploios, i-am povestit că am trăit pe străzi. Nu-şi aduce aminte. Pentru că e tot timpul matolit. Mă cuprinde un val de tristeţe adâncă.

Blue îşi mută privirea de la Riley înspre mine. Păleşte la faţă. Îşi stinge ţigara de balustrada verandei şi bâiguie:

— *Îmi pare rău.*

Riley murmură:

— Hmmm.

Intră în casă şi ne aduce alte sticle, îşi aprinde alte ţigări, deviază discuţia. Vorbesc despre mine ca şi cum n-aş fi de faţă, mă tachinează şi râd de mine când mă înroşesc la faţă. În cele din urmă, vecinii intră în casă, se sting luminile, pe stradă se aşterne liniştea, dar Riley şi Blue sunt tot în vervă, fac schimb de ţigări şi chicotesc amândoi pe înfundate, despre muzică şi politică.

La un moment dat, încep să adun sticlele şi scrumierele pline, bag chitara lui Riley înapoi în tocul ei, o ajut pe Blue să se ridice în picioare ţinând-o de cot. Se vaită:

— De ce nu putem rămâne aici? E încă devreme! Sunt în vacanţă, ce mama dracului!

O iau acasă cu mine şi, în timp ce urcăm scările înguste spre camera mea, o sprijin ca să se poată ţine pe picioare. Când ajungem, mă cuprinde brusc groaza când îmi cade privirea pe singura canapea, care stă lipită de perete. Blue se duce înspre toaletă împleticindu-se şi trăgându-şi în jos pantalonii scurţi.

— Îmi cer scuze, zice ea.

Sunetul jetului de pipi răsună puternic în vas.

Se prăbuşeşte pe pat şi dă din picioare.

— Să-mi scoată cineva pantofii, vă rog.

O descalţ de pantofii cu talpă ortopedică periculos de înaltă şi îi

arunc într-un colţ.

— Închide lumina. Veioza aia mă termină.

Folosesc toaleta pe întuneric şi mă spăl pe dinţi, îmi dau cu apă pe faţă, îmi pun nişte boxeri şi un tricou şi, înainte să mă întind lângă ea, o privesc fix, mă uit cum stă ghemuită în patul meu. Îmi fac loc împingând-o cu şoldul. Simt brusc un val de *dor* de Ellis, de felul în care ne ghemuiam împreună în patul ei, vorbind în şoaptă, fiecare simţind pe faţă răsuflarea caldă a celeilalte. Îmi lipesc uşurel şoldul de cel al lui Blue. E foarte caldă.

De pe coridor se aude slab un televizor.

— Ce a zis vedeta rock despre cicatricile tale, Charlie?

Închid ochii.

— Ce cauţi aici? mă întreabă Blue somnoroasă. Du-te înapoi la iubitul tău.

— Nu mă duc.

Blue nu mai zice nimic câteva clipe.

— Nu trebuie să-ţi faci nicio grijă din pricina mea sau ceva de genu'. Vreau să zic, îmi place să flirtez, mă simt bine, dar nu sunt… Niciodată nu aş… Ce vreau să spun este că mai mult joc teatru, pricepi, Charlie?

Trage pătura şi se întoarce cu faţa la perete.

— Şi să ştii, continuă ea cu o voce tot mai adormită, dar oarecum tăioasă, că o iubită *are voie* să se atingă de chitara iubitului. Te-ai supărat pe mine că am cântat la ea şi pun pariu că ţie nici nu ţi-a trecut prin gând că ai voie să o ţii în mână, dar să ştii că *ai voie.* Că doar n-o fi el un soi de zeu.

Vorbele ei ustură un pic, pentru că are perfectă dreptate. Dar nu ştiu ce să răspund, aşa că nu zic nimic. Când am impresia că a adormit, pentru că începe să respire adânc, iar eu sunt pe punctul de a mă scufunda în întuneric, murmură dintr-odată:

— Hei! Să-mi aminteşti. Am ceva pentru tine. De la Louisa.

Dimineaţa, are faţa albă ca hârtia, dar e plină de energie şi soarbe cu poftă din cafeaua pe care i-am luat-o de la cafeneaua de pe stradă.

Face baie în cada minusculă şi-n timpul ăsta eu spăl câteva căni în chiuvetă. Nu e ruşinoasă ca mine; în timp ce se lasă pe spate, iar apa îi scaldă sânii, pot vedea pe corpul ei întreaga sa poveste. După baie, îşi ia medicamentele unul câte unul şi apoi aliniază flacoanele pe pervaz. Mă întorc cu gândul la mesajul ei, în care îmi zicea că i se prescriseseră o groază de medicamente.

— Am nevoie de un leac pentru mahmureală.

Îşi trage pe ea un tricou. Are mâneci scurte. Cicatricile de pe braţe, provenite de la arsuri, sunt făcute meticulos, cu grijă.

— Şi de un suc. Cum ar fi o Cola uriaşă.

Arăt către tricou şi către braţele ei.

— Pe tine nu… adică, dacă te vede lumea?

Se încruntă.

— De ce dracu' mi-ar păsa dacă vede lumea, Charlie? *Asta* e. Asta sunt eu.

Trage de tricoul meu cu mâneci lungi.

— Tu ai de gând să trăieşti toată viaţa aşa, în întuneric? E mai bine să iei lucrurile în piept. Şi ştii ce mă mai înfurie la culme? Dacă un tip are cicatrici, lumea le consideră un căcat de act de eroism sau ceva de genu'. Femeile însă? Noi suntem doar nişte ciudate care provoacă repulsie. Uită-te la iubitul tău. Adică, nu vreau să fiu rea, îmi place de el, cu farmecul ăla al lui ştrengăresc, pe care îl pune la treabă fără niciun efort, dar are probleme serioase.

Se preface că bea ceva.

— Ia zi, de ce nu i-ai povestit despre spital şi despre faptul că ai trăit pe stradă? El poate să aibă probleme, dar tu nu poţi?

Cuvintele ei încep să se precipite într-o izbucnire de mânie, ceea ce mă surprinde.

Simt că îmi dau lacrimile. Se mişcă prea repede pentru mine.

— Nu ştiu.

Înghit în sec.

— Nu vreau decât să-mi iau ceva de mâncare, bine? Putem face asta?

Caut în buzunar după nişte bani, dar Blue îmi dă mâna la o parte.

— Nu-i nevoie. Fac eu cinste. Îmi pare rău. Pe bune. E-n regulă.

Îşi pune geanta pe umăr.

— Hai să mergem. Dacă nu fac repede rost de Cola aia, cred c-o să vomit.

Blue comandă pentru amândouă omletă, suc cu gheaţă şi buritto cu cartofi şi ardei iute. Înfulecă cu lăcomie, şopteşte comentarii răutăcioase la adresa fundului mare al chelneriţei şi face glume deocheate cu recipientele de sare şi piper, în formă de cactus. Comandă încă un suc şi o brioşă cu scorţişoară, a cărei glazură i se lipeşte de buza de sus.

Aruncăm o privire prin neobişnuitul magazin de peruci de pe Congress Street. Blue îşi cumpără nişte cercei cu pene şi încearcă tot felul de peruci tapate, viu colorate. Ne îndreptăm spre centru fără o ţintă precisă, minunându-ne de faţada curată, ca o prăjitură, a Catedralei St. Augustine, admirând Altarul Dorinţelor El Tiradito, elegant şi singuratic, cu mormanele de *veladoras*{17} arse. Blue zăboveşte o vreme să privească în găurile din zidul spălăcit şi şubred al altarului, la bileţelele cu dorinţe şi la ofrandele lăsate de oameni, la lumânările topite, la fotografiile rigide, decolorate. Ating cu mâna o nişă goală. Oare nu ar trebui să aduc aici o fotografie cu Ellis? Îmi trec

degetele peste piatra netedă.

Blue e foarte tăcută în drum spre casă. Trag în piept aerul de început de noiembrie şi privesc întinderea albastră a cerului. În perioada asta, în Minnesota au căzut toate frunzele din copaci, iar cerul e cenuşiu, anunţând frig şi iarnă. Poate că a şi nins o dată-de două ori. Însă aici nu e decât cer albastru şi o căldură care parcă nu se mai termină.

Odată ajunse în cameră, Blue se instalează în fotoliu şi butonează telefonul mobil. Când o întreb aşa, ca din întâmplare, cât are de gând să rămână, o umbră i se aşterne în privire.

— Credeam că ţi-am zis că n-am unde să mă duc, Charlie. Tu ai mare noroc cu locul ăsta. E foarte drăguţ. Uită-te şi tu, e al naibii de însorit chiar şi iarna. Sunt 23 de grade afară chiar şi acum.

Îşi lasă capul în jos.

— Nu mă vrei aici, Charlie?

Şi vreau, şi nu vreau, şi vreau, şi nu vreau.

Schimb subiectul.

— Ce mai fac cei de la Creeley, ce mai ştii de ei?

Blue clatină din cap într-o parte şi-n alta.

— Nu prea ştiu, nu sunt la curent. Isis a plecat imediat după tine. Louisa nu o să iasă niciodată, proasta naibii. Fie o să moară, fie o să rămână închisă acolo pe viaţă, pot să jur. O, la dracu'!

Se năpusteşte după geantă şi scormoneşte prin ea până găseşte ceva. Scoate zece caiete cu coperte în alb şi negru, legate cu o panglică roşie.

— Louisa mi-a zis să-ţi dau astea.

Sunt grele. Mi-o şi imaginez pe Louisa, cu părul ei blond-roşcat răsucit în jurul capului, zâmbind când o întreb ce tot scrie în caietele alea. *Povestea vieţii mele, Charlie.*

— Nu ai de gând să arunci o privire? mă întreabă Blue.

— Poate mai târziu.

Le bag în rucsac. Nu pare ca Blue să fi umblat la panglică, dar cine ştie. Nu vreau să le las la vedere. Poate că înăuntru sunt lucruri pe care Louisa vrea să le văd doar eu. Poate că vreau să păstrez cuvintele ei doar pentru mine.

Blue se reaşază confortabil în fotoliu.

— Am primit un mesaj de la Jen S. Dooley a părăsit-o. A ratat nu ştiu ce bursă şcolară de baschet şi a cam recidivat, dar ai ei nu au aflat încă.

— Tu stai de vorbă cu cineva? o întreb pe Blue. Vreau să zic, te duci la întruniri sau ceva de genu'?

Blue soarbe din berea pe care şi-a cumpărat-o înainte să ne întoarcem în cameră.

— Nţ, nu mai am nimic de spus. Dar tu?

— Am corespondat cu Casper prin e-mail o vreme, dar nu mi-a mai răspuns de ceva timp.

— Întotdeauna ai fost un fel de animal de companie al ei. Toate ştiam asta. Mare căcat.

Blue se ridică brusc, începe să scoată haine din geantă şi le împrăştie pe canapea.

Închid încet fermoarul rucsacului.

— Lui Casper îi plăcea de toată lumea, răspund eu pe un ton calm, dar ceea ce îmi spune Blue mă face să mă simt vinovată. Poate chiar *am fost* animalul de companie al lui Casper, proiectul ei special, chiar şi numai puţin.

— Ba nu-i plăcea de toată lumea. De *mine* nu i-a plăcut niciodată. Ai impresia că mi-a trimis vreun e-mail după ce am ieşit? *Nu.*

Stă cu spatele la mine şi îşi strânge părul într-un coc. Acolo, pe ceafă, se află rândunica durdulie şi albastră, care urmăreşte totul.

Ca să destind atmosfera, o întreb ce are de gând să facă cât timp sunt la muncă. Blue ridică din umeri şi se îndreaptă agale spre bucătărie.

Când o văd că ia sticla de pe pervaz şi îşi clăteşte un pahar, vreau să-i spun: *Opreşte-te!*. Dar cine sunt eu să-i spun asta? Sunt şi eu la fel de pierdută.

— Păi, ştii tu. O să ies pe afară. Poate că o să stau de vorbă cu vecinii tăi.

Se întoarce înspre mine şi îmi zâmbeşte, iar dinţii ei noi par un zid strălucitor.

Îi spun cu mâna pe uşă:

— Blue, ia-o mai uşor cu chestiile alea, bine? Poate mai facem o plimbare diseară, doar noi două. E o vreme numai bună pentru o plimbare de seară.

Îi zâmbesc plină de speranţă, dar ea se mulţumeşte să îmi facă semnul păcii şi îşi butonează mobilul.

Când mă întorc de la muncă, nu e în apartament. O găsesc acasă la Riley, în camera din faţă. Aud râsete încă din stradă, când cotesc către casa lui. Simt crampe de teamă în stomac în timp ce urc treptele care duc pe verandă; mă uit prin uşa cu plasă la ei doi, aşezaţi pe podea, înconjuraţi de scrumiere pline de mucuri de ţigară şi de pahare de băutură: Blue zdrăngăne la chitara lui Riley, iar el îi corectează cu grijă mişcările degetelor. El spune glume cu o voce tărăgănată, ea râde îmbujorată toată, bucurându-se de toată atenţia lui. Simpla vedere a felului în care îşi ating mâinile îmi face rău. Blue mi-a spus că n-ar face niciodată ceva cu el, aşa este, şi cu toate astea… Imediat mă simt de tot căcatul – oare nu tot ea mi-a spus că se simte singură? Iat-o aici, distrându-se cu cineva care îi acordă atenţie.

Părul îi cade pe obraji, ca un evantai mătăsos. Blue – Patsy, *Patricia* – pare foarte veselă, şi, dintr-odată, nodul pe care îl simt în stomac slăbeşte puţin. După ce mi-a zis că pe ea Casper nu o simpatiza aşa cum mă simpatiza pe mine, n-ar trebui oare să aibă dreptul măcar la atâta lucru?

Când intru încet pe uşă, se uită la mine cu un zâmbet larg şi îmi povesteşte încântată la culme cum a scos-o Riley la un pahar la Tap Room şi la cină la Grill. Iar dimineaţă, îmi mai spune ea, o s-o ducă la o plimbare cu maşina, să-i arate locurile care merită văzute.

Îmi simt stomacul în gât. Pe mine nu m-a dus niciodată la plimbare cu maşina. Blue pare superîncântată, iar degetele ei ating uşor coardele chitarei. Îmi îndrept privirea către Riley, care scrijeleşte cu unghiile eticheta de pe cutia de bere.

Poate că i-a făcut doar nişte promisiuni pe care nu o să le respecte, din dorinţa de a fi amabil cu ea, după care o s-o dezamăgească. Pe bune: cu ce maşină? Şi unde să se ducă? Are de gând să chiulească de la muncă? Încep să mă enervez.

Mă trântesc pe canapeaua de catifea vişinie. Riley ridică privirea şi în sfârşit mă vede, se apleacă, îmi ridică un crac al salopetei şi mă pupă pe genunchi.

— A, salut, fii atentă, te-a căutat proprietarul, zice Blue pufăind din ţigară. Cum îl cheamă, Lonnie?

— Leonard, îi răspund eu îmbufnată.

Îşi muşcă buza concentrându-se să aşeze corect degetele pe coardele chitarei. Are unghii frumoase, albe şi atent pilite.

— Voia să ştie cât o să rămân p-aici, pen'că este o cameră mică rău şi faze de genu' şi zicea că s-ar putea să ai de plătit ceva în plus.

Pălesc la faţă. Blue observă şi clatină din cap.

— Nu-ţi face griji, Charlie, am eu bani şi, pe deasupra, o să muncesc pentru banii în plus la chirie.

Radiază de bucurie.

— De acum încolo, sunt persoana care se ocupă de întreţinerea clădirii. Doar n-am mers degeaba pe atâtea şantiere cu taică-meu, nu? Ai văzut casa scării? Am reparat-o azi. Am putea fi colege de cameră pentru totdeauna.

Zâmbeşte larg, iar ochii îi strălucesc.

Pare atât de fericită şi plină de speranţă, că mă cam topesc. Mă simt destul de bine de când stă cu mine. Nu mai e aşa cum era la Creeley.

Fetele de la True Grit, Temple şi Frances şi Randy, vorbesc mereu despre colegele lor de cameră. Poate fi amuzant să locuieşti cu încă o fată.

— Da, îi răspund, încercând să schiţez un zâmbet. Ar fi super, Blue.

Riley râde şi el, dar parcă nu e râsul lui.

— Auzi la tine, Blue! Nu mai spune aşa. Nu vreau să-mi pierd fata

din cauza celei mai bune prietene a ei. Numai datorită ei mai funcţionez. Îmi revendic drepturile.

Mă strânge un pic cam tare de genunchi.

Blue ridică din sprâncene. Încearcă să-mi prindă privirea, dar eu mă ridic şi mă ofer să mai aduc de băut. Şi o ţin tot aşa, tot aduc băuturi pentru toţi, inclusiv pentru mine, până când ajung să mă clatin pe picioare la fel de tare ca ei.

Mă complac din ce în ce mai rău în situaţia asta, pentru că aş fi vrut ca Blue să fie altfel când a venit, aş fi vrut să fie mai bună, ca să am şi eu mai mult curaj să fiu mai bună.

Sau poate că aşa a fost scris să se întâmple.

Mai târziu, după ce în casă se aşterne liniştea şi Blue adoarme pe canapea, cu mâinile cuibărite între genunchi, mă duc cu Riley în camera lui; îi simt răsuflarea pe umăr. În cameră e răcoare; ferestrele sunt deschise.

Stă în spatele meu, îşi lipeşte corpul de mine şi-mi răsuflă în obraz.

— Prietena ta vorbea tâmpenii când zicea să împartă camera cu tine, nu? Nu ştiu ce să cred despre asta.

Închid ochii ameţită. M-am săturat groaznic să beau, să fiu nevoită să fac curat după el când e prea dus. Să-l car în pat. Să-l trezesc ca să meargă la muncă. Unde sunt? Ce fac?

Vorbesc cu jumătate de gură, mă doare gâtul de la ţigări, dar mă forţez să vorbesc şi mi se simte mânia în voce şi îmi dau seama că şi el o simte; corpul lui se dă în spate, abia mă mai atinge.

— Nu-mi dai voie nici măcar să am o prietenă? Nici măcar una singură?

Mi se împleticesc cuvintele şi intru un pic în panică. Nu vreau să-mi pierd cumpătul, dar furia din mine se face tot mai mare, iar alcoolul o împinge mai departe, lacom.

— Hei, stai, zice Riley cu o voce blândă. N-am…

— Adică, ai habar cât de greu e să stau numai în preajma ta tot timpul? În condiţiile în care tu eşti tot timpul varză?

Riley nu zice nimic.

Ridic tonul. Îi dau mâna la o parte, mă lipesc de perete, cu fereastra deschisă deasupra capului. Oare mă aud vecinii?

— Niciodată nu m-ai întrebat nimic despre mine. Niciodată nu m-ai întrebat nimic despre cicatrici. Sau despre părinţii mei. Blue măcar ştie, înţelege…

— Hei, ascultă-mă, toţi ajungem în căcat, iubito, n-am întrebat pentru că…

— N-ai întrebat pentru că nu cred că-ţi pasă cu adevărat; important este să fiu aici când ai nevoie de mine.

O prăjitură sau o carte sau un disc de pe raft, cum a zis Julie.

Mă întorc pe cealaltă parte. Din cauza ameţelii şi a întunericului din

cameră, îi disting chipul cu greu. Şi el e la fel de beat, de-abia îşi ţine ochii deschişi. Oare o să-şi amintească *asta*?

— Ia de-aici, Riley, ascultă. Uite în ce căcat am ajuns eu. Am avut o prietenă care a încercat să se sinucidă şi a fost vina mea. Şi i-am spart maică-mii nasul şi m-a dat afară. N-am dormit niciodată pe capace de canal, dar fii atent *aici:* un codru de pâine poate să-ţi ajungă o săptămână, dar tot rămâi fără provizii.

Cuvintele dau năvală, mi se adună în gât ca nişte nori scămoşi, dar nu mă pot opri.

— Când îţi cer mărunţiş o să-mi dai, pentru că sunt mică şi par tristă şi sunt murdară şi tu ai nişte gânduri ascunse în ce mă priveşte, pentru că sunt mică şi tristă şi murdară. Te gândeşti că, cine ştie, ai putea face unele lucruri cu mine şi că eu te-aş lăsa, pentru că am nevoie de bani. Şi eu ştiu asta, aşa că, atunci când spun că ar trebui să mergem în parc, să putem sta de vorbă între patru ochi, o să vii bucuros cu mine, o să fii încântat şi emoţionat.

Riley şopteşte:

— Nu!

Îşi acoperă faţa cu mâinile.

— N-o să mă mai uit la tine în parc, când prietenii mei or să sară pe tine din tufişuri. Sau când o să plângi pentru că te bat cu lanţuri, îţi iau banii, îţi distrug costumul cel bun. Gata, mi-a ajuns. Oricum, cine te pune să ţii atât de mulţi bani în portofel? Eşti aşa de prost, frate, prost ca noaptea.

Riley zice *Opreşte-te!,* dar nu mă opresc, pentru că vreau să-l rănesc, să-l rănesc rău pentru felul în care a privit-o pe Regan, sau pentru ce-o fi fost între el şi Wendy sau pentru felul în care a râs cu Blue şi pentru că nu mă lasă să fiu prietenă cu ea, dar mai ales pentru că sunt cumplit de obosită.

M-am săturat groaznic *să beau* şi *să fiu disperată.* M-am săturat *de mine* şi sunt furioasă pe *mine.* Pentru că am acceptat să devin tot mai mică, în speranţa că o să mă bage mai mult în seamă. Dar cum să te bage cineva în seamă dacă devii tot mai mică?

Dau aşternuturile la o parte, trec peste el înghiontindu-l şi vorbesc încontinuu, chiar şi în timp ce trag salopeta pe mine şi încerc să prind bretelele. Nu reuşesc. Îmi tremură mâinile. Aşa că îmi leg nenorocitele de bretele în jurul mijlocului.

— Şi dacă încerci să te descurci de una singură, un tip încearcă să te violeze într-un tunel şi e praştie de drogat şi are forţă. Îşi bagă mâinile în pantalonii tăi, îşi introduce degetele în tine, îşi îndeasă umărul în gura ta, ca să nu audă nimeni cum ţipi. Şi poate că te salvează doi băieţi, doi băieţi de treabă. Şi dacă intri în cârdăşie cu unii, ai face bine să nu uiţi cine-i şeful grupului, că altfel o să încerce şi el să-ţi facă rău.

Mă aplec cât mai aproape de faţa lui Riley. Îşi închide strâns ochii.

— Am trăit într-o casă de curve. Cineva a încercat să mă vândă pe bani. Aşa că am încercat să mor. Asta-i povestea mea, Riley. Când o s-o aud pe a ta?

Gâfâi. Şi-a acoperit faţa cu amândouă mâinile.

— Riley, zic eu cu o voce răguşită. Riley, trebuie să ne oprim. Tu trebuie să te opreşti. Nu vreau să mori, Riley. Te rog, opreşte-te. Nu vreau să mori. O să te opreşti?

Vocea lui răsună mai puternic decât m-aş fi aşteptat.

— Nu!

Mai să mă împiedic când mă reped afară din cameră, împleticindu-mă. O ridic pe Blue de pe canapea trăgând-o de tricou. Se clatină când încearcă să stea în picioare.

— Ce mama dracului, Charlie… ceeeee?

Părul îi acoperă faţa.

O târăsc afară şi mă încalţ cu ghetele în timp ce ea se poticneşte pe verandă, încercând să-şi bage sandalele.

— Ce mama dracului? V-aţi certat sau ceva de genu'?

— Vreau să plecăm. Haide! Te rog, grăbeşte-te, Blue.

Cobor în fugă treptele verandei, trăgând adânc aer în piept.

Nu pricep nimic din ce s-a întâmplat, sunt tulburată şi beată şi mă mănâncă pielea.

— Trebuie să fiu în siguranţă. Te rog. Acasă.

— Da, bine, bine.

Blue îşi încheie nasturii de la jeanşi şi coboară tropăind pe treptele verandei. E încă pe jumătate adormită, beată.

Nu mai vreau să beau nu mai vreau să beau nu mai vreau să beau nu mai vreau să *fiu singură.*

Trebuie să o susţin în timp ce mergem; corpul ei atârnă moale, ca un jeleu. Îi spun încet:

— Blue, hai să ne oprim, hai să terminăm cu toate astea, bine? Ştii tu, hai să n-o mai dăm în bară.

— Super, bâiguie ea. E super, bine, e-n regulă.

— Te rog.

Cerul e acoperit de nori lăptoşi. Simt mirosul dulceag al şamponului lui Blue, chiar dacă duhneşte a alcool şi tutun. Sunt cât se poate de conştientă că Riley nu m-a strigat când am plecat, că nu a venit în fugă pe verandă. Că nu a făcut nimic.

Bulgărele dinăuntrul meu o mai culege şi p-asta şi o adaugă la grămadă.

DIMINEAŢĂ, ÎN TIMP CE MĂ ÎNTORC CU DOUĂ CAFELE de la cafeneaua de pe stradă şi simt că îmi crapă capul de durere de la mahmureală, îmi pică ochii pe peretele de pe casa scării. Blue avea dreptate; a lipit găurile şi crăpăturile şi le-a netezit cu şmirghel. Peretele e neted şi fin. Blue pare mândră.

În holul clădirii miroase a curat; când m-am întors cu cafelele, am găsit-o pe Blue lângă o găleată şi un mop ud. Se ocupase de perete cu o zi înainte; acum făcea curăţenie pe coridor şi în hol, preocupată de aspectul podelei de lemn, încercând să-şi dea seama cum ar fi trebuit lustruită. Arăta extraordinar de odihnită după o noapte lungă de beţie.

Nu cred că-şi aminteşte de noaptea trecută. Sunt sigură că nici Riley. Când am plecat după cafea, am avut nevoie de toată voinţa de care sunt în stare ca să nu o iau în direcţia opusă, să cotesc spre casa lui, să urc treptele de la verandă şi…

Pe frunte îi lucesc broboane minuscule de sudoare.

— Ce poţi face dacă ai o specializare în limba engleză? mă întreabă ea. După cum se vede, numai aşa ceva.

Râde şi face o moacă hazlie.

— Universitatea din Wisconsin, Madison, zice ea brusc. Nu sunt chiar o ratată, Charlotte.

— Ştiu asta, Blue. Cred că e grozav.

— Asta e ziua ta cea mare! Nu ai emoţii?

Ia una dintre cafele şi soarbe încântată.

— La dracu', mă omoară capul.

Încuviinţez din cap.

— Ba da, am emoţii.

Mă gândesc ceva mai mult la asta, încercând să-mi distrag atenţia de la Riley.

— Chiar am mari emoţii.

— Super! Aşa şi trebuie. Vii mai târziu să mă iei, să mergem împreună la galerie?

— Da, sigur. Mă duc să trag un pui de somn înainte să mă duc la muncă, bine?

Blue mă salută şi o pornesc spre cameră. Simt un gol în stomac. Încă sunt supărată din cauza disputei cu Riley şi mă întreb dacă măcar o să fie acasă sau dacă o să vină la expoziţie mai târziu. Simt că între noi lucrurile au rămas cumva nelămurite şi nu-mi place asta.

LUCREZ DE LA CINCI LA ŞAPTE, după care Temple îmi spune că mă pot duce la expoziţie. L-a pus pe Tanner să servească la tejghea, iar ea se ocupă de espressor. Oamenii se îngrămădesc în cafenea, îmbrăcaţi în cele mai caraghioase costume cu putinţă, cu feţele vopsite în negru şi cu o expresie cadaverică. Julie e afară, serveşte cidru cald dintr-un recipient de tablă.

Tanner aranjează recipientele de cafea sus, pe vitrinele pentru produse de patiserie, lângă nişte teancuri de pahare de unică folosinţă şi o cutie pentru bani. Temple a printat un anunţ mare: CAFEA PĂ ÎNCREDERE, 1 COCO. Linus se ocupă de grătar, iar Randy îmi ţine locul la spălatul vaselor şi pregăteşte mâncarea.

— E-n regulă, zice Temple. Am rezolvat. Du-te şi rupe-le gura, fată!

Pe bulevard domneşte o nebunie totală graţie sărbătorii *All Souls* sau *Día de los Muertos*. Dansatoare din buric, copii şi adulţi îmbrăcaţi complet în negru, cu cranii desenate pe faţă; copiii mici au ataşate pe spate aripi galbene, străvezii. Jongleri cu focul, oameni pe picioroange, cântăreţi din cimpoi cu fustanele şi cranii desenate pe faţă. Zgomotul e incredibil, iar peste fiecare sunet se suprapune bubuitul uriaşelor tobe japoneze taiko. Oamenii poartă pe nişte prăjini schelete uriaşe, pe ale căror cranii atârnă jobene. O femeie îmbrăcată complet în negru, cu ochii atât de creionaţi cu negru încât par nişte adâncituri, are desenat pe faţă un craniu auriu. Ţine o umbrelă neagră, de a cărei margine sunt agăţate cranii în miniatură. Un grup de persoane îmbrăcate în alb, în nişte robe vaporoase şi cu cranii colorate desenate pe faţă (asta a fost ceva ce a trebuit să-mi arate Temple pe telefonul ei: feţele erau pictate în alb, iar pe deasupra erau desenate modele colorate, care aduceau întru câtva cu florile), poartă pe deasupra capetelor un şarpe din hârtie presată, lung de şapte metri. Poliţai şi maşini de poliţie, oameni care poartă măşti, oameni care par pe altă lume, cu tot felul de instrumente, se plimbă de colo-colo. Îi zăresc pe punkiştii de la Dairy Queen făcându-şi veacul în faţă la Goodwill; fumează şi privesc mulţimea încruntaţi. Şi ei şi-au pictat faţa în alb şi şi-au dat cu negru în jurul ochilor. Punkista mă observă şi scoate limba printre buzele vineţii.

Încerc să rămân pe trotuarul de pe partea opusă a bulevardului, strecurându-mă printre oameni. Vacarmul mulţimii, combinat cu bubuitul diverselor tobe şi cu muzica, e asurzitor. Poliţiştii stau la marginile procesiunii, încercând să-i ţină pe toţi pe carosabil, dar e dificil; oamenii apar şi dispar, strigă şi râd. Pretutindeni sunt mimi şi standuri de produse de artă şi artizanale. Fachirii trec pe lângă mine şi tresar când o femeie se opreşte chiar în faţa mea şi îşi introduce cu grijă flacăra în gură şi în jos, pe gât. După aceea o scoate şi scuipă foc, îndepărtându-se în fugă. Îmi croiesc drum înspre pasaj şi răzbesc de cealaltă parte a străzii, mă desprind din îmbulzeală şi o iau înspre

apartamentul meu, lăsând în urmă strigătele şi bubuiturile de tobă ale procesiunii.

Blue nu e în cameră. Hainele ei zac împrăştiate pe canapea, iar în aer pluteşte fum de ţigară. Trag o înjurătură când văd dezordinea pe care a făcut-o: scrumiere pline, pahare cu urme de ruj, pungi mototolite de la prăvălia de pe stradă. Pe covor sunt împrăştiate resturi de salată şi roşii. Pe marginea chiuvetei au rămas pete de scuipat amestecat cu pastă de dinţi. Ochii mi se opresc o clipă asupra telefonului fiţos al lui Blue, lăsat pe măsuţa de cafea; ecranul e crăpat în formă de pânză de păianjen, ca şi cum ar fi fost trântit de pământ. Mi se strânge stomacul. Blue are întotdeauna mare grijă de telefonul ei de fiţe.

Acum, uitându-mă în jur, la dezordinea care domneşte în apartament, îmi dau seama că ceva nu este în regulă, că s-a întâmplat ceva. Unde e Blue? Poate că s-a dus acasă la Riley. Trag aer în piept, încercând să nu mă las deranjată nici de asta. Poate că Blue a primit nişte veşti proaste şi a avut un acces de furie. Stau în cumpănă dacă să mă duc imediat acasă la Riley, să văd dacă e acolo, sau să mă pregătesc pentru expoziţie. Fac câteva exerciţii de respiraţie. Mă hotărăsc să mă pregătesc. Probabil că Blue şi-a ieşit din minţi pentru cine ştie ce prostie. Mai întâi mă pregătesc pentru expoziţie şi apoi o să trec pe la Riley.

E pentru prima dată după luni în şir, când port altceva decât salopete tăiate. Am găsit la Goodwill o fustă de bumbac neagră şi largă şi o ie maro-închis. Le trag pe mine, mă încalţ cu nişte sandale pe care le-am găsit aruncate pe o alee şi îmi dau cu apă pe faţă. Îmi netezesc părul în oglinjoara din baia de pe coridor, în care mi se vede întotdeauna doar o parte a feţei. Aproape că-mi acoperă urechile. Încerc să văd cum îmi stă dacă îl dau într-o parte şi mă uit la găurile goale din urechi.

Mi se pare simpatic să-mi văd culoarea naturală după atâta vreme, după ani întregi în care mi-am vopsit părul roşu sau albastru sau negru. E şaten cu şuviţe închise, castanii.

Cred că faţa mea arată mai bine decât arăta cu câteva luni în urmă; pielea e mai curată, cearcănele de sub ochi s-au mai estompat. Mă întreb dacă lui Riley i se pare vreodată că sunt frumoasă sau drăguţă sau *ceva* acolo, pentru că nu mi-a spus niciodată. Când mă gândesc din nou la el, mi se face iar rău. Amintirea nopţii trecute mă face să simt un gol ciudat în stomac.

Nu, aşa a spus.

Mă privesc în oglindă. *Orice ar fi,* îmi zic, *nu o să beau nimic în seara asta.*

Mă întorc în cameră şi scotocesc prin geanta verde de voiaj a lui

Blue, unde găsesc un ruj rozaliu, cu care îmi dau pe buze. Îmi accentuez conturul ochilor cu dermatograful ei şi estompez culoarea întinzând-o puţin cu degetele, sperând să obţin un aspect fumuriu, ca ochii de bufniţă. Încerc să fac şi eu ce am văzut de atâtea ori la Ellis, când se machia.

Îmi mişc degetele în sandale, pentru că nu sunt foarte comode. Bluza, fusta, rujul; prea multe lucruri noi dintr-odată. Mă descotorosesc de sandale şi îmi pun şosetele negre şi pantofii cu şiret. Sunt agitată şi sunt gata, dar mai întâi trebuie să o găsesc pe Blue.

Chitara lui Riley e pe verandă, la fel ţigările şi berea. În casă bubuie muzică jamaicană. Pe stradă e gălăgie, oamenii se adună pe verande şi în grădini, beau, fac grătare şi râd. Văzduhul vuieşte de larma mulţimii şi de bubuitul tobelor de la procesiunea All Souls.

Strâng ţigările şi sticlele de bere şi le duc în casă.

Blue e aşezată pe podea, în mijlocul livingului, cu spatele la mine, ghemuită şi înconjurată de vălătuci de fum, iar în faţa ei sunt împrăştiate carcase de discuri.

— Blue! strig eu, dar nu mă aude din pricina muzicii.

Îi ating umărul şi sare speriată, iar scrumul i se împrăştie pe genunchii dezgoliţi. Se întoarce înspre mine, cu ochii cât cepele; pupilele dilatate i se mişcă fără noimă.

— Blue?

Strâmb din nas la mirosul de plastic ars şi-mi dau seama că acesta vine de la Blue: *ea* miroase a plastic ars. Îşi şterge faţa, îşi scutură scrumul de pe genunchi şi zdrobeşte ţigara de podea, cu pumnul. În toată casă s-a răspândit miros de ars; un miros chimic, care-mi face ochii să lăcrimeze. Îmi ia puţin timp, dar până la urmă înţeleg ce se întâmplă.

Blue plânge. Îmi spune numele cu o voce răguşită.

— O, Doamne sfinte!

Mă trag în spate, ameţită, mă ustură nările. Mi se face rău de la stomac.

— Ce mama dracului ai făcut? De ce ai făcut din nou asta, Blue? Dinţii tăi…

Numai la asta mă gândesc: *dinţii tăi minunaţi.*

Pipa e pe podea, lângă genunchii dezgoliţi. De bărbie îi atârnă un fir lung de salivă.

În ochi are o licărire stranie; pe faţă i se întipăreşte dintr-odată jalea, făcând să i se lase pielea de pe obraji.

Spune: *Louisa şi-a dat foc.*

Încep să tremur atât de tare, încât sticlele pe care le ţin în mâini se ciocnesc între ele.

Blue îmi zgârie pantofii cu unghiile. Încearcă să mă ţină lângă ea.

Respiră zgomotos, gâfâie, iar ochii nu i se opresc din mişcare. O dau la o parte şi mă trag înapoi. Louisa? Louisa a murit? Corpul îmi este cuprins de răceală, apoi de fierbinţeală şi, în cele din urmă, de amorţeală.

Aud zgomot de ocean şi de tunete. Louisa. Ellis. Nu se poate să se întâmple din nou.

Mă împleticesc înspre bucătărie, strigându-l pe Riley. O să fiu bine, numai să îl găsesc pe Riley. Riley o mă strângă în braţe, împiedicând toate lucrurile rele să iasă la suprafaţă. El poate face asta, cel puţin în momentul ăsta, nu? Aşa cum a făcut când mi-a fost rău. Cel puţin pentru asta mă pot baza pe el.

În faţa ochilor îmi dansează puncte negre; simt furnicături pe piele; un fel de gheară îmi strânge gâtul pe dinăuntru.

În spatele meu, Blue care plânge; un plâns subţire, ascuţit.

Îmiparerăuîmiparerăuămiparerăuîmiparerăuămiparerău.

Şi-a dat foc. Louisa *şi-a dat foc.* Nu mai pot respira.

Primul lucru pe care reuşesc să-l văd în bucătărie este o combinaţie de culori mate, roşu şi galben; după aceea, faţa pătată a lui Wendy peste umărul lui Riley şi acel rânjet care lasă la vedere nişte dinţi ascuţiţi, îndreptat către mine. Riley se împinge în ea cu atâta violenţă, încât capul tipei se bălăngăneşte de parcă ar fi o păpuşă dezmembrată. Şi-o trag chiar acolo, pe blatul din bucătărie, el, cu faţa îngropată în gâtul ei, ea, cu picioarele goale atârnând pe lângă şoldurile lui, cu jeanşii scurţi prinşi într-unul dintre degetele de la picioare.

Wendy scoate un soi de sughiţ şi îmi face cu ochiul.

În cealaltă cameră, discul pare să se fi blocat dintr-odată şi urmează o pauză lungă, groaznică, până când Blue reuşeşte să pună acul la loc. Ochii larg deschişi ai lui Wendy seamănă cu nişte acadele în formă de spirală.

Sticlele goale îmi cad din mână şi se prefac în cioburi.

Ea izbucneşte în râs.

— Întoarce-te la lamele şi la mucurile tale de ţigară, fetiţo.

Sughiţă din nou.

Capul lui Riley se clatină şi se ridică. Se întoarce. Figura pe care o afişează nu mi-e cunoscută. E o figură diferită, care exprima atâta furie, încât simt cum corpul îmi paralizează de frică. Sunt incapabilă să mă mişc.

Îşi trage pantalonii maronii peste coapse şi se apropie de mine. Am îngheţat. Urlă la mine, dar eu nu mai sunt acolo, a început disocierea, plutesc tot mai departe de corpul meu împietrit. La fel cum se întâmpla cu Frank Nemernicul. Şi cu mama.

El o împinge tare pe fata care sunt eu, izbind-o de perete. Coperta înrămată a albumului *Little Crises Everywhere,* din spatele ei, cade pe podea. Sticla se face ţăndări şi crestează spatele pulpelor fetei şi se

aşterne pe jos, la picioarele lor.

El urlă: *Nu e nimic aici! Nu vezi? Nu înţelegi?* Din gura lui sar stropi de salivă, care îi acoperă fetei obrajii. Cum-necum, ea reuşeşte să-şi simtă mâinile. Începe să-l lovească în piept.

Foc, foc, pretutindeni, înlăuntrul ei.

Nu ştiu cine ţi-ai imaginat că sunt, dar asta e. O împinge pe fată cu obrazul în perete. *Ieşi afară din casa mea!* îi şopteşte el răguşit. Întoarce-te de unde ai venit!

Ieşi odată!

Procesiunea a ajuns la destinaţie, în centrul oraşului. Urna arde şi nori mari de fum şi de dorinţe şi de rugăciuni pentru cei morţi se ridică în aer. Mi-am venit în fire chiar în mijlocul haosului, dar vederea îmi este înceţoşată din pricina lacrimilor, iar întunericul creşte în mine. Toate feţele-cranii dimprejurul meu par acum să şoptească ceva şi îşi clănţăne dinţii. În timp ce alerg, mă izbesc de capete de copii. O femeie în negru plânge aşezată pe jos, cu faţa mânjită de vopsea. Mă gândesc la Louisa în timp ce oamenii mă împing şi îmi aruncă vorbe urâte. Louisa care a dispărut de pe faţa pământului, Ellis care a mers prea departe. Imaginea Louisei îmi apare în faţa ochilor, un nimb de flăcări, părul roşu-auriu cuprins de vâlvătaie. Scandările trec pe lângă mine, tobele şi cimpoaiele se învălmăşesc în urechile mele. La intersecţia de lângă Hotelul Congress, o văd pe Ellis dansând pe muzica celor de la The Smiths şi mă opresc brusc, iar ceilalţi se lovesc de mine şi mă îmbrâncesc. Încerc să o iau în altă direcţie, dar iat-o şi acolo pe Ellis, aplecată peste maşina ei de cusut, cu vârful limbii în colţul gurii. Noaptea târziu, Ellis îmi vorbeşte în şoaptă la ureche, în patul ei, îmi explică cu de-amănuntul ce i-a făcut un anume băiat şi cum s-a simţit. Ellis îmi găureşte urechile cu un ac sterilizat şi îmi dă vin ca să nu mai simt durerea. Prima dată când am luat amândouă LSD la o petrecere, am petrecut ore întregi holbându-ne una la alta şi râzând de felul în care faţa celeilalte se modifica şi se transforma într-un vârtej de felurite culori. Când am ascultat cum făcea Ellis sex cu un băiat într-un garaj, am mirosit ulei şi diluant pentru vopsea şi m-am întrebat cât avea să mai dureze. Am fost dată afară din şcoală şi Ellis a rămas şi m-am îndepărtat de ea şi băiatul-lup şi apoi părinţii ei, care au obligat-o să o termine cu mine. Lui Ellis îi plăcea să alerge de colo-colo, îi plăcea să încalce regulile, dar îi plăcea şi să meargă acasă, la patul ei pufos şi la chipsurile de cartofi şi la îngheţată şi la o mamă căreia încă îi plăcea să-i perie părul cu degetele şi care credea că faptul că şi-l vopsea mereu în altă culoare era un semn al spiritului ei liber. Răzbat printr-o încâlceală de schelete, mă răsucesc, m-am rătăcit. Lacrimile de crocodil care au năpădit-o pe Ellis când tatăl ei, Jerry, m-a alungat şi

nu aveam unde să mă duc, pentru că locuiam la ei de săptămâni întregi. Pastilele de pe podea nu erau ale mele, erau ale băiatului, dar Ellis n-a zis nimic. Mesajele pe care mi le-a trimis Ellis după ce s-a despărţit de el. *Foarte tare. Doare.* Da, ceva nu-i în regulă. Ellis şi Louisa şi Riley şi Blue şi tatăl meu, mort şi înghiţit de apele râului, tras în jos de greutatea propriei tristeţi. Tristeţea mea e din cauza lui sau din cauză că sunt a lui? Goluri. Goluri umane. Îmi răsucesc capul şi privesc prin mulţime, căutând un gol afară din toate aceste goluri umane, toate aceste mii de chipuri care îndrumă spiritele unui loc mai bun, care triază sufletele morţilor. Toţi au capete negre cu găuri în loc de ochi, găuri în loc de guri, boturi hrăpăreţe ale morţii. Sunt prea multe persoane în capul meu. Mă zgârii singură cu unghiile ca să le scot afară, să alung întunecimea care se răspândeşte înlăuntrul meu.

Alerg încotro văd cu ochii, bântuită de fantome.

ÎNTUNERIC. ÎN CAMERA MEA E ÎNTUNERIC. Întuneric beznă. În mine e întuneric beznă.

M-am zbătut să scap din procesiunea de All Souls şi s-a întâmplat ca pe vremuri, ca în trecut, m-am ascuns şi m-am făcut cât mai mică pe stradă şi am găsit o alee dosnică şi o pubelă şi m-am vârât între ea şi zidul de cărămidă al unei clădiri, înghiţită de întunericul din jur.

Iar acum m-am întors acasă sleită şi mi-am găsit camera devastată. Geanta verde de voiaj, poşeta lui Blue, hainele ei, totul e sfâşiat, rupt în bucăţi, călcat în picioare şi ciuruit. Pe măsuţa de cafea zdrăngăne o sticlă de whisky pe jumătate goală. Tot peretele desenat e mâzgălit acum cu ruj, feţele din desen sunt crestate de linii sângerii. A scris: *Cu drag, Wendy!*

Oare au venit aici împreună, după ce el m-a gonit? Au venit aici împreună să-mi distrugă lucrurile, hlizindu-se drogaţi? A fost pentru ei un alt mod de a ajunge la orgasm?

Din fotoliu curge umplutura, iar pe pernă zace nevinovat un cuţit.

Mă dezbrac de toate hainele noi şi rămân în mijlocul camerei, goală.

Nu te faci niciodată bine.

Trag patru guri de whisky. În urechi îmi bâzâie sute de albine. Micile creaturi dinăuntrul meu îşi ascut ghearele, îşi pregătesc unghiile. Cântă. Mai beau puţin, mă pun în patru labe şi mă târăsc până în bucătărie, la valiza Louisei, izbesc lada de lapte în care îmi ţin farfuriile şi ele cad pe podea cu un zăngănit, o mie de steluţe albe, o mie de bulgări de sare. Trag de valiza îndesată sub cadă, până când iese.

Îmi scapă un sunet firav, un icnet. Blocul meu de desen a dispărut. Fotografiile şi desenele mele vechi, rupte în bucăţi. Şi trusa mea, trusa mea e călcată în picioare, îndoită, golită, bucăţi de tifon sunt împrăştiate prin toată valiza, iar cioburile au fost sfărâmate.

De ce i-am ascultat pe Casper şi pe Mikey? Până la urmă, ce am încercat să fac? Cum să cred că lucrurile ar putea sta altfel? Cum să-mi spun să-mi ţin gura? Să respir. Să las totul să treacă pe lângă mine. O grămadă de porcării fără seamăn.

Lovesc valiza cu piciorul şi mă ridic. Închid ochii, beau ce a mai rămas în sticlă şi o izbesc de perete. În mine e întuneric, întuneric beznă. Trebuie să scap de lucrul ăsta din mine care m-a făcut să cred că mi-ar fi putut fi mai bine. Trebuie să-mi aduc aminte cât de proastă am putut fi, cât de al dracu' de proastă…

Îmi curm brusc şirul gândurilor. Oare aşa ceva o fi simţit Ellis în momentul ăsta de certitudine? Mesajele de la ea îmi pâlpâie în faţa ochilor.

Doare. N-ai zis că doare-aşa. F. tare. Sub picioarele mele se întinde un lac scânteietor de cioburi. Mă tăvălesc prin el. Îmi las pielea să absoarbă lacul de sticlă. Cât de puternică sunt? Cât de puternică sunt.

Îmi pot freca faţa cu cioburi, îmi pot şterge ochii, pot mânca sticlă şi pot să dispar pe dinlăuntru. Uite, fereastra, mâinile mele, mâna asta, cu pumnul strâns, care doare. Mâna asta, un pumn, pentru că vreau mai multă, vreau mai multă sticlă, pot să o beau pe toată. Când cioburile ferestrei făcute ţăndări se revarsă peste mine, mă simt acasă.

SUNT NIŞTE BĂRBAŢI AICI şi nu-mi doresc decât să termine ce fac şi să plece. Eu n-am terminat. Vă rog, lăsaţi-mă să termin. Am nevoie să tai din mine bucată cu bucată, până când nu mai rămâne nimic.

Aş vrea ca bărbaţii să nu mai vorbească. Aş vrea ca bărbaţii să nu mai plângă. Mă întreb de ce or fi plângând bărbaţii.

Căldura unei mănuşi de baie ude. Ungerea cu alifie. Mirosul curat şi apăsarea delicată a tifonului medicinal, pârâitul leucoplastului. Bărbaţii nu mai plâng. Acum e şi o femeie. Nu e mama.

Aş vrea să-mi pot deschide ochii.

Nu vreau să-mi deschid ochii.

Aud din nou plânsete şi de data asta îmi dau seama că sunt eu, că eu plâng.

ACUM SE AUD O VOCE DE FEMEIE ŞI O VOCE DE BĂRBAT şi noaptea se derulează cu repeziciune. Sunt săltată în sus şi-n jos de nişte valuri, deasupra mea e întuneric, peste tot în jurul meu e întuneric. În mine e întuneric.

Femeia zice:

— Îl omor cu mâna mea.

Bărbatul râde, dar nu cu răutate:

— Cine nu s-ar fi aşteptat la asta?

Femeia răspunde:

— Nu nenorocita asta de adolescentă de pe bancheta din spate, asta-i sigur. Doamne Sfinte, o să avem nevoie de junk food. De mult junk food.

Marea se agită. Vocile se îndepărtează din ce în ce mai mult, după care multă vreme nu se mai aude nimic. Şi marea începe să se agite din nou şi ceva mă apucă de picioare. Aş vrea să strig, dar nu pot. Gura mi-e plină de pietre umede, ca înainte, înainte de tot. Înainte de Creeley. Pietrele din gură au revenit.

Bărbatul zice:

— E încă destul de ameţită, dar pansamentele arată bine. O să aibă un purcoi de probleme cu mersul în următoarele zile.

Şi femeia:

— Nesimţitule, ai mâncat toţi pufuleţii?

Bărbatul răspunde:

— Ai prins tot ce zicea despre prietena ei? Că e o legumă sau ceva de genu' ăsta.

Vocea femeii e tristă.

— N-am mai putut să ascult.

Nu mai ascult.

Femeia şi bărbatul au plecat iar. Marea e brăzdată de ploaie. Trebuie să merg la baie.

Trebuie să merg la baie. Nu-mi răspunde nimeni, pentru că n-am zis-o cu voce tare.

Pipăi în jur cu mâna şi o durere bine cunoscută îmi urcă în braţ. Sunt pe bancheta din spate a unei maşini, simt cu unghiile cute de piele artificială, iar în tapiţeria desprinsă de pe plafonul maşinii e o lampă pătrăţoasă, stinsă. Mă ridic în capul oaselor şi clipesc. *Trebuie să merg la baie.* Pe geam nu zăresc decât beznă şi nişte copaci fantomatici.

Cu multă băgare de seamă, mă trag încet către portieră muşcându-mi buzele ca să nu ţip şi o împing uşor ca să o deschid, în timp ce simt presiunea şi căldura din braţele sfâşiate şi o arsură stranie în stomac. Îmi trag picioarele afară şi mă aplec în faţă ca să mă ridic. În

momentul în care ating pământul cu degetele de la picioare, o durere ascuţită mă străfulgeră în tălpi.

Mă prăvălesc şi mă lovesc cu nasul şi cu gura de pământul dur. Scâncesc, inhalez praf şi simt că mă înec.

Nişte mâini mă întorc cu faţa în sus şi îmi curăţă ochii şi gura de ţărână şi de pietricele. Clipesc.

Disting faţa ridată, tăbăcită de soare a lui Linus. Şi rânjetul tâmp al lui Tanner. Şi pistruii de pe feţele lor, numai buni să te joci cu ei de-a uneşte punctele.

Scuip ţărâna din gură. *Vreau să fac pipi.* Îmi mişc mâinile şi mă lovesc uşor, ca să îi fac să înţeleagă ce vreau.

Amândoi izbucnesc în râs.

— O să fie dureros, nu glumă, zice Tanner, rânjind.

Linus împinge găleata sub mine şi îmi îndepărtează picioarele. Stau cu o parte a fundului pe banchetă. Linus trage de pe mine o pereche urâtă de pantaloni de trening. Se holbează la coapsele mele şi apoi îşi ridică privirea înspre mine, siderată. Bineînţeles. De unde să fi ştiut şi de cicatricile alea? Îşi închipuia că am doar pe braţe. „Fată” e tot ce reuşeşte să zică. Oftează.

Îşi cere scuze pentru pantaloni; sunt primul lucru care i-a căzut în mână în timp ce scotocea prin rucsacul ei, când ea şi Tanner au mers în camera mea ca să mă caute. La început n-a ştiut ce căutau acolo Hector şi Manny şi Leonard, îmi spune ea, aşa că s-a înfuriat şi i-a dat la o parte, un pic cam brutal. Linus e o femeie puternică.

Linus zice:

— Şi atunci am văzut că plângeau. Şi că erau beţi, dar încercau să te cureţe cum puteau şi ei, cu prosoape de hârtie şi batiste.

Îmi spune că se gătiseră toţi pentru vernisaj, dar s-au întors când au văzut că nu apar.

Jetul de urină împroaşcă stropi în găleată. Linus aşteaptă să termin, după care îmi întinde un şerveţel şi goleşte găleata lângă un copac. Apoi o aruncă în portbagajul maşinii.

— Să calci pe cioburi de sticlă, bună mişcare, Charlie, ce să zic. O să ai de tras pe chestia asta câteva zile.

Îmi trage înapoi pantalonii pe picioarele care tremură, îi saltă peste fund şi mi-i ridică până la brâu. Mă aşază încet la loc, în maşină.

— Amica ta Blue zicea că s-ar putea să fii tăcută o vreme. Trebuie să recunosc că e cam enervant.

Zâmbetul ei e trist şi resemnat.

— Suntem într-un cimitir, în Truth or Consequences, New Mexico. Ştiai că Tanner e fratele meu? Ne-am oprit puţin ca să-i facem o scurtă vizită lui tata.

Ceva mai departe, în întuneric, Tanner loveşte cu piciorul într-o piatră de mormânt şi scuipă pe jos.

— Nu ne înţelegeam chiar aşa de bine cu bătrânu'.

Îşi şterge apăsat faţa cu ambele mâini şi apoi îl strigă pe Tanner, spunându-i că e timpul să plecăm.

Tanner mă iscodeşte cu privirea în oglinda retrovizoare, iar la colţurile gurii i-a rămas sare de la chipsuri.

— Arăta mai rău decât era de fapt.

Îşi îndepărtează sarea cu vârful limbii.

— Îţi aminteşti? Învăţ ca să mă fac paramedic. Aveam geanta de practică cu mine. Te-am reparat cât ai clipi.

Pe geam se scurge întinderea neagră a cerului, punctată de miile de stele albe ca zăpada. Mă întreb cât o fi ceasul. Mâinile îmi rătăcesc pe sub hanoracul cu care m-a îmbrăcat Linus, trec peste bandajele de acolo.

Acum sunt Louisa. Nu mai e loc pentru mine.

Mă simt sleită, dar nu pentru că mi-ar fi foame. Încerc să înţeleg ceva din senzaţia asta, dar nu reuşesc. Mă doare spatele din cauză că stau întinsă pe bancheta maşinii. Mă doare totul. Mă ridic în capul oaselor, fără să ţin seama de durerea care mă săgetează prin stomac. Tanner a adormit. Stă cu capul sprijinit de geamul ridicat al maşinii.

Linus îşi drege vocea şi mă priveşte în oglinda retrovizoare.

— Wendy, dealerul lui Riley, ţi-a furat banii şi ţi-a distrus camera. A urmărit-o pe amica ta până acasă, după ce ai plecat tu. A bătut-o destul de tare. Tipul slăbănog de la primul etaj, ăla care are o mulţime de cărţi, cum îl cheamă? El are grijă de amica ta. Riley şi Wendy au furat maşina unuia pe nume Luis, au cumpărat şi mai multe droguri de pe undeva şi au pornit spre cazino. Asta după ce au luat toate încasările de noapte de la True Grit. Mă rog, ştii şi tu, fură de luni în şir ca să-şi cumpere porcăriile alea.

Îşi strânge degetele pe volan, cu ochii la drumul întunecat.

Mă gândesc la momentele în care mi-a dat bani şi m-am dus acasă la Wendy pentru el. La îngrijorarea lui Julie în privinţa banilor lipsă din casa de marcat. Închid ochii. Mi-e ruşine rău.

— Le trage rău la măsea Riley ăsta, dar s-a băgat şi-n multe alte porcării cu tipa aia. Acum se şi droghează, dar presupun că ţi-ai dat seama, nu?

Cutia din lemn de cireş a lui Riley. Săculeţii plini cu cristale, mirosul bizar de plastic ars.

— N-au mai ajuns la cazino, Charlie.

Linus ronţăie pufuleţi.

— Riley s-a răsturnat cu maşina. Târâtura aia e rănită destul de serios. Dar Riley, fiind Riley, a scăpat relativ ieftin. Se pare că reuşeşte întotdeauna să iasă la suprafaţă, Riley ăsta.

În faţa restaurantului, un dinozaur roz, de pe care se decojeşte vopseaua, scoate răgete din botul lui cu dinţi lipsă. Pe drum, privind pe geamul maşinii, am văzut o mulţime de lucruri de prost-gust pe marginea şoselei: dinozauri, roboţi, nave spaţiale, extratereştri cu căpăţâni rotunde. Asta înseamnă oare New Mexico? Făcături de dinozauri şi extratereştri falşi? Tărâmul celor pierduţi.

Mă uit pe geamul maşinii la Tanner şi la Linus. Stau într-un separeu. El trage de un hamburger şi vorbeşte la mobil. Linus mestecă în ceai şi scrie într-un carnet. Odată, la cafenea, mi-a spus că scrie zilnic în jurnal, „ca să-şi ordoneze lucrurile în minte”.

Mă întreb dacă or să-mi aducă şi mie ceva de-ale gurii sau dacă Tanner o să-mi dea mai multe pastile împotriva durerii. Linus nu e de acord cu asta; i-am auzit şuşotind când credeau că dorm. Dar eu le vreau; vreau să rămân în nebuloasă, în derivă. Încă nu vreau să ajung la mal.

Aici cerul e diferit de cel din Tucson, e de un albastru mai strălucitor, zici că este o bomboană. Norii par să plutească uşor în văzduh, ca nişte vălătuci de fum. Mirosul de snack food şi de băutură carbogazoasă a umplut maşina. O muscă se plimbă agale pe plafon. Îmi vine în mintea imaginea lui Riley în bucătărie, acea înfricoşătoare figură necunoscută. Durerea mă cuprinde din nou, răcnind furioasă. Îmi acopăr ochii cu mâinile şi apăs tare.

Linus e acum pe locul pasagerului, doarme. S-a făcut noapte din nou. Aerul cald al deşertului se strecoară în maşină. Îmi umezesc un deget şi-l bag în punga goală de chipsuri, adun sarea şi mă gândesc la Jen S. În seara aia, în camera de relaxare, când a adunat sarea din castronul cu popcorn. Toate astea par să se fi întâmplat cu mii de ani în urmă. Spitalul curat, o doctoriţă de treabă, un pat confortabil. Acum m-am întors de unde am plecat: rătăcesc în voia sorţii, rănită.

După ce şi-au dat seamă că uitaseră să-mi dea de mâncare, singurul loc pe care l-am mai găsit a fost o prăvălioară unde aveau doar nişte burrito deshidrataţi, cu aspect dubios. Tanner a cumpărat o pungă de chipsuri şi o băutură energizantă, covrigei şi Cola.

Tanner trage adânc aer în piept.

— Doamne, iubesc New Mexico. Dacă credeai că Tucson e o casă de nebuni, încă n-ai văzut nimic.

Bate cu degetele în volan.

— Te simţi ameţită? E din cauza altitudinii. O să te simţi mai bine după câteva zile. Bea din energizant.

De fiecare dată când îmi apare în minte imaginea lui în bucătărie, încerc din toate puterile să o alung, dar simt iar acea căldură

înlăuntrul meu, acea ruşine şi iată-i din nou împingându-se unul în altul, ea, cu gura ei plină de salivă şi rânjind înspre mine, iar Riley, întorcându-se în direcţia mea, groaznic de beat, şi nu e numai asta, mai e şi altceva, urlă la mine şi-mi spune…

Plâng mult pe bancheta din spate, cu faţa lipită de geamul maşinii, în timp ce Linus şi Tanner sunt în faţă, cu ochii la drum. Ei nu spun nimic, mă lasă să mă manifest. Pendulez între starea de veghe şi cea de somn, faţa mi se freacă de bancheta de vinil, picioarele îmi pulsează de durere, o durere care când creşte, când scade, asemenea mişcării valurilor. Din faţă ajung până la mine, ca printr-un lung tunel, şoapte nedesluşite. Cuvinte disparate plutesc în aer: *centru de reabilitare. Mesaje. Mamă. Riley*.

Riley. *Riley*. Îmi afund capul în banchetă, înăbuşindu-mi hohotele în gât.

Şi iese la iveală încet, aşa cum fac şoarecii după ce casa s-a scufundat în linişte: Ellis. Felul în care s-a simţit înainte s-o facă. Oceanul de durere şi ruşine. Cel în care se îneca.

Iar eu am lăsat-o să se înece.

Mă trezesc, semiconştientă că maşina s-a oprit. Tanner coboară şi îşi întinde picioarele. Linus îşi desface centura de siguranţă şi-mi zâmbeşte.

— Haide, sus, copile! mă îndeamnă ea voioasă.

Un bărbat mai în vârstă, în papuci pufoşi, ne face semn de pe o verandă largă de lemn, de la capătul unui drum de ţară, acoperit cu pietriş. Zeci de clopoţei de vânt, care scot un clinchet ca de sticlă la adierea vântului, stau agăţaţi de grinda verandei. E mult mai răcoare decât în Tucson. Încep să tremur pe bancheta din spate a maşinii, în timp ce mă uit la ei.

Bărbatul e îmbrăcat într-un halat de baie albastru-verzui şi soarbe dintr-un pahar de vin. Părul îi stă ridicat, ca nişte smocuri albe de bumbac. Tanner şi Linus traversează drumul, îl îmbrăţişează cu afecţiune şi se întorc la maşină după mine, iar bărbatul vine încetişor în urma lor. În timp ce sunt scoasă de cei doi, se apleacă puţin ca să mă studieze cu ochii lui curioşi ca de pasăre.

— A, da, murmură el. A, da, înţeleg. O, Doamne.

În casă e cald; Tanner şi Linus mă duc înăuntru şi mă ajută să traversez un coridor, până la o cămăruţă cu un pat pentru o persoană şi o fereastră. Rămân cu privirea aţintită la crucea de lemn cu ornamente de pe perete. Îmi vine în minte crucea pe care am furat-o de la Ariel. Mă bucur că i-am înapoiat-o, chiar dacă nu i-am spus niciodată că eu am furat-o.

Mă aşază cu grijă în pat şi mă acoperă cu o pătură albastră de lână. Tanner îmi pune două pilule pe limbă şi mă ajută să beau din paharul

cu apă.

Prin fereastra fără perdele pot vedea cerul, cu stelele lui alburii, halucinant de mari. Două zile dorm încontinuu.

În cea de-a treia zi, când pun picioarele pe podea, durerea pare să mai fi cedat. Deshidratată şi ameţită, înaintez şontâc-şontâc pe coridor, în căutarea băii. Pe pereţii de lut sunt înşirate fotografii mari, înrămate, alb-negru, care înfăţişează oameni şi vechi biserici de lut.

Pe pereţii din baie sunt agăţate cruci în toate culorile şi mănunchiuri frumos mirositoare de salvie. Lângă toaletă sunt aşezate, una peste alta, în nişte turnuleţe albe, role durdulii de hârtie igienică moale. Nu există cabină de duş, ci doar o cadă adâncă. Mă aşez pe toaletă, îmi pipăi tifonul de pe braţe, de pe abdomen. Mă gândesc să-l dau la o parte ca să mă uit, dar nu o fac. Rămân în baie o bună bucată de vreme, ascultând liniştea, privind spre pervazul ferestrei la zborul agitat al unui fluture de noapte. Cred că e cea mai frumoasă baie în care am intrat vreodată. Nu m-aş fi gândit că o baie poate fi atât de frumoasă. Că şi-ar pierde cineva timpul să o facă atât de comodă, de drăguţă.

Bătrânul e aşezat la o masă lungă din lemn de pin, în încăperea cea mare, cu un ziar pe care-l ţine foarte aproape de faţă. Pe masă sunt boluri cu fructe cărnoase şi nuci, o tavă pe care se află o baghetă şi o farfurie cu unt. Mă priveşte pe deasupra ochelarilor.

— Cafea?

Îmi toarnă o cană din presa franceză şi împinge o carafă cu lapte de-a curmezişul mesei.

— Laptele e cald, dacă îţi place cu lapte. Nepoţii mei s-au dus să dea de mâncare calului.

Îmi întind un strat sănătos de unt pe o felie de baghetă. Acum chiar mi-e foame; maţele îmi chiorăie fioros. Muşc din baghetă; e foarte fină şi crocantă şi din ea zboară o mulţime de firimituri direct pe hanoracul de pe mine. Bătrânul râde.

— Şi mie mi se întâmplă asta mereu. Niciodată nu mi-a fost ruşine să fac mizerie când mănânc.

Scutur firimiturile alburii. Miezul baghetei e pufos, jilav. Liniştea care domneşte în casă e întreruptă doar de zgomotul pe care îl fac când mestec şi, din când în când, de foşnetul ziarului pe care-l citeşte bătrânul. Treptat, îmi dau seama că şi afară e linişte. Ciudat de linişte. Nu se aud nici maşini, nici voci, nimic.

— Ştiai că quakerii{18} cred că liniştea este o modalitate de a-i permite divinităţii să pătrundă în corpul tău? În inima ta?

Dă ziarul la o parte şi se apleacă mult înspre mine. Sprâncenele lui sunt ca nişte omizi albicioase şi adormite.

— Niciodată nu m-am temut de linişte. Dar tu? Unii oameni se tem, să ştii. Au nevoie de vacarm şi de agitaţie. Santa Fe. Un ţinut deşertic,

aflat la altitudine. Nu-i aşa că e frumos? Stau în casa asta de 42 de ani. Liniştea asta minunată pe care o poţi auzi – tocmai am spus ceva cât se poate de *amuzant* – o face să fie cel mai minunat loc de pe pământ. Pentru mine.

Întinde mâna şi o pune peste a mea. Are pielea uscată, pământie.

— Îmi face mare plăcere să te am ca oaspete în casa mea minunată, Charlotte.

Simt cum ochii îmi sunt inundaţi de lacrimi calde, de recunoştinţă.

ÎL CHEAMĂ FELIX ŞI E BUNICUL LUI LINUS şi al lui Tanner. Linus mă plimbă prin casă, îmi arată tablourile de pe pereţi, statuile aşezate prin colţuri şi în curte, o întindere uriaşă de pământ, care dă înspre nişte coline vălurite şi înspre grajdul calului. Mă duce într-o construcţie ca o peşteră, inundată de lumina care pătrunde prin luminatorul din tavan, pe pereţii căreia sunt agăţate felurite tablouri, un loc plin de cutii de vopsea, găleţi cu pensule şi recipiente foarte mari cu terebentină. Alte pânze sunt aşezate pe trei rânduri şi se sprijină de perete. În celălalt capăt a fost amenajată un fel de mansardă; pe podeaua de sus se află o masă cu o maşină de scris veche şi un scaun. La mansardă se urcă pe o scară lată. Sub ea se află nişte rafturi pline vârf de cărţi puse de-a valma. O femeie tânără lucrează la o masă din lemn de pin, într-un colţ al atelierului: sortează nişte diapozitive, le ridică în lumină şi le studiază, după care le aşază în diferite teancuri.

— Ea e Devvie, îmi spune Linus. Asistenta lui. Şi ea locuieşte tot aici.

Merg prin atelier şchiopătând, atingând uşor lucrurile lui Felix, creioanele, foile răzleţe de hârtie, borcanele şi tuburile, amalgamul uimitor şi voluminos de mărunţişuri: pene de pasăre, pietre de diferite mărimi, oase vechi de animale, fotografii îndoite, cărţi poştale cu litere ciudate şi timbre exotice, o mască roşie, cutii de chibrituri, cărţi masive de artă, cu coperţi de pânză, borcane şi tuburi întărite de vopsea, o sumedenie de vopseluri. Pe o masă sunt împrăştiate o mulţime de foi de hârtie pictate cu acuarele, tuşe uşoare, delicate, care înfăţişează nişte flori mov, cu formă conică. Pe o altă masă sunt numai cărţi, grămezi întregi de cărţi, deschise la diferite imagini şi desene, cu cinci-şase bileţele lipite la fiecare pagină, pe care sunt notate cuvinte precum *Climatul paletei, Ecou/răspuns, Nu minţi.* Podeaua e acoperită cu un strat vechi de vopsea; mă împiedic de o pereche de saboţi scofâlciţi.

Mă uit iar la tablourile de pe pereţi; aş vrea să spun că înfăţişează apusuri, dar nu sunt atât de explicite. O fi vorba despre ceva mai profund, ceva aflat înăuntrul trupului, un sentiment? *Nu-i aşa că-i frumos?* m-a întrebat Felix. Alăturarea culorilor are un anumit efect, sunt sigură de asta, o pot simţi; se completează unele pe altele; e descrisă o anumită relaţie, pe care nu o pot reda în cuvinte, şi mă emoţionează să le privesc, mă împlineşte, îmi domoleşte durerea. Mă uit la instrumentele de lucru ale lui Felix şi mi-aş dori să pot face pe loc ceva, să fac ceva cu mâna mea. Îmi aduc aminte vorbele spuse de Ariel la vernisaj, despre tablourile pictate cu vopsea pentru bărci, ale lui Tony Padilla: *Culorile pot fi ele însele o poveste.* Dincolo de suprafaţă, deopotrivă întunecoasă şi luminoasă, tablourile lui Ariel formau o poveste. Îi zâmbesc timid lui Linus.

— Delicios, aşa-i?

Bate din palme, entuziasmată.

Felix înţeapă carnea de pe grătar de parcă ar avea încă viaţă în ea. Fumul îi abureşte ochelarii, iar el îi şterge de poala cămăşii. Mă uit la degetele lui deformate, la cât de îngroşate îi sunt încheieturile şi nodurile degetelor. Pe piele i se mai văd vechi pete decolorate de vopsea.

Ne-am strâns cu toţii afară, în jurul unei mese lungi de lemn. Aerul e răcoros. Tanner mi-a împrumutat un pulover de lână. Linus taie dintr-o bucată de brânză albă, cu miros înţepător, iar Tanner feliază un avocado. Devvie, asistenta, e în casă, prepară băuturi şi dă de mâncare unui câine ciobănesc, bătrân şi şchiop. Din depărtare se aude calul nechezând în grajd. Dinspre deşertul înnegurat care se întinde dincolo de noi, vin tot felul de sunete stranii. Chiote şi fluierături; foşnete şi ciorovăială.

Felix trânteşte carnea lucioasă pe un platou şi îl pune pe masă, scuturându-şi şervetul peste picioare. Se uită înspre cer.

— Probabil că e una dintre ultimele dăţi când putem sta afară, ca acum.

Îmi aruncă o privire.

— În decembrie avem zăpadă. E cea mai frumoasă lună aici.

Mă priveşte pe deasupra ochelarilor şi soarbe îndelung din vin, oftând mulţumit după ce înghite.

— Suferinţa asta a ta, zice el în timp ce se aşază la masă şi îşi pune şervetul în poală. Şi nu mă refer la ceea ce s-a întâmplat cu tânărul ăla, pentru că lucrurile de genul ăsta vin şi trec, e una dintre cele mai dureroase lecţii pe care le învăţăm. Cred că la tine este vorba de un alt fel de suferinţă. Poate că genul de suferinţă pe care o simţi când trebuie să trăieşti în lume, dar fără să ştii *cum* ar trebui să faci asta. Are vreun sens ce spun?

Mai soarbe o gură de vin.

— În viaţa fiecărui om intervine un asemenea moment, cred eu, un moment în care se întâmplă ceva extrem de… *semnificativ,* care îţi sfâşie fiinţa în mici bucăţele. Şi atunci trebuie să te opreşti. Îţi petreci multă vreme adunând bucăţelele din tine. Şi îţi ia atât de mult timp nu neapărat să le potriveşti din nou între ele, ci să le îmbini într-un mod nou, dar nu neapărat unul *mai bun.* Mai degrabă unul care să-ţi permită să supravieţuieşti până când ştii cu certitudine că o anumită piesă trebuie pusă într-un anumit loc şi tot aşa.

— E prea mult pentru ea, bunicule, zice Tanner. Nu-i decât un copil.

Felix izbucneşte în râs.

— Atunci o să-mi ţin gura. Nu mă băga în seamă. Nu-s decât baliverne scornite de un bătrân plicticos.

Stau cu capul în jos. Nu vreau să încep să plâng la masă, de faţă cu atâţia oameni, aşa că îmi îndes carne sărată în gură. Îmi strecor degetele sub coapse, ca să nu mai tremure, şi ascult sporovăială celorlalţi. Sunt atât de goală pe dinăuntru, atât de înfometată după nu ştiu prea bine ce, încât simt că aş putea mânca zile la rând şi tot nu m-aş sătura.

Mai târziu, întinsă în patul meu de o persoană din camera cufundată în linişte, cu fereastra întredeschisă înspre cerul luminos, chiar mă gândesc la *semnificativ,* în timp ce aerul răcoros îmi mângâie faţa. A fost tata primul moment semnificativ din viaţa mea? Era cu noi şi apoi n-a mai fost şi nu aveam voie să întreb de el sau să plâng sau orice altceva, pentru că mama era foarte supărată.

Poate că Ellis a fost o piesă din puzzle, una importantă şi *semnificativ* de frumoasă, pe care eu am aruncat-o din cutia cu piese. Încă nu ştiu sigur ce a reprezentat Riley. O fi fost şi el o parte din întreg. Şi poate că încă nu am terminat?

Nu sunt nici pe departe completă. Nu ştiu unde sunt toate piesele care mă alcătuiesc, nu ştiu cum să le îmbin între ele, cum să le fac să se lipească. Nici măcar nu ştiu dacă pot.

CEAŢA ÎN CARE MĂ AFLU SE RIDICĂ PUŢINTEL, o săptămână mai târziu. Dorm în continuare mult, sunt foarte obosită, dar nu mă mai doare atât de tare când păşesc şi, oricum, se pare că nu vom pleca nicăieri prea curând, aşa că mă apuc să cercetez casa lui Felix, un loc complicat şi haotic. Dacă o priveşti din faţă, pare mică şi pătrăţoasă, dar, odată ce ai intrat, se întinde în mai multe direcţii simultan, structura ei complexă fiind mascată de plopi şi de cactuşi care seamănă cu nişte caracatiţe. (Asta înţeleg că sunt, din cărticica pe care mi-a dat-o Linus. O iau cu mine când mă plimb pe afară. Mă amuză să fac lucruri simple, cum ar fi să dau nume unei plante.)

Există mai multe dormitoare, toate mobilate cu paturi simple şi dulapuri din lemn. La piciorul fiecărui pat e aşezată o pătură de lână cu modele, atent împăturită. Încăperea principală e imensă, cu grinzi închise la culoare, masive, care se încrucişează pe tavan ca oasele unui schelet; Tanner îmi spune că se numesc *vigas*. Pe un perete se află un şemineu enorm de piatră. Devvie are grijă să fie aprins în nopţile mai răcoroase şi îmi place să stau acolo, aproape de căldura pe care o răspândeşte.

Felix are o încăpere doar pentru cărţi; în alta sunt numai discuri şi un casetofon şi un pian şchiop, abandonat, aşezat în mijloc. Bucătăria se află în spatele casei, lângă o terasă care dă înspre colinele vălurite, întunecate. Grajdul e mai la vale, împrejmuit cu un gard ca să ţină la distanţă coioţii.

Linus îmi spune că atelierul a fost construit cu mulţi ani în urmă, cu bani din ceva numit bursă de excelenţă. E foarte aproape de spatele casei şi seamănă cu un hambar care domină colinele. Coioţii care vin noaptea dau târcoale urlând. Ziua, Felix îmi arată ulii care zboară la altitudine joasă, iar siluetele lor se năpustesc pe deasupra plopilor în nişte arcuri întunecate. Gătesc toţi împreună, Linus şi Tanner şi Felix: mese abundente, fastuoase, cu fructe şi cărnuri, pâine şi felurite tipuri de brânză, salate de spanac fraged cu nuci şi feta sărată.

Într-o dimineaţă, la micul dejun, în timp ce îmi pune o lingură de afine în farfurie, Felix îmi spune:

— Ştii, nu vreau să crezi că sunt un soi de sclav bătrân, care trudeşte în fiecare zi cu vopselurile şi tablourile lui. Câteodată nu lucrez absolut deloc în atelier. Stau pur şi simplu. Ascult muzică. Răsfoiesc cărţi. Poate că notez ceva ce-mi aduc aminte. Sau scriu o scrisoare.

Îşi mai toarnă nişte cafea.

— Uneori, şi să nu munceşti poate însemna tot muncă, numai că una mai uşoară. Din când în când, e foarte important doar să exişti, Charlie.

Picioarele mi se înzdrăvenesc. Tăieturile, atât cele mai superficiale, cât şi cele adânci, se vindecă fără probleme, cu toate că încă sunt

dureroase. Tanner îmi scoate bandajele şi mă lasă să privesc noile tăieturi, noile râuleţe. Îmi pipăi şovăind liniile noi de pe abdomen, fără să mă uit la ele.

Nu sunt foarte adânci, îmi spune el; nu e nevoie de cusături.

— Hai să ne gândim că e un lucru bun.

Aruncă vechile pansamente la gunoi şi desface un sul nou de tifon.

Într-o seară, în timp ce Felix deschide încă o sticlă de vin, Linus mă cheamă lângă ea, în faţa unui laptop micuţ, aşezat pe masa din bucătărie. Suntem aici deja de două săptămâni şi am observat că, în fiecare seară, după cină, Linus se face nevăzută pentru vreo oră, cu tot cu laptopul. Tanner mi-a zis că vorbeşte cu copiii ei pe Skype. Nu am putut să zic decât „Aha". Nici măcar nu ştiam că are copii. Sau bănuiesc că mi-o fi spus, dar nu am reţinut. Mi-am dat seama ruşinată că nu am întrebat-o niciodată pe Linus nimic despre viaţa ei sau despre problemele cu băutura, pentru că eram complet acaparată de Riley.

Linus îmi arată ecranul. Arunc o privire. E un articol de ziar, cu o fotografie a unei lucrări de artă pe un perete. Lucrarea mea. Manny şi Karen şi Hector şi Leonard. A apărut la două zile după expoziţie.

Linus îmi ciocăneşte în tărtăcuţă.

— Uită-te, prostuţo. E o cronică despre expoziţie. Ascultă.

Îmi citeşte din cronică şi sună destul de bine, doar că puţin cam pretenţios; autorul foloseşte o groază de cuvinte pe care nu le înţeleg; mă întreb de ce n-or putea să spună simplu dacă le-a plăcut sau nu. Prind câte ceva din ceea ce spune Linus:

după toate aparenţele, rătăcite printre lucrări care folosesc multe procedee digitale şi culori stridente, sunt expuse mai multe portrete în cărbune… uimitor de simpatetice… originalitate clasică…

— Cred că le-au plăcut desenele tale, Charlie!

Linus mă înghiontește în coapsă. Respiraţia ei miroase frumos, a miere şi a ceai verde. Felix se apropie arătându-i lui Linus ceva cu degetul:

— Fă clic pe asta, fă clic.

Linus face clic; ecranul se umple cu feţele lui Hector şi Karen şi Leonard, cu ochii lui trişti şi gura încrezătoare.

Felix spune doar atât:

— Foarte bine. Linii foarte sigure, draga mea.

Îşi dă jos ochelarii şi adaugă:

— Dar nu l-ai simţit.

Scutur din cap contrariată. Cum poate să spună că nu am simţit desenul? Toţi îmi erau simpatici şi am lucrat din greu. Aş vrea să pot răspunde cu voce tare, dar cuvintele îmi sunt în continuare îngropate.

— Ai tot ce-ţi trebuie, draga mea. Atenţie la detalii. Surprinzi gesturile într-un mod minunat.

Mă priveşte în ochi.

— Dar tu nu *iubeşti* acest gen de desen. Sau cel mult nutreşti o pasiune complicată pentru el. Ai nevoie ori de una, ori de alta. Ambivalenţa nu face casă bună cu arta.

Felix mă mângâie uşor pe obraz.

— Ai talent, Charlotte. Acum trebuie doar să investeşti în acest talent şi o *trăire*.

Se întoarce la sticla de vin.

— Am o cameră pe care ai putea să o foloseşti, îmi strigă el. Devvie o s-o pregătească pentru tine mâine.

Linus aprobă din cap.

— N-o să plecăm nicăieri o vreme. True Grit e închis, Dumnezeu ştie pentru cât timp. Riley a furat o sumă al dracu' de mare de bani; oamenii n-au mai fost plătiţi. Am face bine să ne petrecem timpul într-un mod cât mai plăcut.

STAU ÎNTINSĂ ÎN PAT, ÎN CAMERA MEA micuţă şi ordonată, inima îmi bate cu putere şi mintea îmi zbârnâie. Ce-o fi vrut Felix să zică cu *trăire?* Am lucrat foarte mult la desenele alea, am consultat o grămadă de cărţi la bibliotecă, am urmat toate instrucţiunile din manualul de desen, am exersat la greu. Nu asta ar trebui să facă un artist? Mă gândesc la expoziţia lui Tony, când Ariel m-a invitat să merg la cursurile ei de desen. Ariel mi-a spus că nu o să ajung nicăieri dacă nu mă autoanalizez serios. Dacă nu mă folosesc *singură* ca subiect. Mă abţin să nu izbucnesc într-un hohot de râs. Ce vrea Felix să fac, să mă desenez pe mine? Nimeni nu o să vrea să vadă aşa ceva, o fată cu pielea despicată şi chipul trist.

Îmi lipesc faţa de perete. Îi aud de afară, de pe terasa din spatele casei, unde stau şi ascultă o muzică sentimentală la pick-up, iar glasurile lor se amestecă cu ţipetele care răzbat în răstimpuri din întunecimea deşertului. Acum nu mai am nimic. Nici pe Riley, nici pe Mikey, nici pe Ellis, nici desenatul. Îmi ţin răsuflarea, încerc să înăbuş un nou val de hohote de plâns. Iarăşi sunt cumplit de obosită. Am obosit să tot încerc. Îmi curge nasul; ochii îmi pulsează din pricina efortului de a-mi înăbuşi lacrimile. Mă ghemuiesc cu genunchii strânşi la piept. Mi-e dor rău de Riley, chiar dacă îmi dau seama că nu este bine deloc: mirosul lui de fum şi de alcool mi s-a impregnat în memorie; vârfurile degetelor îmi sunt săgetate de durere când mă gândesc la panta catifelată a spinării lui; inima dă să-mi sară din piept.

Mă întorc de pe o parte pe alta. Nu-mi pot scoate din minte baia de pe coridor şi cutia cu lame de ras de sub chiuvetă. Nici bucătăria, cu oferta ei perfidă de cuţite. Mă întind, mă forţez să-mi pipăi corpul, să număr cicatricile şi bandajele, suma totală a stricăciunilor pe care mi le-am făcut singură.

Nu cred că mai este ceva ce aş putea să-mi fac singură.

Şi în acel moment, de niciunde, îmi vine în minte imaginea Louisei: cuprinsă de flăcări, părul ei delicat hrănind vâlvătaia, în timp ce carnea se topeşte ca untul.

Mă ridic atât de brusc în capul oaselor, încât banda adezivă de pe abdomen se dezlipeşte. O apăs la loc, tresărind de durere. Rucsacul meu e în dulap. Mă las în genunchi, ca să cotrobăi înăuntru. E singurul lucru pe care nu l-a distrus Wendy.

Caietele Louisei sunt în continuare legate strâns într-un teanc. Desfac nodul cu degetele.

Pe prima pagină a primului caiet sunt notate următoarele cuvinte, cu un scris mic, citeţ, cu cerneală neagră: *Viaţa de fată e cea mai rea viaţă de pe lume asta. O viaţă de fată înseamnă: să te naşti, să sângerezi, să arzi.*

Cuvintele Louisei dor, dar sunt adevărate, au un ecou în inima mea.

Le citesc pe toate, fiecare caiet, în aceeaşi seară. Nu mă pot opri.

S-AU IVIT ZORII, IAR EU ÎNCĂ NU AM ÎNCHIS OCHII, cuvintele Louisei încă mă răscolesc. *Când te tai, construieşti un gard cu care îţi împrejmuieşti propriul corp, ca să împiedici oamenii să se apropie, dar apoi tânjeşti să fii atinsă. Dar gardul are ghimpi. Şi atunci ce faci?* Când mă ridic din pat, Linus mă anunţă că Felix îmi dă voie să lucrez într-una dintre încăperile goale, cea mai mică. Devvie şi Tanner duc acolo o masă înaltă, un scaun şi cutii cu toate cele necesare: caiete, creioane, cerneluri, stilouri şi vopseluri. Devvie e o fată osoasă, cu o preferinţă pentru pulovere de lână şi pantaloni de trening. E un fel de doctorand la New York University.

În cameră miroase a mucegai. Afară, calul fornăie. În fiecare dimineaţă, la ora asta, Tanner îl scoate la plimbare. Mă aşez pe podea, iar pe spatele gambelor mi se lipeşte murdărie şi praf.

Felix mi-a zis să fac ceva ce-mi place. Sau ceva ce mă pasionează în mod deosebit. Ariel mi-a spus să mă folosesc pe mine. Louisa mi-a dat povestea vieţii ei. *Un beţiv şi o beţivă s-au întâlnit şi au făcut un dezastru: pe mine. M-am născut cu inima frântă.*

Urmăresc cu degetul cicatricile de pe picioare, îmi pipăi pe sub bluză tăieturile vindecate şi nevindecate, făcute de-a lungul anilor. Asta sunt eu acum, linii şi urme, clipele de dinaintea lor. *Se naşte o fată.*

În camera cu miros de mucegai, aleg un bloc de desen cu foi groase, albe, şi stilouri cu cerneală închisă la culoare. Cu ajutorul unei rigle, încep să trasez un cadru pe o bucată de hârtie, testând debitul stiloului cu cerneală neagră, felul în care îl simt între degete. Alunecă pe hârtie ca pe apă, nu e nevoie să apăs, cum fac cu cărbunele. Pe o altă bucată de hârtie, fac un crochiu, mai mult în glumă, ca să mă testez, să testez imaginea care se conturează.

Se naşte o fată. Încep cu mine însămi: o fată cu o claie de păr pe cap, într-un cardigan galben, scămoşat, în prima zi la o şcoală nouă, cu toate cicatricile ascunse sub jerseu şi sub jeanşi. Cât de tristă mai e şi fata asta, cu gura strânsă, ochii arzători, furia şi frica vibrând înlăuntrul ei ca pe un câmp de luptă. Se uită la ceilalţi copii, la uşurinţa cu care se mişcă unii în preajma celorlalţi, râzând, ajustându-şi căştile, vorbind în şoaptă. Ea ar vrea să spună: *Tatăl meu e în râul din capătul străzii,* dar nu zice nimic. Cunoaşte o fată frumoasă, cu păr violet şi pielea albă ca zăpada. Fata Frumoasă, semnificativă, răspândeşte un miros dulceag şi cremos, ca de pudră de ten şi dermatograf folosit în exces.

Fata Frumoasă, semnificativă, e *al dracului de divină.*

Louisa a scris: *Fiecare desfigurare de pe pielea mea e un cântec. Lipeşte-ţi gura de mine. O să poţi auzi o groază de cântece.*

Desenez şi pierd noţiunea timpului.

Pe măsură ce povestea avansează, personajul Charlie pierde tot mai

multe haine, piesă cu piesă, iar pielea ei pală, de femeie tânără, încasează tot mai multe răni. Adorm cu capul pe masă, sprijinit pe braţe. Mă trezesc şi reiau povestea. Nu mă pricep la vorbe, nu mă pricep să fac cuvintele potrivite să ajungă din creier în gură şi, de acolo, să iasă afară, dar mă pricep la *asta,* la desene şi la cuvintele pe care le pot scrie. La *asta* mă pricep.

La asta se referea Felix. Ceea ce faci ar trebui să-ţi curgă prin vene, să te ducă undeva.

Încep să am cârcei în degete şi am nevoie de spaţiu şi de aer. Ies în linişte din casă. Mă plimb o bucată bună de vreme prin deşert, până ce găsesc un loc umbrit, sub un plop, unde mă pot odihni, ţinând în echilibru, pe genunchi, unul dintre caietele Louisei. E linişte şi aici, în deşert, spaţiul e gol şi plin deopotrivă. Mă înfăşor bine în hanoracul lui Tanner.

Louisa a scris: *Oamenii ar trebui să ştie despre noi. Despre fetele care îşi scriu suferinţa pe propriile trupuri.*

Îi citesc şi îi recitesc viaţa, încet. E greu şi doare, dar mi-a dăruit cuvintele şi povestea ei, fiecare bucăţică din ea.

Nu mă deranjează nimeni. Nu vine nimeni să mă întrebe ce fac. Când mi se face foame, mă duc în bucătărie şi-mi fac un sandvici, umplu un pahar cu apă, mă întorc în cameră şi mă apuc din nou de benzile desenate.

Bănuiesc că au trecut trei zile, poate patru, nu pot spune exact, nu ştiu, dar la un moment dat am un sentiment limpede şi definitiv, care-mi spune: *Gata. Deocamdată, gata.*

Îmi adun cu grijă toate hârtiile şi le pun în ordine, le aşez într-un teanc pe masa înaltă, curăţ stilourile, arunc resturile de la creioane într-o găleată de sub fereastră.

Tot ce voia Casper să exprim în cuvinte, eu am desenat.

Am o voce. Am un loc pentru vocea mea.

Mă uit la pantalonii de trening largi, pe care mi i-a dat Linus – sunt prea largi pentru mine şi i-am rulat de trei ori la mijloc – şi la tricoul uriaş cu însemnele New York University, primit de la Devvie. Mă gândesc la salopetele mele din apartamentul devastat şi plin de sânge, la bluzele mele lungi, la ghetele mele negre, boncănitoare. A venit timpul pentru altfel de lucruri. A venit timpul să vorbesc din nou.

Dezbrac hainele de împrumut şi încep să tremur în aerul rece care pătrunde pe fereastra deschisă. Mă înfăşor într-o pătură cenuşie de lână şi ies din cameră, strecurându-mă în linişte afară, pe uşa din spate. Stau multă vreme aşezată pe trepte, în aerul răcoros, ascultând deşertul care se întinde în jurul meu, ciripitul şi cârâitul şi urletele lui, ascultând zgomotele din casă: şoaptele lui Felix, sporovăială lui Linus şi a lui Tanner, prinşi în jocul lor de cărţi.

Toate sunetele astea mă fac să mă simt acasă.

CÂTEVA ZILE MAI TÂRZIU, CÂND VINE VREMEA SĂ PLECĂM, Felix ne îmbrăţişează pe fiecare, chiar şi pe mine. La început mă crispez la atingerea lui, dar apoi mă forţez să mă relaxez. Mă freacă pe spate cu mâinile lui puternice. Mă sărută pe frunte. Linus şi Tanner încarcă lucrurile în maşină; Devvie ne-a făcut câteva sandviciuri, a pregătit o pungă cu fructe şi brânză, dar bănuiesc că Tanner va vrea oricum să ne oprim să cumpărăm şi nişte gustări sărate.

Îmi aranjez fusta pe talie. Are culoarea verde militar, e din bumbac, îmi ajunge până deasupra genunchilor, a costat patru dolari şi am luat-o de la un magazin second-hand din Santa Fe. Mă uit la tenişii negri din picioare, la tricoul cu însemnele Santa Fe High School Raiders, cu mâneci scurte, maroniu, la cicatricile de pe picioare. Cum a zis Blue? *Cui mama dracului îi pasă?*

Linus m-a luat la cumpărături şi am mers ţintă la raionul de blugi al magazinului şi a început să scotocească printre umeraşele cu pantaloni şi salopete, gândindu-se că mi-ar fi plăcut aşa ceva. Am lăsat-o acolo şi m-am plimbat prin magazin. Când a dat de mine, aveam braţele încărcate cu fuste simple din bumbac şi cu tricouri, precum şi un cardigan negru scămoşat, cu nasturi argintii, lucioşi. Am clătinat din cap înspre salopetele pe care le ţinea pe braţ şi i-am zis:

— Gata cu astea.

A ridicat din sprâncene, a zâmbit şi le-a dus înapoi la raft.

Felix mă întreabă:

— Charlotte, ştiai că există o întreagă istorie, cât se poate de interesantă, a automortificării?

Mă holbez la el, neştiind exact ce înseamnă cuvântul, dar apoi mi se pare că înţeleg.

Dă din cap.

— E adevărat, draga mea. Unii oameni au folosit-o ca pe o modalitate de a se apropia de Dumnezeu.

Îşi îndreaptă bărbia în direcţia mea.

— Încerci să te apropii de Dumnezeu, Charlotte?

Scutur din cap.

— Pe dracu', îi răspund.

Felix râde şi mă ajută să intru în maşină.

Linus porneşte şi plecăm, dar opreşte exact când suntem pe punctul să intrăm pe şosea şi priveşte în oglinda retrovizoare. Mă întorc. Felix înaintează greoi pe pietriş, iar papucii lui pufoşi stârnesc norişori de praf. Se apleacă pe geamul meu, cu răsuflarea tăiată, făcându-mi semn să mă apropii.

Îmi şopteşte la ureche:

— Fii *tu însăţi,* Charlotte. Fii tu însăţi.

ÎN ALBUQUERQUE, TANNER TRECE PE BANCHETA din spate şi adoarme. Linus împinge punga cu şorici de porc înspre mine. Îmi răstorn câteva bucăţele în palmă.

— Linus, o întreb eu încet. De ce mă ajuţi? Nici măcar nu mă cunoşti şi am mai fost şi îngrozitor de egoistă. De pildă, nici măcar nu te-am întrebat vreodată ceva despre tine. Şi îmi pare rău. A fost de căcat.

Trag aer în piept. Exact asta voiam să îi spun.

Are obrazul umflat de la mâncarea din gură, ca o veveriţă, înghite.

— Am băut până mi-am pierdut copiii. În toţi anii în care am încercat să mă las de băutură, au stat cu tatăl lor şi nu au vrut să mă vadă şi pe bună dreptate. Am făcut lucruri absolut îngrozitoare; şi acum mi se face rău de ruşine când mă gândesc la ele.

Se şterge la gură cu dosul palmei.

— E de tot căcatul să creşti fără mamă. Sunt supăraţi. Vin să mă vadă, dar sunt destul de distanţi. Însă sunt copii buni, ceea ce mă face să cred că pe parcurs au înţeles şi au devenit buni, au avut nişte imbolduri timide de ajutor şi afecţiune. Aşa că asta fac. De-asta te ajut. Nu ştiu care-i treaba cu mama ta, dar vreau să cred că şi ea speră că are cineva grijă de tine.

Zdrobesc şoriciul în mână şi ling resturile direct din palmă.

— Maică-mea nu gândeşte aşa.

Linus nu zice nimic o vreme, apoi răspunde:

— Ba da. Gândeşte. Într-o zi, când te vei hotărî să faci copii, o să înţelegi la ce mă refer. Şi o să te dea peste cap de-o să-ţi meargă fulgii.

CÂND MĂ LASĂ LINUS ÎN FAŢA CLĂDIRII, E DEJA TÂRZIU. Pe stradă e linişte şi magazinul de băuturi e deja închis. Am închis ochii când am trecut pe Twelfth Street. Nu am vrut să risc să privesc pe geam şi să-i văd casa de culoarea oului de raţă.

Lumina din hol e slabă, dar primul lucru pe care îl observ e că balustrada şi podeaua sunt proaspăt vopsite în culoarea piersicii; uşa de la intrare e albă ca zăpada. Pe coridor miroase a flori de liliac, a curăţenie; pereţii au fost vopsiţi într-un albastru-deschis, liniştitor. Mă apropii de uşa camerei apartamentului meu. Din cameră se aude muzică şi inima mi se face grea. Pesemne că Leonard a închiriat-o deja altcuiva. Oare o fi păstrat ceva din lucrurile mele? Poate că le-a pus în cutii şi le-a depozitat la subsol. Dar unde o fi Blue? Şi eu unde aş putea să mă duc? Bătăile inimii se accelerează. Când dau să plec, uşa se întredeschide doar câţiva centimetri.

Vânătăile de pe faţa lui Blue s-au mai estompat, dar cercul din jurul ochiului e tot tumefiat şi vânăt-gălbui. De la cusături i-au rămas linii roşii şi nişte puncte mici.

Blue răsuflă uşurată.

— Charlie! Cât mă bucur să te văd!

Deschide larg uşa.

— Vorbeşti? Eşti OK? Mă gândeam că s-ar putea să refuzi din nou să vorbeşti o vreme.

Cameră e curată lună, nu mai sunt scrumiere şi a apărut un dulap nou, de lemn, pentru hainele lui Blue. Linoleumul a fost scos, iar lemnul de dedesubt este şlefuit şi vopsit în roz. Îmi dau seama că trebuie să fi fost mânjit cu sângele meu; simt un val de vinovăţie. Blue se apleacă şi mângâie lemnul cu mâna.

— Lemn de brad, zice ea încet.

Canapeaua mea plină de tăieturi a fost înlocuită cu un pat dublu, acoperit cu o cuvertură pufoasă, ademenitoare. Blue a montat rafturi de metal în bucătărie şi le-a umplut cu teancuri de farfurii şi căni roz, borcane cu sosuri şi dulceaţă, cutii cu alimente, biscuiţi. Pe un raft gros e aşezat un cuptor cu microunde. În jurul căzii, atârnă din tavan o perdea de duş cu o hartă a lumii. Toaleta e ascunsă de o perdea de pânză cu irişi.

— Îmi place aici, zice ea zâmbind timid.

În doar şase săptămâni, Blue a reuşit să transforme apartamentul într-un cămin, ceea ce eu nu am reuşit în cele şase luni de când stau aici.

Pe măsuţa de cafea văd un proiect minuţios: Blue a lipit cu scotch bucăţile rupte din blocurile mele de desen şi din fotografiile cu Ellis şi cu mine. Unele dintre bucăţele sunt minuscule; Wendy şi-a vărsat toată ura.

Blue se bâlbâie:

— A… a fost Jen S. Ea mi-a telefonat după ce ai plecat tu la muncă, ca să-mi zică de Louisa şi, Doamne, Charlie, mi-am pierdut cumpătul. L-am găsit pe Riley şi am mers la fata aia acasă. Nu voiam decât să mă droghez, înţelegi? Nu am… Nu am ştiut că aveam să folosesc aşa ceva, dar nu m-am putut abţine. Iisuse, tu ştiai despre el, Charlie?

Săculeţii cu cristale. Mirosul de plastic din prima dimineaţă în care m-am dus să-l trezesc. Mă uit la Blue şi încep să plâng. Face ochii mari, alarmată.

— Charlie, *ce e?*

Îi spun că îmi pare rău, că îmi pare foarte rău, că am minţit şi că, de fapt, am cumpărat droguri pentru Riley, că totul a fost absolut îngrozitor şi că mă înecam şi că nu mai vreau să ajung niciodată sub apă.

Blue scutură cu putere din cap.

— Eu m-am lăsat, Charlie. M-am lăsat pe bune. N-o să mai fac niciodată aşa ceva. Pe bune. *Îmi place* aici. Să mor dacă nu-i *mişto* oraşul ăsta. Şi ce *soare,* Dumnezeule!

Îmi apăs fruntea de perete, simţindu-mă dintr-odată complet vlăguită, goală pe dinăuntru, acum că m-am întors.

Blue zice:

— În realitate nu sunt persoana care eram la Creeley. Uneori, în relaţiile cu oamenii, devii pur şi simplu ceva, gen, te trezeşti că joci un anumit rol, pe care nu l-ai ales tu. Am îngăduit să se întâmple asta când am ajuns aici. M-am lăsat acaparată, deşi nu voiam. Nu am… Eu nu sunt aşa, Charlie. Vreau să fim prietene. Cred că ne-am putea fi de ajutor una alteia. Îmi place foarte *mult* de tine.

Simt prin tricou căldura mâinii ei pe spatele meu.

— Nu vreau să fiu Louisa, şopteşte ea. Nu vreau să mor. Nu mai vreau să fiu niciodată persoana aia. Ajută-mă să nu mai fiu persoana aia şi o să te ajut şi eu.

O cred. Îmi rosteşte numele. Rosteşte şi numele Louisei iar şi iar. Şi plângem aşa împreună, ore întregi, eu, sprijinită de perete, ea, lipită de spatele meu. Sprijinindu-ne una pe alta, aşa cum ar şi trebui.

UŞA VERDE CU PLASĂ SE ÎNCHIDE CU ZGOMOT în spatele meu. Toţi se întorc să privească; tuturor le pică faţa. Îmi agăţ rucsacul în cuierul de perete, mă duc la maşina de spălat vase, îmi pun şorţul, trag sertarul şi mă apuc să-l umplu cu farfurii şi căni. Când mă întorc cu o tavă plină de vase curate, toţi se holbează la mine: Randy, cu pantofii ei în două culori, Temple, făcându-şi de lucru cu recipientele pentru cafea, cu brăţările ei argintii care zornăie.

Randy dă drumul cănilor pe care le are în mâini în apa cu săpun şi mă stropeşte pe şorţ. Îmi dă una uşor în umăr.

— Era şi timpul, dracului, zice ea. Am deschis deja de trei zile şi chiar ne întrebam pe unde o fi spălătoarea noastră de vase preferată.

În cea de-a doua seară de când m-am întors la muncă, Julie mă trage în biroul ei. Nu mă uit la canapea. Încerc să nu mă uit la nimic şi îmi fixez ochii asupra mâinilor mele zbârcite de la apă, în timp ce Julie începe să-mi spună ceea ce, în mare parte, deja ştiu. Că Riley şi Wendy au distrus maşina lui Luis; că Wendy şi-a rupt trei coaste, şi-a fracturat clavicula şi şi-a perforat intestinul. Că Wendy a atacat-o pe Blue în apartament atunci când Blue a încercat să o oprească să-mi distrugă lucrurile.

Julie îşi răsuceşte inelele de pe degete, iar vocea îi tremură.

— Riley a scăpat cu nişte vânătăi, o sancţiune pentru conducere sub influenţa alcoolului, pentru conducere fără permis, o posibilă acuzaţie de jaf pentru că a furat din depozitul de noapte şi pentru furtul unui autovehicul.

Bagă o mână în bolul cu lapis lazuli.

— A fost închis. Acum e undeva în nord, într-un centru de reabilitare pentru bărbaţi. Nu e pentru prima dată la reabilitare, dar probabil că ţi-ai dat seama.

Ciocneşte pietrele între ele. Ochii i se umplu de lacrimi.

— M-am tot gândit la toate astea, înţelegi? Poate că în parte e şi vina mea, pentru că întotdeauna sar să îl ajut când o dă în bară. Nu se mai poate întoarce niciodată aici, nici măcar să lucreze. Nu mai poate. Şi asta legal, la dracu'! Dacă vrea să nu ajungă la închisoare, trebuie să urmeze un program de reabilitare prin muncă, cu durata de un an, şi să nu se mai atingă de droguri. Şi eu ce să fac, să depun plângere pentru că mi-a furat banii?

Lacrimile i se rostogolesc pe obraji.

— Uneori lumea e al dracu' de oribilă şi atunci trebuie să începi să te gândeşti serios: care e rolul meu în toată grozăvia asta? Am contribuit şi eu la oribilitatea asta?

Simt că mă apasă o mare greutate. Trebuie să scap de ea.

— Julie, zic eu. Ştiam, adică, cred că ştiam, dar nu voiam să ştiu, că fură din casa de marcat. Şi… l-am ajutat… i-am cumpărat droguri. Îmi

pare rău. Şi înţeleg dacă vrei să mă dai afară.

Julie scutură din cap şi se şterge la ochi.

— Te duceai să-i aduci droguri?

Încuviinţez din cap, înroşindu-mă la faţă de ruşine.

O spun cu voce tare, dar calm.

Julie se întinde şi mă apucă de mână.

— Dragostea e un spectacol al dracului de jalnic, Charlie, dar nu presupune şi aşa ceva. Nu presupune să cumperi droguri pentru cineva. Nu meriţi aşa ceva, scumpo. Chiar nu meriţi.

În loc să le resping încerc să las cuvintele ei să se aşeze în mine. E greu, dar o fac.

Merg mai departe, iar cuvintele se revarsă în viteză:

— Linus mi-a zis că Grit are mari probleme. Am vorbit despre asta pe drum, când ne-am întors din New Mexico, şi m-am gândit, mă rog, eu şi Linus ne-am gândit amândouă şi am stat de vorbă şi avem câteva idei despre cum să aducem din nou Grit pe drumul cel bun, dacă ai vrea să le asculţi.

Julie clipeşte şi-şi trage nasul. Găseşte un pix şi un carnet.

— Ascult, zice ea. Dă-i drumul, că mor aici.

ÎMI PLACE SĂ LOCUIESC ÎMPREUNĂ CU BLUE. Îmi place să am o prietenă, o *fată* cu care mă înţeleg bine. O port în continuare pe Ellis în sufletul meu, aşa va fi întotdeauna, dar Blue e bună în felul ei şi de treabă.

Uneori, când ajung acasă după tura de la Grit, mergem cu autobuzul să vedem filmul de la miezul nopţii şi ne cumpărăm popcorn galben cu sare şi sucuri reci, cu multă gheaţă. Sunt plăcut surprinsă de rezervele fără sfârşit de bani ale lui Blue. De fiecare dată când o întreb, ridică din umeri; *Tata se simte vinovat,* îmi răspunde ea. *Banii sunt ca un balsam pentru el.*

— E ciudat, zice ea şi pe faţă i se citeşte o combinaţie complicată de durere şi mâhnire. Nu vreau să vorbesc despre asta. Poate că o să vorbim şi despre asta cândva. Putem pune mai mult unt la popcorn de data asta?

Nu pot să stau la măsuţa de cafea şi să plâng şi nici în cadă, holbându-mă la tavan şi gândindu-mă cum aş fi putut să fac lucrurile mai bine, să îl ajut mai mult pe Riley sau să scap mai repede, să o salvez pe Ellis, să mă fac bine, pentru că toate astea sunt greşite, îmi dau seama; nu mă ajută cu nimic să mă întreb ce s-ar fi putut face; acum ştiu asta.

Trebuie să aştept să dispară sentimentele negative şi asta înseamnă să fiu ocupată, înseamnă să lucrez la Grit, să-mi petrec timpul cu benzile mele desenate, citind caietele Louisei, gândindu-mă la cine ar fi interesat să citească povestea ei şi pe a mea.

Înseamnă să merg cu Blue la întruniri. Înseamnă să stau în subsolul cu lumină orbitoare al unei biserici dărăpănate, pe scaune tari, care hârşâie pe pardoseala de ciment, bând cafea mâloasă şi ascultând oamenii care îşi îngaimă poveştile, înseamnă să-i *ascult* pe bune şi să mă gândesc la ei şi să mă gândesc la mine.

Am căutat împreună cu Blue un grup pentru cele ca noi, care se taie şi se ard, care îşi provoacă singure răni, dar nu am reuşit să găsim. Blue zice:

— Asta e, cred că nu avem ce face decât să vorbim una cu alta în continuare, nu? Cine s-ar fi gândit că n-o să ne avem decât una pe alta, Sue cea tăcută?

Mi-e dor de Casper, dar acum înţeleg de ce a trebuit să renunţe. Poate că, până la urmă, nu am fost pentru ea decât o altă fată care îşi face singură răni, dar a fost drăguţă cu mine şi trebuie să fie drăguţă şi cu altele; chiar şi numai acea bunătate, atâta cât a fost, chiar şi numai pentru o perioadă atât de scurtă, tot a însemnat ceva.

A însemnat ceva.

Într-o seară, Blue vine acasă cu un laptop nou, lucios. Imediat ce îl instalează, mă pune să-mi fac un cont pe Facebook. Îmi spune râzând:

— Reţelele sociale sunt perfecte pentru tine. Sunt exact pentru oamenii cărora nu le place să interacţioneze faţă în faţă cu cineva. Dar Twitter nu e de tine, pentru că presupune conversaţie, aşa că nu ai ce căuta acolo.

Nu îl folosesc cine ştie ce, mai mult mă uit la ştiri şi pe pagina lui Blue. Dar, într-o seară, mă trezesc cu o cerere de prietenie.

E de la Evan.

Nu mă simt speriată că mă caută şi nici agitată. De fapt, mă simt al naibii de recunoscătoare că pot să-i dau „accept" din toată inima, că e în viaţă, când eu eram mai mult ca sigură că murise.

Primul lucru pe care mi-l trimite e o relatare dintr-un ziar. E veche de câteva luni, dar e ilustrată cu o fotografie care face să-mi stea inima în loc.

Evan îmi scrie: *DEMONUL A FOST PRINS.*

Casa, mai bine zis Hambarul, a fost închisă, Frank Nemernicul a fost arestat pentru prostituţie infantilă, furnizare de droguri şi de alcool unor minori şi pentru multe, multe altele. În poză, are o faţă sfrijită, nu mai exprimă îngâmfare şi furie. Pare speriat.

Şi Evan îmi mai zice: *Printre alte veşti, pentru mine e a 92-a zi de când m-am lăsat. Tu cum mama naibii o mai duci, Charlotte?*

În timp ce scriu răspunsul, nu-mi pot reprima un zâmbet.

PRODUSELE DE PATISERIE DE LA *PANADERÍA* se epuizează în fiecare zi. Eu şi Linus am venit cu ideea să le luăm cu preţ redus, înainte să fie aruncate la gunoi. Julie i-a permis lui Linus să lucreze la un nou meniu de prânz, cu mai multe alimente sănătoase şi mai puţini cartofi, grăsimi şi brânză. Este de acord cu un card pentru cafea. Într-o zi, în timp ce debarasez şi mă târăsc de la o masă la alta cu tava în care strâng vesela, ridic privirea şi observ că pereţii de cărămidă falsă ai cafenelei au fost împroşcaţi cu noi graffiti obscene, care sar în ochi. Rămân pe loc şi privesc îndelung pereţii, mă întorc de jur-împrejur, studiez cu atenţie locul, lumina care pătrunde pe ferestrele din partea de sus a pereţilor, îmi frământ mintea ca să găsesc o cale de a remedia problema.

Blue vine într-o seară ca să ne ajute să zugrăvim pereţii şi baia şi aduce cu ea cutii de vopsea, trafalete şi perii din magazia lui Leonard. Temple mă ajută să scot afară scările din biroul lui Julie şi să împing mesele şi scaunele în mijlocul încăperii. Randy şi Tanner se ocupă de tăbliile meselor; pe unele le vopsesc în diferite culori, pe altele adaugă diverse modele, iar pe altele le şlefuiesc şi lipesc pe ele cărţi poştale vechi. Eu, Blue şi Julie vopsim ore întregi, acoperind pereţii cu vopsea în culoarea grâului copt, care străluceşte dimineaţa şi are un aspect diafan noaptea.

— Dar acum nu mai e nimic pe pereţi, remarcă Julie. Sunt prea golaşi.

— Nu pentru multă vreme, îi răspund eu.

Într-o seară, pe când îi ţin locul la tejghea lui Temple, care e în pauza de ţigară, intră şovăielnică Ariel, parcă nesigură că e în locul potrivit. Când mă vede, deschide gura, plăcut surprinsă.

— Aici eşti! Ce surpriză plăcută. Am fost la vernisajul expoziţiei tale, dar nu te-am văzut.

Trag adânc aer în piept.

— Ţi-am furat crucea. Eu am făcut-o. Şi îmi pare rău.

Ariel lasă capul în jos.

— Ştiu. Înţeleg. Îţi mulţumesc că mi-ai înapoiat-o.

Întinde mâna.

— Îmi dai voie? mă întreabă ea.

Aprob din cap, iar ea îşi aşază cu grijă mâna pe mâna mea.

— Mi-am pierdut fiul, aşa că ştiu cum e să fii… pustiită şi totodată plină de infernul din tine. Ştiu că ştii ce înseamnă. Mai mult nu vreau să spun despre asta. Dar vreau să ştii că mă bucur că eşti bine. Mă bucur foarte mult.

Dau din cap şi încerc să-mi opresc lacrimile. Mă mângâie pe mână şi îmi cere un espresso dublu. Mă simt uşurată că mă pot întoarce cu spatele ca să mă ocup de altceva şi să nu-mi vadă lacrimile şiroind pe obraz. Se plimbă prin cafenea în timp ce eu pun espressorul în

funcţiune.

— N-am mai intrat aici de ani întregi, strigă ea, ca să acopere zgomotul aparatului. Locul ăsta ajunsese într-o stare jalnică. Prietenul meu mi-a spus să trec pe aici.

Studiază curioasă pereţii pe care sunt agăţate peisaje splendide, realizate din nişte împletituri elaborate: femei care muncesc la câmp; peisaje urbane complexe; un munte roşiatic, cu soarele deasupra lui.

— Doamne Dumnezeule, zice ea cu răsuflarea tăiată, apropiindu-se de pereţi. Sunt superbe. Cine le-a făcut?

Vocea ei răsună în cafeneaua curată.

— Bucătarul, răspund eu cu mândrie şi ştergându-mi faţa, după care mă întorc ca să îi dau ceşcuţa cu cafea. Linus Sebold.

LINUS MĂ ROAGĂ SĂ MERG SĂ ADUC din biroul lui Julie o cutie nouă de carneţele pentru comenzi, să le dea chelnerilor. E o seară aglomerată; de când cu schimbările pe care le-am făcut, suntem asaltaţi de altfel de clienţi, mai în vârstă. Puştii care studiază arta vin în continuare, dar i-am pierdut pe unii dintre rockeri. Îmi lipsesc, dar Julie are nevoie ca lucrurile să meargă bine, aşa că localul trebuie să aibă clienţi care cumpără mâncare şi băutură, nu unii care vomită pe podea.

În timp ce moşmondesc pe după biroul lui Julie, căutând printre cutii, îmi răsare în faţa ochilor, la vedere, de sub un colţ al telefonului de pe birou, o bucată de hârtie, cu un număr de telefon, numele lui şi tot felul de mâzgăliturі: desene şi cerculeţe şi steluţe.

Mă uit o clipă la bucata de hârtie, iar în următorul moment mă trezesc rostind: „Aş putea să vorbesc cu Riley West, vă rog” şi simt că plutesc, aproape că ating tavanul, şi mă uit cum îmi tremură mâinile în timp ce ţin receptorul la ureche. La celălalt capăt al firului se aude un târşâit de picioare, apoi un oftat.

— Alo?

Oare poate auzi cum îmi bubuie inima în piept? Îşi dă seama, din tăcerea mea, că sunt eu? Cuvintele mi se opresc în gât. Oare de asta îl aud suspinând din nou şi întrebându-mă: „Tu eşti, iubito?”

— Riley.

— Nu îmi poţi telefona aici, bine? Ascultă, nu poţi…

Vocea îi e cumpătată, prudentă, blândă. Pun pariu că încearcă să nu atragă atenţia. Simt cum mă cuprinde furia şi încerc să o reprim, dar până să apuc să o domolesc, a şi pus stăpânire pe mine. Nu mă pot opri şi răbufnesc:

— Îţi mai aminteşti măcar că ai fost cu mine, Riley? Ţi-a păsat vreodată, măcar un pic?

Adrenalina mă împinge să vorbesc mai departe:

— Vreau să ştiu dacă pentru tine n-am fost decât o ciudăţenie? Asta am fost?

Sunt speriată, simt că am pierdut controlul, mă simt pierdută, dar fiecare cuvânt pe care îl rostesc are forţă.

Pe fir intervine o voce impersonală, mecanică: *Această convorbire telefonică se va încheia în patru minute.* Aşa e. Îmi amintesc; la Creeley, telefonul public se întrerupea după zece minute.

— Charlie.

Plânge, se aude un vaiet ca de copil, ca atunci când cineva nu vrea să audă şi ceilalţi ce spune, ceva de genul ăsta. Sunetul plânsului său se furişează înlăuntrul meu, mă zgârie pe inimă. Îmi rosteşte din nou numele. Îmi şterg faţa udă cu dosul palmei.

— Te-am *iubit,* Riley.

E dureros să o spun cu voce tare, să las cuvintele astea să prindă

formă şi să-şi ia zborul din gura mea.

— *Te rog,* plânge el. *Iubito…*

Convorbirea se întrerupe.

Deschid sertarul de la biroul lui Julie; un capsator; o foarfecă solidă, strălucitoare; piuneze. Un catalog cu băuturi uşoare.

Pe drumul de întoarcere din Santa Fe, Linus mi-a spus: „Viaţa mea e uneori ca o serie de intervale de câte zece minute. Câteodată, aş vrea să îmi dau singură o medalie pentru că am rezistat o oră întreagă fără să beau, dar aşa trebuie să fie. Aştepţi să treacă".

Împing sertarul ca să-l închid. Trebuie să mă forţez să aştept să treacă bubuitul ăsta dinăuntrul meu, să aştept să treacă în intervale de câte zece minute, de câte cinci minute, oricât ar dura, mereu, acum şi pe veci

Adun carneţelele în mâini şi ies din birou, închizând ferm uşa în urma mea.

TEMPLE PREZINTĂ O ALTĂ SEARĂ DE MUZICĂ LIVE la care, de data asta, participă mai puţini rockeri şi mai mulţi poeţi, moment în care Linus îmi întinde telefonul de la tejghea. Trebuie să mă aplec la podea ca să pot auzi ce spune vocea de la celălalt capăt al firului. Observ firele de praf şi zaţul de cafea rămase sub muchia tejghelei şi-mi pun în gând ca mai încolo să curăţ mai temeinic.

— O, draga mea Charlotte.

E vocea blândă şi distorsionată a unui bătrân.

— Ce-ai zice să vii şi să lucrezi pentru mine o perioadă?

Felix Arneson continuă:

— Sunt la New York şi Devvie – ţi-o aminteşti pe asistenta mea, Devvie? – şi-a susţinut teza de doctorat. Mă părăseşte. Sunt îndurerat, dar o să supravieţuiesc.

— Eu nu… cum?

Îmi apropii şi mai mult telefonul de ureche, nesigură că am înţeles bine.

— Vrei să lucrez pentru tine? Eu?

Felix chicoteşte.

— Am nevoie de o persoană pe care nu o deranjează deşertul, izolarea. E cât se poate de plictisitor acolo, ştii şi tu. Adică, în apropiere e un oraş fermecător, dar unde stau eu, ei bine, ştii. Doar ai fost acolo! Ar trebui să-mi triezi diapozitivele, să-mi pui dosarele în ordine. Sunt o mulţime de lucruri de făcut! Să răspunzi la telefon, la e-mailuri. Să te ocupi de aprovizionare. Ai primi masă şi casă şi ceva bănişori, nu mulţi. Ce zici? Mi se pare că ţi-a plăcut oarecum acolo.

Nu am nevoie să mă gândesc prea mult ca să mă hotărăsc. E dureros să fiu aici; sunt OK, dar e dureros şi îmi doresc să fiu într-un loc liniştit, unde fantoma lui Riley să nu bântuie peste tot.

Împrejurul casei lui Felix domnea pretutindeni o linişte desăvârşită.

— Da, îi răspund. Da, vreau să lucrez pentru tine.

A rămas să se ocupe el să primesc un bilet pentru New York, unde o să ne întâlnim la hotelul unde stă el. Îmi promite să îmi arate oraşul când nu e la galerie, în muzee ori în librării. Apoi o să plecăm împreună, cu avionul.

— Mie îmi e frică de avion, îmi şopteşte el. Nu-i aşa că e amuzant, la vârsta mea? La urma urmei, nu mai am aşa de mult de trăit, dar mi-e frică de un mic zbor prin văzduh. Sunt dispus să-ţi plătesc biletul de avion tocmai până aici, numai să nu fiu obligat să zbor singur cu avionul până acasă.

Îi mărturisesc că eu nu am călătorit niciodată cu avionul.

— Doamne Sfinte! zice el. Ce pereche o să facem! Şi o să ai la dispoziţie şi cămăruţa aia, ca să poţi lucra. Linus îmi spune că lucrezi la un fel de carte. De-abia aştept să-mi povesteşti despre asta.

JULIE ŞI LINUS STAU FERME ÎN FAŢA MEA. Le spun din nou „nu”.

— Plec peste patru zile, insist eu. Nu vreau să merg cu voi.

Linus zice:

— Ştiu că pare ceva groaznic, Charlie, dar a lucrat din greu pentru momentul ăsta şi cred că e important să îl susţinem în perioada de recuperare. Până şi nemernicii au uneori nevoie de ajutor.

Julie îmi ia mâinile în mâinile ei.

— Încearcă să-şi răscumpere greşelile, Charlie. Ăsta e unul dintre paşi. Sincer, niciodată nu l-am văzut aşa.

Lui Riley i se dă voie să participe la concertul de binefacere pentru Luis Alvarez. Va fi însoţit de un asistent; o să poarte la gleznă o brăţară de monitorizare. Numai dacă va cânta, soţia lui Luis o să renunţe să facă plângere împotriva lui Riley pentru furtul maşinii lui Luis. Dar tot va trebui să urmeze programul de reabilitare prin muncă, de un an. Îşi doreşte să merg şi eu la concert.

Blue îşi aşază cana de cafea pe tejgheaua de la True Grit; a ascultat toată discuţia fără să zică nimic. Îşi mişcă aproape imperceptibil bărbia, un fel de *Nu permite nimănui să te oblige să faci ceva.* Am ajuns să cunosc toate noile expresii faciale ale lui Blue, bărbia coborâtă, ochii mari, privirea încruntată dezaprobator. La Creeley avea doar două expresii: furie şi nefericire. Pare că şederea aici a făcut-o pe Blue să se deschidă într-un mod aparte, lucru care nu s-a întâmplat şi în cazul meu.

Storc mopul, iar mânerul îmi tremură în mână. Să fie de vină grăsimea de pe degetele mele sau o fi altceva?

— Bine, zic eu până la urmă. Bine.

BLUE SE UITĂ LA RUCSACUL MEU, la noua valiză roz, pe care mi-a cumpărat-o de la Goodwill. Mi-am împachetat toate lucrurile. Are colţurile gurii puţin lăsate.

— Nu pot să cred că pleci, zice ea încet.

— Ştiu.

— Adică, bănuiesc că-i un lucru bun. O să fie bine. Dar o să-mi fie dor de tine.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine.

Îi iau mâna în mâna mea.

— Felix are computer?

— Da.

— O să vorbim pe Skype? O dată pe săptămână?

Mă priveşte fix, rugător.

— Da, categoric.

— Dar la telefon. O să-ţi iei un mobil?

— Nu-mi permit. Are telefon fix, pot să-l folosesc pe acela.

— O să îmi telefonezi des? O să mă suni să-mi dai numărul, bine? Şi o să vin în vizită. O să fie amuzant. O să vin cam o dată pe lună, bine?

Îşi strânge degetele în jurul degetelor mele.

— Da, Blue.

— O să găseşti întruniri la care să mergi? Eu o să încep să merg împreună cu Linus.

— Da, promit.

— Bine, zice ea în cele din urmă.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Bine, zic şi eu.

— Trebuie să rămânem strâns legate una de alta, Charlie. Nu putem renunţa la asta.

Lacrimile îi curg pe faţă.

— Nu, răspund eu, cu voce sugrumată.

— Nu suntem ca ceilalţi oameni.

— Nu.

— Tu eşti familia mea acum. Iar eu sunt familia ta. Înţelegi? Rosteşte ultimele cuvinte cu gura în părul meu, pentru că mă îmbrăţişează strâns, şi eu nu vreau să se oprească, niciodată.

Da, îi răspund eu. *Da.*

CONCERTUL DE BINEFACERE PENTRU FAMILIA ALVAREZ a strâns foarte mulţi oameni. Aceştia sunt răspândiţi peste tot pe Congress Street, afară, pe lângă Hotelul Congress, în plin centru al oraşului Tucson. Au fost construite scene separate pentru trupele care cântă în deschidere, iar pe stradă maşinile nu mai au voie să circule. O trupă de mariachi se plimbă prin mulţime. Poza lui Luis e afişată pe o pancartă aşezată afară, lângă uşa hotelului. A murit la scurt timp după ce Riley i-a furat maşina. Tiger Dean stă de vorbă cu o echipă de televiziune, are părul înfoiat şi şi-a ridicat ochelarii de soare pe creştetul capului.

Îi zăresc pe Mikey şi pe Bunny, se ţin de mână; el nu mai are codiţe; s-a tuns scurt şi arată ca şi cum ar avea pe cap un fel de şapcă galbenă. Nu l-am văzut de când m-am întors.

Se întoarce şi mă vede. Simt cum mi se strânge stomacul în momentul în care îmi zâmbeşte şi porneşte în direcţia mea, iar Bunny rămâne în urmă, să vorbească cu cineva. Nu mă pot abţine să nu observ strălucirea aurie de la degetul lui. Blue stă lângă mine, tăcută.

— Salut! zice el, timid.

— Salut!

— Charlie, continuă el, mă bucur mult că eşti aici. Mă bucur să te văd.

Arăt înspre degetul lui.

— Aşa deci, e o schimbare importantă în ce te priveşte.

Mikey dă din cap.

— Se poate spune şi aşa.

Râde.

Trag adânc aer în piept.

— Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat, Mikey. *Michael.* Te rog să mă ierţi. Ar fi trebuit să îţi răspund la mesaje.

Oftează.

— M-am gândit că, pesemne, le-ai şters. Oricum aveam de gând să vin în curând la Grit, să te văd. Turneul nostru s-a prelungit cu câteva luni şi până la urmă am înregistrat şi albumul. Se pare că o să se întâmple multe lucruri.

Inspiră adânc.

— Am ceva pentru tine, Charlie. Aveam de gând să ţi-o aduc la Grit, dar dacă tot ne-am întâlnit…

Bagă mâna în buzunarul jeanşilor şi scoate o foaie de hârtie împăturită.

— Îmi e foarte greu, Charlie, aşa că lasă-mă să vorbesc.

Închide ochii şi, când îi redeschide, mă priveşte fix, cu o privire gravă, dar zâmbind.

Inima îmi tresare un pic, sunt agitată din cauză că nu ştiu despre ce e vorba.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Mă apuc să despăturesc hârtia.

— Am văzut-o, Charlie. Am făcut o oprire în Sandpoint. Unde e ea, în Idaho. Şi am văzut-o.

Blue, care stă lângă mine, mă apucă strâns de cot şi îmi ia hârtia din mână. De-abia mai văd din pricina lacrimilor.

De-abia mai respir. *Pe ea.* A văzut-o pe ea.

Pe *Ellis.* Îmi tremură mâinile; hârtia foşneşte.

— Doamne Sfinte, Charlie! E OK. Adică nu e chiar OK-OK, dar nu e total absentă. E *prezentă.* Trebuie să ai răbdare cu ea şi să îi pui întrebări cât se poate de exacte, dar e *prezentă* şi, când ţi-am rostit numele, jur în faţa lui *Dumnezeu,* i s-a luminat faţa.

Mikey plânge uşor, respirând apăsat. Mă uit la adresa notată pe foaia de hârtie, la numele ei. Simt că îmi arde corpul, dar într-un sens bun, de exaltare.

Ceva de genul a arde de iubire.

Ellis, Ellis a mea.

— Să mor io' dacă nu este extraordinar, murmură Blue. Extraordinar.

— Mulţumesc, Mikey, şoptesc. Mulţumesc mult, mult de tot.

TIGER DEAN I-A DAT LUI JULIE BILETE gratuite şi permise de acces în culise. Eu, Julie, Blue şi Linus stăm în culise, minunându-ne de organizare, de echipa care trebăluieşte de zor, de energia care se revarsă dinspre public. Trupele punk sunt primele, prea gălăgioase şi cu prea multă transpiraţie şi agitaţie, dar puştii se dau în vânt după aşa ceva, aşa că ţipă şi dansează ca apucaţii. Vremea e numai bună, plăcută şi răcoroasă, şi cerul îşi dă şi el concursul, căci e de un albastru nesfârşit şi minunat. Tiger Dean cântă câteva piese împreună cu o trupă de băieţandri îmbrăcaţi toţi în costume gri, identice, şi cu cravate subţiri din piele. Mulţimea îl adoră pentru că e Tiger Dean, dar, aşa cum zicea mereu Riley, versurile lui sunt groaznice.

Regan, cântăreaţa din seara cu muzică live de la Grit, îşi face apariţia din latura opusă a scenei, îmbrăcată cu aceeaşi fustă neagră şi zdrenţuită pe care o purta şi atunci şi e încălţată cu aceiaşi pantofi scofâlciţi. Îşi spune nedesluşit numele la microfon şi apoi îşi începe numărul. Mulţimea de oameni se leagănă entuziasmaţi, pe aceeaşi lungime de undă cu Regan. Undeva, mai departe, la baza scenei, sunt câţiva bărbaţi care vorbesc cu o mână la mobil; o urmăresc cu atenţie şi au în cealaltă mână, pe care o ţin ridicată, un al doilea mobil, cu care o înregistrează.

Julie îi şopteşte lui Linus:

— Vânători de talente. Riley mi-a zis că i-a trimis fostului lui manager un demo cu melodii interpretate de ea.

După ce termină Regan de cântat, Tiger Dean păşeşte pe scenă şi o prinde de umăr, într-un fel de semiîmbrăţişare. Ea părăseşte scena. Tiger îşi drege vocea.

— Oameni buni, în seara asta avem un oaspete special. Unul dintre cei mai vechi şi mai dragi prieteni de-ai mei şi un muzician de mare clasă, care sunt sigur că v-a lipsit în ultimii ani.

Scoate o batistă înflorată şi îşi tamponează cu ea fruntea.

— De ceva vreme, trece printr-o perioadă grea şi cred că e pe calea cea bună. Sau cel puţin aşa sper. Pentru că am nevoie de el ca să-mi compună nişte cântece mortale, încheie el în şoaptă, dar cât să-l audă toţi.

Publicul râde.

Julie se apleacă înspre mine:

— I-au dat drumul numai pentru spectacolul ăsta. Trebuie să se întoarcă imediat după. Are la gleznă o brăţară de monitorizare pentru consumul de alcool. Aceasta îţi măsoară pe baza transpiraţiei cantitatea de alcool consumată, aşa că, dacă soarbe chiar şi numai o picătură de alcool, brăţara o detectează.

Tiger anunţă cu buzele lipite de microfon:

— Riley West!

Publicul izbucneşte în aplauze, aclamaţii şi fluierături. Oamenii se

ridică în picioare, lovesc cu piciorul în pământ. Inima începe să-mi bată neregulat. Blue îşi strecoară mâna în mâna mea.

Şi iată-l.

Îşi face apariţia din partea opusă faţă de cum stăm noi, din cealaltă latură, îmbrăcat într-o cămaşă simplă de cowboy, albastru cu alb, cu mâneci scurte, închisă la toţi nasturii, cu o bandă arămie peste piept. Poartă nelipsiţii lui pantaloni maro şi tenişi negri. Exact în momentul în care mă întreb ce s-o fi întâmplat cu vechile lui cizme maronii, observ licărul argintiu al brăţării de monitorizare iţindu-se de sub tivul unuia dintre crăcii pantalonilor; nu ar fi încăput înăuntrul unei cizme. Şi-a tăiat claia de păr castaniu; acum i se vede toată faţa, care pare mai luminoasă, mai puţin buhăită. Îl privesc şi-mi dau seama cu durere cât de groaznic arăta în toate lunile alea, iar eu nu am văzut sau *nu am vrut* să văd. Buzunarul de la piept nu mai e umflat.

— S-a lăsat de fumat, şopteşte Julie. Brusc.

E cumplit de speriat. Îmi dau seama după uşoara ezitare pe care o are înainte de a porni, în timp ce îşi trece cureaua chitarei peste umăr şi începe să păşească. Mâna îi tremură uşor când o ridică înspre public şi în acel moment observ ceva ce n-am mai văzut niciodată pe faţa lui Riley West.

Se face roşie ca racul.

Îşi atinge buzele de microfon, îl ajustează şi soarbe din paharul de pe scaunul de lângă el. Are o reacţie întârziată.

— Băutura asta are gust de apă. Nu-i genul meu.

Mulţimea izbucneşte în râs. Cineva strigă:

— Riley, arăţi grozav!

Riley îşi pune mâna streaşină la ochi şi priveşte înspre public.

— Pe bune? Nu vrei să ieşi cu mine? Pentru că, în momentul de faţă, altcineva mai mult ca sigur că n-ar vrea.

Râsete. Mai ia o înghiţitură de apă.

— E pentru prima dată când cânt în public şi am doar apă în pahar.

— Fă-o, Riley!

— Poţi s-o faci, Riley!

Riley inspiră, îşi aranjează chitara pe piept, îşi întinde gâtul şi priveşte direct înspre latura unde ne aflăm noi. Privirile ni se întâlnesc.

Faţa i se destinde pentru o clipă. Eu întorc capul în altă parte, iar inima îmi bubuie în piept. Când privesc din nou înspre el, e întors către public, iar pe faţă i s-a lăţit zâmbetul lui strâmb, acel zâmbet pe care l-a afişat prima dată când ne-am văzut în faţă la True Grit, în timp ce cântecul lui Van Morrison plutea în aer, bărbaţii ăia jucau Go, iar punidştii mâncau îngheţată la Dairy Queen.

Îşi drege vocea.

— Nu de mult am cunoscut o fată şi era chiar foarte drăguţă, dar

puţin cam tristă, ştiţi cum pot fi fetele, nu? Dar mi-am zis: *Hei, Riley, poate că ai nevoie de o fată tristă, care să te echilibreze, şi poate că, dacă pui problemele tale şi toată tristeţea ei la un loc, nu vă rămâne decât să fiţi fericiţi împreună.* Nu?

Îngheţ. Vorbeşte despre *mine.*

Publicul răspunde: *Daa*

— O vreme a mers. Dar ştiţi cum sunt eu, am dat-o în bară şi de data asta. Am uitat că avem nevoie, ştiţi voi, să vorbim despre unele *chestii.* Sau poate că ar trebui să mă potolesc naibii *odată.*

Râsete.

— Noroc că acum am o groază de timp la dispoziţie să mă gândesc la greşelile pe care le-am făcut, prin bunăvoinţa excelentelor servicii de corecţie şi reabilitare ale statului Arizona. Şi acum, un cântec despre fata asta.

Începe să ciupească coardele chitarei, iar corpul i se relaxează cu fiecare mişcare, cu fiecare minut care trece. Odată mi-a spus: „Fac asta pentru că mă ajută să mă simt bogat. Nu mă refer la bani într-un nenorocit de buzunar, ci la o bogăţie ca un fel de dulce apăsare pe care să o simt în mine".

Cântecul e unul lent, care abia te face să-ţi mişti picioarele, cum îi plăcea lui să numească tipul ăsta de balade. Genul de cântec lălăit, trist, pe care mai oricine îl poate ţine minte uşor şi pe care îl poate cânta împreună cu solistul.

Nu am ochi decât pentru el, urmăresc cât de uşor i se mişcă degetele pe coarde, expresia diferită a feţei, senzaţia că mă destram pe dinăuntru. Sentimentul de absolută, inevitabilă tristeţe pe care îl am în timp ce îl urmăresc şi îl ascult cântând despre *mine.* Vocea lui sună altfel acum că nu mai bea şi nu mai fumează. E mai subţire, mai interesantă. Titlul cântecului e „Cine ar fi ştiut cât de mult o s-o fac să sufere". Treptat îmi dau seama că în cântec este vorba despre noaptea în care mi-a găsit trusa şi ne-am înfruntat în bucătărie; e un cântec despre amândoi.

Nu am vorbit cu Riley. Nu i-am spus cum m-am simţit decât când a fost prea târziu. L-am lăsat să mă dirijeze, pentru că eram peste măsură de recunoscătoare că mă băga în seamă. Şi nici el n-a vorbit cu mine, pentru că era beat tot timpul sau simţea nevoia să fie beat, şi eu nu am zis niciodată *Ajunge!*

Cântecul ăsta e felul său de a vorbi, la fel cum benzile mele desenate sau caietele Louisei sunt modul nostru de a vorbi.

Cântecul ăsta e felul lui de a-mi spune: *iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă.* Mie.

La finalul cântecului, Julie plânge în pumni, iar Linus se şterge la ochi. Blue îmi strânge mâna atât de tare, încât mă dor oasele. Publicul se ridică, în urale. Riley mai soarbe o gură de apă. Zice:

— Aşteptaţi puţin!

Şi pleacă de pe scenă în direcţia noastră.

Pe măsură ce se apropie, lumea se clatină, se îndoaie, se afundă în linişte, de parcă în urechile mele plutesc nori, dar nu mă mişc din loc. Julie zice: O! iar Linus: *Riley!* Blue îmi dă drumul la mână şi se îndepărtează câţiva paşi.

Riley miroase altfel acum, a curăţenie şi sănătate, a săpun de ovăz şi puţin a aftershave. Nu mai are mirosul ăla greu de tutun şi de transpiraţie şi de alcool. Când îmi ridic privirea înspre el, ochii lui sunt plini de lacrimi.

Deschide gura să spună ceva, dar apoi se răzgândeşte. Îmi ia mâna şi îmi strecoară ceva în pumn.

Şi atunci se întâmplă din nou: acea mică descărcare electrică, un curent cald dinspre el înspre mine, dinspre mine spre el.

Când deschid ochii, e din nou pe scenă.

Cântă melodia lui John Prine „Christmas în Prison", două cântece de-ale lui Bob Dylan, de pe albumul *Neshville Skyline*, apoi se opreşte.

— Copiii din ziua de azi…

Râsete.

— Nu-s decât un bucătar de fast-food şi am lucrat tot timpul cu toţi hipsterii ăştia amărâţi, care sporovăiesc necontenit la telefoanele alea mici ale lor şi poartă conversaţii amuzante, de genul: „Hei, ce-ar fi dacă Coldplay ar cânta una dintre melodiile Madonnei" sau „Cum ar fi să cânte Jay-Z una dintre piesele lui Joan Baez". Ştiţi voi, prostii de genul ăsta.

— Fă-mi un copil, Riley! zice o femeie râzând zgomotos.

Riley îi răspunde:

— N-ai ascultat primul cântec, cucoană?

Publicul râde.

— În fine, zice el dregându-şi glasul. A fost odată o fată, care, de fapt, e chiar aici şi am compus primul cântec pentru ea, dacă vreţi să ştiţi…

Oamenii din public încep să-şi întindă mâinile în toate direcţiile. Mă retrag în spatele lui Blue.

— Fata asta grozavă a avut o idee grozavă. O să vă stea mintea-n loc.

Îşi dă teatral capul pe spate şi apoi îl lasă să cadă în faţă. Chiar înainte ca bărbia să i se lovească de piept, îşi trage capul înapoi şi începe să ciupească energic coardele. *M-au trecut fiori,* mormăie el. *Sunt tot mai mulţi.*

După câteva secunde, mulţimea izbucneşte în urale când recunoaşte melodia, imaginându-şi probabil scena din finalul filmului *Grease,* când Sandy şi Danny dansează în balansoarul ăla din parcul de distracţii, Sandy cu părul tot numai bucle, iar Danny scos din minţi de

pantalonii ei de piele.

Lui Ellis îi plăcea totul la filmul ăsta şi ne uitam mereu la el şi de fiecare dată ea zicea: „Până la urmă, eu aş prefera să fiu Kenickie, nu Danny”, şi de fiecare dată mă prefăceam că nu mai spusese niciodată asta, pentru că aşa fac prietenii.

Riley îmi dedică melodia ei.

Julie şi Linus râd. Blue ridică din sprâncene. Publicul bate din palme în ritmul muzicii, începe să cânte împreună cu Riley.

Tiger Dean îşi face apariţia dintr-o latură a scenei, cărând o chitară bass împreună cu un tip tânăr, cu obrajii lăsaţi, care poartă doar nişte chiloţi mici, cu Captain America, şi nimic altceva, cu o tobă de marş agăţată de gât, în care bate întruna.

Cântă împreună cu Riley, mărşăluind toţi trei în cerc în jurul scenei şi transformă un cover cu tentă country, lent şi sexy, în ceva exaltant, capricios.

Ellis avea dreptate, îmi zic eu fără urmă de tristeţe. I-ar fi plăcut cântecul ăsta, interpretat aşa.

Toţi oamenii aflaţi afară, lângă Hotelul Congress, în faţa scenei principale, sunt în picioare. Îşi ţin telefoanele ridicate în aer, astfel că flash-urile strălucesc prin mulţime. Pe scenă intră şi alte trupe, se alătură zarvei, adaugă alte voci. Regan Connor apare şi ea, uşor stânjenită de toată mascarada, dar intră în joc, bocănind cu ghetele şi cântând cu ceilalţi. Julie şi Linus ţopăie, fredonând şi ele. Blue stă deoparte. Ea e singura care observă că mă întorc şi plec, dând să ies prin culise. Mă apucă din nou de mână.

Privesc înapoi către scenă. Riley e cu oamenii lui, la locul potrivit.

Blue se apleacă să-mi spună la ureche:

— Ce fac cerealele, Charlie?

— Cerealele *nu* mă înfulecă.

Repet cuvintele astea până când îmi spune să mă opresc.

— Hai să plecăm, îi zic.

Ieşim din culise şi ne croim drum printre cei care rămân pe loc, printre cei din echipă, lăsându-l pe Riley West în urmă.

O luăm spre casă pe un drum ocolit.

ÎN AVION, ÎNCERC DIN RĂSPUTERI să nu-mi înfig degetele în coapse şi să nu plâng, cu toate că sângele îmi bubuie în tâmple. Tânăra care stă pe locul de lângă mine se chinuie să-şi pună centura.

— Bună, îmi zice ea. E-n regulă? E primul zbor? Gumă de mestecat. Ai nevoie de gumă. Eu prind curaj cu Xanax. Vrei nişte gumă?

Scotoceşte printr-o geantă enormă, din piele ciocolatie.

Dau din cap la vederea gumei pătrăţoase pe care mi-o oferă. Îşi scoate sandalele şi îşi mişcă degetele, îşi strânge părul la spate cu un elastic şi oftează.

— Ajută să stai de vorbă. Îţi abate mintea de la lucrurile astea. Unde mergi?

— La New York.

Casper mi-a spus să vorbesc, aşa că vorbesc.

— N-am mai fost niciodată la New York.

— Aha, o să-ţi placă la nebunie! E supertare! Ce faci acolo?

Înghit în sec. Are o faţă luminoasă, optimistă, plină de pistrui.

— O să lucrez pentru un artist. Ca asistentă a lui. Şi eu sunt artistă.

Nu sună atât de rău să rostesc cu glas tare ultimele cuvinte.

Face ochii mari.

— Pe bune? Drăguţ. Eu l-am vizitat pe taică-meu, câteva zile.

Scoate un sunet gâtuit.

— Pfu! Părinţii ăştia! Sunt jalnici, aşa-i?

Are degete subţiri, cu inele colorate. Poartă o rochie străvezie şi mulată pe corp, iar bretelele îi alunecă pe umerii albi. Firul de la căşti e înfăşurat în jurul gâtului, iar în poală ţine un telefon lucios, care bâzâie şi zăngăneşte şi licăreşte. Pare înfloritoare. E clar că e iubită. Îşi permite să zică despre părinţii ei că sunt jalnici tocmai pentru că nu sunt. Oriunde ar merge, întotdeauna se va putea întoarce la ei.

Când ajung la New York, poate că o să cumpăr o carte poştală pentru mama. Poate că o să reuşesc să scriu câteva cuvinte, un mesaj scurt. Poate că o să cumpăr şi un timbru. Poate chiar o să-i trimit un e-mail lui Casper, numai că de data asta o să-i zic Bethany. Să vedem.

Nu mai am trusa. Iau viaţa în piept nepregătită, pentru prima dată după multă vreme.

Un băiat durduliu, aflat de cealaltă parte a culoarului, se apleacă înspre fată, arătându-i telefonul.

— Fii atentă, Shelley. Ia uite câte hituri.

Ea râde şi înclină ecranul telefonului înspre mine.

— Am fost la un spectacol excelent aseară. Ce zici de tipul ăsta?

Şi îl văd pe Youtube, înconjurat de Tiger Dean şi de toate trupele alea din Tucson, lovind în chitară, cu rânjetul ăla larg pe faţă, cântând din toţi bojocii „You're the One That I Want".

— O, Doamne, cât e de sexy! zice Shelley dintr-o suflare. Ăsta a fost cel mai amuzant cântec.

Se întoarce către băiatul durduliu.

— Nick, care a fost celălalt cântec, cel supertrist? Am plâns de m-am rupt, tu nu?

Nick ridică ochii din laptop.

— „Erai tristă" sau ceva de genu' ăsta, zice el.

Versurile îmi ţiuie în urechi, la fel ca aseară, în timp ce mă îndreptam cu Blue către casă: *Eram pierduţi în furtună/ Norii se adunau deasupra capetelor noastre/ Tu strigai la mine/ Toată suferinţa din inima ta/Am încercat să îţi dau/ Fată tristă/ Toată dragostea care mi-a mai rămas/ Dar când* soseşte *momentul/ Sunt cât se poate de gol.*

Îmi împreunez mâinile pentru că îmi tremură. Se aude anunţul în difuzor. Shelley şi Nick îşi închid telefoanele, laptopul, le pun deoparte.

Lacrimile îmi inundă ochii în timp ce avionul începe să ruleze pe pistă, din ce în ce mai repede. Mă aplec să iau rucsacul şi simt strânsura centurii de siguranţă.

Cu mâinile tremurânde, scot dinăuntru două bucăţi de hârtie. Una este bileţelul pe care mi l-a strecurat Riley în palmă, la concert. Îl despăturesc încet.

Charlotte – îmi amintesc şi mi-a păsat. Îmi pasă. Ai grijă de tine.

S-a semnat cu numele lui adevărat.

Irwin David Baxter

Râd şi plâng în acelaşi timp. Avionul se apleacă în spate şi capul mi se lipeşte de scaun. Locurile noastre sunt chiar în spate, iar zgomotul e asurzitor; jumătatea noastră de avion trepidează şi se scutură. Capetele celorlalţi s-au întors către mine. Puţin îmi pasă.

Nu-mi *pare-rău-pare-rău-pare-rău-pare-rău-pare-rău.*

Shelley îşi mută privirea dinspre bilet înspre mine. Împătureşte la loc biletul, mi-l bagă în palmă şi mă ia de cealaltă mână. O strânge tare. Simt imediat cum tresare şi îşi ţine răsuflarea, iar apoi, cum mă atinge uşor cu degetul pe braţul gol.

— În liceu am avut o prietenă care îşi făcea aşa ceva, îmi şopteşte şi dă din cap conspirativ.

— Respiră, îmi şopteşte din nou. E nasol doar un minut. După ce ne ridicăm în aer, totul o să fie OK. Odată ce ajungem sus, suntem sus şi nu mai avem ce face. Trebuie să te laşi în voia lucrurilor. Cel mai greu e până ajungem acolo.

Gândul îmi fuge la Louisa şi la caietele ei, la pielea ei, la toate poveştile ei, la pielea mea, la Blue, la Ellis, la noi toate. Sunt alcătuită din straturi peste straturi de poveşti şi amintiri. Shelley încă şopteşte,

iar cuvintele ei îmi mângâie urechile. În cealaltă mână ţin al doilea bilet, cel pe care mi l-a dat Mikey la concert şi pe care scrie:

Eleanor Vanderhaar, Ridge Creek Drive 209, Amethyst House, Sandpoint, Idaho.

Blue zicea că trebuie să alegem singure cine vrem să fim, nu să permitem împrejurărilor să ne aleagă.

Semnificativ, a zis Felix.

Îmi aleg următorul lucru semnificativ.

Închid ochii şi încep în minte scrisoarea pe care ştiu că o s-o scriu în prima mea seară nu la Paris sau la Londra sau în Islanda, ci la New York, în mijlocul luminilor şi al zgomotelor şi al vieţii şi al necunoscutului.

Dragă Ellis, trebuie să-ţi spun ceva absolut divin.

Nota autoarei

Când Charlie Davis o vede pe colega ei de cameră, Louisa, dându-şi bluza jos, e uluită: *Era prima dată când vedeam o fată cu pielea ca a mea.*

Cu ani în urmă, nu voiam să scriu povestea aceasta.

Cu ani în urmă, mă aflam într-un autobuz şi făceam însemnări pentru o altă poveste, pe care o scriam la momentul respectiv; mi-am ridicat ochii când am simţit că cineva se strecoară pe locul de lângă mine. Aveam de gând să arunc cea mai rapidă privire şi să mă întorc la însemnările mele, dar, în acel moment, respiraţia mi s-a oprit în gât.

Avea pielea ca a mea. Când mi-a simţit ochii aţintiţi asupra ei, şi-a lăsat în grabă mânecile în jos, ca să ascundă vederii cicatricile subţiri, de un roşu aprins.

Nici nu vă pot spune cât de mult mi-aş fi dorit să-mi ridic mânecile şi să-i spun: „Sunt la fel ca tine. Uite! Nu eşti singura".

Dar nu am făcut-o. Sincer, m-a speriat. După ani în care purtasem îmbrăcăminte cu mânecă lungă, ca să ascund ceea ce-mi făcusem singură, în speranţa că aş putea „avea o viaţă", mi-am dat seama că mă întorsesem la stadiul în care eram complet adâncită în mine însămi şi mai singură decât fusesem vreodată în viaţa mea.

Cu ani în urmă, nu voiam să scriu povestea cicatricilor mele sau povestea unei fete cu cicatrici, pentru că şi aşa e destul de greu să fii fată pe lumea asta, darămite să mai fii una cu *cicatrici pe piele.*

Am lăsat-o pe acea fată să coboare din autobuz fără să-i adresez vreun cuvânt. Şi nu ar fi trebuit. Ar fi trebuit să îi spun că nu era singură, chiar dacă era captivă în adâncul propriei persoane.

Pentru că nu era.

Se estimează că una din două sute de fete cu vârsta cuprinsă între treisprezece şi nouăsprezece ani îşi provoacă răni singură. În peste 70% dintre cazuri, e vorba despre tăieturi, însă este important să nu uităm că aceste statistici sunt alcătuite doar pe baza datelor raportate, neluând în calcul şi procentul tot mai mare de băieţi care se automutilează. Aş putea băga mâna în foc că şi tu ştii pe cineva care îşi provoacă răni chiar acum.

Automutilarea nu e o formă de a atrage atenţia. Nu înseamnă că ai tendinţe suicidale. Înseamnă că te zbaţi să ieşi dintr-o stare de tulburare foarte primejdioasă a minţii şi a inimii şi că acesta e mecanismul tău de adaptare. Înseamnă că ocupi un mic loc în acel şuvoi cât se poate de real şi de amplu al oamenilor care suferă de depresie sau de o afecţiune psihică.

Nu eşti singură. Povestea lui Charlie Davis este şi povestea a peste două milioane de tinere din Statele Unite. Şi aceste tinere se vor

maturiza, la fel ca mine, purtând pe corpul lor adevărul propriului trecut.

Am scris povestea lui Charlie Davis pentru cei care îşi provoacă tăieturi şi pentru cei care îşi provoacă arsuri şi pentru copiii de pe străzi care nu au un loc în care să poată dormi în siguranţă. Am scris povestea lui Charlie Davis pentru mamele lor şi pentru taţii lor şi pentru prietenii lor.

Charlie Davis reuşeşte să îşi găsească vocea şi consolarea în desen. Eu mi le-am găsit în scris. Dar ţie ce îţi oferă consolare? Ştii? Trebuie să descoperi acel lucru şi, apoi, să nu renunţi niciodată la el. Găseşte-ţi oamenii (pentru că ai nevoie să vorbeşti), grupul, raţiunea de a fi şi îţi garantez că, încet, dar sigur, se va întâmpla şi restul. Nu va fi nici atunci numai soare şi timp frumos, căci uneori întunericul poate deveni de nepătruns, dar vei avea în jurul tău oameni care înţeleg şi exact atâta veselie cât să mai netezească asperităţile şi să te ajute să reziştiîncă o zi. Aşadar: curaj!

Îndrăzneşte să fii total, incontestabil, absolut divină.

Mulţumiri

A fost nevoie de nouă ani şi de paisprezece versiuni intermediare pentru ca această carte să ajungă la tine. Este adevărat că, la început, este vorba doar despre scriitor, un top de hârtie şi un creion sau un stilou (sau un computer sau o tabletă sau cine ştie ce soft de scriere), dar, la final, este nevoie de o mulţime de oameni pentru a da contur unei poveşti în cartea pe care tocmai ai terminat-o de citit.

Această carte nu ar fi existat dacă Julie Stevenson nu ne-ar fi acordat o şansă mie şi lui Charlie. Îţi mulţumesc din adâncul inimii pentru că ai făcut ca visurile mele de a scrie să devină realitate. Şi pentru că nu te-ai supărat când fiică-mea mi-a furat telefonul mobil şi l-a ascuns în căruciorul ei.

În legătură cu visurile de a scrie: sunt extrem de norocoasă să beneficiez de priceperea editorială a lui Krista Marino. Ai deschis pentru această carte perspective pe care nici nu le bănuiam. Îţi mulţumesc pentru că ai crezut în Charlie şi pentru că m-ai încurajat să merg *atât de* departe.

Echipei de la Random House Children's Books – Beverly Horowitz, Monica Jean, Barbara Marcus, Stephanie O'Cain, Kim Lauber, Dominique Cimina, Felicia Fazier, Casey Ward şi Alison Impey (Alison, îţi mulţumesc că ai găsit-o pe Jennifer Heuer, cea care a închipuit coperta minunată, răvăşitoare, extraordinară a cărţii) – îi mulţumesc pentru că m-a primit în gaşcă, pentru susţinerea neobosită şi pentru entuziasmul ei.

Mulţumesc, de asemenea, Minnesota State Arts Board pentru ajutorul acordat artiştilor şi scriitorilor din Minnesota în împlinirea visurilor lor. *O fată din bucăţi* a putut fi scrisă graţie câtorva burse acordate de Minnesota State Arts Board, pe parcursul a câtorva ani, în câteva locuri diferite: într-un mic birou de deasupra localului Trend Bar din Saint Paul, Minnesota, şi în bibliotecile de la Hamline University şi University of Minnesota.

Sunt recunoscătoare Programului de scriere creativă de la University of Minnesota, pentru că m-a format ca scriitoare, în perioada masterului de arte frumoase, şi ca funcţionar, în calitate de coordonatoare a programului. Am primit tot timpul încurajări călduroase de la Julie Schumacher, Charles Baxter, Patricia Hampl şi M.J. Fitzgerald.

Medicii Justin Cetas şi Alivia Cetas mi-au oferit consiliere medicală solidă şi mesaje amuzante noaptea târziu, în perioada în care revizuiam cartea. Elizabeth Noll, Tom Haley şi Holly Vanderhaar mi-au ridicat moralul şi mi-au ascultat aberaţiile şi văicărelile. Colegii mei de workshop de la Taos Summer Writers' Conference au fost

extraordinari şi simpatici, mi-au dat sfaturi înţelepte şi au făcut observaţii pertinente; mulţumiri speciale coordonatorului workshopului, Summer Woods, care a continuat să mă încurajeze multă vreme după ce perioada noastră petrecută în deşert s-a încheiat.

Recunoştinţa mea se îndreaptă, de asemenea, către Marshall Yarbrough, Diana Rempe, Caitlin Reid, Nick Seeberger, Diane Natrop, Isabelle Natrop, Kira Natrop, Mikayla Natrop, Swati Avasthi, Amanda Coplin, Lygia Day Penaflor, Laura Tisdel, Joy Biles, John Muñoz şi Chris Wagganer, precum şi către toţi colegii mei scriitori din grupul Sweet Sixteens, în special Jeff Giles şi Janet Menally, care nu m-au lăsat să mă prăbuşesc.

Şi, în sfârşit, le mulţumesc lui Nikolai şi Saskiei pentru că mă copleşesc în fiecare zi cu dragostea lor; şi lui Chris, pentru cei douăzeci de ani de răbdare, veselie şi vase nespălate.

Charlotte Davis este făcută bucăți. La doar 17 ani, a pierdut mai mult decât au pierdut alții în toată viața lor, dar a învățat să uite. Cioburile dintr-un borcan spart fac tăieturi adânci, iar durerea fizică anihilează suferința sufletească până când nu mai rămâne decât liniște. Nu trebuie să se mai gândească nici la tatăl ei, nici la râul în care a pierit acesta. Nu mai este nevoie să-și amintească de prietena ei, care a dispărut pentru totdeauna. Nu-i mai vine în minte mama ei, care nu mai are ce să-i ofere.

Cu fiecare cicatrice nouă, inima lui Charlie devine tot mai puternică, dar doare în continuare. Doare îndeajuns de tare cât să nu-i mai pese de nimic, ceea ce este necesar câteodată, ca să poți ieși din întuneric.
Un portret extrem de emoționant al unei adolescente aflate pe punctul de a se pierde pe sine și o poveste despre drumul pe care trebuie să-l parcurgă pentru a supraviețui în propria piele. Cartea de debut a lui Kathleen Glasgow este sfâșietoare și extrem de sinceră. Este o poveste de la care nu vă veți putea lua ochii.

O carte răvășitoare despre durere și despre vindecarea câștigată cu mult efort... Mi-aș dori ca toate adolescentele să citească ***O fată din bucăți***.

Kara Thomas, autoarea cărții *Darkest Corners*

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-94251-8-3

9 786069 425183

COLECȚIA YOUNG ADULT

{1} Denumire dată fanilor trupei americane de rock psihedelic Grateful Dead.
{2} Joc de cărţi care se joacă în doi sau mai mulţi jucători.
{3} „Then we sat on our own star and dreamed of the way that we were/and the way that we wanted to be.” Versuri din cântecul „The Way Young Lovers Do”.
{4} Steven Patrick Morrissey, cântăreţ, compozitor şi scriitor englez; Steven Paul „Elliott” Smith (6 august 1969–*21* octombrie 2003), compozitor, cântăreţ şi instrumentist american; Georgia Totto O'Keeffe (15 noiembrie 1887–6 martie 1986), pictoriţă americană, cunoscută în special pentru tablourile sale cu flori; Edith, păpuşa singuratică, personajul unei serii de cărţi pentru copii a fotografului şi scriitorului Dare Wright.
{5} Sport asemănător baseballului, cu diferenţa că mingea folosită este mai mare şi mai moale.
{6} Anselm Kiefer (n. 8 martie 1945), pictor şi sculptor german. Se numără printre cei mai cunoscuţi şi apreciaţi artişti plastici germani de după cel de-al Doilea Război Mondial. Operele sale au fost expuse în cele mai prestigioase expoziţii internaţionale, precum şi în multe muzee din Europa, Japonia şi Statele Unite.
{7} Acronim pentru *delirium tremens,* criză caracterizată prin delir, halucinaţii, agitaţie psihomotorie, transpiraţii, tremurături şi accelerarea ritmului cardiac şi respirator şi a tensiunii arteriale. Apare în abstinenţa de la alcool sau de la un drog.
{8} În medicina ayurvedică, doshele sunt cele trei umori din corp care controlează activitatea fiziologică.
{9} John Doe (pe numele adevărat John Nommensen Duchac), muzician, actor şi poet american.
{10} „Tunul”
{11} Expresie mexicană cu sensul de „Du-te dracului”.
{12} În original, *Sad-Eyed Lady of the Lowlands,* titlul unui cântec al lui Bob Dylan.
{13} Numele personajului din serialul american de televiziune *Leave It to Beaver*.
{14} „Brutărie”, în limba spaniolă.
{15} „Cafea la oală”, în spaniolă. Modalitate tradiţională mexicană de preparare a cafelei.
{16} Theodor Seuss Geisel, cunoscut ca Dr. Seuss, scriitor american faimos pentru cărţile sale pentru copii. Printre cele mai cunoscute opere ale sale se numără *Pisica în pălărie* şi *Cum a furat Grinch Crăciunul.*
{17} În spaniolă, „lumânări”.
{18} Nume dat membrilor unei secte protestante, numite şi Societatea Religioasă a Prietenilor şi înfiinţată de puritanul englez George Fox la jumătatea secolului al XVII-lea.